

Giới thiệu Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thự Siêu Quý Đàng Yêu

Một tiểu thự đáng yêu và đầy nhí nhánh. Một chàng công tử kiều ngạo nhưng đầy menly. Cặp đôi này sẽ mang đến cho chúng ta những phút giây thật hồi hộp và lãng mạn.

Thù hận hay hạnh phúc. Tất cả sẽ hiện hữu trong câu chuyện tình yêu của họ. Trong thù hận có tình yêu và trong tình yêu thì luôn mang một màu sắc đau buồn nhất định!

GTNV

Nam

-**Hần-Dương Lãnh Phong**:lạnh lùng cao ngạo.Cháu đích tôn của dòng tộc và là cháu trai yêu quý của Dương Lãnh Mặc.Người thừa kế tập đoàn Dương Lệ.

Ngoại hình:da màu đồng,cơ 8 múi(tgminh mới nghe có 6 múi mà ở đâu ra hai múi nữa dzzzzj)

Tóc đen.Môi mỏng quyến rũ.Sống mũi cao.....Mắt xanh(***e hèm.người lai đó các nàng).

Chiều cao:1m82

chỉ số IQ:299/300

Vận động viên siêu cừ của tất cả môn thể thao.

-**Hoàng Nhật Minh**:bạn của hần.Là con trai cuối cùng trong nhà.Phong lưu và hào hoa.Không thích quản lý tài sản của gđ nhưng lại bị ép phải quản lý.

Tóc vàng.Mắt đen. mũi cao.môi mỏng quyeб rũ.

Chiều cao:1m81

chỉ số IQ:

-**Trần Hạo Vũ**.nv bí ẩn đọc rồi sẽ biết.

-**Lâm Thiên Ân**.nv bí ẩn

-**Kin**.nv bí ẩn

-**Võ Minh Kiệt**.nv bí ẩn

-**Hương Dịch Nam**

Nữ

-Nó-**Lâm Yến Vi**.nhị tiểu thự của Lâm Lệ.nhí nhánh đáng yêu.

-**Vương Thảo Linh**.bạn nó.tiểu thự nhỏ nhất ở Vương gia.

-**Lâm Thiên Di**.nv bí ẩn

-**Huỳnh Bảo Hân**.nv bí ẩn

-**Trần Tuyết Vũ**.nv bí ẩn

-**Lâm Yến Hạ**.nv bí ẩn

-**Võ Minh Ngọc**.nv bí ẩn

-**Châu Vận Nghi**

-**Hứa Anh Lệ**

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thự Siêu Quý Đàng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1

6'59h am, Trường King's glory

Ngôi trường dành cho quý tộc với học phí đắt đỏ nhưng tỉ lệ đậu đại học danh tiếng là 99,9%.

Liếc thấy đã sắp vào giờ học bác bảo vệ chuẩn bị đóng cổng trường thì.....

-Khoannnnnnnnn.....-một giọng nữ cao trong vút như chim....lộn kêu lên

Sau khi nghe xong tiếng hét bác bảo vệ hồn bay phách lạc mắt mấy giây để gọi hồn về.Hai bóng cô gái mặc đồng phục trường vút một phát vào trong sân trường.

-Phuuuuuu....May quá.Mém tí nữa là phải treo tường vào rồi-giọng cô gái thứ nhất.

-May may cái con khi.Chứ không phải tại mày mà tao chạy như zafar(siêu tốc lửa nhanh nhất thế giới) sao.Chắc mấy bữa nữa tao xin đi làm vận động viên điền kinh mất-cô gái thứ hai lên giọng trách cứ

-hề hề.Bạn tốt.Thân ái.Thảo Linh xinh đẹp.Đừng nóng đừng nóng.Nóng quá nổi mụn bây giờ.

-Chịu thua cậu chỉ có tài nịnh hót là giỏi.Mà cậu bao giờ mới bỏ được cái tính ngu nường đi hả.Cứ như thế này thì có ngày đứt hơi mà chết-cô gái tên Thảo Linh lên tiếng

-Rồi rồi mình hứa yên tâm.Mai mình sẽ dậy sớm.OK.Bây giờ thì đi tìm phòng thầy hiệu trưởng xen tui mình học lớp nào cái đã.

-Ừm đi thôi

Vài phút sau

-Đây rồi.phòng thầy hiệu trưởng ở đây rồi tìm mãi mới thấy-Thảo Linh lên tiếng mừng rỡ

-Gõ cửa đi

Cốc....cốc....cốc

-Vào đi-giọng thầy hiệu trưởng vang lên

-Chúng tôi học lớp nào

-Ồ!Hai vị tiểu thư có phải là Vương Thảo Linh và Lâm Yến Vi không?

-Phải-Yến Vi lên tiếng

-Vậy đi theo tôi-nói xong ông hiệu trưởng tiên phong dẫn đường cho hai cô

Đến trước một bảng tên ghi số 10a1.Yến Vi nhú mày:

-Chúng tôi có ba bằng thạc sĩ rồi mà lại học lớp 10 ông có nhầm không vậy

-Ông đang đùa chúng tôi đấy à-Thảo Linh bực bội

-Ách.....cái đó là ở nước ngoài dựa vào trình độ học vấn thì có thể nhảy lớp.Còn ở trong nước ta thì phải học theo đúng độ tuổi-ông hiệu trưởng sợ hãi trả lời.

-Ra là vậy

-Hai vị tiểu thư ở ngoài đợi một chút để tôi vào thông báo với GVCN-nói xong ông ta vào xì xầm xì xỏ vào tai thầy giáo chủ nhiệm rồi gọi hai nhỏ vào.

-Hôm nay lớp chúng ta có hai bạn mới chuyển đến.Hi vọng các em giúp đỡ bạn nhiều hơn.Nào hai em giới thiệu đi-ông hiệu trưởng lôi cái bài văn không thể nào thuộc hơn ra

-Mình tên là Vương Thảo Linh.Mong được các bạn giúp đỡ-nói xong Thảo Linh tặng thêm một nụ cười tỏa nắng làm mấy nam sinh đơ hồn.

-Minh là Lâm Yên Vi mong được giúp đỡ nhiều-chỉ sợ trời chưa sập.chị Vi còn tặng thêm một nụ cười nữa làm toàn tập nam sinh chết đứng.Hai mắt đầy hình trái tim hướng về hai nhỏ.

Top nam

-Thiên sứ của đời tao xuất hiện rồi mày ơi

Top nữ

-Cáo già già nai tơ

Hai nhỏ mặc kệ dân chúng bàn tán sao thì làm.Quay qua chỗ thầy chủ nhiệm

-Thầy ơi bọn em ngồi chỗ nào ạ.

-Ừm...Đề thầy xem

-Hai em xuống hai bàn trống cuối góc lớp đi.

-Dạ-hai nhỏ đồng thanh đi xuống đụng phải ánh mắt giết người của mấy ả hồ ly.Hai nhỏ cứ tưởng mấy ả ghen với sắc đẹp của hai nhỏ nhưng đâu có biết.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Vì là ngày đầu vào học nên hai nhỏ tính để lại ấn tượng tốt nếu mai kia có kế hoạch thi dễ thực hiện hơn.

Tiết học đầu tiên trôi qua một cách yên ắng khoảng 15' thì

Rầm.....

Tiếng đập cửa vang lên.

Sau đó

Hai chàng trai tiêu sái bước vào.Một người có mái tóc màu đen được cắt tỉa gọn gàng nhưng lại mang phần lòa xòa ẩn hiện trong đó là đôi mắt xanh huyền bí.Dáng người anh tuấn cao lớn vạm vỡ.Thân hình cực chuẩn.Gương mặt cương nghị lạnh lùng cánh môi mỏng quyến rũ.sống mũi cao cao.Nhìn người này cũng biết đậm chất là người lai cả người anh tỏa ra khí thế lạnh lùng lấn át tất cả mọi thứ.Người còn lại thì hoàn toàn khác biệt.Một mái tóc vàng được thiết kế vô cùng tỉ mỉ.Đôi mắt màu đen lúc nào cũng mang ý cười.Môi mỏng hơi nhếch lên làm mọi cô gái đứng trước đó đều phải đỏ mặt thẹn thùng.Thân hình chuẩn không kém gì người kia nhưng lại không mang hân ý.Cả người anh chàng này toát ra vẻ chân thành ấm áp như một vị thần mặt trời vậy.Anh chàng lạnh lùng kia chính là nam9 nhà chúng ta tên Dương Lãnh Phong.Còn anh chàng mặt trời kia là Hoàng Nhật Minh người cũng như tên.*thời quay lại vấn đề cũ tả mấy anh ý nhieu quá rồi*

-Thưa giáo sư cho chúng em vào lớp-Hai anh mang một giọng cung kính vang lên

Lý do khiến họ cung kính như vậy là bởi vì vị giáo sư này là một người thầy cực giỏi.Cả quãng đời của ông đều nghiên cứu về Số học.Ông được nhận cả giải Nobel về Số học.Hai anh giỏi được như vậy cũng là nhờ ông tận tình dạy bảo.Ông nói hai người đều có tài năng thiên phú về Số học chỉ cần mài dũa mai sau ắt sẽ thành tài.Cuối cùng quả thật như điều ông nói.

Nó và Thảo Linh (chương này đôi chị Yên Vi gọi là nó cho dễ hiểu.còn anh nam9 gọi là hấn) nghe thấy vậy bủi bùi trong lòng nghĩ thầmđã đi học trễ rồi còn đập cửa xông vào không xem ai ra gì giờ thấy sợ bắt đầu cung kính đứng là "nềo khóc chuột".Hứ ta khinh.

Trái lại với suy nghĩ của hai nhỏ giáo sư Lâm lên tiếng giọng mang theo trĩu mến và yêu thương:

-Ừm.....Hai đứa vào chỗ đi.Chúng ta học tiếp.

-Dạ-Hai anh đồng thanh sau đó xoay người về chỗ mình thấy có hai vị khách không mời mà đến.Nhật Minh tiến về chỗ của mình cất giọng hỏi Thảo Linh:

-Sao bạn lại ngồi ở chỗ của mình

-Chỗ này của bạn sao?Có ghi tên à-Thảo Linh ngây thơ vô(số)tội hỏi lại

-Không có nhưng trước giờ mình vẫn ngồi chỗ này

-Thầy chủ nhiệm phân mình ngồi chỗ này. Vậy bạn ngồi chung đi.Xin chào mình tên Vương Thảo Linh.Rất hân hạnh được làm bạn cùng bàn-Linh cười mở hơn vì khi nhỏ thấy Minh thì đã có chút hảo cảm với anh

-Ừm...cũng được.Chào mình là Hoàng Nhật Minh Rất hân hạnh

Vậy là chị Linh nhà ta thấy sắc quên bạn

Còn chỗ hần và nó thì

Sắc mặt hần trầm xuống :

-Cô ở đâu cắt ra khỏi bàn tôi

Nó vừa nãy thấy trong lòng vô cùng bất bình rồi mà giờ này tên Đả thúì này còn ở đây kêu gào cái j.Muốn đấu võ mồm với tôi.OK.Tôi tiếp anh

-Chỗ này hiện tại là bàn của tôi ngồi anh ở đây kêu gào cái gì.Còn nếu anh nói đây là bàn của anh thì đưa giấy chứng nhận ra đây tôi lập tức đi ngay

-Tôi nói đây là bàn của tôi thì nó là bàn của tôi!Giấy chứng nhận?Hừ tôi chính là giấy chứng nhận.Còn cô bây giờ cắt ra khỏi bàn tôi không thì đừng trách tôi.

-Tôi nói anh nghe không hiểu hả.Haizxxzo.....đầu heo vẫn mãi là đầu heo.Bất quá tôi nói lại một lần nữa CHỖ NÀY LÀ CHỖ TÔI ĐANG NGỒI.TÔI SẼ KHÔNG ĐI RA.YÊN TÂM TÔI SẼ KHÔNG TRÁCH ANH.

-Cô...côcô nói ai là đầu heo.Cô thật sự muốn chết-hần thật tức chết mà trước tới giờ chưa có ai giám chọc giận hần vậy mà cô ta dám chửi hần là đầu heo được lắm nếu hôm nay hần không dạy cho cô một bài học tên của hần liền viết ngược lại.

Mọi người thấy tình thế hiện tại mà đồ mồ hôi hột.Dám chửi Dương Lãnh Phong là đầu heo xem ra cô chán sống rồi.Giáo sư Lâm thấy vậy định ngăn cản thì tiếng chuông báo hết tiết học vang lên.Ông sách cặp chuẩn bị ra của thì nói với hần một câu:

-Làm việc gì cũng phải bình tĩnh không được quá nóng nảy

Xong rồi rời đi.

Mấy người con trai đồ mồ hôi lạnh cho số phận của tiểu mỹ nữ này.Còn đám con gái thì mừng thầm trong bụng nghĩ rằng cô ta tiêu chắc rồi.

Hần rất nghe lời dạy của giáo sư nhưng lúc này lửa giận ngập đầu hần muốn không tức cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nó thì như chỉ sợ hần không tức chết được tiếp tục thêm dầu vào lửa

-Aizzo...Anh không những ngu ngốc mà tai còn có vấn đề.Tôi đang nói chuyện với anh không nói anh là đầu heo chả lẽ nói tôi.Ngu ngốc.

-Cô thật sự muốn chết-hần mím môi gặm lên chứng tỏ tức thiếu nữa là học máu ra.

Thấy hần vô cùng tức giận Minh và Linh xoay qua ngăn lại.

-Phong à!Có chuyện gì từ.....

-Im miệng-chưa cho Minh nói hết câu hần cắt ngang luôn

-Haha.Khuyên hần ta làm gì.Nhìn xem tên đầu heo đó mặt đỏ thành màu gan haha-chị Vi nhà ta kiêu ngạo nói*T/g:haizxo..chị Vi nhà ta xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.Thôi để em đọc kinh cầu siêu cho chị.Nam mô a di đà phật*.

Linh nhìn mặt hần ghê sợ lắm rồi quay sang tốt bụng khuyên Vi

-Vi à.Thời đi đừng chọc hấn nữa.Nhìn hấn ta xem chừng tức đến nội thương rồi đấy.

-Hehe.Ai bảo dám chảnh chó trước mặt mình đáng đời hấn.

-Cô được lăm-hấn găm lên chuẩn bị đưa tay bắt nó thì vèoooooooo.....

-Haha ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách-nó chạy xong còn quay lại công kích hấn

-Chạy?Hừ.Xem cô chạy đường nào-nói xong hấn chạy theo nó

Mấy người còn lại niệm chú bình an cho nó

Mới đến trường nó chả biết chỗ nào vào với chỗ nào nên chạy bừa.Chạy một lúc đến cuối hành lang

-Fuck!Ngõ cụt-nó chửi

-Hừ xem cô chạy đường nào-hấn thấy nó chạy đến ngõ cụt thì mừng hết ý

-Anh đừng qua đây.Anh mà qua đây thì đừng trách tôi-nó giả bộ sợ hãi

-Cô cũng biết sợ rồi à vừa nãy tôi thấy cô gan lăm mà.Chửi tôi ghê lăm mà-hấn thấy nó sợ thì đắc ý

Nó nghĩbản tiểu thư đây huyền đai karatedo và teakwondo mà sợ giả bộ tí cho vui thôi.Cứ đắc ý đi ta xem ngroi đắc ý được bao lâu

-Phong đại thiếu xin ngài đừng chấp nhất kẻ tiểu nhân như tôi.Tôi trẻ người non dạ không biết suy nghĩ.Nếu anh không chịu tha thứ cho tôi thì.....

-Thì sao?

-Thì.....-nói xong nó hướng cái gương mặt đẹp trai của hấn tung một quyền

-Thì đừng trách tôi

Hấn nhanh chóng bắt được cánh tay của nó.Hấn gia nhập sát thủ mà.

-Cho cô cơ hội mà cô không muốn thì cũng đừng trách tôi

Nói xong hấn và nó giằng co một hồi thì..

Nó đập phải một cái ống bơ ở dưới đất lúc chuẩn bị ngã thì nó vươn tay kéo cổ áo hấn theo phản xạ tự nhiên.Hấn đang chuẩn bị công kích nó thì tự nhiên bị người ta kéo xuống mất thăng bằng và.....

Cả hai cùng ngã xuống đất hấn đè lên nó và chutttttt.....

Đương nhiên là môi kẻ môi

Hấn thì lộ ra vẻ chán ghét nghĩ nó cũng như mấy ả khác còn nó thì trợn mắt nhìn hấn vì bị hôn bất ngờ.Lấy lại tinh thần hấn nhếch môi khinh bỉ

-Hừm xem ra là cô thích chơi trò lạt mềm buộc chặt

Nó đang đơ nghe thấy câu đó thì máu nóng trào lên

-Lạt mềm buộc chặt cái em trai nhà anh .Hừ tôi thèm.....(em trai ở đây ý chỉ cái ấy ấy của đàn ông,tự hiểu nha)

Nó chưa nói xong thì...

Chụt....lần này không phải vô tình mà là hấn cố ý hôn xuống.Nó đang chửi nên khiến hấn dễ dàng hôn hơn.Lúc nó định thần lại thì nó đang bị hấn cố ý trêu đùa.Hấn hôn như muốn ăn luôn lưỡi nó.Môi dây dưa khiến nó không chịu được lấy đây hấn ra nhưng hấn không ra còn tiếp tục trêu đùa nó.Còn hấn thì không hiểu mới đầu chỉ là tính trêu chọc nhưng sau lại bị vị ngọt trong đó quyến rũ khiến hấn mất đi lý trí.Cuối cùng lúc cả hai sắp thiếu oxi mà chết hấn mới thả nó ra.

Nó vừa được thả thì tức giận kêu lên

-Con mẹ nó.Nụ hôn đầu của tôi.Anh anh dám cướp nụ hôn đầu của tôi.Đồ khốn nạn

-Tôi cướp nụ hôn đầu của cô?Hừ chứ không phải lúc đầu cô dụ dỗ tôi.

-Tôi dụ dỗ anh?Đá thúi à tôi cho anh biết nếu 99,9% con gái gặp anh đều thích thì tôi chính là 0,1%còn lại

-Hừ.Vậy chứ ai lúc đầu gây sự với tôi xong bỏ chạy hả

-Tôi..tôi..tại lúc đó anh tranh chỗ ngồi với tôi chứ bộ

-Vậy chứ cô chịu thua tôi chắc.Cô còn nhân lúc tôi không chú ý đánh lên tôi.Nếu tôi chậm thì bị cô đánh cho bầm dập rồi

-Ách...Cái đó

-Thôi Dương Lãnh Phong tôi trước giờ không thích đánh phụ nữ lần này tha cho cô

-Anh nói cứ như anh tốt lắm vậy-nó lắm bầm

-Cô nói gì?

-À không cảm ơn anh đã rộng lượng bỏ qua cho tôi.

-Ừm biết vậy thì tốt.

-Hừ.....tốt tốt cái đầu nhà anh.Con mẹ nó cướp nộ hôn đầu của tôi rồi còn chảnh chó.Tôi thề tôi không cho anh một bài học tôi không tên là Lâm Yến Vi.*T/gcjh không tên là Lâm Yến Vi thì tên là gì?.Vi:Mày nói gì.T/gdạ không...1.2...3 chạy*.

Chửi xong nó tìm đường về hướng canteen.Vừa thấy nó Linh kêu ầm lên

-Tiểu Vi chỗ này ở đây.

Thấy Linh gọi nó đi về chỗ Linh rồi ngồi xuống.Còn chưa kịp đặt mông vào chỗ thì Linh hỏi dồn dập

-Sao rồi?Hắn không xừ cậu chứ?Nhìn hắn tức giận vậy mà...@#(*!@&^*^¥€\$>

-Im lặng để mình kể cho

Nói xong nó kể lại chuyện lúc này.Nghe xong Linh cười ầm ầm

-Haha đáng đời.Ai bảo cậu chọc hắn làm gì hắn phạt cậu vậy là còn nhẹ đó

-Cậu là bạn mình hay là bạn hắn-nó tức lên với cái con bạn đáng ghét này

Thấy nó tức Linh biết điều trở mặt lại

-Haizzxo...mình biết rồi.Cậu đừng có tức còn tên đó bữa nao cho hắn một bài học.

-Biết vậy thì tốt

Hai bà tám nó và Linh ngồi nói chuyện một hồi thì chuông vào lớp vang lên.Hai đứa vào lớp học rồi ra về.Vậy là kết thúc ngày học đầu tiên của hai nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

6:30h am biệt thự nó và Linh.

Reng.....reng...reng

Bộp...

Nó đập xong cái đồng hồ báo thức trùm chăn ngủ tiếp.

Một lúc sau

-Lâm Yến Vi cậu dậy ngay cho mình.Dám đập cả đồng hồ báo thức đi.Được lắm!Mình cho cậu ba giây để dậy 1.....2.....3.

Im lặng.Nó chả thèm nghe lời cảnh cáo của Linh.tiếp tục ngủ

-Vậy là cậu tự chuốc...

Keng.....keng.....keng

-Áaaaa.....-cuối cùng nó cũng không thể chịu được nữa.Bật dậy hét lên

-Chịu dậy rồi hả.Quả nhiên cách này hươc hiệu-Linh xoay xoay hai cái vung trong tay mình đắc ý nói

-Linh xinh đẹp dễ thương đáng yêu ời cho mình ngủ thêm chút nữa thui nha-nó lên giọng nịnh nọt

-No...never.Cậu biết bây giờ là mấy giờ không.6h30 rồi đấy.Minh cho cậu 10' làm VSCN không xong thì đừng trách mình.

-Hừ.Cậu đi chết đi

Bức xúc xong nó cũng phải bước vào phòng làm vsen.Hôm qua do ngủ trễ nên nó không để ý đến đồng phục.Hôm nay nhìn kỹ lại mới thấy nó thật đẹp.Phần trên là áo sơ mi ngắn tay đến khuỷu tay có thắt một cái nơ màu xanh đậm còn của nam là caravat.Phần dưới là cái váy màu xanh đậm viền đỏ ngang đùi.cùng một đôi tất quần có viền trắng.còn của nam là quần âu màu xanh đậm

Nó ngắm nghía một hồi rồi vừa ý mặc vào.Sau đó nó đem mái tóc hạt dẻ cột lệch một bên sửa lại tóc mái bằng một chút nhìn rất dễ thương và năng động rồi xách cặp xuống nhà.Linh hôm nay đem mái tóc vàng cột cao lên và để tóc mái bằng giống nó nhìn vô cùng dễ thương.Hai nhò xách cặp chuẩn bị đi thi đi Thăm quan gia của nhà nó được papa nó đưa đến để chăm sóc hai nhò lên tiếng

-Hai vị tiểu thư ăn sáng xong hãy đi học

-Thôi bọn cháu đến trường sẽ ăn.Bọn cháu đi học đây .

Chào dì Thắm xong nó và Linh xách xe đạp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trường học

6:58am

-Hehe..hôm nay chúng ta đến sớm thật-nó tự hào nói

-Sớm cái con khi 6h58 rồi đấy má-Linh bĩu môi

-Gi chứ dù gì cũng còn đến hai phút nữa mới vào lớp cơ mà-nó kháng nghị

-Haizzz...Chịu cậu lun.Thôi lên lớp thôi.

Hai nhò thông dong đi lên lớp.

Vừa bước vào lớp tiếng chuông báo vào học vang lên.Hôm nay hai nhò thấy hần và Minh đi học sớm.Minh thì lôi mấy cuốn sách ra đọc còn hần thì cầm mp3 nghe nhạc dựa mình vào ghế hai mắt nhắm lại.Linh thì bắt chuyện với Minh.Hai anh chị này nói chuyện rôm rả còn nó thì mặc kệ hần lôi môn lịch sử ra đọc.

Một lúc sau cô giáo vào lớp.Bà cô này vừa già vừa xấu mà còn chảnh.Ỗ vào anh trai mình là hiệu trưởng nên tung hoành ngang dọc mà vẫn không bị đuổi.Nhưng cũng rất nề mặt gia thế vài người nên không dám cả trớn lắm.Bà ta cất giọng "oanh vàng" lên:

-Các em lấy sách vở ra chúng ta học bài 5.

Mọi người nghe vậy lấy sách vở ra trừ hần.Hần vẫn giữ nguyên trạng thái vừa rồi không nhích nhích một chút.Bà cô thấy vậy tức lắm nhưng vẫn không nói gì.Nó thì vẫn chú học bài.Đang viết thì cái bút rơi xuống.Nó tìm mãi mới thấy nó ở góc chân ghế của hần.Nó thấy hần đang ngủ thì choàng qua người hần nhặt bút nhưng không với tới.Nó rướn người thêm một tí nữa thì mất đà cả người ngã vào lòng hần.Đang ngủ thấy cái gì êm êm ấm ấm ở lòng mình.Hần mở mắt ra thì thấy nó.Nó sợ hãi ngồi lại vào ghế

-Xem ra cô cũng không chịu được nữa rồi.Còn trực tiếp ngã vào lòng tôi.Cách này quá cũ

-Cái gì mà trực tiếp ngã vào lòng anh.Tôi thềm vào.Tôi chỉ nhặt cây bút dưới chân ghế anh thôi

-Cô còn nói không.Hừ Cái kịch bản này quá cũ

-Anh nói cái gì

Nó và hấn cãi qua cãi lại còn Minh và Linh ở đằng sau nói chuyện vô cùng vui vẻ

-Sau đó thì sao nữa.hihi

-...@&%^d#?'xx

-Vậy hà.Trời ơi

@#d%&*"%€>¥_+--•-==~|

Bà cô thấy bọn nó nói chuyện ầm ầm thì tức đến chịu không nổi

-Mấy em kia im lặng cho.....

-Im miệng-bà ấy chưa nói hết câu thì nó hét lên.Nhưng nguyên văn là nó quát hấn mà tự nhiên bà ta nhắc bọn nó nên bà ta hiểu thành nó quát bà ta.Mọi người thấy vậy vừa mừng vừa lo.Mừng vì thấy có người trừng trị bà ta .Lo là lo cho số phận của mấy người này

-Em...em..MÁY EM ĐỪNG HẾT LÊN CHO TÔI.

Nó nghe thấy tiếng hét của bà im lặng lại Minh và Linh cũng vậy.Bọn nó thấy vậy đứng lên.

-Em cho tôi biết ai đánh đổ nhà Đường?-bà ta quay qua nó hỏi

-Em không đánh đổ-nó đang bực mình nên trả lời theo phản xạ mà không suy nghĩ.Nhưng chỉ vì cái theo phản xạ của nó mà.....

Phụt.....hahaha.....mọi người cười ầm lên.

-Tiểu....Vi.....à...bạn....thành...th.ật...thật

.....đó..haha...h.aha-Linh vừa cười vừa nói

Nó vừa định thần lại thì bà cô đã tức điên lên

-Em...em...em..được lắm

Bà ta vốn không ưa mặt Minh và hấn nên nhân cơ hội này trả thù một lượt

-Phong và Minh các em đường đường là hội trưởng hội phó hội học sinh mà dám cư xử như vậy.Được bốn bọn em ra ngoài chạy ba mươi vòng sân cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

-Ba mươi vòng?Cô nghĩ tôi là trâu bò chắc-nó tức bà này.Mẹ nó cái sân to như cái quảng trường chạy một vòng đủ chết mà bảo chạy ba mươi vòng khác nào đi tự tử

-Bà giỡn mặt tôi đấy à?Ba mươi vòng?Có ngon bà ra chạy tôi xem-Linh cũng tức không kém

Bà cô nghe vậy thì tức đến trào máu mắt.Sau không chịu nổi nữa bật khóc huhu.Đúng lúc đó thầy quản sinh nổi tiếng biết "thương hoa tiếc ngọc" đi qua.

-Có chuyện gì vậy?

-Ô ô thầy Minh hả...huhu.....oa-bà cô thấy có người còn khóc to hơn

Ông thầy Minh ôm lấy bà ta đang khóc hỏi

- Có chuyện gì cô kể tôi nghe xem nào?

- Ô ...huhu....Mấy em này ngồi trong....lớp nói chuyện riêng. Tôi nhắc nhở mà mấy em ấy không chịu nghe còn quát tôi. Huhu. tôi phạt mấy em ấy mà mấy em ấy còn chống đối tôi.....huhu- Bà ta ầm ức kể

Nó nghe xong thấy bà ta kể cũng tạm được không thêm dầu thêm mỡ gì vào thì im lặng.

- Mấy em.....Được rồi mấy em ra chạy 50 vòng sân cho tôi-ông thầy Minh quát lên

Bọn nó nghe vậy tức lắm nhưng mình cũng có chỗ sai nên hậm hực ra sân bắt đầu chạy. Thấy bọn nó chịu ra sân chạy bà cô vui lắm. Nhưng vẫn nùng nịu nhỏ giọng nói

- Cảm ơn thầy Minh. Nếu không có thầy mấy em ấy chả coi tôi ra gì nữa

- Không có chuyện gì. Mấy học sinh nghịch ngợm như thế này tôi gặp thường xuyên. Lần này chỉ là tình cờ. Mà đây cũng là trách nhiệm của tôi. Cô Anh không cần khách khí

- Dù sao cũng cảm ơn thầy. Lát về tôi mời thầy đi ăn một bữa cảm ơn được không?

- Được.....được đương nhiên là được. Vậy lát về tôi đợi cô Anh ở cổng trường nha. Thôi tôi đi trước đây.

- Ừm chào thầy.

Mấy đứa ở dưới lớp thấy màn này mà mắt ối nhưng không dám ối.

- Mẹ nó...

chạy hết.....

hoi mớiđược 24 vòng-nó thở không ra hơi vừa đi vừa chửi

- Haizz cô đừng có than nữa được không. Chứ không phải tại cô nên mới phải chạy thêm 20 vòng nữa-Minh có chút bực mình

- Gì? Giờ ý anh là sao? Giờ lại đổ hết tội lên đầu tôi. Anh cũng vô tội chắc

- Thôi được rồi.....chạy ...đã mệt..mà còn cãi nhau là sao-Linh lên tiếng can

- Hừuuuuu.....-nó với Minh nghe lời Linh không cãi nhau nữa nhưng lại gằm ghè nhau.

- Hừ. Bà cô chận chó. Ông thầy Rắm thúi. Đợi đấy tôi mà không cho mấy người biết tay thì tui không mang họ Lâm-nó anh dừng lập lời thề.

Cuối cùng sau một hồi chiến đấu với cái sân trường. Bọn nó cũng chạy xong 50 vòng

- Phù....phù....ph. ừ. Một...chết mất. Cái trường gì mà sân to quá vậy trời.-nó vừa than thở vừa đi về phía canteen.

- Cô không than không được à-hắn lên tiếng. Thật ra hắn cũng có chút mệt. Đồng phục ướt đầm mồ hôi nhưng cứ nghe nó than miết lên bực mình

- Kệ tôi

- Hừ. kệ nhà cô tôi thêm quan tâm

- Xìiiii.....ai thêm anh quan tâm-nó lè lưỡi lại hắn

Lúc thấy điệu bộ này của nó tim hắn ngừng một nhịp. Nó thì thấy hắn đơ đơ tương hắn lại tức thì biết điều không chọc hắn nữa.

Canteen.

- Trời ạ sao mà đông quá vậy-Linh

- Hình như còn một bàn chỗ kia kia-Minh

- Ừm qua đó đi-nó

Bốn đứa nó ngồi xuống một cái bàn

-Chị phục vụ ơi-nó gọi

-Mấy em cần gì-chị phục vụ hỏi nó nhưng mắt thì lại nhìn hấn với Minh

-Cho em một soda chanh lạnh thêm mộtđ&&*%đđ#@a()*

Im lặng

Mãi ngắm trai chị phục vụ chả để ý đến nó

Cái bà phục vụ gì mà hám trai thế không biết,nó nghĩ

-E...hèm..

Thấy nó nhắc chị phục vụ mới lúng túng quay về thực tại

-Xin lỗi.....em nói em cần gì

-Haizzzx....một ly soda chanh lạnh một ly kem cam một suất hamburger thịt nướng một suất KFC một lon Coca thêm một suất cánh gà nướng cả một ly capuchino nữa nha-nó tuôn ra một tràng

-Cô là người hay heo vậy-hấn

-Tôi với anh cùng loài đấy-nó

-Cô....-hấn cứng họng

-Thôi được rồi.Chị ơi cho em một suất pizza với một kem champagne cùng một ly nước cam nha-Linh

-Ừm cho em một ly coffe đen với một pizza-Minh

Hấn vẫn im lặng không gọi gì ăn cả.Nó thấy vậy nhắc

-Đã thú anh không ăn thì nói một câu cứ ngồi im như khúc gỗ chết hại tôi sắp chết đói đây này.

-Cho một ly coffe đen đắng không đường

-Vậy mấy em đợi lát nha-chị phục vụ luyến tiếc quay đi

-Này anh không ăn gì hết à-nó thắc mắc

Hấn nhếch mép cười gian xảo

-Sao lại không?

-Vậy sao anh không gọi gì ăn?

-Hừm đợi lát nữa sẽ biết-hấn tỏ ra bí mật

Nhìn hấn mà nó có một dự cảm chẳng lành.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Một lát sau chị phục vụ mang đồ ăn đến

Nó đang chuẩn bị ăn KFC thì thấy hấn lấy suất hamburger ra ăn ngon lành.Nó nổi óa

-Này hamburger của tôi mà.Anh ăn thì tự đi mà mua

-Ngon.Da mặt cô dày thật đấy.Chứ không phải tại cô mà tôi chạy 50 vòng sân.-hấn vừa ăn vừa trách tội.Sở dĩ hấn làm vậy vì thấy cô quý đồ ăn hơn cả

mạng mình.

Giật mình.Sao hấn lại quan tâm cô chứ.Từ lúc gặp cô hấn từ một Dương Lãnh Phong thâm trầm lạnh lùng trở thành một người thích trêu chọc người khác.Haizzz.....hấn điên thật rồi.Không thể hấn không thể.Lời hứa với cô ấy hấn không thể quên.

-Anh đi chết đi-nó không biết tâm tư hấn lúc này.

Bỏ hamburger xuống hấn nhấp một ngụm coffee rồi bỏ đi mặc kệ nó kêu gào đằng sau.

Mình cũng cảm thấy hấn khác thường nên đi theo.

-Sao vậy?Nhớ tới cô ấy sao.Mình nghĩ cậu nên bỏ đi quá khứ đi.Sống với thực tại.

-Bỏ đi.Mình rất phiền rồi.Không muốn nghe

-Haizzz.....tùy cậu

Mình bỏ đi.Hấn nằm trên đất suy nghĩ.Nếu không phải tại hôn ước kia hấn đã không mất cô.Không phải như thế này.

Trầm lặng suy nghĩ bất giác hấn nghĩ đến nó.Nghĩ đến lúc nó lè lưỡi với hấn.Nghĩ đến tâm tư mình dạo này thay đổi vì nó.Hấn trở nên nói rất nhiều.Không được.....gạt mạnh đi suy nghĩ trong đầu.Hấn trở về lấy cặp sách xe đi về.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Những ngày học sau trầm tĩnh hơn.Nó và hấn tựa hồ không nói chuyện.Còn quan hệ giữa Linh và Minh đã xa hơn nhiều rồi.

Từ vụ chạy 50 vòng sân nó vẫn ghi hận bà cô Ảnh.Liếc thấy ngày mai có tiết lịch sử.Nó rủ Linh đi chợ.

-Mày định trở thành bà nội trợ đảm đang hả Vĩ?-thấy nó rủ đi chợ Linh tưởng bảo về

-Mày điên à!Tao rủ mày đi không phải làm nội trợ mà đi tìm mua lá bò kết.

-Bò kết?Làm gì-Linh thắc mắc tự nhiên đi mua lá bò kết.

-Trả thù

-Trả thù ai?

-Bà cô lịch sử

-Lá bò kết thì liên quan gì đến trả thù

-Mày ngu lắm.Đợi đi rồi biết.Hehe-nó âm hiểm trả lời

Kinh's glory

10a1,tiết lịch sử

-Các em lấy sách vở ra chúng ta học bài.-bà cô vào lớp thấy lớp yên ắng thì mừng lắm tưởng bọn nó biết sợ rồi.Nói xong bà ta ngồi xuống ghế giảng bài cho bọn nó

Một lúc sau

Bụp.....nghe thấy tiếng này cả lớp nhốn nháo

-Đưa nào xì hơi mà to vậy-hs1

-Thúi quá đi-hs2

.....

Cả lớp nhón nháo tìm xem ai xì hơi.Nó với Linh bấm bụng nhịn cười đến nổi mặt đỏ gay.Còn bà cô giáo lúng túng vô cùng

Bụp.....bụp.bụp.....bụp...bụp

Một tràng dài tiếng xì hơi cùng với "huong thơm đặc trưng" mộ người mới đầu nhìn về phía cô Ảnh.Sau đó bọn nó nhịn cười đến nội thương.

-Không phải.....bụp.....á...bụp...bụp-bà cô lúng túng nhếch nhác vô cùng sau đó bụm miệng lại

Rốt cuộc không nhịn được nữa nó và Linh khònh nhịn được nữa

Haha...ha...ha.....haha

Một tràng cười dài vang lên.Nó cười đến té ghế.Vừa đập bàn vừa vừa cười.Còn Linh cười đến chảy cả nước mắt.Bây giờ cô mới hiểu tác dụng của lá bồ kết.

Mọi người thấy thế cũng nhịn được nữa cười ầm lên.

Còn bà cô thì khóc rống lên

-huhu...bụp..hu..bụp...bụp...huhu.-tiếng khóc xen với tiếng xì hơi làm nhiều người cười đến nội thương.

Thầy Minh quản sinh nghe thấy ồn ào ở lớp nó.Chạy vào thấy cô Ảnh vừa khóc vừa bụm miệng còn học sinh cười lá lút.

-CÁC EM IM LẶNG CHO TÔI.Cô Ảnh cô có sao không.-ông thầy bước lại gần chỗ bà cô.Chưa tới gần thì

Bụp ..bụp...bụp

-Không không phải thầy...Minh à tôi...tôi...-Không đợi bà cô nói hết câu.Ông thầy Minh bịt mũi chạy mất.

Cả lớp hôm đó được một mẻ cười vỡ bụng.

-Vi à haha...cậu siêu thật đấy..haha-Linh vừa cười vừa nói

-Minh mà lại haha.Nhìn bà cô lúc đó nhếch nhác thật.haha-nó tự hào nói

-Ừm.HAHAHA....

Những ngày sau đi bà cô cực kỳ khép nép dịu dàng không dám kiêu căng như trước nữa và đặc biệt cực kỳ sợ lớp nó.Còn ông thầy Minh vừa thấy bà ta liền sách dép chạy mất.

Đó là kết cục thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Từ vụ quậy bà cô Ảnh đến nay nó với Linh cũng ngoan ngoãn lên nhiều.Một là không muốn bị pama sách cổ về.Hai là muốn tính kế dài lâu thì phải biết lùi để tiến(t/gui mấy chị ấy đi quậy người ta mà còn tính kế như đi giết giặc không bằng).

Mà nguyên nhân quan trọng nhất là.....

-Này mày không nghĩ sớm như vậy mà đã đồng ý hẹn hò cùng anh ta sao-nó tốt bụng hỏi Linh

-Sớm gì nữa.Dù gì bọn mình cũng gặp nhau được 1 tuần 1 ngày 5 tiếng.....ừm..... 32 phút rồi-Linh tỏ vẻ không có gì cả nhìn đồng hồ trả lời

-Tao bó tay mày luôn.Nhưng nhìn tên đó biết chắc là dạng cà lơ phất phơ chuyên đi treu hoa ghẹo nguyệt-nó bữu môi đáp lại

-Gi chứ mày không được sĩ nhục honey của tao-Linh lên tiếng phản bác bảo vệ honey của mình

-Whatttty.Mày làm tao nổi hết da gà lên rồi đây này.....ghê wá mẹ ời-nó ôm lấy thân mình ghê sợ nói

-Hừ tao không thèm nói chuyện với người không am hiểu về tình yêu như mày.....Ôi HONEY.....mặt ong của em-Linh vừa thấy bóng dáng anh Minh nhà ta mặt kệ lòi nó nói bay đi mất

-ỒI ME OI.....ghê w á đi à.....-nó thấy cảnh này bùng miệng sắp ói đến nơi chạy mất.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đạo này Linh chính thức hẹn hò với Minh rồi nên không có thời gian rảnh bà tám với nó nữa.Sáng nào cũng bắt nó dậy sớm đi học sớm để cô ả có thời gian với Darling của mình.Nó tức chết đi được nhưng vẫn nhịn.Vì lâu nay Linh chỉ có bạn trai 24h chưa có ai kiên trì đến 24h01 phút cả nên nó nghĩ lần này chắc Linh thích anh chàng mặt trời đỏ rồi nên nhịn nhục mà hi sinh giấc ngủ của mình vì hạnh phúc của bạn thân(t/g:*lấy khăn lau nước mắt* cảm động quá đi à).

Vừa đến trường là con bạn thối tha đó trọng sắc khinh bạn bỏ nó một mình mà chạy đi với tình yêu của cô ả.Đến trường sớm chả biết làm gì nên nó tính đi tham quan trường một tí.Lúc này nó mới thấy trường quý tộc có khác to thật.Phòng nhạc,phòng thể thao,sân tập,thư viện.....

to đùng và bao trùm một diện tích lớn.Trường này không chỉ nghiêng về xây dựng mà cũng rất chăm chút cho cảnh quan.Nó chăm chú vào những vườn hoa.

Những đoá lily peru màu trắng tinh khiết kết hợp với màu hồng nhí nhảnh tạo nên sự tinh tế sắc sảo của nó.Rồi xen kẽ là những bông hoa phong lữ đo rực nổi trội làm bắt mắt người xem mà không làm mất đi tư chất của nó.

Xa xa là những đoá hồng vàng kiêu hãnh vươn lên.Nếu nói hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu thì những bông hồng vàng lại tượng trưng cho tình bạn thâm thiết bền chặt.

Nhưng lướt qua một vòng nó cũng chỉ đánh giá là đẹp chứ không có ấn tượng quá sâu sắc.Buồn chán nên nó tiếp tục đi ngắm cảnh.

Đi được một lúc nó mới biết mình đi xa quá rồi nên tìm cách trở về.Xuyên qua vườn cây rậm rạp sau trường nó đi tiếp.Nhưng lúc này chân của nó không nhúc nhích nữa vì nó đã thật sự mất hồn rồi.Hồn của nó đang bị hút vào rừng hoa diên vĩ ở đằng kia.Giữa những hào nhoáng xa hoa ở bên ngoài thì sau này như một thế giới đối lập vậy.Một thiên đường hoa diên vĩ tím hài hòa vào trong ánh nắng như tránh xa thế tục và hào quang mà lặng yên phát sáng ở nơi này.

Mắt nó mở to sáng rực miệng há to không ngừng hét lên

-woa..... Vườn hoa này đẹp thật.Không biết hoa này tên gì nhỉ-nói xong nó nhảy nhót về phía vườn hoa màu tím.Nó trước giờ chưa từng thấy như thế này bao giờ vì nó gặp qua không ít loài hoa quý và đẹp nhưng lại bị vườn diên vĩ tím này cuốn hút

Một biển màu tím của hoa diên vĩ bao trùm nên một thân ảnh nhỏ mặc đồng phục trắng xanh nhảy nhót quá là hài hòa đến động lòng người.Như bức tranh yên bình trời mùa thu vậy.Yên lặng không gọn sóng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 11

Nó đang chơi thích thú thì thấy một bóng người ở đằng xa.Đang nhìn về phía mặt trời và đưa bóng lưng về đây.Nó mạnh dạn lại gần thì thấy anh chàng vẫn thần thơ một mình.....

HUUUUUUUU.....

Nó thấy thế hù một phát làm anh chàng giật mình rồi trượt chân ngã xuống.

-Hahahahaaaaaaa.....Mắc cười chết mất....ôi..mẹ oi.haha-nó vừa cười sặc sụa vừa nói(*họa chị gây ra đó*).

Anh chàng lồm cồm từ bụi cây bò lên

-Cô có biết phép lịch sử tối thiểu không hả.AI CHO CÔ VÀO ĐÂY.Dám hù tôi.Hừ.....-mắng nó một trận đã đời

-Xin....xin lỗi.tôi k cố ý-nó tỏ vẻ áy náy

-Chỉ có tình thôi.-anh tiếp lời

-Gì chứ...tại anh cứ thần thơ ra chứ bộ-nó ầm ức

-Phải tại tôi thần thơ nên mới bị cô hù chết.Mà tôi chưa hỏi.Tại sao cô xuất hiện ở trong đây.

-Tôi bị lạc-nó xấu hổ trả lời

-Bị lạc-anh mở to mắt ngạc nhiên

-Gì chứ.Bộ lạ lắm sao.Tôi mới chuyển trường đến nên mới bị lạc-nó tức mình

-À..thì ra là vậy.hừm.nếu cô chịu bò quanh đây ba vòng thì xem xét lại tôi có thể đưa cô về

-Gì chứ anh nằm mơ à

-Cô có bị hay không thì bảo

-Tôi không bò

-Vậy tôi đi đây-nói xong anh giả bộ bước đi

-Khoan....khoan đã

-Giờ sa o

-Anh là quân tử sao lại đi chấp một đứa tiểu nhân như tôi-nó giọng nịnh hót ra

-Tôi chưa nhận mình là quân tử

-Hừ phải rồi.tên đáng ghét như anh sao có thể là quân tử.

Anh chẳng tỏ ra vẻ bực mình mà hỏi lại

-Vậy là cô không muốn về.

-Tôi không tin anh cũng ở mãi đây được

-Được thôi.Cô không tin thì giờ sẽ tin-Nói xong anh ngồi xuống gốc cây thông gần đó nhắm mắt lại ngủ

Nó đợi một hồi thấy sốt ruột

-Anh không về trường sao

Im lặng

-Này anh đừng có mà giả vờ

Im lặng

-NÀY

Im lặng

-Huhu..được rồi mà tôi bò.Ba vòng chứ gì-nó ầm ức đi bò

Lúc bày anh mới mở mắt ra nhìn nó bò mà không nhin nổi buồn cười

-Hahahaha....đáng đời nhà cô.Dám chọc tôi-Anh lên giọng hả hê

-Hừ đợi đấy tôi mà về được trường thì anh coi chừng tôi

-Vậy cô cứ bò cho tốt đi cô gái à.hahaha

-Đắc ý đi.Đắc ý đi xem anh đắc ý được bao lâu.

Bò một lúc lâu mới xong.Cái vườn hoa khốn nạn.Đẹp mà to thể không biết.Hại nó bò mãi mới xong.Nhưng nhìn nó lúc này vô cùng nhếch nhác.Hai tay với váy cùng áo sơ mi trắng dính đầy bùn đất.

-Áaaaa....áo váy của tôi.-nó tức giận hét âm lên

-Haizxxx...được rồi được rồi.Lát về tôi lấy đồng phục mới cho cô.Còn bây giờ cô có đi về không

-Hừ...xem ra anh thức thối đấy.không tôi bấm vào thịt anh làm phân bón cho hoa.

-Cô cũng ít có ác lắm nhỉ

-Hừ..à mà hoa này tên gì sao đẹp quá vậy

-Cô không biết tên của nó

-Không biết mới hỏi chứ biết thì hỏi làm gì.Ngu vậy

-Làm ơn bỏ cái tính chanh chua của cô đi

-Chanh không chua chả lẽ ngọt

-Haizzz tôi chả rảnh mà cãi với cô nữa.Hoa này tên là Diên Vỹ.

-Diên vỹ.woa..tên đẹp thật đó.hoa đẹp tên cũng đẹp.

Nói xong nó theo anh chàng hoa Diên vỹ về trường

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Nó theo anh về đến trường mà cứ như tên trộm lén la lén lút.

-Cô làm cái gì vậy-anh bức mình hỏi

-Suyt.Bộ anh muốn mọi người thấy chúng ta sao-nó ra hiệu im lặng nói

-Haizzz...chịu cô.

Đi được một đoạn gặp phải bác nông nhân đang tía hoa nó đẩy anh một phát vào bụi hoa hồng vàng.

-Áaaaaaaa....cô bị điê.....-anh bị gai hoa hồng đâm phải kêu lên thì chưa kịp nói hết câu đã bị ăn...tay

Nó thấy anh kêu lên thì phản ứng nhanh nhất là thò tay bịt miệng anh nhưng do anh đang há mồm ra kêu còn nó thì phải ngó ngang ngó dọc cảnh giác người nên dứt cả bàn tay vào miệng anh.

-Ách tôi xin lỗi tại tôi phải coi chừng mọi người-nó úy khuất nói

-Cô coi chừng người ta mà dứt cả bàn tay vào mồm tôi hả-anh tức giận hét âm lên

-Anh bé bé mồm thôi không được hả làm gì mà quát âm lên vậy-nó lo lắng gầm nhẹ lên

-Chứ không phải tại.....-anh chưa nói hết câu thì.....

-Hai em trốn học làm gì ở đây-giọng thầy quản sinh vang lên.

Nó và anh đang cãi nhau thì đơ người.....

-Ách...thầy ơi bọn em.....bọn em.....

và ba mươi sáu kẻ tẩu vi thượng sách(chạy là thượng sách).

-Này.....này hai em kia đứng lại cho tôi-giọng ông thầy quản sinh vọng lại ở phía sau

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

-Mẹ nó ông ta gì mà đuổi theo nhanh vậy chứ-nó vừa kéo caravat anh chạy vừa nói

-Cô làm cái gì vậy...thả tôi....ra..cô thả tôi.....áaaaa-anh đang bức mình nó vì nó kéo anh như kéo chó thì nó lấy chân đá cho anh một phát

-Ngậm cái miệng thôi của anh lại cho tôi

-Cô...-anh tức đến nghẹn họng

-Mau qua đây trốn-nói xong nó đẩy anh vào một góc tường rồi nó đè vào ngực anh

-Cô làm.....-chưa nói hết câu nó lấy hai ngón tay đè môi anh lại ra hiệu im lặng.

Hành động này của nó làm anh ngẩn người.Nó với anh cứ duy trì tư thế ái muội đó mà đâu có biết có một người đứng ở đằng xa đang dựa lưng vào tường tức giận.

-Hai người vào phòng hội đồng cho tôi-hắn đứng đó nãy giờ mới lên tiếng

-Áaaaa.....Đá thối anh làm tôi hết hồn. Tôi còn tưởng ông thầy quản sinh chứ-nó ngáy thơ nói

Nghe nó nói vậy anh đứng ở một bên giật mình. Từ ngày hắn và em ấy xảy ra chuyện hắn chưa từng xem trọng và thân thiết với phụ nữ vậy mà.....

Còn hắn thì nhếch môi cười âm hiểm

-Tôi so với ông thầy quản sinh còn nguy hiểm hơn.Còn bây giờ hai người vào phòng hội đồng cho tôi

Nghe vậy nó đơ đơ vài giây thì anh ở bên cạnh lên tiếng làm nó như sét đánh bên tai

-Vâng thưa hội trưởng

Hội...hội..trưởng. Cái gì hội trưởng anh ta....anh ta là hội trưởng hội học sinh á...Ôi mẹ ơi con gặp quỷ rồi.Áaaa huhuhubu.Nó nghe vậy khóc thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

-Này này Đá thối à không Dương thiếu à.Có chút nhầm lẫn ở đây thì phải.Sao tôi lại phải theo anh vào phòng hội đồng.Thôi tôi bị trễ học rồi tôi về lớp đây-nói xong nó đang chuẩn bị chạy thì bị hắn sách cổ về.

-Cô tính chạy hà không có cửa đâu

-Gi chứ sao tôi phải chạy tại tôi bị trễ học nên phải về lớp cho kịp thôi.Mà anh không ở trong lớp học trốn ra đây làm gì.Hừ

-Hừ. Trốn học?Cái này tôi phải hỏi cô.Cô và hắn trốn học làm gì ở bụi hoa sau trường hả.-nói xong hắn nhìn xuống quần áo của nó.Lôi thôi lếch thếch đầy bùn với đất.

Nhìn điệu bộ nó lúc này cùng với hành động kéo anh chạy lúc nãy nếu nói có người không nghĩ bấy chỉ trừ trẻ sơ sinh.

-Xem ra không câu dẫn được tôi nên cô phải đi tìm ngay kẻ khác.....chắc chắn.Cô quả là quá mức thông minh.Vừa gặp mà đã kéo anh ta vào bụi.Khâm phục khâm phục.-hắn lên giọng mỉa mai

-Anh.....-nó tức đến nghẹn họng nhưng không phản kháng được gì.Còn nạn nhân là anh thì chẳng giải thích gì cả cứ ngồi xem kịch vui như truyện không liên quan đến mình.

Báo quý tộc trường King's glory tin tức khiến cả trường xôn xao NGƯỜI THỪA KẾ TRẦN THỊ CÙNG MỘT CÔ BÉ LỘ LEM GIAN PHU DÂM PHỤ TRONG TRƯỜNG.

Xem xong tin tức này nó xém ói máu ra ngoài.Hừ DUƠNG LÃNH PHONG ĐỘI ĐÁY TÔI MÀ KHÔNG RỬA MỐI THÙ NÀY TÊN LÂM YẾN VÌ CỦA TÔI LIỀN VIẾT NGUỐC.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Từ chuyện âm ỷ ở trường nó vô cùng bức mình.Ngày nào đám người đáng ghét đó cũng chỉ chò khinh miệt ghen tỵ rồi tùm lùm hét cá lên.Về Việt Nam cũng được gần hai tuần rồi.Hôm nay nó tính đến căn cứ hoàn thành nhiệm vụ của khách hàng.

-Này Linh ơi tối đi bar đi.Mình làm quen ở đây cũng lâu rồi bây giờ phải hoàn thành nhiệm vụ thôi.

-Ừm tao cũng nghĩ vậy.Nhưng chúng ta sang vội quá chưa chuẩn bị đồ.Đồ đi Thẩm chuẩn bị toàn là váy vớ đồ dạ hội không à.

-Ừm vậy lát qua trung tâm mua sắm của nhà Hân đi.À mà nó nói nó có việc bận.Ba ngày nữa xử lý xong nó qua đây liền đó

-Vậy hả.Ồi chắc nhớ nó chết mất.

-Nghe mày nói vậy tao tưởng hai đứa mày bị les đó

-Hừ mày mới bị les thì có.Dám nói tao với nó bị les.Mày đi chết đi-nói xong Linh ném luôn cái gối vào mặt nó.Nhưng thông minh như nó sao lại bị ném trúng được.Nó khôn khéo né tránh.

-Hahaha...có tật giật mình.-nó cợt nhả đáp lại

Cứ như vậy

Cả biệt thự vang lên tiếng cười của hai nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Nó và Linh hí hửng đến trung tâm mua sắm GB(Golden Robe hay theo tiếng Việt là Vạt Áo Hoàng Kim).Chỉ nghe tên thôi đã biết nó sang trọng cỡ nào.Trung tâm GB là trung tâm mua sắm lớn nhất Việt Nam và đứng thứ hai châu á.phải biết nó quy mô và tầm cỡ.

Trung tâm chia ra thành các khu vực:khu ăn uống,khu mua sắm,khu salon xe hơi,khu trưng bày mẫu thiết kế nổi tiếng,khu giải trí,khu xem phim,nhà hát.....nhiều đến nỗi không kể xiết được.

Nó và Linh đi mua những quần áo và đồ dùng cần thiết.Vì đây là gia sản của Hân nên việc thiết kế đều dựa vào hoạt động của bọn nó mà phát hành nên có những món đồ cực kỳ hợp ý nó.Mua sắm,ăn uống,chơi bài đã rồi nó với Linh mới chịu trở về nhà.Chiếc Ferrari lướt nhanh trên đường và dừng trước biệt thự của bọn nó.Linh đánh xe vào gara.

Sách cả đồng đồ lên căn phòng bí mật nó dùng vân tay để mở mật khẩu.Đem những thứ vừa mua được để xuống.Chuẩn bị mọi thứ.

Nó xuất hiện với một hình dạng khác xa với thường ngày.Cả người mặc một chiếc quần bó da màu đen cùng chiếc áo da màu đen.Khoác ngoài là chiếc áo lông màu đen dùng để chống đạn.Đeo một đôi boot da màu đen.Mái tóc vàng thả xuống lập tức biến thành màu đen.Đeo một cái mặt nạ khắc hình

đầu lâu đính hắc ngọc màu đen che cả nửa khuôn mặt. Giờ đây cả người nó toát ra vẻ lạnh lùng thâm hiểm. Đối với Lâm Yến Vi thường ngày giống như hoàn toàn khác lạ. Bởi vì NÓ-chính là Huyền cơ của Tứ vương nữ tước.

Hoàn toàn khác xa với nó Linh mặc một quần da bó sát màu đỏ áo da màu đỏ cùng chiếc áo lông chống đạn màu đỏ. Một đôi boot màu đỏ. Mái tóc vàng thả xuống lập tức biến thành tóc đen có móc light đỏ. Đeo một chiếc mặt nạ khắc hình hoa mẫu đơn đỏ đính ruby đẹp quyến rũ mà kiêu hãnh. Một bộ dạng kiêu diễm ma mị chứ không phải cô nhóc Vương Thảo Linh dễ thương thường ngày vì nhỏ chính là Đan cơ của Tứ vương nữ tước.

Nó cầm theo khẩu súng FN Five-Seven với lực công phá cực mạnh.

Linh cầm theo khẩu iP1 thông minh.

Chuẩn bị xong xuôi nó và Linh đổi xe sang chiếc Hennessy Venom GT chiếc xe đua tốc độ cực nhanh phóng vọt trên đường. Tựa như sự xuất hiện của nó chỉ là ảo giác vậy

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nếu các quán bar khác không được hoạt động sau 12h đêm và đóng cửa sau 2h sáng thì Bar LM(Linghtning Moon-Sấm chớp và mặt trăng) chính là trường hợp ngoại lệ. Vì thời gian hoạt động của bar chính là khi kim giờ phút giây của đồng hồ chỉ vào số 12 và thời gian đóng cửa của bar là 3h sáng.

Bar LM chính là căn cứ chính của bang Death-bang đang đào tạo sát thủ để giết người ở khu vực Châu Á-Thái Bình Dương. Những sát thủ trong bang được đào tạo sẽ được nhậm chỉ thị của khách hàng từ bộ phận PR. Sau đó giết người mà khách hàng yêu cầu sau đó họ sẽ nhận tiền và chuyển nhận lên bộ phận trung ương. Đó chính là công việc của họ. Nếu nói họ là người của xã hội đen cũng không đúng vì họ không can dự vào việc của bang phái khác. Họ hoạt động độc lập chứ không liên kết với bất cứ bang nào khác. Nhưng một khi mà đắc tội vào người trong bang thì kết cục chỉ là một chữ-Tử. Nếu là người họ muốn giết thì đừng hòng nhìn mặt trời ngày hôm sau. Đó chính là quyền uy của bang Death.

Nó với Linh lái xe đến bar là lúc đồng hồ chỉ 12strong0pm. Bước xuống xe nó với Linh bước đến cánh cửa màu đen. Một tên bảo vệ to gan chặn lại.

-Ngươi là ai? Ta chưa nhìn thấy ngươi. Mau trình diện thẻ vàng ra.

Nó nghe vậy nhếch môi cười lạnh. Ánh mắt băng lãnh không chút cảm xúc quét qua chỗ tên bảo vệ. Bảo vệ nhìn thấy ánh mắt đó đỏ mồ hôi lạnh. Nó thu hết cảm xúc của tên bảo vệ vào mắt rồi lười biếng lên tiếng.

-Ngươi thật sự cảm thấy ta phải cảm thấy ta cần phải có thẻ vàng để vào sao?

-Hừ. Không có thẻ vào thì đi chỗ khác chơi đừng cố mà bám ở đây.

-Hừ xem ngươi có bản lĩnh đó không-nói xong nó giơ chân đá một phát vào bụng tên bảo vệ sau đó 2 nhò hiên ngang đập cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Bước vào trong bar tiếng nhạc xập xình cùng ánh sáng của đèn led nhấp nhòe hư hư thực thực. Cảnh tượng này làm người ta điên cuồng thần trí rối loạn. Nó nhìn thấy cảnh tượng thì nhúm mày.

-Lần đầu ra mắt phải cung kính chút nhì? Không thì thất lễ rồi-nó nhếch môi nói với Linh

-Đương nhiên rồi phải để chút ấn tượng mới được-Linh lạnh lùng nhìn về phía trước biểu cảm không đổi nói.

Và phút sau ánh đèn trong bar chợt vụt tắt

Ở chính giữa chừa ra một lối ánh sáng nhỏ hẹp âm thanh xập xình lúc này im bật. Nó và Linh cao ngạo lãnh đạm bước đi dưới luồng ánh sáng đó. Mọi người như bị thôi miên vì khí thế của hai cô gái này tự động lùi sang hai phía nhường lối cho hai nhò.

Thấy bar tự nhiên im ắng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

không động tĩnh gì tưởng có chuyện gì Minh Kiệt-quản lý bar LM. Minh Vương của bang Death ở trụ sở châu Á Thái Bình Dương nhảy ra lớn tiếng.

-Đưa nào làm gì ở địa bàn của tao.Không muốn chết thì cút ngay đi không đừng trách tao.

-Chắc chắc....ngươi như vậy mà cũng đòi làm quản lý sao-Linh thấy thẳng nhóc đàn em này thật vô dụng hết sức rồi.

-Đưa nà..ooooo dám.....-đang nói giữa chừng thẳng nhóc im bật vì nhìn thấy hai nhỏ.Lập tức quỳ xuống giọng cung kính

-Huyền tước Đan tước tha mạng Tiểu Minh có mắt không trông không nhìn thấy hai vị Tước Nữ.

-Tốt.Đứng lên.Tha cho ngươi lần này.Ta hi vọng không có lần sau.-nó đứng dậy giờ mới lên tiếng

-Nhị Tước yên tâm.Nếu có lần sau Tiểu Minh xin lấy đầu chuộc tội-Minh Kiệt hùng hổ nói

-Nô nô.Mạng của ngươi còn nhiều việc cần đến không thể bỏ phí như vậy được.Nhưng mà.....nếu có lần sau thì ta nghĩ ngươi sống mà....không bằng chết đâu-một giọng băng lãnh không cảm xúc nhưng nó khiến người ta phải tự mình đổ mồ hôi lạnh-đó chính là bản lĩnh của Dạ Huyền

-Dạ....tiểu Minh đã rõ-Minh Kiệt run rẩy trả lời.

-Ừm biết vậy thì tốt.Hôm nay nhị vị đại tỷ trình diện ngươi không định đãi bọn ta chút sao-Linh quét mắt hỏi

-Dạ tiểu đệ thất lễ.Mời hai vị đại tỷ theo bên này.-nói xong Minh Kiệt cúi người 90 độ đưa tay mời.

Hai nhỏ thấy vậy nâng cánh môi đi theo hướng chỉ đường.Tiếng nhạc lại ảm ỹ trở lại ánh đèn led vẫn nhấp nhoe như trước nhưng mọi người mỗi người một tâm trạng.Sợ hãi có khâm phục có ngưỡng mộ có.....vân.vân.và.mây.mây....Bởi vì để Vô Minh Kiệt phải quỳ gối cúi đầu thì phải là thần tiên tái thể.Đúng vậy thần tiên tái thể nhưng không phải phải gọi là tứ thần xuất hiện bởi vì khi nghe đến Huyền cơ và Đan cơ lập tức nghĩ ngay đến Tứ vương nữ tước và lập tức nghĩ đến chữ tử.

Thu toàn bộ mọi việc vừa diễn ra vào mắt.Hắn ngồi ở góc khuất bây giờ mới nâng cánh môi lên.

-Xem ra lão già John Kim không thoát khỏi chữ tử rồi

-Nhưng tứ vương nữ tước luôn làm việc đồng nhất chưa bao giờ hoạt động riêng lẻ.Lần này chỉ có Huyền cơ và Đan cơ trình diện vậy còn Bạch cơ và Hoàng cơ vẫn bất vô âm tín liệu họ có ra tay không-Nhật Minh ở một bên thắc mắc hỏi.

-Hôm nay họ xuất hiện là muốn nói Tứ vương nữ tước đã xuất hiện còn việc họ có tập hợp hay ra tay không đó là chuyện sớm muộn-hắn không nóng không lạnh trả lời.

-Ừm đã hiểu.Vậy chúng ta đợi vậy-Nhật Minh tỏ vẻ am hiểu nói

-Hừm,biết vậy đi.

Ngày đầu trình diện nó và Linh cũng không lòi thoi lăm.Ngồi ở trong bar chơi chán liếc thấy đã 2h sáng rồi mai còn phải trở về thân phận cũ nên sẽ có chút mệt.Nên hai nhỏ không dây dưa nữa lập tức trở về.Trình diện đến đây là perfect rồi.Bước đầu coi như xong tiếp theo chỉ chờ thời cơ thôi.

Vậy là kết thúc ngày đầu tiên của Huyền vương và Đan vương ở trụ sở Việt Nam.....

..... * _ *

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sự khác nhau của một con người

Nó và Linh sau khi trở về bước vào căn phòng bí mật tháo bỏ tất cả phụ kiện ra đồng thời gỡ bỏ luôn khuôn mặt xuống trở về thành Lâm Yến Vi và Vương Thảo Linh bình thường giống như mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Bởi vì đã là sát thủ thì phải sống được ít nhất hai bộ mặt để đánh lừa mọi người tựa như ma cà rồng vậy. Ban ngày là hình người ban đêm trở lại thành ma để hút máu người. Như vậy từ một cô nhóc học sinh năng động đáng yêu và một sát thủ máu lạnh giết người không chớp mắt. Họ vốn là người không cùng một thế giới lại càng không thể xuất phát từ một người được nhưng đối với sát thủ Death thì đó là chuyện dễ dàng. Bởi vì họ đã là những sát thủ được đào tạo nghiêm ngặt mà thành. Đó chính là sự khác biệt giữa hai tính cách trong một con người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đua xe đạp

Sáng ngày hôm sau

Rầm...rầm...bụp

-Mày dậy ngay cho tao-Linh hùng hổ tông cửa xông vào nói

-Rồi rồi.Mày ra ngoài đợi đi.Tao làm vsn xong ra liền-nó ngoan ngoãn trả lời

-Nhanh lên đó.Tao mà phát hiện mày trộm chặn ngủ tiếp tao đổ nước đá vào đầu mày đấy-Linh cảnh cáo

-Yên tâm yên tâm.Mày biến ra được chưa?-nó nài gai ốc trả lời

-Nhớ đấy.-Linh bỏ lại một câu xong mới rời đi.

Nó cũng ngoan ngoãn dậy làm vsn.Một lúc sau hăng hái bước xuống nhà. Thấy Linh đang ngồi nhai nhồm nhồm cái bánh mỳ trong tay.Nó thấy vậy cũng cầm đầu vào ăn. Ăn xong uống một ngụm sữa nóng hai nhóc xách xe đi học.

Trong gara xe

-Giờ còn sớm tao với mày đua xe đi.Đứa nào thua thì đêm nay hôn một anh chàng trong bar.OK-nó vênh váo thách thức

-OK.Không thành vấn đề-Linh cũng không chịu thua

-Are you ready?

-OK

-1.....

-2.....

-3.....

-Stems

Hai chiếc xe đạp vừa xuất phát đã đạt mức độ kinh hồn.Hai người ra sức đạp không ai nhường ai.Nhìn vào tình thế này bất phân thắng bại.Nhưng một lúc sau thì tình thế lại khác.Nó lúc này đã bỏ sau Linh một đoạn.Nó đang đắc ý thì bỗng.....

-Áaaaaaa.....mẹ ơi cứu con-tiếng hét thất thanh này là của chị Vy nhà ta.

Kétttttt.....

Tiếng phanh xe khẩn cấp của chiếc Bugatti Veyron đen đỏ.

-Fuck!Đứa nào chán sống à mà đâm vào xe của tao.Muốn tự tử thì biến đi chỗ khác mà chết.Tao không cấm mà tự nhiên đi lao vào xe của tao.-tiếng gầm thét từ trong xe vang lên.May là hần phanh kịp không thì xảy ra tai nạn rồi.

Linh nhìn thấy cảnh này thì sợ đến xanh mặt.Chạy lại đỡ nó dậy ân cần hỏi

-Cậu có sao không làm mình no muốn chết

Nó lúc này mới hoàn hồn lại.Nhìn xung quanh thấy vẫn vậy thì mới thở phào nhẹ nhõm may mà không chết định xin lỗi chiếc xe kia thì đã nghe tiếng mắng chửi người.Máu nó xông lên nó quên cả xin lỗi.Đứng dậy tiến lại chỗ cái xe kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bugatti veyron xe đạp

Gõ gõ vào kính.Một lúc sau thấy nó mở ra. Vừa mở ra nó liền trả đũa.

-Này tên kia anh có biết phép lịch sự tối thiểu không hả.Miệng anh ngậm phân hay sao mà vừa mở miệng ra đã thối thè

-Cô.....Mới sáng sớm cô sách xe đạp lao đầu vào xe tôi chả lẽ tôi phải xin lỗi cô hả.-hắn lúc này mới nhìn thấy bà chân này

-Gi mà sách xe đâm vào xe anh.Mất anh để trang trí sao mà không thấy đèn đỏ hả-nó hét lên

-Tôi cũng nhớ có luật mới ra xe đạp vượt đèn đỏ cũng là vi phạm luật giao thông nha-hắn điềm nhiên trả lời

-Hehe nhưng anh bạn à tôi đã vượt qua vạch dừng trước khi chuyển sang vạch đỏ-nó âm hiểm nói

Hắn lúc này mới cứng họng không nói được gì.

-Haizzz...anh không cần tự trách đâu.Xe đạp của tôi bị Super Sport của anh đâm tan rồi.Bây giờ sắp vào giờ học rồi nên anh chờ bọn tôi đến trường là được.-nó tốt bụng nghĩ biện pháp

-Cô nằm mơ đi-hắn hống hách

-Vậy anh nhìn xem xe tôi bị xe anh đâm nát nát còn xe anh có tổn hại gì đâu

Bây giờ thì hắn miệng cam như hến.Mẹ nó lấy xe đua mà đạp vào xe đạp thì đương nhiên xe đạp hỏng rồi.Tức quá đi.

Hắn ngồi bốc khói một mình còn nó với Linh thông thả mở cửa ngồi phía sau.Hiền nhiệm đem hắn làm tài xế.Hắn tức lên tự nhiên phóng vọt đi.May là nó bám chặt không bị văng đi rồi

-Anh nổi nóng cái j tên điên kia.Có muốn điên thì biến đi chỗ khác mà tự kỉ một mình đi.Đừng ở nơi này sát hại nhân loại.

Linh giờ ngón cái tán thưởng nó.Nó quả là lời nói mang trình độ sát thương kinh khủng.Người nghe mà không phát hỏa chỉ trừ người điên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gây sự

Kéttttttt.Chiếc Bugatti đen đỏ phanh gấp ở sân trường King's Glory.Nhắm mắt cũng biết đây là xe của ai.Nhưng có một điều làm bọn họ ngạc nhiên nhất là.....

Nó đang ngồi luyện thuyết với Linh trong xe.Hai nhỏ cứ cười đùa nói nói với nhau mà không để ý để rồi...

Cộcccccccccc....

Đương nhiên là đầu của hai nhỏ bị đụng vào thành ghế rồi.

Nó

-Tên Gió độc kia.Anh bị tâm thần bất động hay sao mà thắng xe gấp khúc vậy.Anh muốn chết thì đi chết một mình đi.Đừng lôi kéo bọn tiểu thư đi cùng.

Linh

-Nào anh bị úng nước hay sao vậy hả.Tính ám sát bốn tiểu thư sao.Bốn tiểu thư có thành ma cũng sẽ ám anh đó tên kia.

Hấn

-Hai cô gằm gào đủ chưa?Đủ rồi thì biến xuống xe cho tôi.Không tôi hốt xuống bây giờ.

-Anh...đi...chết đi-buông xong câu này hai nhỏ phóng xuống xe luôn.Còn cố ý chút giận nên cái cánh cửa.

Cả sân trường mồm chữ O mắt chữ A khi thấy hai nhỏ xuống từ xe của hấn.Dụi dụi mắt lại lần nữa kiểm chứng.Không thể tin được.Hai con nhỏ nhà nghèo kia có thể ngồi trên con tốc độ yêu của Dương Lãnh Phong quả là không thể tin được.Hôm trước tin con nhỏ Linh là bạn gái của Nhật Minh đã làm bọn con gái tức đến trào máu mắt ra rồi thêm tin câu dẫn anh Vũ vào bụi nữa vậy mà.....

-Hai con nhỏ đó dựa vào tí nhan sắc đó dám đi câu dẫn cả anh Phong lẫn anh Minh(tí nhan sắc thôi á.Hotgirls chính hăng đó chị*Tự nhìn lại mình đi*).-hs1

-Đúng là đồ hồ ly tinh-hs2

-Nhìn dễ thương vậy mà tâm cơ âm hiểm-hs3.

Nó và Linh mặc kệ.Muốn nói sao thì nói.Bọn nó mới thêm vào câu dẫn lũ tình trùng ăn lên não đó.Hứ

Nhưng mà cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.....Một bọn vẹt Hongkong không tự lượng sức mình chảnh chọe bay ra..

-Đứng lại.Ai cho bọn mày đi.Dám câu anh Phong với Minh rồi cả Vũ nữa.Đúng là không tự lượng sức mình-Hứa Anh Lệ_con nhỏ đầu đàn lên tiếng

-Đúng vậy.Đũa mốc mà đòi chọc mâm son-Châu Vận Nghi_bạn con nhỏ Lệ hòa theo.

-Tránh ra.-nó lúc này đang tc không để ý bọn này nói cái gì quát lên.

-Mày là cái thá gì muốn quát tao-nói xong con nhỏ Nghi vung tay lên chuẩn bị tát nó.Vốn là cái tát này sẽ rơi trên mặt nó nhưng mà tình thế lại thay đổi

Chátttttt.....

Một cái tát trời giáng lên mặt con nhỏ Nghi.

Và hung thủ là Linh.

-Áaaaa.....huhuhuhuhu.Mày mày dám đánh tao-con nhỏ Nghi ôm một bên mặt bị xưng khóc toáng lên.

-Dám đánh bạn tao tao đánh chết mày-con nhỏ Lệ thấy bạn mình bị đánh thì xông lên nhưng chưa tới gần nó thì

Hựuuuuu.....

Một cú đá chân ngoạn mục của nó rơi đúng vào bụng con nhỏ.Do bị đá bất ngờ nên con nhỏ Lệ không tránh được ăn trọn cái đá của nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mình chia tay đi!

Nhỏ Lệ bị đau quá khóc bù lu bù la còn con nhỏ Nghi ôm một bên má ngồi bệt xuống đất khóc.Hai ả nhìn vô cùng nhếch nhác.

-Lần sau có muốn gây sự thì nhớ chừa mặt hai chị ra nhá cưng-Linh khoanh tay đứng thông thả nói.

-Có chuyện gì vậy?-Minh thấy mọi người bu đông ở đây thì ra xem nên chứng kiến được cảnh này.

-Minh anh phải đòi lại công bằng cho em.huhuhuhuhu-nhỏ Nghi vừa thấy Minh và hấn liền khóc lóc đến thê thảm.

-Đúng đó.Phong anh phải đòi lại công đạo cho chúng em-nhỏ Lệ hòa theo.

-Có chuyện gì?-Minh hỏi

-Hai con nhỏ đó vừa đến trường mà đã hống hách không xem ai ra gì.huhuhu.Nó nói nó là bạn gái của anh nếu ai dám động vào nó nó sẽ cho không thấy mặt trời ngày mai-ả Nghi nói dối không chớp mắt.

-Cái gì cô dám nói thế-Minh tức giận quay sang hỏi Linh.

-Tôi nói tôi không nói thế anh tin không-Linh bình tĩnh hỏi ngược lại

-Không-Minh không suy nghĩ nói

-Vậy thì cần gì phải giải thích. Vy mình đi thôi-Linh không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

-Đứng lại.Cô đi theo tôi-Minh thấy vậy chặn đường Linh lại lời nhỏ đi

Hai ả Lệ với Nghi thấy vậy thì đắc ý lắm vì Minh cực kỳ ghét đàn bà chanh chua trước mặt anh.

Nó thấy vậy thì mặc kệ nhưng hi vọng hai người có thể hòa hợp rồi đi theo hấn về lớp.Đây là lần đầu tiên hai người ở cùng nhau trong hòa bình*/g:có tiến triển.có tiến triển*.

Về chỗ Linh và Minh.

-Anh làm cái quái gì vậy bỏ tôi ra bỏ ra-Linh vùng vằng muốn chón nhưng không được.

-Cô dám nói như vậy-Minh hỏi

-Anh yên tâm.Cho dù tôi có bị người ta đánh chết cũng không lời cái danh hiệu hoa hoa công tử của anh ra đâu-Linh hống hách nói.

-Cô...-Minh tức đến nghẹn lời.

-Cảm ơn anh vì thời gian qua đã đi chơi cùng tôi cùng cái danh phận bạn gái của người thừa kế Hoàng Lệ. Còn bây giờ thì đến lúc kết thúc rồi.Chia tay đi!-Linh bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tuyên bố: tôi yêu em!

-Cô xem đây là trò đùa-Minh nghiêng răng hỏi lại.

-Vốn dĩ không phải như vậy sao

-Cô thật sự cảm thấy vậy-vô dĩ lúc trước Minh cũng xem đây là trò đùa.Dù gì phụ nữ cũng đều như nhau.Nhưng khi anh thấy cái người con gái này chẳng để anh trong mắt thì tức giận cứ thế mà tăng lên

-Không phải sao.Từ đầu đến cuối đây là một trò chơi.Còn bây giờ chán rồi nên Game Over thôi-Linh cứ như vậy bình tĩnh nói mà chả hay người bên cạnh sắp bốc khói.

-Trò đùa?Game over?Được lắm-Minh gầm lên xong sau đó bỏ đi để lại Linh đứng ngơ ngơ ngác ngác.

-Anh ta bị sao vậy nhỉ-Linh ngu ngơ lắm lắm*Pule:chị ơi là tức đó.Khôn ba năm đại một giờ sao trời.Linh:mày nói cái gì.Pule:dạ ý em là chị xinh đẹp ý mà.Linh:biết vậy thì tốt*.

Lang thang lắm lắm một mình đi về lớp.Vừa vào lớp thì nó đã hỏi dồn hỏi dập.

-Chia tay thôi-Linh nói bình thản cứ như câu Ăn cơm thôi vậy.

-Mày không thể kiên nhẫn được thêm chút nữa sao.Dù gì bọn mày cũng quen nhau được cả gần hai tuần rồi mà-nó tốt bụng khuyên.

-Haizzz.Sao tao không muốn.Nhưng anh ta không tin tao. Vậy thì càng lún càng sâu thôi-Linh chua xót nói.

-Vậy cũng tốt.Tôi đi bar xả stress đi

-Ủm mà mày còn nhớ vụ cá cược sáng nay không-Linh gian manh nói

-À ờm cái gì ấy nhỏ tao quên rồi nên bỏ đi nha-nó lấp liếm nói

-Năm mơ đi .Tối nay mà phải hôn một anh chàng trong bar đó.Do tao chỉ điếm

-Gi chứ sáng nay tao xem đi gặp Diêm vương uống trà mà mày cũng không tha cho tao sao

-No no no.

-Đồ đáng ghét.

-Chứ tao có nói tao đáng yêu đâu.

Ầm ầm rầm rầm.....

-Sao tự nhiên lại hợp báo-hs1

-Tao làm sao biết-hs2

-Thôi đi nhanh lên-hs3

,.....

-Vụ gì vậy-nó ngơ ngác hỏi

-Haizz.Nghe nói là anh Minh mở hợp báo thì phải-hs4 trả lời

-Hợp bái gì-Linh nhảy vào

-Minh không biết đi xem thì biết-hs4

-Đi xem thử đi-nó rủ

-Minh không đi-Linh từ chối

-Thôi nừa mà.Đi đi

-Không đi

-Đi đi mà.Hay cậu sợ gặp anh ta không kim lòng nổi-nó khiêu khích

-Ai cảm lòng không nổi.Đi thì đi.Sợ gì-quả nhiên trò khích tướng của nó có hiệu quả.

-Hehe.Đó mới đúng với tác phong của Linh xinh đẹp nhà ta chứ

-Được rồi đi thôi.

Tại hội trường

-Hoàng Nhật Minh cậu có điều gì muốn tuyên bố tại sao lại cho hợp báo gấp vậy-nhà báo1

-Đúng vậy.Có thể cho chúng tôi biết được không-nhà báo2

.....Vô số nhà báo vây quanh hỏi dồn dập nhưng Minh vẫn thông thả nói:Người chưa đến.

-Vậy là anh chờ ai-một nhà báo mạnh dạn hỏi

-Nữ chính trong buổi hợp báo này

.....

Một lúc sau Minh thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện anh bước xuống lễ đài hướng tới phía người kia.Mọi người thấy vậy biết điều tránh sang hai bên.

Linh và nó đang ngơ ngác thì Minh kéo Linh đi về hướng lễ đài.

-Anh bỏ tôi ra.Anh làm cái trò gì vậy bỏ ra

Mọi người há hốc mồm nhìn về phía hai người bọn họ.

-Tôi Hoàng Nhật Minh tuyên bố từ hôm nay cô Vương Thảo Linh chính là bạn gái của tôi-Minh bá đạo tuyên bố.

Ồ.ồ.ồ.....

cả hội trường ồ lên một tiếng

-Anh đang nói cái.....-Linh chưa nói hết câu thì bị Minh chặn lại bằng một nụ hôn.

Cả hội trường lại ồ lên một tiếng nữa. Còn Linh chỉ biết tròn mắt nhìn Minh. Trong lòng mang theo một cảm xúc khó tả. *Vậy là chị Linh bị anh Minh hút mất rồi*.

-Linh tôi yêu em. Làm bạn gái anh nhé-nói xong Minh đưa một bó hoa gồm 999 bông hoa hồng đỏ rực về phía Linh

-Em em. Ách.....-Linh ấp a ấp úng

-Làm bạn gái anh nhé.-Minh lặp lại một lần nữa.

Phía dưới hội trường hò reo

-NHẬN ĐI. NHẬN ĐI

-Em.....

-Được không-Minh thấp thòm hỏi

-Nếu em nói em không-Linh chưa nói hết câu thì Minh đã buồn bã nói

-Tôi biết trước giờ tôi chưa yêu ai. Cũng chưa bao giờ thật lòng với một ai. Tôi yêu em là thật. Nếu em không muốn thì tôi cũng không ép-Minh nói xong xoay người rời đi thì có một bà tay giữ lại

Minh mừng rỡ quay lại

-Em chưa nói hết câu mà. Nếu em nói em không từ chối thì sao-Linh mỉm cười nói

-Thật chứ

Linh không trả lời mà chỉ kiễng gót chân lên trao cho Minh một nụ hôn

-Woa.....lãng mạn quá đi. Hoàng tử ời

Mọi người thi nhau hò reo mà đâu để ý trong bóng tối có hai con hồ ly đang ghen tức

-Nó không xứng nó không xứng-Nghi gầm lên

-Suýt mày muốn chết à. Chuyện gì cũng phải có cách. Còn hai con nhỏ đó cứ chờ đấy tao sẽ cho bọn mày biết kết cục của việc trèo cao-ả Lệ âm hiểm nói.

Lời tác giả: Hứ chảnh chó quá đi xem kết cục của ai thê thảm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ghen

Từ sau ngày hợp báo quan hệ giữa Minh và Linh đã được coi là chính thức yêu nhau. Ngày nào hai anh chị cũng dính như sam. Ở nhà thì Minh đón Linh đi chơi ở trường thì 24/24 bên nhau. Thế là tội nghiệp Yến Vi nhà ta bị cho ra rìa. huhu

Lang thang đi trên hành lang thì nó thấy một bóng lưng người. Nhìn thấy quen quen

-Này Diên Vỹ anh làm gì ở đây vậy?

- Tôi làm gì liên quan đến cô sao?

- Xì hòi thăm tí mà chẳng.

- Mà tôi có tên đảng hoàng cô đừng có gọi Diên Vỹ này Diên Vỹ nọ nữa.

- Thế anh có cho tôi biết anh tên gì đâu. Tôi gặp anh ở vườn hoa diên vỹ thì tôi gọi anh là diên vỹ. Không được sao tên này hay mà. Diên vỹ. Diên vỹ- nó hứng thú gọi tên này

- Hazzzz...tùy cô.-anh bó tay với cô

- À mà tiểu Vỹ lâu rồi tôi chưa có qua vườn hoa kia. Tôi không nhớ đường anh dẫn tôi đi được không. Chỉ một lần này thôi nha- nó nài nỉ

- Không. Tại sao tôi phải dẫn cô đi

- Không tại sao hết Haizzzz....anh muốn ăn gì tôi mua cho anh xong anh dẫn tôi đi nha

- Tôi không tham ăn

- Hừ vậy anh cần gì tôi mua cho anh

- Tôi không cần gì hết

- Sao anh khó tính quá vậy

- Cũng không khó tính lắm đâu. Ừm.... Vậy cô hôn tôi đi. Hôn xong tôi dẫn cô đi

- Anh đang mải mơ đấy hả

- Vậy thì thôi- nói xong anh xoay bước đi

- Khoanmn....đổi cái khác được không.

- Không

- Hừ. Được rồi tôi hôn.- nói xong nó hôn vào má anh

- Không tính

- Tại sao.

- Hôn môi mới tính

- Anh nằm mơ đi. Anh chỉ nói hôn thôi chứ không nói hôn vào đâu. Đi thôi anh không được nuốt lời đâu đấy

- Lần này tạm tha cho cô

Hai bóng lưng khuất xa nơi rừng cây rậm rạp. Để lại một hũ giấm đang bốc mùi chua

- Cô ta dám đi câu dẫn cả Vũ. Khốn kiếp- tại một góc khuất hũ đang chửi ầm lên

tg. đã vậy mà ghen rồi s

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Huỳnh bảo hân trở về

Khi đi khuất ra trong vườn cây sau trường. Anh nở một nụ cười nhếch môi âm hiểm. Tại sao anh lại không thấy bóng hân ở đấy chứ. Việc ép nó hôn là chủ ý của anh mục đích là cho hân nhìn thấy

Người con gái đang đi bên cạnh anh này quả thật rất đặc biệt. Vậy nên.....

**********!!!!!!!

17'00,biệt thự nhà nó

Bản nhạc See you again nhạc chuông điện thoại máy nó vang lên.

It been along day without you my friend

And i tell you all about it when i see you again

We're come along day from.....

-Moshi moshi-giọng nó vang lên

-10'p sau Sân bay Tân Sơn Nhất đón tao-giọng Bảo Hân vang lên ở đầu dây bên kia

-What mà về nước rồi hả Hân Hân-nó ngạc nhiên

-Ừm ra đón tao nhanh lên.Mệt mỗi quá-Hân ưỡ ưỡ oải than

-OK.Đợi tao với Linh nha-nói xong nó ngắt điện thoại gọi Linh rồi hai đứa lấy xe phóng luôn ra sân bay.

7' sau,sân bay Tân Sơn Nhất

-Ôi baby tao nhớ mà chết mất-Linh thiết tha ôm chầm lấy Hân

-Tao cũng vậy-Hân cũng *ôm ôm* *hôn hôn*

-Cut!-Nó lên tiếng phản kháng

-Hừ.Mày chả có tí xú nào cảm xúc cả tiểu Vy à-Linh phụng phịu

-Đúng vậy.Đồ vô tâm.Nhưng mà Thôi về đi tao mệt lắm rồi-đang diễn màn kịch tình cảm thì bị nó cắt ngang.Hân tỏ vẻ mệt mỏi.

-Ừm về thôi

Ba cô gái năng động rời khỏi sân bay để lại bao con mắt hình trái tim đằng sau.

Trên xe

Nó làm tài xế khiêng hai con vệt đằng sau về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cá cược hôn-ai vậy? (tò mò)

hehe.các nàng còn nhớ vụ cá cược của tiểu Vy với Linh Linh hôm trước k.vì mãi hẹn hò nên Linh linh quên mất đó.

E hèm.hôm nay đột nhiên nàng ấy nhớ ra rồi.

Các nàng đoán xem Tiểu Vy Từ nhà ta kiss ai nha?

-----phân tuyến cuộc đối thoại của Tác giả,Subim và Pule-----

Pule: chị ui liệu có phải anh chàng điên vỹ k ta?

Tác giả:*đẩy gọng kính*:sai rồi cưng

Subim:vậy phải nhân vật bí ẩn không chị

Tác giả:có lẽ k bí ẩn lắm đâu cưng

Pule: đoán ra rồi nam chính phải k chị

Tác giả: thông minh đột xuất ngu liên tục

Subim: nhưng s lại hun nam chính dc nhẽ*gãi gãi đầu*

Tác giả: nhiều chuyện quá mày. Đọc đi rồi bít

Subim với Pule: huhu oan quá đi mà k. Tại chị bảo bọn e đoán mừ

Tác giả: ta có nói vậy sao. Sao ta k nhớ nhĩ

Subim vs Pule: chị đùa e đấy à

Tác giả: thôi cứ coi như ta chưa nói j đi

Bim vs Pule: khinh thường

-----*****-----)

xin lỗi vì tg ăn mất một chương của các nàng nha. hihi

nhưng hãy thử tưởng tượng diễn biến tiếp theo nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Không hẹn mà gặp

Biệt thự nhà tụi nó

- Một mối quá đi mất. Mày có biết tao ngồi mòn lưng trên cái máy bay chết tiệt đó không- Hân than thở

- Hehe. Ai bảo mày không đi máy bay tư nhân- Linh thông minh hỏi lại

- Gì chứ. Tao trốn sang đây mà biểu lòi máy bay tư nhân của papa tao đi có khác nào tự lấy dây cột chân mình

- Ừm hừm vậy lấy máy bay của tổ chức

- Tao muốn tạo bất ngờ

- Vậy mày khỏi than đi. Ok- nó chặn họng nhỏ lại

- Mày thật vô tâm đó tiểu Vy à. Chả quan tâm tao chút nào cả. huhu lão Thiên ơi sao số con khổ vậy- Hân nức nở

- Stop. Mày làm tao nổi hết cả da gà này Hân Hân- nó rùng mình

- Hừ nói chuyện với mày chán phèo chỉ có Linhlinh là hiểu tao thôi. Đứng không tiểu Linh- Hân sến súa

- Ô my god. Lão Thiên ơi người mau lòi cái cặp đồng tính này đi giùm con với- nó ghê tởm

- Hừ.- Hân với Linh đồng thanh hừ nó một tiếng

- Hehe. Ý tao là mày mệt rồi Hân Hân à. Đi tắm rửa đi rồi tụi mình đến GB ăn chút gì nha- nó giờ mặt

- Xem ra mày thức thối rồi đó- Hân hừ nhẹ

20' sau

Trung tâm mua sắm GB

Ba cô gái hoàn mỹ xuất hiện

Cô gái thứ nhất-quần sooc lửng màu ghi.áo T-shirt màu đen tôn lên làn da trắng.Tóc vàng cột lệch một bên.Đó chính là Vy Vy nhà ta.

Cô gái thứ hai-set quần cụt áo sát nách màu hồng trắng dễ thương.Tóc vàng cột cao vô cùng năng động.Đó chính là Linh Linh

Cô gái thứ ba -một bộ jumpsuit sát nách lửng màu xanh đậm nổi bật.Tóc đen ánh tím thời thượng.Đó chính là Hân Hân.

Ba đứa cứ tự nhiên đi khắp nơi.

-Ba vị tiểu thư có cần giúp gì-chị nhân viên phục vụ đơn đả

-Không cần.Em tự chọn chọn là được-Linh dễ thương đáp lại

-Dạ.Vậy tiểu thư cứ từ từ chọn.-nói xong chị nhân viên lui xuống.

Một lúc sau

-Giờ sao.Tao muốn đi ăn.Tao đói lắm rồi-Hân than lên

-Haizz..nhưng tao muốn đi xem mẫu trang sức mới về-Linh mè nheo

-Được rồi mình đi ăn đã rồi tính sau.-nó lên tiếng

-Chỉ có tiểu Vy là sáng suốt-Hân nịnh bợ

-Nghỉ chơi mầy lun-Linh bực bội trước con nhỏ bạn giờ mặt này

-No no no.Tiểu Linh dễ thương xinh đẹp à.Phải ăn thì mới có năng lượng mà chọn đồ đẹp chứ.Đúng không tiểu Vy-Hân hếch mồm nó

-Đúng vậy.Không ăn thì làm gì mà có tinh thần chứ-nó cũng hòa theo

-Xiiii.Lay hai bọ mầy đó.Được rồi đi ăn thôi.

Khu ăn uống,một bàn ăn gần cửa sổ có ba cô gái xinh đẹp chiến đấu khí thế với một bàn đồ ăn nào là KFC,Beefsteak ăn kèm khoai tây chiên,mỳ Ý,cá hồi trộn cam,món tiramisu Ý,salad khoai tây,cacao nóng,coffee capuchino,sữa bò tươi,sushi,cá viên chiên,nước ép cam,ép táo,ép dâu..vân vân và mây mây.....

Nhiều không thể kể hết.Ai đi qua cũng phải thấy giật mình.

Chiến đấu xong ba nhỏ còn gọi thêm mỗi đứa một cây kem nữa.

-Ủm giờ đi đâu đây-Linh vừa ăn kem vừa hỏi

-Bây giờ đi chọn đồ mình thích 1h sau có mặt tại salon xe.OK-nó thông minh nghĩ cách.

-OK

Hợp ý xong mỗi nhỏ đi một hướng.nó đến khu bán sách,Linh đi mua trang sức,Hân đi qua chỗ bán quần áo.

Cùng lúc đó.Đại sảnh của trung tâm một người đàn ông mặc áo sơ mi màu ghi mở hai nút ngực để lộ vòm cơ ngực săn chắc màu lúa mạch.xắn tay áo một cách tùy tiện tôn lên vẻ lười biếng thâm trầm cùng quần Âu được cắt may vừa vặn đang nói chuyện với một người đàn ông khác.Người đàn ông này hoàn toàn trái ngược với người kia.Một áo thun dài màu xám đen cùng quần thể thao màu xanh đậm lộ vẻ năng động và dễ gần

-Tao đi qua chỗ nhà sách trao đổi với Hewton một chút .Lát nữa có mặt tại phòng triển lãm-hắn nói với Minh

-Ok.Tao cũng muốn đi mua nhẫn tặng tiểu Linh Lung của tao nữa-Minh huyền hão nói

-Hi vọng là mầy có thể giữ trạng thái hiện tại lâu một chút-hắn tỏ vẻ khinh thường Minh

-Không cần giờ bộ mặt đẩy ra với tao.Lần này là tao Nhất kiến chung tình rồi nên sẽ không phải giỡn đâu nghe chưa-Minh nghiêm túc trước sự giễu cợt của hắn

-Vậy thì cố gắng-hắn vỗ bả vai Minh xong xoay người rồi đi

tg.liệu có phải thần giao cách cảm k ta

Cửa chính của trung tâm.Một anh chàng mặc Vest Âu đen lịch lãm đang gọi điện thoại cho một người khác

-Kin.Tao đến trung tâm mua sắm rồi.Mua cho lão thái thái cái gì đây-giọng anh vang lên

-Ừm có một bộ lễ phục Mẫu tử thâm tình của Ethan Wang mới lấy về đó.Nhà người lấy bộ đồ đi-giọng của người tên Kin vang lên

-OK.Thanks-cúp máy xong anh bước về chỗ bán quần áo

Ừm hừm các nàng thử đoán anh ở đây là ai đi nhé.

E hèm đoán diễn biến đi nào các nàng.

Đón xem chap 30 để xem kịch tích na các nàng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

E hèm.Qua chỗ chị Vy nhà ta nha.

Phòng sách

Nó đang lướt đôi tay thon dài trên những cuốn sách mà vẫn không tìm được cuốn sách cần tìm

Haizzz sao phòng sách gì mà chán thế cả cuốn sách nhiều đó mà cũng không thấy.(t/gyaij chị tiềm k thấy chớ bộ.Tự nhiên đổ cho phòng sách hà)

Một lúc sau.Đây rồi.Tìm mãi đến mỗi cả cổ mới thấy cuốn sách yêu mà mình muốn tìm.Nhưng vui chưa được bao lâu thì.....

-TMD.Sách gì mà để cao vậy chứ.Tính cho người ta bò giá sách mà lấy sao.-nó đã cao tới cả 1m73 rồi mà cái giá sách này cao đến 2m.Vậy để trưng thôi chứ mua kiểu gì.Ngu ngốc

Nhưng mà đã nhọc công tìm rồi chả lẽ bỏ cuộc như vậy sao.Vì thế tiểu Vy Vy nhà ta cố gắng kiễng gót chân lên để lấy cuốn sách.Nhưng thật đáng tiếc chiều cao của nó quá khiêm tốn so với giá sách nên nó không lấy được sách mà còn đẩy sách ra xa.Khổ nỗi giá sách này ô thông nhau nên.....

Hành lang bên cạnh hẳn đang thư thái đi qua chỗ Hewton thì.....

Bộp bộp bộp cộp cộp.....

Một tập đoàn sách từ trên trời giáng xuống nhân gian và đáp thẳng vào đầu Lãnh Phong nhà ta rồi từ từ rơi xuống đất.

Hắn đơ mắt vài giây rồi nhìn "mấy nàng sách mới giáng trần".Tức giận ngất đầu khiến đôi mắt hắn đầy tơ máu.

Mà màn này lại khéo để anh chàng Hewton nhìn thấy.

-Hahahaha....-rốt cuộc cũng không nhìn được cười Hewton cười âm lên.Quả thật khiến anh mở rộng tầm mắt mà.Đường đường là Dương Lãnh Phong mà lại có bộ dạng nhếch nhác như thế này thật khiến người ta Đại Khai Nhãn Giới.

Nó ở bên kia đang tức giận vì mấy cuốn sách không nghe lời mà đâu biết mình đã gây ra đại họa

-A!-hắn lãnh băng mà phun ra một chữ đủ khiến người ta dựng tóc gáy

Hewton nhìn thấy đáng về tức giận của hắn thì biết điều ngậm mồm lại.

Nghe thấy tiếng người nó ngạc nhiên sau đó nâng bước đi qua dãy bên cạnh.

Đạp vào mắt nó là cảnh một người đàn ông lịch lãm đứng giữa đồng sách ngồn ngộn Quả là đối lập.Nhìn thấy cảnh này nó cũng không nhìn được cười.Hahahahi.....

Hắn ngược mắt lên nhìn người con gái trước mặt thì càng thêm tức giận.Đúng là đồ sao chổi mà.Mỗi lần gặp cô hắn chẳng yên ổn gì cả.

-Gió độc anh đang tạo mẫu ảnh biếm họa hay sao.Hahaha.....Buồn cười thật đấy.-nó vừa cười đến chảy nước mắt vừa nói.Mà đâu có hay biết đó là tác phẩm của mình.

-Tranh biếm họa?Cô được lắm xem ra không cho cô biết sự lợi hại thì cô quên tên tôi là Dương Lãnh Phong rồi.-nói xong hắn bước về phía nó.

Thấy vậy nó đề phòng cảnh giác.Rồi nhìn đồng sách gối đầu dưới đất tức hiểu ra vấn đề nhưng đã quá muộn.Hắn bước đến tóm lấy tay của nó rồi khóa lại ở đằng sau

-Anh làm cái gì đấy nào Heo mau thả tôi ra không đừng trách tôi.-nó ra sức vùng vẫy để thoát khỏi sự kìm chế của hắn.Nhưng sức con gái sao đọ nổi với một thằng con trai.Sự kháng cự của nó chả có tí hể hần nào với hắn cả.Được rồi nó tự nhận là thua hắn vậy thì phải sử dụng kế "lấy nhu chế cương"-ý là lấy sự dịu dàng để chế bạo lực đó

-Dương thiếu à!Anh không thấy hành động của anh quá mức vô....à không là thiếu tôn trọng phụ nữ sao.Đường đường là nam nhi đại trượng phu mà lại đi khi dễ chân yếu tay mềm như tôi-nó nuốt chữ sỉ vào họng rồi lên giọng nịnh nọt

-Hừ.Tôi chưa nhận mình là nam nhi đại trượng phu-hắn hừ lạnh

-Hừ.Đúng rồi biến thái dê xồm như anh sao có thể là nam nhi đại trượng phu được.-nó thấy kế sách của mình bị đập đổ lập tức gỡ mặt

-Cô sắp chết đến nơi rồi còn mạnh miệng

-Đừng tưởng tôi sợ anh.HừXem ai sắp chết đến nơi-nói xong nó tung cước ở chân lên vào chỗ "hiểm" của hắn.Không có tay vẫn có thể đánh bằng chân mà.

Hắn nhanh chóng nhận ra thủ đoạn của nó.Né sang một bên sau đó gập chân nó lại.

-Cô muốn tôi tuyệt tử tuyệt tôn hả cô gái.Thật đáng tiếc kế hoạch thất bại

-Áaaa.Huhu.Đau chết tôi mất anh đúng là đồ độc ác không biết thương hoa tiếc ngọc-nó bị đánh bất ngờ không né kịp nên phải chịu đòn

-Thương hoa tiếc ngọc?Đáng tiếc cô không phải là hoa ngọc.

-E hèm hai người cứ từ từ "hàn huyên" tôi có việc bận nên đi trước đây.Phong à anh cũng phải biết thương hoa tiếc ngọc chút nhé nhìn cô bé này cũng gầy gò lắm đó-Hewton nãy giờ đứng xem kịch vui giờ mới lên tiếng.Nói xong ba chân bốn cẳng phóng đi mất tít.Ở lại chỉ sợ hắn lột da vì mấy lời sảng bậy mất

-Tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy cậu.Hewton-hắn rít kẽ răng quát lên.Nhưng mà anh chàng Hewton đã cao chạy xa bay rồi.Để lại hắn và nó.

-Huhuhu Phong ca ca xinh trai dễ thương đáng yêu.Tha cho kẻ tiểu nhân lần này đi mà.Kì thật tôi cũng không có ý tặng sách cho anh đâu-nó thấy tình hình hiện tại thì nức nở cầu xin

tg.con trai mà chị dùng từ xinh trai dễ thương đáng yêu s chị có lộn hông vậy.

-Cô được lắm-hắn nghe nó nói từ xinh trai thì tức đến suýt hộc máu.Xem ra phải dạy cho cô một bài học rồi

Nghĩ là làm hắn đưa ngón tay lên vùng sườn lưng của nó nhẹ nhàng chuyển động ngón tay.Lập tức

-Hahaha..nhột quá đi.haha anh bỏ tay ra.Nhột quá đi.Haha...Phong đại thiếu hu ha anh tha cho tôi đi.hahaha hihihihì-nó bị thọc léc nhột gần chết.Có trời mới biết nó sợ bị thọc léc nhất đó

-Năm mơ.Cô hồi nãy còn xù lông lên đánh tôi mà.Sao giờ lại hèn hạ cầu xin thế này-hắn làm như chẳng thấy bộ dạng của nó tiếp tục trêu đùa.

-Huhu.haha hìhi giờ tôi biết sai rồi.hìhi tôi hứa lần sau không chọc anh nữa.tha cho tôi đi

-Nếu lần sau cô chọc tôi thì sao.

-Thì tôi nguyện là trâu bò cho anh sai khiến-nó chẳng ý thứ được lời nói của mình có quan trọng cỡ nào.Quan trọng là thoát ra được.Vù nó bị nhột đến cười đau cả bụng rồi.

-Nhớ lời hôm nay của cô-nói xong hắn thả nó ra.Tao nhả bước đi.

-Đồ Gió độc não heo.Biến thái.Thù này nhất định tôi sẽ trả-nó vừa được thả liền tức giận quát ầm lên.

YYYYYY.....YYYYYY

tg.Vy tỷ muội nghe tỷ nói câu này lần thứ n rùi đấy

Vy.mày muốn chết à.tao đang bức đấy.

tg.dạ k hii.e hỏi chị có muốn uống nước đập hỏa k ạ.

Vy.biết điều đó.

tg.hihi chị quá khen.

Pule.đồ tác giả nịnh thần.ta khinh..

tg.mày biến ngay cho tao....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thử Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Khu trang sức đá quý

-Chị ơi cho em xem cặp nhẫn này đi-Linh chỉ vào một cặp nhẫn đính ruby

-Chị thật tinh mắt đó.Mẫu này chúng tôi mới lấy về hôm qua.Đây là chiếc nhẫn của William Bell.Tên của nó là Vĩnh cửu của tình yêu.-chị nhân viên ra sức quảng cáo

-Ừm-Linh xoay nghiêng ngó cặp nhẫn trong tay

Chị phục vụ lại tiếp tục

-Cặp nhẫn này có đính 9 viên kim cương trắng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu và một viên Hồng Ngọc lớn ở chính giữa thể hiện cho trái tim của họ.Đây là mẫu duy nhất trên thế giới đó chị

-Được vậy chị gói lại cho em-Linh cũng nghe xuôi tai những lời chị nhân viên giới thiệu

Đúng lúc đó

-Khoan.....tôi muốn lấy mẫu đó.Tôi sẽ trả giá cao hơn-một giọng nam trầm ấm nhưng rất có trọng lượng từ đằng sau vang lên

-Thật xin lỗi nhưng.....-chị phục vụ chưa nói hết câu thì hấn cắt ngang

-Tôi nói tôi muốn nó là muốn.Tôi sẽ trả giá cao hơn và tôi sẽ bồi thường tiền cho tiểu thư kia.

-Tên kia anh đừng tưởng có tiền mà muốn làm.....-Linh thấy có tên dám cướp đồ mình thích thì quay lại chửi lên nhưng khi nhìn thấy bàn mặt tên đó thì ngậm miệng lại

-Mình

-Linh

-Hai người quen biết nhau ă. Vậy thì không cần phải giành nữa rồi.Một người nhường lại là được.-chị nhân viên lau mồ hôi trên trán.Thật là may nếu không mà đứng giữa hai người này thì chỉ có nước thu dọn đồ về nhà sớm

-Ai nói quen biết .cô ấy/anh ấy là người yêu tôi-Linh và Minh đồng thanh

Chị nhân viên nghe thấy vậy thì đứng hèn.Vậy là mình nói sai rồi.Ngay lập tức giờ tài ăn nói ra

-Vậy anh chị lấy mẫu này đi.Nó sẽ giữ cho tình yêu của anh chị được vĩnh cửu bền lâu

-Ừm.Vậy còn được-Minh với Linh gật gù đồng ý với câu nói vừa rồi của chị nhân viên.

Hai người mua xong nhìn thấy đẹp thì mới cười thỏa mãn

-Sao em lại ở trong khu mua sắm này-Minh thắc mắc không phải Linh nhà nghèo còn phải đi xe đạp đến trường sao lại ở trong khu mua sắm xa hoa này được

-À ờ là thế này.Anh họ xa lắm xa ời là xa của em ý.Nhà anh ấy giàu lắm.Anh ấy về VN bàn vài chuyện làm ăn nên cho em ít tiền để em mua gì thì mua.Quần áo này cũng là anh ấy cho tiền em mua đấy chứ-Linh nói dối không chớp mắt

-Vậy bữa nao cho anh gặp em họ của em đi .Dù gì cũng phải để anh ra mắt chứ-Minh tốt bụng và nhiệt tình hết sức

-Không cần đâu anh họ em không quan trọng mấy việc này đâu-Miệng nói vậy nhưng trong bụng "ra mắt cái em gái nhà anh.Thử nói câu nữa xem tôi có cho anh đi thỉnh kinh không"

-Ừm biết thế nhưng.....-Minh chưa nói hết câu đã ăn nguyên viên kẹo vào mồm

-Kẹo ngon không anh

-Khụ khụ..ngon lắm

-Ừm vậy ăn đi đừng nói nữa.

-Ừm anh biết rồi.

Miệng nhai kẹo mà bụng Minh một đồng dẫu ?????????Haizzzz.thôi kệ chuyện này tính sau

Hai anh chị tung tăng nắm tay nhau rời khỏi khu mua sắm

\$\$\$\$\$\$\$\$\$

tg.Bạo lực quá đi.Chắc bữa nao em hết được gặp anh Minh đẹp trai ngày nào nữa rồi huhuhu.

Linh.Mày cú đi ngay con kia.đồ hám trai

tg.ghen thấy ớn

Linh.CÚTTTTTTTT

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Khu quần áo trang phục

-Lấy cho tôi xem bộ lễ phục Mẫu tử thâm tình-giọng Hạo Vũ vang lên.(Pule bật mí: e hèm đọc từ đầu đến giờ các bạn có biết nhân vật "anh" mà mình vẫn nói đến là ai không?Nếu biết rồi thì thôi còn nếu chưa biết thì mình sẽ bật mí nhé.Nhân vật anh ở đây tên là Trần Hạo Vũ-người thừa kế Trần thị.Còn về những cái khác thì.....đọc đi rồi biết).

-Dạ.....-chị nhân viên ngơ ngác.Người gì mà đẹp vậy trời ăn mặc còn lịch lãm nữa chứ

-Tôi nói tôi muốn xem bộ lễ phục Mẫu tử thâm tình.-Hạo Vũ muốn tức lên với cái cô nhân viên này

- Dạ...dạ dạ dạ-chị nhân viên dạ một tràng rồi chạy vào trong lấy.

-Của quý khách đây ạ

Hạo Vũ nhìn bộ lễ phục trước mắt có vẻ hài lòng.Quả nhiên Kin luôn làm việc xuất sắc.

-Ừm.Được cô gói cho tôi bộ lễ phục này vào đi

Đúng lúc đó

Hân vừa ăn kem vừa xem mấy bộ quần áo trước mắt mình.Đẹp thì đẹp nhưng lại không vừa ý nhỏ cho lắm

Đang xem chăm chú nên không để ý đường.Nhỏ vấp phải thanh sắt treo đồ rồi ngã về phía trước

-Áaaaaa....-tiếng thất thanh của Bảo Hân vang lên

Hạo Vũ và cả cô nhân viên bán hàng giật mình và rồi Bảo Hân nhà ta ngã sượt qua bộ lễ phục.

-Ôi tiểu thư có sao không-chị nhân viên ân cần hỏi

-Không không sao đâu-Hân lúc này này mới lồm cồm bò dậy

-Vậy thì tốt rồi....

-Áaaaaaaaa.....-lần này không phải tiếng hét của Bảo Hân nữa mà là của chị nhân viên bán hàng

-Có chuyện gì vậy-Hân và Hạo Vũ đồng thanh hỏi

-Kem....kem.kem ở đâu ra thế này-chị nhân viên cà lăm chỉ vào bộ lễ phục

-Kem?-Vũ ngạc nhiên nhìn vào bộ lễ phục quả nhiên một đường ken dài rồi nhìn sang Hân.

Hân đang cầm cây kem nghe chị nhân viên nói vậy thì nhìn bộ lễ phục rồi nhìn vào cây ken nát nhoét trên tay mình thì lập tức hiểu ra nguồn gốc của vết kem kia

-Ách...cái đó....cái đó cho tôi xin lỗi.Tôi tôi không cố ý.Chi tại tôi...không may bị vấp nên.....Anh yên tâm bộ lễ phục này bao nhiêu tiền tôi trả cho anh-Hân áy náy

-Tiền?Cô nghĩ tiền có thể trả.Bộ lễ phục này tôi đã cất công chọn mà cô nói tiền có thể trả-Vũ gầm lên

-Gi chứ?Có phải tôi cố ý trét kem vào bộ lễ phục này đâu.Tôi có ý tốt muốn xin lỗi mà anh không biết điều gì cả

-Được tôi không biết điều vậy cô tìm ngay bộ lễ phục khác giống y trang thế này đi

-Tìm thì tìm chứ sợ gì nhau.Chị lấy cho tôi bộ lễ phục giống thế này đi-Hân quay sang chị nhân viên

-Thật xin lỗi tiểu thư bộ lễ phục này độc nhất vô nhị.Cho nên không thể tìm bộ khác-chị nhân viên sợ hãi nói

-Cái gì?Ai làm ra nó gọi người đó đến đây gặp tôi

-Dạ người làm ra nó là Ethan Wang.Ông ấy giờ đang ở Mỹ ạ

-Shit.

-Sao giờ cô nghĩ sao-Vũ nghênh mặt nhìn Hân

-Vậy anh muốn gì tôi sẽ lấy cho anh

-Thứ tôi cần là một bộ lễ phục

-Tặng ai

-Mẹ tôi

-Chị lấy cho tôi bộ Mẫu kim sa hoàng

-Dạ-nghe Hân nói chị phục vụ lập tức quay đi lấy

Một lúc sau

-May quá còn duy nhất bộ này

-Anh thấy sao-Hân nhìn qua chỗ Vũ

Tuy rằng nó không đẹp như bộ trước nhưng nó có sự lộng lẫy riêng.Màu vàng hoàng kim làm tôn lên bộ lễ phục chứ không làm mất đi vẻ thanh cao của nó.

-Nó không bằng bộ lễ phục trước của tôi.

-Tôi tặng anh bộ này

- Tôi không thiếu tiền

- Hừ vậy nói đi con mẹ nó anh cần gì-Hân thật không thể chịu nổi với thằng cha này nữa mà

-Được.Tùy vào duyên phận và số kiếp của cô vậy.Nếu như chúng ta không gặp nhau thì thôi còn nếu gặp nhau thì cô phải làm cho tôi ba việc.Thấy sao

-OK.Tôi hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại anh

-Tôi cũng hy vọng vậy.Bất quá nếu gặp cô tôi cũng không bắt lợi cho lắm.Còn cô thì có vẻ hơi có lỗi khi được làm việc cho tôi đó.See you again.Bye-Vũ cảm bộ lễ phục đã được gói trong tay xoay người rời đi

-Con mẹ nó.Tốt nhất đừng để tôi thấy anh-Hân tức giận hét ầm lên nhưng người đã biến mất rồi

Salon oto

Lúc này ba đứa nó vừa gặp đã tuôn cùng một câu

-Fuck

-Mẹ nó hôm nay ra đường tao quên cụng hay sao mà gặp phải Thiên sát cô tình-nó

-Hôm nay là ngày sao chổi sáng hay sao vậy mày-Hân

-Có ai nói cho tao biết có phải hôm nay là thứ sáu ngày 13 không vậy-Linh

Ba đứa nó tức giận kể lại sự tích sao chổi của mình.

-OK.Đi bar xả xui đi bọn mày-Linh đề nghị

-Ok

Hợp ý xong Ba đứa sách xe về biệt thự để chuẩn bị đi "xả xui".

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Hàng loạt chiếc xe sang trọng đỗ trong gara xe của bar.Lúc này một chiếc Zenvo đỗ trước đó.Sau đó ba cô gái bước ra.Vy hôm nay thả mái tóc vàng xuống tự nhiên.Mắt đeo kính áp tròng màu tím.Không trang điểm gì nhiều chỉ son một lớp mỏng trên môi.Mặc một bộ dạ phục màu đen tôn lên làn da trắng

Linh thì mặc một chiếc váy màu cam ôm sát đường cong và vòng eo con kiến của nó.Đôi môi đỏ mọng cùng kính áp tròng màu đỏ nhìn qua thật quyến rũ nhưng lại thập phần đáng yêu.Mái tóc đổi thành màu đen ánh hồng mê hoặc.

Hân Hân thì mặc một bộ váy màu lam trang nhã.Mái tóc đổi thành màu vàng bạch kim cột cao.Đeo kính áp tròng màu xanh.Mặt mộc xinh đẹp.Nhìn qua rất dễ thương trong sáng và ngây thơ.

-Tao không mang theo thẻ vàng.Đập cửa thì không hay lắm-nó bình tĩnh nói

-Vậy thì phải nhờ đến hảo đệ đệ rồi.-Linh nói xong cảm bộ đầm mini trong tay xoay nhẹ sau đó cất giọng

-Võ Minh Kiệt

-Dạ Đan tước có gì sai khiến

-Ừm hừm.Người có biết Ciara,Roxy,Eira chứ

-Dạ biết.Đó là các vị thủ vệ cơ của các vị cơ nữ.Ngoài ba vị Đan tước vừa kể.Còn có Flavia nữa ạ.

-Xem ra người cũng khá hiểu biết đó-Linh nói một cách buồn cười.Đường đường là Minh Vương của Death mà chả lẽ lại không biết.

-Đan tước quá khen.Nhưng.....ý Đan tước là ba vị thủ vệ cơ đã về nước ạ-Minh Kiệt thông minh đột xuất

-Không hổ danh là Minh Vương

-tiểu Minh ngu dốt không biết ba vị thủ vệ cơ ở đâu ạ

-Ta nói ba người ấy ở chỗ của người thì sao

-Minh Kiệt sai sót .lập tức ra đón ba vị thủ vệ cơ.

-Vậy thì tốt.

Kết thúc cuộc đàm thoại.Linh cười mỉm.

-OK. Giờ thì đợi thôi

Một tích tắc sau.Một tên con trai dẫn một tập đoàn vệ sĩ ra chỗ của ba nhỏ.Quỳ một gối một tay chống gối.Đồng thanh

-Huyền thủ vệ,Đan thủ vệ,Bạch thủ vệ tối cao!

-Đứng

-Dạ

Vừa đứng lên Minh Kiệt lập tức ra chỗ ba nhỏ

-Ba tỷ về nước mà không báo với tiểu đệ tốt một tiếng.Hại đệ bị Thần cơ tước nữ trách mắng huhuhuhu

-Dừng.ta đến đây để chơi không phải đến nghe người khóc lóc kể lể.OK-Hân lên tiếng ngắt ngay màn mưa chuẩn bị tuôn

-Eira. Tỷ chả bao giờ quan tâm đệ cả.Chỉ có Ciara và Roxy quan tâm đến tiểu đệ đệ đáng thương này thôi.

-Võ Minh Kiệt.Xem ra chức Minh vương này ngày càng suy thoái rồi.Chắc ta phải nói với Tứ vương nữ tước đưa người sang châu Phi tập huấn một thời gian nhĩ-nó từ tốn nói

-Huhuhuhuhu.Ciara tỷ tỷ tốt của đệ.Tỷ mà làm vậy là khác nào chặn đường nối dõi tông đường của Võ gia.

-Vậy thì phải thể xem người thể hiện thể nào đã

-Tam vị thủ vệ cơ mời-Minh Kiệt cúi người 90 độ mời ba nhỏ vào trong.

-Bọn ta cần mấy tấm thẻ vàng để ra vào cho dễ.Không muốn dùng thân phận thủ vệ cơ của Tứ vương nữ tước.-Hân lên tiếng

-Hi hi tưởng gì tỷ đệ đưa cho mấy tỷ một bao cũng được-Minh Kiệt nhanh nhẩu.

-Quả nhiên Minh vương nổi tiếng là hào phóng-Linh mỉm mai thẳng em đào hoa này.

-Roxy ít người được hào phóng như đệ lắm-Minh kiệt không biết xấu hổ còn tự hài nói

-Vậy xem ra chuyến đi châu Phi này sẽ cải tạo được bản tính tốt hào phóng của đệ rồi-nó vẫn áp dụng chiêu cũ

-Đệ sẽ cố gắng cải tạo bản tính tốt của mình đi ạ-quả nhiên cứ nghe tới châu Phi là thẳng nhóc Kiệt sợ toát mồ hôi.Nó ác thiệt

-Biết vậy thì tốt.

(*-*)-----(' ')-----(^-^)

tg.ba chị này ác thiệt ý đông hiệp yếu một tiểu đệ đệ

Minh Kiệt.chỉ có Pule tỷ là tốt với đệ thôi.huhu....*ôm ôm* *hôn hôn*

Vy.Võ Minh Kiệt thu dọn quần áo qua châu Phi tập huấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kissing you

Khi ba nhỏ bước vào bar thì ngồi bên quầy rượu.

-E hèm để biểu đạt lòng trung thành của đệ.Đệ sẽ tự tay pha đồ uống cho các tỷ.Nhớ lại xem nào Eira thích uống gì nhất nhỉ.Hình như là Tequila.-miệng nói liên hồi nhưng tốc độ ở tay thì còn nhanh hơn cả miệng chỉ một giây sau ly Tequila trong suốt đã để trước mặt Hân.

Hân quơ tay lấy ly rượu lên một hơi uống hết.Vì uống theo kiểu Tequila-pod nên phải uống ngay.

-Mùi vị không tệ-Hân tặng thẳng em một câu

-Chỉ là mùi vị không tệ thôi á.Cho tỷ biết đệ là thợ pha rượu chuyên nghiệp và đẹp trai nhất trong đây đó

-OK.Mày mà nói câu nữa tao ới hết ly rượu vừa rồi đó Kiệt-Hân làm bộ sắp ới

-Hừ.Không thèm chơi với tỷ nữa.Đệ đi chơi với Ciara với Roxy đây.-nói xong Kiệt quay sang chỗ nó và Hân lấy hai ly rượu để trước mặt hai nhỏ

-Hai tỷ vẫn như cũ chứ-Kiệt lên giọng hỏi

-Như cũ

-Như cũ

Thấy câu trả lời của hai nhỏ Kiệt mỉm cười quay lưng về hẻm rượu một lát sau cầm hai chai rượu lên.

Một tay thuận thực Cầm một chai Hennessy X.O rót vào ly rượu trước mặt nó và thả một viên đá vào.Rồi xoay sang cầm chai John Walker rót vào ly của Linh

-Tốt

-Hehe.tỷ quá khen rồi

Ba nhỏ ngồi uống rượu rồi tán gẫu với Kiệt.Không để ý một lúc sau có hai anh chàng đi vào.

Gọi một chai Whisky hân với Minh chọn một góc khuất uống rượu.

-Có chuyện gì sao tự nhiên rủ tao đi uống rượu.Tao đáng phải đi hẹn hò với tiểu Linh Lung của tao.Tại mày nên tao phải trọng bạn khinh sắc một lần đây-Minh âm ỉr kể lể

-Từ khi nào mày nhiều chuyện vậy-hân nhủu mày lơ đãng lãnh băng hỏi

-Mày lại nhớ đến quá khứ đúng không.Con mẹ nó tao nói cho mày biết mày có phải đàn ông không vậy.Suốt ngày ôm lấy cái tuổi thơ đáng yêu của mày mà đi hành hạ tao vậy hả

Nghe Minh nói hân mới giật mình.Quả trước giờ trong mắt hân chỉ có hai thứ khiến hân nhức đầu.Một là về quá khứ hai là về người con gái ấy.Nhưng chung quy vẫn chỉ là những chuyện liên quan đến cô ấy mới khiến hân phiền lòng.Vậy mà hôm nay hân lại vì một người con gái khác đi uống rượu.Điên thật rồi.

Hân che giấu đi tâm trạng thất thường của mình.Nhưong mày nhìn Minh nói

-Nếu mày nghi ngờ giới tính của tao tao cũng không ngại cho mày kiểm tra

Nghe thấy vậy Minh giả vờ túm chặt cổ áo sợ hãi la lên

-Tao không phải bị GAY đâu nhé.Nếu như mày không ngại thì tao cũng có thể nhờ mấy em xinh xinh ở đằng kia kiểm tra dùm

Đáp lại câu nói này là cái nhìn đầy sát khí hình viên đạn của hân.Minh thấy vậy biết điều ngậm mồm lại ngồi uống rượu với hân

Bên kia chỗ của tụi nó

-Hehehe.Tiểu đáng yêu xinh đẹp ời.Cậu còn nhớ cái hôm ấy ấy mình hứa cái ấy ấy gì không hả ấy ấy-Linh âm hiểm cười đều nhìn nó

Thấy cảnh này nó nổi da gà.Tự nhiên con bạn điên này lên con gì thì nghe thấy giọng của nhỏ.Nó lập tức đánh trống lảng

-Ồ bên đó mọi việc xong hết chưa-ánh mắt cún con vô (số) tội hướng tới Bảo Hân nhà ta cầu xin

Thấy hoàn cảnh có gì đó mờ ám Hân tỏ vẻ không nhìn thấy ánh mắt đó cố ý nói lớn

-Mày nói cái gì vậy?Hà? Nhạc lớn quá tao không nghe thấy gì hết hả?Cái gì nói to lên xem nào

Nó tức giận trừng mắt lên với Hân

đồ bạn xấu

-A tao hình như hôm đó bị đập đầu nên ảnh hưởng tới não bộ gặp chứng mất trí nhớ thời nên đối với chuyện mày nói không có ấn tượng gì cả.Huhuhu tôi là ai?Tôi đang ở đâu thế này-nó giả bộ triệu chứng mất trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kissing you (tt)

-Mày không phải giả bộ với tao-Linh chống nạnh nói

-Minh...mình không nhớ gì cả....Cậu....cậu là ai-nó vẫn tiếp tục.....mất trí nhớ

-OK.Theo như nghiên cứu thì triệu chứng mất trí nhớ tạm thời là do cục máu bầm tích tụ gây ra.....Vậy nên muốn hồi phục trí nhớ thì phải làm tan cục máu bầm.....hì hì hì-Linh từ từ giảng thuyết

-Roxy đệ nghĩ tỳ nên theo ngành y thì hơn-Minh Kiệt giờ ngón cái lên

-Quá khen quá khen

-OK.Giờ thì mày mau khôi phục trí nhớ cho Ciara đi-Hân tốt bụng khuyên

-OK.Hìhìi cậu không nhớ mình sẽ làm cậu nhớ

-OK ...OK...mình nhớ....mình nhớ.....mình nhớ rồi-nó giờ tay đầu hàng

-Hìhi.Nhớ rồi thì tốt.Nếu cậu chưa nhớ thì mình sẽ làm cậu nhớ lại.Còn cậu nhớ rồi thì thôi

-Rốt cuộc là chuyện gì mà hai tỳ cứ kín kín hờ hờ làm đệ sắp tò mò chết rồi đây-Nhóc Kiệt nhiều chuyện

-Haizzz....chắc đợi biết được chuyện gì thì chắc phải đợi Đường Tăng cứu được Tôn Ngộ Không ra mắt-Hân than thở

-Từ từ từ từ.Rằng thì là vào một ngày đẹp trời có hai cô gái đang đập xe.....-Linh giờ tài nghệ văn chương lại lảng ra

-STOP.OK mày vào nhanh chuyện chính không tao táng mày chết-Hân giờ nắm đấm hù dọa

-OK.Tao kẻ.Tao kẻ.Mày đừng nóng quá nổi mụn hết xinh giờ

-Giờ mày có kẻ không

-Hìhi.Hôm bữa tao với Ciara đua xe đập nói ai thua thì phải hôn một anh chàng bất kì do người thắng chỉ định trong bar.Và đương nhiên là tao thắng-Linh hùng hồn kẻ

-Hhahaha.....Ciara tỳ thua Roxy sao.Khó tin quá-Kiệt không tin nói

-Ý mày là chê tao kém cỏi hơn Ciara hả thắng kia

-Đâu có đâu có.Đệ không có ý đó.Hai tỳ vốn ngang sức ngang tài bất phân thắng bại nên một người thua một người thắng khiến đệ khó tin

-Tốt nhất là ý đó còn là ý khác thì mày chuẩn bị hộ chiếu để bay xuống chỗ Diêm Vương ca ca đi là vừa-Linh hừ mỏ cảnh cáo

-Hìhìhi.Tỳ yên tâm chỉ là ý đó đảm bảo không có ý khác-Minh Kiệt lau mồ hôi vỗ mông ngựa nói

Bỗng.....

-Tiểu Linh sao em lại ở đây-Minh xuất hiện hỏi

-áaaaaass.....-Tiếng hét của Linh vang lên sau đó theo đà té ghế

-Em làm gì vậy.Ngã bầm mông thì sao-Minh vội đỡ xong ân cần hỏi

-Hìhìhìjiji....Honey sao anh lại ở đây-nằm trong vòng ôm của Minh.Linh hỏi

-Anh vào đây với Phong.Mà sao em lại ở chỗ này

-Chỗ này sao không thể ở-Kiệt bức xúc phản đối

-Hừ....-Minh hướng ánh mắt ăn thịt đến

-Hìhìhì.Hai người cứ từ từ nói chuyện-Kiệt biết điều im miệng

-Hìhìhìjiji.Anh.....anh....họ của em ý....Cái người mà hồi chiều en kể anh nghe đó

-Ừm rồi sao

-Anh ấy...anh ấy cho tiền em.Bảo em đến đây giao lưu một lần cho biết

-Giao lưu?-Minh ngạc nhiên hỏi lại

-Ừm.Giao lưu.anh ấy nói nên đến chỗ này một lần xem thế nào

-Anh của em cũng chu đáo quá nhỉ.Để em đến đây một mình mà gọi là giao lưu

-Hìhì.Đầu phải một mình mà có cả tiểu Vy nữa này.Và cả Hân Hân nữa

-Ba người con gái đến chỗ này em thấy an toàn để giao lưu sao...

-Hi hi.....

-Tam thủ.....-Đúng lúc này Dịch Nam bước vào chưa kịp chào hỏi hết câu thì.....

-Anh họ-Linh nhảy ngay qua chỗ Nam xong ôm lấy cánh tay thân mật nói

-Anh bảo đi gặp bạn bè một chút thôi mà.Vậy mà đi lâu như vậy.Minh!Đây là anh họ của em Hường Dịch Nam.Còn đây là người em quen Hoàng Nhật Minh

-Thì ra anh là anh họ của Linh.Chào anh Hường-Minh thân thiết xòe tay ra

-Hờ hờ phải phải.Chào anh-Nam đưa tay ra chào hỏi mà đầu ??????????????????????

Chuyện gì vậy trời.Rõ ràng nhóc Kiệt nói ba vị thủ vệ ở đây nên gọi cậu đến chào hỏi sao tự nhiên cái gì anh họ vậy này.Rõ ràng là thuộc hạ của họ sao tự nhiên lại thành anh họ.....Có ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Kissing you (tiếp của tiếp theo)

-Nghe Linh nói anh giúp đỡ Linh rất nhiều.Nhà Linh rất nghèo.May mà có anh.Cảm ơn anh nhiều.Anh yên tâm Tôi hứa tôi sẽ thật lòng và chăm sóc tốt cho Linh-Minh anh hùng nói

-Hà-Nam ngạc nhiên há mồm.Cái gì mà giúp đỡ.Nhà của Đan tỷ giàu kéch sù à nha.Tiểu thư yêu nhất của ông trùm Đá quý mà nghèo á

-Chắc anh mới bay về nên hơi mệt nhĩ tinh thần không tốt lắm-Linh vừa nhéo Nam vừa nói

-Au ui....À ừ phải phải....-Nam ngoan ngoãn

-Hìhì.Vậy anh về trước đi.Em ở đây chơi với bạn lát em về

-Ừ ừ.Nhớ về sớm nhé

-Dạ.Em biết rồi

-Anh của em có vẻ ngạc nhiên về hoàn cảnh của em nhi-Minh hỏi

-Hihi.Phải đó.Tại em sợ anh ấy lo nên không dám nói

-Ừ.Cũng phải.Em yên tâm sau này anh sẽ chăm sóc tốt cho em.Cho e một thân thể dưới một người trên vạn người

-Khụ khụ ..anh làm em tưởng tượng đến bộ phim cổ trang đó.À mà bạn anh đâu

-Ồ đằng kia.Thôi em chơi với bạn đi anh qua đó đây-Minh chỉ về hướng Phong đang ngồi

-Ừm. Anh đi đi-Linh trả lời.Ánh mắt lóe sáng

Đội Minh đi rồi Linh quay qua chỗ Kiệt với Hân thì thầm một hồi.Nhìn cảnh này nó thấy ớn lạnh cả sống lưng con yêu nữ này không biết lại nghĩ ra cái gì nữa.

Một lúc sau

-E hèm.Tiếp tục quay về vụ của chúng ta đi-Linh lên giọng.

-Hay là để sau đi tao hơi choáng.Tao về trước đây

-Mày đừng hùng hục với tao.Chả lẽ đường đường là Ciara lại không dám đi hôn một thằng con trai.Nhục.Ta khinh-Linh đánh tâm lý

-Hừ.Mày không phải khích tướng tao

-Ciara chả lẽ hôn một thằng con trai mày cũng không dám.Quả làm đứa làm bạn như tao đây phải hổ thẹn-Hân cũng hòa theo

-Ciara tỷ để cho tiểu đệ đệ đây được mở rộng tầm mắt đi mà

-Haizxxxx.....thôi được rồi.Mày chỉ định đi.-nó buông tay đầu hàng

-Hihi.Đó mới là tác phong của tỷ chứ-Kiệt lên giọng khích lệ

-Ừm hừm.Đó đi.nhìn hán cũng không tệ-Linh chỉ tay về hướng một ông già bụng to đang ngồi kẹp giữa hai con nhỏ chân dài mặc thiếu vài trăm trọng

-Hahahaha.-Hân với Kiệt thấy vậy cười phá lên

-Mày muốn chết à.Được tao sẽ cho mày biết tay-nó giơ tay muốn đánh người

-OK....Ok...tao xin.nhưng mày dám chơi dám chịu chứ.

-Vậy mày có gan đi hôn hán đi.Tao nguyện đi bằng đầu cho mày xem-nó muốn nổi điên với con bạn này

-OK.Không hôn hán giờ biết làm sao

-Đổi người.

-Nhưng chỉ đổi lần này thôi nhé.Tao không muốn đổi lần nữa đâu

-OK.Nhưng phải nhịn tạm được tuổi tác trung bình-vậy là chị Vy không biết mình bị mắc bẫy rồi

-OK.Đảm bảo đẹp trai tuổi tác bằng chúng ta luôn.

-Ừm vậy còn được

-Đó.Mày hôn tên đó đi-Linh chỉ tay qua chỗ Minh

-Mày muốn hi sinh bạn trai cho tao sao

-Ồ nó nò nò.Người bên cạnh.người bên cạnh.tao không cao cả đến mức đó đâu-Linh nhảy lên

Nó nhìn qua người bên cạnh Minh .Một người con trai đẹp đến ma mị dụ hoặc.Môi mỏng dương lên.Áo somi mở hai cúc khoe vòm ngực màu lúa mạch rần rần.Màu da do nhiễm chút rượu nên có chút hồng hồng càng thêm quyến rũ.Nhìn anh quả phải nói là tác phẩm mà thượng đế ban tặng.Đảm bảo người khác giới khi gặp hán thì chỉ có một ý nghĩ là vắm lấy không buông.Nhưng thật đáng tiếc chị Vy nhà ta thuộc hàng sách đỏ

-Hắn?-nó ngạc nhiên chỉ tay về hướng đó hỏi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kissing you (tttt)

-Không sai-Linh chắc nịch nói

-NO NEVER

-Hihi.Nhưng tao đã nói chỉ dối một lần này thôi mà.Mây cũng đồng ý rồi mà không được ăn gian

-Nhưng mà.....

-Không nhưng nhị gì hết.Mây đừng hòng trốn.Mây vừa nói nhìn tạm được tuổi tác trung bình.Nhìn xem tên đó vừa đẹp trai tuổi lại trẻ nữa.Cái này là chính mây nói đây nha

-Mây dám đặt bẫy tao-lúc này nó mới ý thức được mình bị con bạn thối này đặt bẫy

-Nào có.Nào có.Thôi không lôi thôi nữa giờ mây có hôn không thì bảo

-Tao thề thù này tao không trả thì tao không mang họ Lâm-nó ngiên răng nói

Linh nghe thấy cũng hơi sợ nhưng tính chuyện này trước rồi hằng nói sau

-OK.Mây đi hôn đi rồi về trả thù tao cũng chưa muộn

Nó tức giận rời ghế.Mắt tối sầm cả người đầy ám khí bước về chỗ hắn.Để lại ba con người đang vui vẻ trên nổi khổ của người khác.

-Roxy.Tỷ thật cao tay.Tiểu đệ đệ khâm phục.Khâm phục-Kiệt lộ vẻ tán thưởng

-Haha.Hiếm có ngày trả thù được con yêu nữ này phải cao tay như thế mới được.-Hân hùa theo

-Nhưng bay ơi tao thấy sợ rồi đấy.Liệu có khi nào nó quay về lột da bóc thịt tao không-Linh lúc này bắt đầu nổi da gà dựng tóc gáy

-Hihi.Cái này là chuyện của mây với Ciara.Tao với nhóc Kiệt không liên quan.Đúng không tiểu Minh-Hân chơi trò Có phúc cùng hưởng có họa tự chịu.

--Hihiji.Đúng đó

-Mây.Hai người.Được lắm đồ ăn cháo đá bát-Linh muốn nổi máu lên với hai con người giờ mặt này

-Hihi.Roxy tỷ tha cho đệ và Eira đi.Tại bọn đệ lực bất tòng tâm thôi.Tỷ cũng biết đấy.Ciara mà nổi giận thì.....-Ôi nghĩ đến cũng muốn dựng đứng lông chân lên rồi

-Hừuuuuuu.....

Chỗ hắn

Đang cầm một ly rượu chuẩn bị đưa lên miệng thì có một bàn tay nhỏ nhấn giựt lấy.

Hắn ngẩng đầu lên thì thấy nó.Hơi ngạc nhiên...Hắn bị như thế này là do nó.Mà kẻ đầu xỏ này lại tự nhiên xuất hiện ở đây làm hắn hơi giật mình

-Cô muốn theo đuổi tôi thì c.....-hắn chưa nói hết câu thì một làn môi mềm phủ xuống.

Còn chưa kịp hoàn hồn thì bờ môi ấy rời đi.Sau đó nó xoay người đi.

Một bên hắn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.Còn một bên thì Minh tròn mắt há mồm khi thấy màn này.Cũng may chỗ hắn ngồi là chỗ tối nếu không để mọi người thấy cả Dương Lãnh Phong hắn bị "cưỡng hôn" thì hình tượng của hắn suy sụp cỡ nào.

Còn nó sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì quay lại chỗ của mình.

-Xong rồi đó.Các người chứng kiến ta hôn hắn rồi đó.Các người cứ ở đấy chờ đi.Sẽ có ngày ta cho các người sống không bằng chết-lời tuyên thệ của

nó

Nhưng đáp lại nó là sự sợ hãi nhưng không phải với nó mà là với người đằng sau nó. Hấn ở đằng sau nghe mấy lời này thì mặt đầy sát khí. Dám đem hấn thành trò chơi thì chỉ có nước là chán sống rồi.

Nó thấy ngạc nhiên nên xoay người lại. Nhưng chưa hiểu mô tê gì thì nó bị người ta cướp mất bờ môi.

Hấn hung hăng hôn nó. Một nụ hôn sâu đậm không phải thoáng qua. Mang theo chút tức giận cùng với lòng tự tôn của đàn ông. Nhưng ngạc nhiên hơn là thêm một chút lưu luyến cùng những tia tình cảm bối rối. Có lẽ giữa họ đã có cái gọi là hạt giống tình yêu này mầm rồi.

*****&***

Hehe.sắp đến kịch tính ui.Tại anh chị sắp loveeeeeeee uiiiiii

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Sau vụ hôn hít kia nó bị hai con bạn trời đánh kia trêu chọc mãi. Thêm cả thằng Xú tiểu đệ kia nữa.

Thật tức chết mà! Huhuhu. Sao số con khổ vậy lão Thiên a! Vương Thảo Linh con bạn chết tiệt hại nó mất hai nụ hôn kế tiếp của nụ hôn trước. Nó dù gì đi chăng nữa cũng là muốn tặng nụ hôn đầu cho người nó yêu nha. Nhưng tên Gió Lạnh đó. Lúc nào cũng ám nó là sao vậy. Không lẽ kiếp trước nó thiếu nợ hấn nên kiếp này phải trả nợ. Thiệt là khổ mà.

Nằm trên giường lăn qua lăn lại than thở cho số phận mình.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy ngạc nhiên. Nó thế nào lại không chán ghét nụ hôn kia thậm chí còn thích thích và..... lưu luyến. Haizzzzx..... Lâm Yến Vi mấy nghĩ linh tinh cái gì vậy. Chả lẽ đụng độ lâu ngày nên sinh tình à? Không được suy nghĩ lung tung.

Trùm chăn lên đầu nó ép mình đi vào giấc mộng.

Ở bên kia hấn cũng chả khá hơn tí nào

Dương Lãnh Phong đường đường được mệnh danh là ngàn chén không say hôm nay lại trong tình trạng "say bí tỷ". Hai Hoàng Nhật Minh hấn phải vác con ma men này về nhà.

Huhuhu. Đã phá hủy giấc mộng hẹn hò với Tiểu Linh Linh của hấn rồi. Giờ lại say như lá liễu thế này. Tên này tính ám hấn cả đời không cưới vợ hay sao à. Dương Gió Lạnh. Coi như tôi thịt gà thấp hương lạy cậu. Làm ơn đi. Có nổi điên gì thì tự hưởng một mình đi đừng lôi Tiểu Đáng Thương nhà cậu theo nha- Vừa lôi Con say Gió Lạnh vào nhà Nhật Minh tự than thở cho số phận mình.

Hấn bay giờ phải nói đã hoàn toàn say. Không chỉ say về rượu mà còn say về tâm. Nụ hôn hôm nay của nó khiến hấn hơi bất ngờ cùng có chút vui mừng. Nhưng nó lại phá vỡ hi vọng của hấn đem hấn làm "đồ chơi" khiến hấn vô cùng tức giận. Hấn chỉ nghĩ dùng nụ hôn kia để trừng phạt nhưng kết quả cũng giống mấy lần trước bị trầm luân trong đó. Hấn điên rồi sao chứ. Sao lại mê mẩn người con gái đó. Không được cái này chỉ gọi là tạm thời rung động chứ không phải thích hay yêu đương gì cả. Đứng vậy! Trong lòng hấn chỉ có cô thôi. Sẽ không có một ai có thể thay thế cô cả. Chắc chắn là vậy- hấn tự nguy biện cho mình mà đâu hay cái đó đã sớm không phải là tạm thời rung động mà là tình yêu rồi.

Pule Pule. haizzzzzoooo. Phiên hai anh chị này ghê. đã thích rồi thì nhận đại đi. mà lại còn.....

Haizzzz...k nói nữa .chắc phải từ nó mới kịch tính. hohihiho

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Tại tôi qua nghĩ muộn nên kết quả là sáng nay

-Lâm Yến Vy.Con Ma Ham Ngủ kia.Mày dậy ngay cho tao.Không tao đem mày bán cho tên Gió Lạnh kia đó-thay đổi chủ nhân của giọng nói.vì hôm nay là Hân Hân gọi nó dậy.

-Mày ồn ào gì thế con điên kia.-nghe đến tên hân là nó như bị hất chậu nước lạnh vào mặt.Con tỉnh ngủ tan hết.

-Tốt nhất là mày xuất hiện sau 5' nữa không tao bán mày đi đó-Hân cảnh cáo xong xoay gót đi.

Con bạn điên này chắc chắn là nghe bà tám Linh Linh kia nhiều chuyện.Nên mới sáng sớm lời tên đá thúi đó ra ám nó mà.

Huhuhu.....lão Thiên ơi sao số con khổ vậy trời.*tg.suốt ngày than mãi câu này.

Vy.mày muốn chết à con điên kia

tg.hìi.em đâu có.chắc tại chị nghe lộn gì đó ạ

Vy.tốt nhất là như thế

tg.Dạ •lau mồ hôi*.

Vscn xong nó uể oải lết xuống lầu.

-Haahaha.Tiểu Vy mày mới phát hiện ra kiểu trang điểm mới sao.Dễ thương quá đi à.-Linh vừa ăn vừa nhìn vào đôi mắt gấu trúc của nó

-Mày không muốn ăn nữa à con kia.Mày yên tâm mỗi thù ngày hôm qua tao sẽ đòi lại nên không cần phải gấp đâu-nó cảnh cáo

-Hihi.Bạn tốt.Tiểu Vy xinh đẹp.Mày đừng có hẹp hòi như vậy được không.Dám chơi dám chịu chứ ai lại như mà.Nhỏ mọn.Động một tý là lại đi thù hằn người ta.

-Hừ phải.Tao nhỏ mọn nên thù này tao chắc chắn sẽ trả.Vương Thảo Linh cứ đợi đấy

Nghe giọng nó mà chân tóc của Linh muốn dựng lên như lông nhím rồi.

Còn Bảo Hân ngồi bên cạnh cũng chẳng khá hơn.Rõ ràng là chưa vào mùa đông.Mà nhỏ cứ cảm giác mình đang ở Bắc Cực vậy.Rét lạnh toàn thân.

Kết thúc bữa sáng trong không khí u ám.Nó sách xe đạp đi trước bỏ mặc 2 con bạn vô tình vô nghĩa ở đằng sau.

-Tiểu Vy Vy.Bạn tốt.Bọn tao xin lỗi mà.Tao không lời tên đó ra trước mặt mày nữa đâu-Hân Hân ngồi đằng sau xe Linh hô to về phía trước

-Vy Vy....học học...cho tao xin lỗi vụ ngày hôm qua đi mà...học...tao...học...-Linh vừa đạp xe vừa nói đến thở không ra hơi.

-Thôi được rồi đấy.Mày thở không ra hơi rồi đấy.Im đi để tao nói cho-Hân tốt bụng nhắc nhở Linh

-Máyyy.....cút xuống ngay cho tao.Biết tao chờ mày mệt lắm không.Mày là lộn sao mà nặng thế...

-Hihi...tao xin lỗi.Ý tao là mày cứ chuyên tâm chờ đi để tao nói cho-Hân giờ giọng nịnh nọt

-Cút xuống

-Làm ơn đi mà.Please

-OK.Vậy mày lên đầu ngồi đi để tao ngồi đằng sau cho

-Không không Cơ thể tao yếu lắm ngồi ở đầu nhiều gió thế tao ốm mất

Hai nhỏ cứ luyên thuyên với nhau mà đâu biết nhân vật chính đã không thấy bóng dáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

-Học....học lâu quá rồi không vận động.Giờ đạp xe xong lại phải chở thêm con lợn nhà mày..Mệt chết tao mất-Hân vừa thở vừa nói

-Hừ....Giờ mày mới biết mệt sao-Linh liếc mắt Hân

-Hihi...Mà tiểu Vy chạy nhanh thật.Mới đây đã không thấy bóng dáng đâu rồi

-Tại mày chứ tại ai.Mới sáng sớm lời tên kia ra chọc tức nó.Nó không tức mới lạ

-Cái gì.Chứ ai bảo với tao là chỉ cần lời tên đó ra là còn hữu hiệu hơn cả báo thức-Hân oan ức

-Làm sao tao biết ai nói được?-Linh vô tội nói

-Mày.....đi chết đi-Hân tức giận thét ầm lên

-Thôi đi thôi đi mà.Mày nhìn xem ai cũng nhìn mày đấy.Xinh đẹp thế này mà lại nổi giận là xấu lắm

-Hừ ..đội lạt nữa tao sách cổ mày nộp cho tiểu Vy xả giận

-Mày đừng có mà ác thế chứ.Ai mà k biết con quỷ Demon đó chứ.Mày làm thế thì đăng ký hộ khẩu chỗ Diêm Vương cho ta còn đã hơn

-Hừ.....chứ k phải mày sui đại tao

-Hihi.....thế mày không thấy cách đây của tao hữu hiệu sao

-Phải rất rất hữu hiệu

-Hi hi.Thôi giờ đi tìm tiểu Vy đi.Không nó giận bỏ tội mình thật đấy

-Ừm.Đi thôi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cô ấy là bạn gái tôi

Nó vừa vào lớp

Rầm....

tiếng cái balo Panda đáng yêu bị nó không thương tiếng ve một đường vào bàn.Khỏi phải nói là nó ném trúng phóc luôn.Nhưng tội nghiệp cái balo đáng yêu oan ức bị chủ nhân bạo hành.

Buồn bực xoay người rời khỏi lớp.Nó lang thang tìm chỗ giải tỏa tâm tình vốn dĩ không tốt.

Thật là tức chết nó mà.Cái tên Dương Gió lạnh đó.Sao nó cứ bị hấn ám suốt thế này.Chắc mai nó phải đi xem lại phong thủy với coi lá số thôi.Tháng này sao đen quá vậy trời.

Hai con bạn vô lương tâm vô nhân tính kia lại còn siêu cấp đáng ghét lời tên Gió Lạnh đó ra trêu tức nó nữa.Thật là chắc nó Nộ hỏa công tâm mà chết mất thôi.

Bỗng nhiên nó nhớ đến anh chàng Diên Vỹ.Mỗi khi tâm tình của nó không tốt thì đều gặp anh ta.Mặc dù sau mỗi lần gặp thì hiệu quả ngược lại.

Có lẽ nó thật sự muốn kết bạn với anh ta và cả vườn hoa Diên Vỹ nữa.

Nhớ đến vườn hoa Diên vỹ thì nó không tự chủ cong lên.Dù sao thì cũng còn có vườn hoa đó giúp tâm tình nó tốt hơn

Đang tính rời đi thì nghe thấy tiếng khóc vô cùng ủy khuất cùng đau thương mềm mại vang lên.Nó cũng tính mặc kệ nhưng khi nghe tên mà cô gái ấy gọi làm nó phải dừng cước bộ.

.. ..

-Phong em.....huhu.....xin lỗi mà.Tại sao....híc tại sao chứ.Em đâu làm gì có lỗi với anh mà anh lại nổi giận với em như vậy

-Không phải lỗi của cô mà là tôi chán rồi.Đơn giản vậy thôi-gọng hần lạnh lùng vang lên.Không chút nào bị ảnh hưởng từ cô gái kia

Nó nghe vậy thì nhếch môi khinh bỉ.Đúng là đồ Heo đực mà. Vô nhân tính đáng ghét và cả biến thái nữa

Cô gái kia căn bản giả vờ không nghe thấy lời hần mà tiếp tục ôm ảo tưởng

-Phong anh yên tâm lần sau em sẽ cố gắng ngoan ngoãn hơn nữa.Đảm bảo anh sẽ hết chán em.Chỉ cần anh cho em thêm một tý thời gian thôi.Nha anh

-Hừ...Không bao giờ-hần lạnh lùng

Nó nghe thấy thế thì máu nóng xông lên.Hần ta bắt quá chỉ là con lợn đào hoa thôi chứ.Có cái gì đáng khâm phục mà khiến mấy đứa mù đầu này bám theo miết vậy.Thế là nó xoay người hướng về chỗ hần

-Dương Gió Lạnh.Anh có phải là đàn ông không vậy.Có biết thương hoa tiếc ngọc không.Không thích thì có thể nói từ từ sao lại nhẫn tâm như vậy chứ-nó lên giọng mỉa mai xong hướng tới cô gái ôn nhu đáng yêu đang quỳ rạp rưới đất bám lấy chân hần lên

-Tại sao

Nhưng ngoài dự tính cô gái đó thế mà không cảm kích ngược lại còn hất tay nó ra.Bộ dạng khinh bỉ tiếp tục kiên trì hướng tới hần

Chứng kiến màn vừa rồi thì nhếch môi.Còn nó thì kinh ngạc không thôi hướng tới cô gái.Chẳng lẽ tiền bạc quyền lực và ngoại hình có thể khiến một người con gái bỏ đi danh dự và cả sĩ diện của mình....haizzzz

-Tại sao ư?-hần cong môi mòng lên hỏi đồng thời giờ tay kéo nó về phía mình

Đang đứng yên thì bị hần kéo bất ngờ.Nó mất thăng bằng ngã vào một lồng ngực rắn chắc và ấm áp

-Bởi vì đây là bạn gái mới của tôi-hần một giọng bình thản và từ tính nói ra nhưng lại khiến hai cô gái kinh ngạc không thôi

-Cái gì-nó và cô gái kia đồng thanh kêu lên

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

-Phong.....anh....anh...nói gì vậy-Tĩnh Nhuệ tên của cô gái kia.

-Tĩnh tiểu thư.Cô phải biết tôi không muốn nói một lời hai lần-hần lạnh lùng lên tiếng

-Gió lạnh anh.....-nó chưa nói hết câu thì bị Tĩnh Nhuệ cắt ngang

-Cô....đồ hồ ly tinh.Chắc bây giờ cô hả hê lắm hả.Cướp được Phong rồi còn đến đây giả làm người tốt-Tĩnh Nhuệ quay sang nó hung hăng.Ánh mắt tràn đầy thù hận cùng căm ghét.Sau đó cô ta bỏ nhào giờ tay lên định tát nó

Chưa kịp định thần lại nên nó không kịp phản ứng.Lúc cái bạt tai kia sắp đến mặt nó thì một lực kéo rất mạnh kéo lấy tay nó sau đó là một bờ môi lạnh nhả xuống.

Pule.anh nam chính này thích ăn đậu hũ của nữ chính thì phải.Suốt ngày cưỡng hôn người ta

Tĩnh Nhuệ vì bị tát hụt tức bở nhào xuống đất.Bộ dáng giận dữ điên cuồng nằm trên đất vô cùng nhếch nhác và xấu xí.Mất đi vẻ kiêu ngạo thường ngày.Lúc quay lại thấy nó đang được bảo vệ trong vòng tay của hần còn cùng hần dây dưa thì nhìn không được khóc òa lên sau đó cật lực chạy đi.

Đợi lúc Tĩnh Nhuệ đi rồi thì nó mới kịp định thần dùng sức đẩy hần ra.

-Anh....anh....đồ đá thúi.Gió độc anh dám cưỡng hôn tôi...anh là đồ khốn kiếp

-Hôn cô đối với tôi là một chuyện Thiên kinh địa nghĩa(vô cùng bình thường)

-Cái gì Thiên kinh địa nghĩa.Mẹ nó tôi cho anh biết tôi cùng anh không quan hệ.Nếu anh dám động vào tôi tôi cho ạn đoạn tử tuyệt tôn

-Tôi cùng cô không quan hệ-hần nhướn mày hỏi

Bây giờ đến lượt nó đơ người.Nó từ lúc nào cùng hấn có quan hệ a?

-Không phải sao

-Chắc vừa nãy cô cũng nghe thấy

-Nghe thấy cái gì

-Cô hiện tại là bạn gái tôi nên đối với chuyện này là vô cùng bình thường

-Bạn gái anh?.Tôi lúc nào đồng ý làm bạn gái anh.Anh đừng cho mình đứng

-Không phải do cô đồng ý.Mà là tôi đã đồng ý

-Anh đồng ý?.Dương Đại thiếu à.Tôi nghĩ chắc anh men đi khám lại đầu óc đi.Chứng bệnh tự kỉ của anh nặng quá rồi đó.

-Vậy chờ đi.Đến lúc đó cô sẽ cầu xin tôi là bạn trai cô.-hấn bỏ lại một câu xong quay lưng đi

-Dương Lãnh Phong anh nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lớp 10a1,

-Các em hôm nay lớp chúng ta lại có thêm một bạn mới.Các em hãy cố gắng giúp đỡ bạn nhé.Nào em giới thiệu đi-giọng thầy hiệu trưởng vang lên

-Huỳnh Bảo Hân là tên của mình.Các bạn cứ gọi mình là Hân Hân là được rồi.Rất mong được các bạn giúp đỡ.-Hân giới thiệu xong nở một nụ cười tươi rói như thiên thần không nhiễm bụi trần

-Ồi đáng yêu quá đi mất.nams1

-Dễ thương quá-nams2-

-Chắc lớp mình nên mở bộ sưu tập hotgirls đi bây.-nams3

Top nam hóm sắc của 10a1 thì khỏi phải nói trừ Minh và hấn

Và đương nhiên top nữ thì thái độ ngược lại.Khinh khỉnh cùng ghen tỵ nhưng trừ nó và Linh

-Được rồi.Trật tự.Bảo Hân em xuống ngồi cùng bạn Phuong My đi nhé.-gvcn chỉ xuống một chỗ trống của bàn một bạn nữ nói

-Dạ

-Thầy ơi.Chỗ em còn trống mà.Hay để bạn xuống đây ngồi với em đi-một nam sinh gan dạ đứng lên nói

-Cảm ơn nhưng mình thích ngồi với bạn nữ này hơn-Hân nói xong bước về chỗ mới của mình.Mặc kệ nam sinh kia đang thần thờ

-Rồi rồi.Cứ thế đi.Các em im lặng ôn bài đi.

10a1,tiết toán

Không khí trong lớp từ lúc Hân vào thì nóng lên một chút còn bây giờ thì lạnh như ở Bắc cực.Đơn giản là nhóm quậy của nó hôm nay im như tờ

Nó-cắn bút,nhai giấy gạch giấy vẽ bậy bẽ bút với số N lần ngoài ra chưa có động tĩnh gì khác

Hấn-Trầm ngâm lạnh lùng suy nghĩ ngay cả môi cũng chưa động đậy.Cơ thể còn cứng hơn người nộm

Linh-ôm bàn ngủ như heo

-Minh-ngồi ngắm Linh ngủ

Thành viên mới là Hàn-xoắn xoắn lộn tóc nhìn lá thư làm quen thứ N gửi cho mình.

Bầu không khí cực kỳ ngưng trệ cho đến khi

Rình.....rình.

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên

-Hey tiểu Vy xuống canteen ăn gì đi-Hân mời mọc nó

Im lặng

-Tiểu Vy Vy

Im lặng

Thấy tình hình không mấy lhar quan nên Hân gọi Linh dậy

-Uhm để im tao ngủ cái coi

-Mày dậy ngay cho tao không tao ném mày chi Demon Yén Vi giờ

-Đâu đâu nó đâu?

-Trước mặt mày đây

Lập tức

--Tiểu Vy à xuống canteen ăn gì đi.Minh thấy sáng cậu ăn ít mà

Im lặng

-Tiểu.....-Linh chưa nói hết câu thì

-Aaaaaaaa.....tức chết mà--nó hét âm lên

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

-Tao xin lỗi mà.Mày làm ơn đi tiểu Vy-Linh bị nó hét hồn bay phách lạc

-Giờ mình đi ăn đi nha.Ăn vào đỡ bức.Nha.Nha-Hân cũng giờ giọng xu nịnh

Nó lúc này mới để ý 2con bạn bên cạnh.Nãy giờ mãi suy nghĩ chuyện vừa nãy nên nó k để ý.Thôi đi ăn cho đỡ bức

-Uhm-nó ừ nhẹ

Linh và Hân thấy thế mừng đến mức nếu có cái đuôi thì cũng vẫy được luôn.

Canteen

Ba tụi nó vừa bước vào thì lập tức.Một loạt đạn từ bọn nữ sinh phóng tới.Bọn nó chẳng thèm để ý nhưng vẫn thấy rét lạnh.Mấy con tiểu thư này hôm nay lên cơn gì thế không biết.

Vừa ngồi xuống bàn ăn thì Minh qua chỗ tụi nó

-Đi qua đây với anh chút đi

-Nhưng mà.....-Linh áp úng nhìn nó

-Cứ đi đi-nó điềm nhiên trả lời

-Cảm ơn cậu.Tiểu Vy hôm sau mình sẽ trở lại tạ tội với cậu-Linh mừng rỡ nhưng vẫn áy náy đi theo Minh

Nó với Hân đang ăn ngon lành thì.....

-Xin chào-Hạo Vũ k biết ở đâu bay đến

-Anh.....-Hân trừng mắt nhìn người trước mặt

-.Diên Vỹ.Hôm nay anh rảnh rồi vậy sao-nó ngẩng đầu nói

-Tôi đã nói tôi có tên đằng hoàng đó nha

-Hai người biết nhau-Hân há mồm nói

-Làm gì mà ngạc nhiên thế chỉ quen sơ sơ thôi.Nhìn điệu bộ của cậu chả lẽ quen anh ta-nó bình tĩnh

-Không quen

Hạo Vũ nghe vậy mỉm cười

-Hehe.Chào cô gái rất hân hạnh gặp lại.Quả là duyên số định trước nhỉ.Có thể ở nơi này gặp lại cô

-Câm miệng-thấy lời nói của mình bị vạch trần Hân quát lên

-Cô làm gì kích động thế.Gặp lại tôi mừng đến vậy sao.Nếu không phải tình cờ tôi còn tưởng cô cố ý theo tôi đến đây đó

-Theo cái đầu anh

-Hihi.Không cần cứ trừng mắt với tôi thế đâu.Cô chắc còn nhớ lời hứa với tôi chứ nhỉ

-Không biết

-Hai người gặp nhau rồi sao.Mà lời hứa gì vậy-nó tò mò hỏi

-Không có gì-Hạo Vũ và Hân đồng thanh

-Haizzz....Không muốn nói thì thôi.Nhìn hai người ăn ý quá nha

-Ăn ý cái gì.Mình k biết anh ta.Lời hứa cái khi gì làm sao mình biết

-Cô không cần phải chối.Giờ tôi ra việc đầu tiên.Bây giờ cô đi theo tôi.Nếu không thì tôi khinh thường-Hạo Vũ lên tiếng

-Tôi không chối.....OK..Đi thì đi anh không cần khách trương tôi.Tiểu Vy xin lỗi mình đi trước nhé-Hân nói xong xoay bước đi theo Hạo Vũ

Nó ngán ngẩm thế mà nói là k có gì.Có quỷ mới tin.

Thôi ăn rồi nói tiếp

Đang ăn

-Cô có nhớ lời tôi nói không-Một giọng lạnh lùng vang lên sau đó một bản mặt vô cùng đáng ghét xuất hiện trước mặt đó

-Anh nằm mơ đi nhé-giọng nó k khách khí trả đũa

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

-Chắc chắc.Cô cứ mạnh miệng đi.Đến lúc đó cầu xin tôi chỉ tăng thêm nhục nhã mà thôi

-Dương Lãnh Phong.Anh tự tin quá đó.Được thôi vậy chờ đi.Tôi sẽ chống mắt lên đợi ngày đó.Hừ-tuôn một tràng xả giận xong nó buông đồ ăn xoay lưng đi

Nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh hần nhếch môi cười lạnh:không lâu nữa đâu.Con mèo nhỏ xem em lúc đấy còn dám giờ nanh múa vuốt như bây giờ nữa k?

-Minh anh gọi e ra đây làm gì-Linh bực mình hỏi.Nãy giờ nhỏ cứ bị anh dẫn đi lòng vòng thế kỉ mà chả biết đi đâu

-Suyt.Im lặng-Minh nhỏ giọng nói

Nghe vậy Linh biết điều im lặng

.....

Một lúc sau

-Lại đây-Minh kéo Linh ẩn sau một đám cây

-Gì vậy

-Nhìn đi-nói xong Minh vạch lớp lá ra cho Linh xem

-Tĩnh Huệ chị chẳng lẽ chịu thua con nhỏ đó như vậy sao.Dù sao quan hệ giữa gia đình nhà chị với nhà anh Phong cũng tốt chỉ cần chị giữ được anh ấy thì cái chức Dương thiếu phu nhân sẽ thuộc về chị-giọng Châu Vận Nghi lạnh lạnh vang lên

-Đúng đó.Con nhỏ đó chắc gì đã là bạn gái thật của Phong.Chị không cần phải sợ-Hứa Anh Lệ cũng công kích

-Nhưng chính miệng anh ấy đã nói vậy mà-Tĩnh Huệ ầm ức lên tiếng

-Chắc anh ấy chỉ nói thế để cho chị đau lòng với lại để đùa giỡn nó thôi-Vận Nghi nịnh hót

-Chị phải cố gắng lên.Bọn em sẽ đem thông tin xấu của con nhỏ đó đăng lên nhà trường đảm bảo anh ấy sẽ mặc kệ nó-Anh Lệ cũng không kém

-Nhưng.....làm vậy có ổn k.Nỡ anh ấy lúc bấy đứng ra bảo vệ nó thì chúng ta coi như công cốc-Tĩnh Huệ đắn đo

-Chị yên tâm.Lúc bấy tin tức xấu đồn ra thì chả có ai ngu ngốc mà nhận nó là bạn gái của mình cả-Anh Lệ thông minh giải quyết nghi vấn trong lòng Tĩnh Huệ

-Cũng phải

Sau lùm cây

-Em thấy sao.Nếu như Phong đứng lên nói Vi là bạn gái của mình thì sẽ khẳng định đến lúc đó mọi tin đồn đều là không có căn cứ và sẽ bị vùi lấp đi.Còn nếu k thì sẽ nghiêm trọng vô cùng.Đến mức sẽ bị trục xuất khỏi trường và bị báo cáo với phụ huynh cho dù gia thế có lớn đến đâu-Minh trầm ổn nói tính chất của sự việc cho Linh nghe

-Bị báo cáo với phụ huynh-Linh ngạc nhiên và cũng lo sợ nói

-Đó là điều đương nhiên-Minh chắc nịch

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Không xong rồi.Nếu bị mấy con này phá rối thì k sao

Tiểu Vi thì thừa cơ bóp chết nhưng mà lại bị báo với phụ huynh.Nếu để pama Vy biết được thì khẳng định bị lôi đầu về Anh tiếp quản công ty cho xem.Mà cả mình cũng bị ảnh hưởng nữa.huhu.Linh khóc thầm trong lòng

-Chỉ cần Phong đồng ý nói Vi là bạn gái.Mọi chuyện sẽ được giải quyết?-Linh lo lắng hỏi

- Ừm

- Nhưng Vi đâu có thích Phong làm sao làm bạn gái được

- Không cần làm bạn gái thật chỉ cần giả thôi mà.

- Giả bạn gái?

- Bình thường mà. Chỉ cần hai người họ giả yêu nhau là được. Vì lúc đấy mọi tin đồn đều bị dập tắt. Mà với gia thế của Phong thì cũng không ai dám động đến bạn gái của cậu ấy.

- Cũng phải. Sẽ tránh được nhiều phiền phức. Nhưng.chưa chắc Vi đã chịu

- Em cứ về khuyên can cô ấy đi. Dù gì đây cũng là việc liên quan đến cô ấy

- Sao hôm nay anh lại dẫn em đến đây còn quan tâm đến Vi vậy. Không phải anh với cô ấy hay đấu đá nhau sao- Linh tò mò và ngạc nhiên

- À.....ừm thì dù gì cô ấy cũng là bạn em. Anh không muốn đến lúc cô ấy gặp phiền phức em lại phải thương tâm- Minh chột dạ nói

- Anh thật là quan tâm em

- Bởi vì em là cô bạn gái nhỏ nhắn khiến anh phải yêu và quan tâm che chở- Minh thở ra nói. Xém chút nữa là bị phát hiện rồi

- Cảm ơn anh

- Cảm ơn thế nào đây- Minh tà hiếm nói

- Thấy ghét-nói xong Linh đặt một nụ hôn má anh.

- Sao lại ở đây. Phải ở đây- Minh chỉ vào môi mình nói

- Không, em cảm ơn anh rồi anh không được được voi đòi tiên

- Đòi tiên sao? Muốn bạn gái hôn môi mình là đòi tiên. Sao anh thấy mình đáng thương quá thế này

- Kệ anh....

.....

.

.....

Pule.hai anh chị tình tứ quá đi à

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Võ minh ngọc! chị trườn xuống đây cho em

Trường King'glory

Tiếng chuông hết giờ học vang lên. Linh đi theo nó tâm trạng rối rắm. Không biết nên mở lời khuyên nó thế nào đây. Là bạn của nó sao nhỏ lại không biết nó ghét tên Lạnh Gió đó cỡ nào chứ. Chỉ sợ như cực Bắc và cực Nam Vĩnh viễn không chạm mặt. haizzzx. nhỏ phải làm sao bây giờ????

Tâm trạng của Hân cũng chẳng kém. Cái tên Hạo Vũ chết tiệt đó. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Gặp hân thì thà phi vũ trụ lên sao chổi sống cho nhàn. Tên khốn kiếp chết tiệt. Vạn phần đáng ghét.....

Mỗi người một suy nghĩ còn nó thì.....Hôm nay được khởi động tay chân chút rồi

Trên đường

"Là là là là là là you are my everything....."tiếng hát của Thảo Linh vang tên

-Con kia mày uống phải thuốc tình yêu hay sao mà kêu gào mãi vậy-Hân vừa phì phò đạp xe vừa bức xúc nói

-Mày k có tình yêu nên ghen với tao à

-Con khi.Nếu mày hứng tình thì lên đạp cho tao đi.Đừng có mà ở đằng sau kêu gào.Điếc tai

-Hừ..Mày dạo này mập lên rồi đó.Ráng đạp đi tiện thể tập thể hình luôn cho body nó nuốt lại

-Câm mồm....

-hì hì.....

-Lay hai đứa mày đó.Vẹt còn nói thua bọn mày-nó bức xúc k chịu được

-Hì hì.Bọn tao dĩ nhiên hơn vẹt rồi.Vẹt nó đi nói theo.Còn bọn tao tự nghĩ ra để nói đó nha-Linh biện hộ

-Phải phải.Vậy để mai tao ra chợ thuê cho bọn mày một cái gian hàng để bán nhé.Đảm bảo đắt hàng đó

-Đa tạ đa tạ

-Hừ-nó héch mồm xong ra sức đạp.Bỏ lại hai con vẹt Hongkong đang la ôi ôi ở đằng sau.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Biệt thự của nó

Ting ting,tiếng cửa được mở ra ba bọn nó hì hực bước vào nhà.

-Dì Thẩm ơi chuẩn bị cho bọn con ba ly kem nha.Khẩu vị cũ đó.Con mệt quá-Hân than thở

-Phù.....phù...một thật đóá.....-Linh cũng mệt chả kém.Nhỏ Hân chết tiệt đầu chịu thua.Đạp được nửa đường lại bắt nhỏ đạp-Ố vô bim ở đâu ra thế này

Nhìn một tập đoàn vô bim,bim,khoai tây chiên gói,bắp rang bơ Hân với Linh ngạc nhiên vô cùng

-Võ Minh Ngọc.Chị trườn ngay xuống đây cho em-nó k nóng k lạnh lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

-Haizzzz Ta đã trốn kỹ như thế rồi mà nhà người.....Tiểu Vy này người là becgie hay sao mà thính vậy-nghe thấy mình trốn k được nên Minh Ngọc mới từ trần nhà đu nhẹ xuống sofa k tiếng động.Cái này k phải do học võ mà là do.....

-Minh Ngọc chị...chị về nước hồi nào.Sao tụi này k biết-Hân kích động nói

-Ai bảo tiểu Vy nó vẫn biết đấy chứ.Chỉ có hai nhóc k biết thôi hà-Ngọc điềm tĩnh trả lời

-Tiểu Vy thôi tha xấu xa đáng ghét.Biết mà k nói với bọn tao.Mày đi chết đi-Linh bức mình ném miếng khoai tây chiên về phía nó.

Nó giờ hai ngón tay kẹp lấy miếng khoai tây chiên một cách nhẹ nhàng mà k bị vỡ rồi tiêu sái bỏ vào miệng ăn một cách ngon lành

-Thế này k bắt ngờ hơn sao

-Bắt cái con khi.Mày biết mà k nói với tụi tao.

-OK.là lỗi của tao giờ tao muốn chuộc tội dẫn mọi người đi ăn được chứ

- Thế còn tạm được

- À mà khoan đã. Tỷ mới đến nên k biết ở chỗ nào cả. Bây giờ mấy bọn muội sắp xếp chỗ ở cho tỷ đi- Ngọc lười biếng lên tiếng

Bọn nó đồng loạt nhìn lên cầu thang. Tổng cộng phải có đến gần 20 chục cái vali, túi sách lớn nhỏ chất ở đấy

Ừc. bọn nó nuốt nước bọt

- Ngọc tỷ. Tỷ định định cư ở bên đây luôn đó à. Sao khuôn cả cái tập đoàn đồ hiệu của tỷ qua đây làm gì- Linh

- Minh Ngọc. Muội biết tỷ thích quần áo của mình nhưng k cần vác cả đồng tử Mỹ qua đây thế này nhé- Hân

- Tao nghĩ thấy mùi gì là lạ- nó

- Hehe. Đừng kích động vậy. Cho các muội lục thấy một bộ quần áo, trang sức phụ kiện nào tỷ tặng mấy muội hết- Ngọc tựa tiểu phi tiểu nói

- Không lẽ.....AaaaaaaaAA

- Haizz. Đừng có mà hét lớn thế. Bây giờ tỷ ở đâu

- Phòng cuối hành lang ok- Linh

- No.no. Phòng trên sân thượng- Hân

- Phòng tạp vụ gần chuồng con Giôn*- nó

Giôn*- tập đoàn con chó Tây tạng. Bọn nó đặt tên là Giôn

- NOOOOOOOOOOOO!!!!!!!- Ngọc tức giận hét lên

- Tỷ lôi cả tập đoàn bò cạp, rắn rết, nhện, kiến, đĩa.....qua đây lỡ đang đêm nó bò qua phòng bọn muội thì sao- Hân nổi ra gà nói

- Các muội đồ đáng ghét. Dám kỳ thị sủng vật của tỷ- Ngọc ủy khuất khóc

"Pule: má ơi rắn rết bò cạp.....mà bảo là sủng vật* rừng mình*"

- Sủng vật của tỷ thì tỷ tự thưởng thức một mình đi. Bọn muội k phải là chủ nhân của nó- Linh ghê rợn nói

- Muội.....- Ngọc tức đến nghẹn lời

- OK. Để đi Thảm sắp xếp chỗ ở cho bọn chúng còn tỷ ở trên lầu với bọn muội- nó

- Hihi. Chỉ có tiểu Vy là quan tâm tỷ thôi. Còn các muội chỉ biết khi dễ ta

- Hừm.....

Trung tâm mua sắm Golden Robe

- Ăn kem thôi

Trên bàn ăn

- Cho em thêm ba ly kem táo nữa

- Cho em một ly kem Nướng

- Kem xào cháo

- Kem cuộn

- Kem tuyết

- Kem xếp lớp trà xanh

- Kem.....

.....

..

Cả một thực đơn bao nhiêu món kem bọn nó gọi hết.Mọi người xung quanh mắt chữ A mồm chữ O nhìn bọn nó.

-Thật là đã quá đi à

-Ôi cái bụng của tôi

-Tuyệt vời!Tiểu Vy đúng là dễ thương nhất.hihij

*_*_*)*_*_*

-Bây giờ đi đâu đây?-Linh ôm bụng nói

-Khu vui chơi-Ngọc hí ha hí hửng nói

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Khu vui chơi

-OK.Hôm nay đi chơi một hôm cho đã.Haha-Hân sảng khoái cười

-Let's go

Bốn bọn nó hí ha hí hửng đi.Đi ngang qua phòng triển lãm

-Ồ Minh sao anh lại ở đây-Linh "ngạc nhiên" khi thấy Minh.Phong ở đây

-À anh và Phong đi qua đây mua chút đồ. em và bạn em cũng đi mua đồ sao

-Không bọn em đi chơi.Anh với Phong có muốn đi cùng không

-K rảnh/K cần-hắn với nó k hẹn nhau mà đồng thanh nói

Nói xong hai đứa trở mắt nhìn nhau

-Vậy cũng được-hắn lập tức đổi giọng nói

-Cái gì.

-Là cái cô vừa nghe đấy

-Anhhhhh-nó với hắn cãi nhau khí thế.Mỗi lần gặp nó phong thái và bản chất của hắn bị bay hết còn nó mà gặp hắn thì lập tức biến thành bà cô chanh chua

Đúng lúc này Ngọc chen ngang vào

-Ồ ồ.Đây là bạn trai Linh với Vy sao.Hân hạnh.Chào hai cậu.Tôi là Võ Minh Ngọc chị của mấy đứa nó mới từ Mỹ sang-Ngọc thân thiện giới thiệu

-K phảiiiiiii-nó tức giận phản bác

-Chào chị.Tôi là Dương Lân Phong-hắn lãnh đạm giới thiệu k phản đối cũng k đồng ý

-Em là Hoàng Nhật Minh bạn trai của Linh Linh-còn Minh tự hào thiếu chút nữa là vỗ ngực nói

-À chào cậu Phong.Chào cậu Minh.Hai cậu với tiểu Vy và Linh Linh quen nhau lâu chưa-tranh thủ thời gian.Ngọc cố gắng moi kiếm tin lá cải

-Chỉ k muốn đi chơi nữa phải k-nó tức giận nghiêng răng lên tiếng

-À hi hi.Thôi để bữa sau chúng ta nói chuyện sau.Hai cậu có muốn đi chơi cùng k

-Rất sẵn lòng-Minh đáp thay Phong luôn

-À hay để mình rủ thêm người đi chơi cho vui ha-Hân cho thêm ý kiến

-Cậu mới về VN mấy hôm quen bạn ở đâu ra thế-Linh tò mò hỏi

-K phải là bạn mà là oan gia

-Oan gia???

-Ừm đi thôi.Anh ta bảo lát nữa sẽ đến

Khu vui chơi

-Mẹ ơi gấp cho con con kia kìa.....

-Pằng pằng mau đứng lại cho ta

-Ba ơi mau chịu thua đi con sắp đuổi kịp rồi...haha

-Hihi

-Aaa quay nữa đi

Thích quá.....

-Oa quay nữa đi.Quay đi

.....%d@¥€>~+-•{}]^~>

Những tiếng trẻ em reo hò thích thú ở khu vui chơi vang lên bên tai Minh và hân.Hai anh ngoảnh nhìn nhau xong đồng loạt nhìn ra quang cảnh hỗn độn phía trước mà muốn rớt con mắt

Chúa ơi người nói cho con biết đây là gì đi???????

Trong khi 2 chàng trai đồ mồ hôi lạnh thì mấy cô gái hí ha hí hửng ngắm nhìn thích thú.

Một lát sau

Hạo Vũ và Kín xuất hiện

-Cô gái.Cô bảo cô bị lạc ở đây mà-Hạo Vũ ánh mắt tóe lửa nhìn Hân.Mặc dù anh với cô gặp nhau có hai lần nhưng anh cũng là đàn ông nên nghĩ cô mới về VN k k có người thân nên bị lạc đường thì tốt bụng đi tìm cô.Còn gọi cả Kín nữa mà nhìn cô ta xem.....

-Hi hi.Tôi bị lạc đường nên gặp tiểu Vy với Linh và chị Ngọc nè.Mà anh cũng đến đây rồi thì đi chơi chút cho vui đi

-Cô.....-Hạo Vũ tức muốn cháy cả khu vui chơi

-Thôi được rồi mà.Đi chơi thôi cả anh nữa.Tên Kín phải k.Đi chơi cùng luôn đi-Hân tốt bụng dẫn Hạo Vũ với Kín đi chơi

Kết quả là

Trên những con ngựa gỗ bốn mã nam anh tuấn mặt méo sếch còn bốn cô nàng nhà ta thì vô cùng vui vẻ

-Các cô mấy tuổi rồi-hắn k nhận được nữa bực mình hỏi

-16-nó Linh Hân đồng thanh

-Khoan.Ta ngoại lệ 18 rồi-ngọc chen vào

-Vậy mà còn đi chơi cái này

-Ở ngoài kia có ghi cấm độ tuổi này vào sao-nó ngây thơ vô (số) tội hỏi

-Cô.....

-Anh suốt ngày cứ cô cô này nọ.Mệt.thui chơi tiếp đi

Chỗ đưa xe

-Are you ready?

-OK

-1.....

2.....

3.....

RUN

Tám người đeo mũ bảo hiểm ôm xe già đua xe

Vèo.....grum.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tay đua kiệt xuất

Nghiêng trái phải điều khiển xe đua Minh Ngọc hồng hách nói

-Các người cứ chờ thua đi

-Hừ...Chỉ mới là người chờ thua đi-Hân vịn tay ga tự tin nguyệt lại Ngọc

-Kết quả cuối cùng mới là phân định chính xác-Linh

Bọn nó vừa đua vừa gầm ghè nhau nhưng tinh thần chiến đấu ngày một tăng cao.Trong khi bọn hân vừa lái vừa bực mình

-Không hiểu tại sao mình lại phải ở đây chơi cái trò trẻ con này-vò đầu bứt tóc Hạo Vũ bực mình nói

-Chơi hay mà.Hiếm khi có dịp trải nghiệm cũng thú vị mà.Tôi tin chắc cậu lần đầu chơi mấy cái này đấy-Minh tinh thần phấn chấn hơn

-Phải chỉ có người đang chìm đắm trong cái tình yêu mộng mơ mới thấy cái này thú vị-Kin mỉm cười Minh

-Các cậu không có người yêu nên đang ghen tỵ với tôi đấy à-Minh tự hào mặt k đỏ tâm k động

-Xi.Thêm vào

-Chẳng qua là thêm nhưng nó k vào

-Cậu cứ luyện thuyền thể thì chuẩn bị thua đi-hân lúc này mới lên tiếng

-Hừ

-Tập trung đi.Nên biết người thua phải bao tất cả mọi người một châu đấy

-Rồi rồi tại hạ biết rồi-Minh cọt nhà tả lờ

.....

Trên đường đua

-Dẫn đầu là hân

-Đứng thứ 2 là nó đang cố bám sát hân

-Thứ ba là Hạo Vũ và Kin

-Thứ tư là Ngọc và Hân

- Gió lạnh anh chơi bắn vậy.Sao cứ chặn đầu tôi-nó bức mình thật rồi đấy.Tên đáng ghét này cứ ám sát chặn đầu xe của nó

-Không phải do tôi chơi bắn mà là do trình độ của cô quá kém

-Hừ.Anh cứ đợi đấy

Tình hình trên đường đua thay đổi Ngọc và Hân vượt lên trên Hạo Vũ nhưng không đuổi kịp Kim. Minh Linh cũng vậy. Người bét nhất trong đường đua là Hạo Vũ đang bốc khói đầu

Vài phút trước

-Cái tên Hạo Vũ chết tiết cứ kềm chặt mình thế này làm sao mà vượt được-Hân lắm lắm.K cho hấn bét thì làm sao mà phá hấn được.OK.Quân tử k được thì phải tiểu nhân vậy

-Áaaaaa Hạo Vũ anh xem xem cái gì ở chân tôi với nhột quá

-Cô nằm mơ tôi trúng bầy cô đi

-Khốn kiếp.....Hè hè.....

Bụp.....một cú đá chân tuyệt đẹp của Bảo Hân tung vào đầu xe của Hạo Vũ. Chiếc xe trên đường đua do bị va chạm mạnh nên bị văng ra lề lan can đường sau đó Hân thừa thắng xông lên

Chủ nhân của chiếc xe - Trần Hạo Vũ mắt mày tối sầm muốn ăn thịt cô bạn Hân Hân nhỏ bé

Hân

-Quân tử k chấp con gái.OK

Hạo Vũ

-Tôi k nhận mình là quân tử

Hân

-Con trai k chấp nhậ con gái đượ chưa.Còn nếu anh chấp nhậ tôi thì.....

Hạo Vũ

-Cô k phải là con gái

Hân xì khói đầu

Đúng lúc này

-WINNNNNMM.Im Win-Đường đua kết thúc và người chiến thắng là nó hét lên vì chiến thắng nhờ chiến thuật ngầm

-Lâm Yến Vi cô muốn chết phải k dám tông xe tôi hửn âm trầm nhìn chằm chằm vào màn hình lên tiếng

-K phải là tôi tông vào xe anh mà do trình độ quá kém-nó học lại câu nói của hấn mà vênh vào nói

-Cô....

-Chú anh nhiều tuổi rồi.Phải tam đố nha.Già quá là tôi k thích đâu.Cứ gọi tôi là cô miết

Còn Linh và Ngọc thì là kẻ bại tướng dưới tay nó

-Hừ bực mình quá

-Con nhỏ thôi tha kia nó thắng rồi.

-Vậy người thua là ai?????

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hạo Vũ

-Được rồi.Một châu thôi chứ gì tôi bao-Hạo Vũ bắt lực lên tiếng

Một châu ăn với anh k là gì nhưng danh dự của anh bị con nhóc kia đạp xuống hết

Vỗ vỗ bờ vai Hạo Vũ.Kin đồng cảm

-Được rồi chúng ta đổi trò mới đi.Bây giờ chơi gì????-người phát ngôn-Võ Minh Ngọc

-Cái gì.Chơi nữa á.Bọn tôi k chơi nữa đâu các cô cứ chơi tiếp đi.Tôi về đây-Kin phản đối

Lúc này ánh mắt Hạo Vũ sáng lên.Kéo tay Kin lại

-Đã chơi rồi thì chơi tiếp đi.Cũng thú vị mà

Nghe giọng điệu của anh.Hân nổi da gà rùng mình một cái.K biết tên này có âm mưu gì mà nhỏ có dự cảm k lành.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đấu bowling - cuộc chiến tàn khốc

Khu vực chơi Bowling

-Bây giờ chúng ta chia đội ra nào.Top nữ là một đội top nam là một đội-Linh

-Chơi như vậy thì k thú vị.Chia ra một nam đấu một nữ.Thấy sao-người tuyên bố k ai khác là Trần Hạo Vũ.Đây là cơ hội trả thù mà.K tận dụng sao được

Định trả thù chị sao cung.Không có cửa đó đâu.Hân nghĩ thầm

-Bây..-chưa kịp nói hết câu thì Ngọc đã xen vào

-Chia làm bốn nhóm.Một nam một nữ một nhóm.Cặp nào thua thì chịu hình phạt do mọi người đề ra.

-Chị k ngắt lời của e là k được sao

-Chị lớn hơn cung nên nhường quyền phát ngôn cho chị đi

-Sao em nghe thấy cái này nó ngược ngược sao ý

-Đâu có.Thuận thuyền xuôi mái cả mà

-Tốt nhất là vậy đi.K chị chết với em

-Hihi.Được rồi.Kế hoạch của tôi mọi người thấy sao

-Được đó.Cứ vậy đi

-Bây giờ chia nhóm nha.Minh vs Linh.Vy vs Phong.....

-Kkkkkkkkk.....-nghe thấy tên là nó k muốn nghe nữa rồi

-Im lặng.Ta chưa nói hết mà

-K cần nói e cũng thấy k được rồi

Nghe thấy vậy hân nhếch môi khích thế nó

-Sao vậy?Sợ sao? Cô sợ ở trung nhóm với tôi thì sẽ bị tôi áp đảo nên sợ sao.Chắc chắc nếu cô thấy sợ tôi cũng k ép phụ nữ

-Đời nào tôi sợ

-Vậy tại sao dám thử

-Đừng tưởng tôi đây k biết trò khích tướng của anh.Nhưng bà đây chơi với anh một phen

-Vậy mới xứng là đối thủ của tôi chứ.

Ngắt cuộc đối thoại của nó và hân

-Rồi rồi Tiếp tục.Hân vs Vũ.....

Truyền vị của nó là Hân tiếp tục ngắt lời Ngọc

-Khoan.....

-Các người xem ta là cái gì đấy hả.K tôn trọng ý kiến của người khác chút coi.Sao cứ thích ngắt lời của ta vậy-lúc này Ngọc thật sự bắt mắt kêu lên

-Hi hi chị iu em k có chỉ là e thấy k hợp lý lắm-Hân giờ giọng chân chó ra với Linh

-K có lằng nhằng.Cứ thế đi.Ta vs Kín một nhóm.OK..

-Có thể k k.

-Đương nhiên là k rồi

-Vậy thì còn k mau bắt đầu đi

-Được rồi

-Bây giờ tung xu đi trước.Ở đây ai có xu lẻ

-Em có-Linh thả năm xu ra

-OK.....1...2...3

Kết quả tung xu

1-Ngọc & Kín

2-Hân và Hạo Vũ

3-Vy vs Phong

Finally là Minh and Linh

-OK.Start.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đấu bowling- cuộc chiến tàn khốc 2

-Cô ném trước hay tôi ném trước-Kín cầm bóng trên tay quay qua hỏi Ngọc

-OK.Nhường phụ nữ trước đi-nói xong Ngọc cầm bóng đến đường băng ném

Đu đu quả bóng trên tay sau đó cô nhún người thả quả bóng về phía trước.Quả bóng lăn sau nhiều vòng trên đường băng đến phía chai gỗ

Cộc cộc cộc.....

9 chai gỗ đổ xuống còn lại một chai.

-Thấy sao-Ngọc nhưn mây qua chỗ Kín

-Trình độ tạm được-Kín xoa xoa râu bình phẩm

-Tạm cái em trai nhà anh ý-dám khinh thường cô.Đồ đáng ghét

-Cô ít nhất phải giữ phép lịch sự tối thiểu của phụ nữ chứ.Động một tí là nói bậy

-Bà đây k cần anh dạy đời.-hắn là cái thá gì chứ.Dám dạy đời cô.Bói cô k phải.Mà bố cô cũng k dạy đời cô như thế này.Bực mình Ngọc cầm bóng ném về phía trước.Nhưng trái bóng k đi chuyễn đúng mục tiêu của chủ nhân nó nên lệch đường đi.

-Trật

-Hừ...anh ngon thì ném đi.Cứ đứng đấy mà chờ mồm vào

-Cô.....Đồ đàn bà đánh đá

-OK.Tôi đánh đá thì cũng k liên quan đến anh đâu.Mau ném đi.Đừng có nhiều lời nữa.Mọi người đợi lâu lắm rồi phải k?-nói xong Ngọc còn quay qua chỗ bọn nó nháy mắt

Bọn nó hiểu ý gật đầu như gà mổ thóc.

-Hừ.....k cho cô biết thì chắc chết cô cũng k chịu thua đâu nhì

-Tôi chống con mắt lên chờ anh-Ngọc k chịu thua vênh mặt lên thách song song với trần nhà

Kín tức tối cầm quả bóng đu vài vòng sau đó vung mạnh tay xu thế người về phía trước.Quả bóng theo đó chạy thẳng đường băng đến đích.

STRIKE

Mười chai gỗ đổ hết một lần.Quá tuyệt.(Pule:huhu siêu thế.Minh ném nó cứ ra rãnh k.Quả bóng nặng thấy mồ).

Ngọc vẫn vân đạm phong kinh

-Chó ngáp phải ruồi

-Cô.....

-tôi k biết anh bao nhiêu tuổi nhưng chắc chưa đến mức thành cô anh đâu.Chị được rồi.

-Rồi rồi.Ngọc tỷ.Tỷ đừng có chọc tức anh ta nữa.Tiếp tục thôi nào-Linh lúc này phải nhảy vào can

-Hừ.....-Ngọc vs Kín hừ nhau một tiếng rồi k ai thèm nhìn ai xoay đi chỗ khác

Lúc này đến lượt Hân và Vũ

Rồi đế Minh và Linh

Lượt cuối cùng rành cho nó và hắn

Cứ thế tuần hoàn nhiều lượt.Kết quả cuối cùng

Win couple-cặp đôi chuẩn thắng

Lâm Yến Vi & Dương Lãnh phong

do trình độ quá siêu đạt điểm tối đa 300 đ

Thứ hai là - Minh và Linh' chơi quá ăn ý.Một đôi mà lại

Thứ ba-Hân và Hạo Vũ.Chơi rất được nhưng k thắng vì đối thủ quá mạnh

Cặp bét nhất là Ngọc và Kín đang nhìn nhau với ánh mắt căm thù

-Thắng thường thua phạt.Định luật k thể thay đổi.Giờ mình phạt trước rồi thưởng sau-Hân tự đắc nói

-OK.

- Vậy bây giờ phạt gì

- Ừmmmmmm.....Nam công nữ đi ba vòng xung quanh khu vui chơi-nó vuốt cằm cho ý kiến

- Thế thì tội nam quá.-Minh thấy tội cho Kin nên giải cứu

- Tội gì mà tội.Cứ vậy đi.K. lằng nhằng-Linh cắt luôn lời Minh mà đồng dục tuyên bố

- Nam nữ đều thua mà thế thì chỉ có mình Kin chịu tội còn Ngọc k bị phạt gì cả.Vô lý-Hạo Vũ cũng lên tiếng bảo vệ anh em của mình

- Cái gì.Hắn được công tôi là phúc ba đời hắn tu được.Cái gì mà vô lý với chả bất công.Nếu hắn thấy bất công thì để bà đây công hắn.Thế nào-Ngọc bực mình giờ bà bán tôm tép chua ngoa ngoài chợ

- Cô.....đúng là đồ đàn bà đánh đá-Kin tức xịt khói.Nãy giờ anh k nói gì mà cũng bị cô ta chọc cho tức chết.

- Kệ tôi.Cho dù tôi đánh đá thì cũng k phải vợ của anh đâu mà quả

- Cho dù tôi k lấy vợ cả đời cũng k lấy cô

- Đa tạ đa tạ. Vậy bây giờ anh công hay tôi công

- Lên đi-Kin nhún mình xuống cho Ngọc trèo lên

- Hihi. Thế mới phải chứ

Vậy là anh Kin nhà ta công chị Ngọc đi ba vòng khu vui chơi.

- Cô là lợn sao nặng thế

- Mẹ anh là lợn đấy

- Cô k nói bậy k được sao

- Tôi đâu có nói bậy

- Cô k nói bậy thì chắc k có ai bị coi là nói bậy đâu

- Anh.....

.....

Xung quanh khu vui chơi.Một nam công một nữ vừa đi vừa cãi nhau khiến ai cũng tưởng họ đang đi truyền hình thực tế phiên bản Đùa chút thôi.

bó tay.com

~•~•~(*_*)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phần thưởng của người thắng cuộc

- OK. Vậy bọn tao được thưởng gì vậy -nó háo hức quay qua hỏi

- Hihi.Đợi một chút đi-Linh trả lời nó xong quay sang thì thào vào tai Minh

Minh hiểu ý gật đầu rồi xoay người đi.

- Cái gì vậy

- Đợi đi rồi biết

Haizzzz nó thất vọng chán trường ngồi đợi

Một lúc sau Minh quay lại cầm một hũ kem trên tay và một cái muỗng đưa cho nó.

Há mồm tròn mắt là hành động đầu tiên nó làm

-Chúng mày đùa tao đấy à.Hai người thắng mà đưa cho một hũ kem thì đánh nhau à.

-Phần thưởng có hạn chế.Hai người nhưng là một cặp-Linh nguy biện

-Mày.....-nó tức nghẹn đến cổ

-Giờ mày có ăn k.K ăn tao ăn hộ cho-Linh giả bộ lấy hũ kem từ tay Minh

-Ăn chứ sao k.Ngu gì k ăn-nó tức giật lấy hũ kem ăn khi thế

Hắn đứng bên cạnh chỉ biết lắc đầu với nó

Lúc này Kín và Ngọc cũng đi đủ ba vòng rồi

-Học....học học.công cô thả vác bao cát còn nhẹ hơn-Kín vừa thở k ra hơi vừa nói

-Anh nói cái gì nói lộn lẩn nữa coi

-Thôi thôi được rồi.Hai người cứ vừa gặp nhau là lại cãi nhau.Bây giờ chúng ta đi qua chỗ cối xay gió nghỉ rồi đi về mọi người thấy sao-Hân nhanh nhẩu nhảy vào can ngăn cuộc xung đột sắp xảy ra và cho ý kiến

-Ừm.Đi thôi

Nó với hắn đi cuối cùng.Thấy hắn đi đằng sau mình nó hơi chậm bước lại hỏi

-Anh có muốn ăn chút kem k

Hắn ngạc nhiên quay ra nhìn nó

-Aizzzz.Tôi hỏi anh có muốn ăn chút kem giải khát không?-nó bực mình lên

-Cô nghĩ.....-chưa kịp nói hết câu thì một thìa kem vị trà xanh mát lạnh tràn vào miệng

-Dù gì chiến thắng là do công của anh và của tôi nên tôi sẽ k ăn một mình-nó nói xong bỏ đi về phía trước nên k biết ánh mắt thâm tình và khó hiểu của hắn ở phía sau chỉ vì một thìa kem.

Ánh mắt hắn lúc này có chút mê ly cùng nhu hòa như một thanh niên mới lớn lần đầu nói chuyện tình yêu.

Một ngum kem trà xanh mát lạnh như chính nó vậy.Ngọt ngọt đáng yêu nhưng lại thanh mát k mang vị trần.Thanh nhã trong lành như trà xanh vậy

Dù là ăn kem lạnh nhưng công hiệu lại như nung ở trong Hỏa Diệm Sơn vì trái tim hắn giờ này đang tan chảy mất rồi

~...~...~...~

Cối xay gió

Tám người mỗi người ngồi trên một cánh của cối xay gió.Nhẹ nhàng xoay nhẹ.Mỗi người một lon coca giải khát tán gẫu chuyện vớ vẩn.....

Trên đường về nó với Linh ngồi xe hắn với Minh còn Ngọc với Hân ngồi xe Hạo Vũ với Kín

Có lẽ tất cả bọn họ đều k biết qua ngày hôm nay họ lại càng xích lại vào nhau nhiều hơn một chút rồi.Cái gọi là tình yêu đã được Ông Trời Bà Nguyệt thăm xe vào cho họ.Chỉ là chưa đến lúc kết trái mà thôi.....

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nhiệm vụ đầu tiên

Biệt thự của nó

-Ngọc kẩn này chị về có nghĩa là có nhiệm vụ mới đúng k-Hân háo hức nhìn Ngọc

-Không sai

-Vậy thời gian-Linh cũng nhảy vào

-Tonight-Ngọc lười biếng bỏ miếng bánh ngọt vào miệng thong dong trả lời hai đứa đang tò mò muốn chết kia

Nhìn ba người bọn họ một biếng nhác còn hai người còn lại thì tò mò muốn chết nó k chịu nổi nữa lên tiếng

-Chuẩn bị! 21h nhận nhiệm vụ

-Ha ha zui quá đi. Vậy là được khởi động chân tay rồi.

-Đúng a. Vui thiệt đó

-))))))-----(((("* _ *")

20'38h biệt thự của nó

-Don chúng tôi đã chuẩn bị xong. Tứ vương nữ tước có mặt đầy đủ. Sẵn sàng nhận lệnh-gọng uy quyền của nó vang lên vào màn hình đồng hồ hình cánh hoa anh đào màu đen bị một vết cắt ngang qua lộ ra một chất lỏng màu đỏ mà mịn cùng nhụy hoa màu vàng và đài hoa màu xanh ngọc. Đó chính là kí hiệu của bọn nó.

Một lúc sau bông hoa anh đào biến mất thay vào đó là một rừng hoa tử đằng tím ôn tình làm người ta sững sốt. Bởi vì thay vì tứ vương nữ tước quyền uy lợi hại đến đâu thì chủ nhân của bọn họ lại chọn thứ nhu tình lãng mạn bấy nhiêu để làm biểu tượng cho mình. Quả là vô cùng đối lập khiến người ta người ta khó tưởng tượng. Hoa tử đằng biểu tượng của sự chờ đợi trong tình yêu. Phải chăng.....

Lúc này cánh hoa tử đằng lay động sau đó một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại đầy quyền uy ngao ngễ vang lên

-21h 12p bàn số 4 dãy số 4 khi người trên bàn uống hết 4chai rượu brandy thì lấy một cọng tóc của người đó. Cầm thứ đó đến tầng hầm lấy vali mà khách hàng chuyển đến. Hoàn thành lúc 24h 42p. Bản giao hưởng định mệnh sẽ vang lên lúc 24:54'.

-Đã rõ-bốn bọn nó đồng thanh nhìn về hình hoa tử đằng tàn dần trên màn hình cũng là lúc bắt tay vào nhiệm vụ.

Nó nghe xong thì có chút thú vị. Có vẻ vị khách hàng mới này hơi thích con số 4 thì phải.

Số 4....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nhiệm vụ đầu tiên 2

Số bốn theo phong thủy Trung Quốc là một con số xấu và vô cùng không may mắn. Vậy người này có vẻ hơi thích số 4 ám chỉ gì đây.

Nó có vẻ khá thú vị với vị khách hàng này rồi. Liếc đồng hồ 20:51'. Sắp hành động rồi.

Chiếc siêu xe Bugatti Veyron lướt nhanh trên con đường tưởng chừng là vô cùng vội vã.

Ai cũng biết Bar LM là nơi giao dịch của Death vì vậy cũng biết thời gian hoạt động của nó chỉ bắt đầu từ 12h đêm vậy 9:12'pm có thể ngồi ở LM uống hết 4 chai rượu thì đó lại là một chuyện khác.....

Bốn bọn nó xuất hiện trong bar với danh xưng là tứ thủ vệ của tứ vương nữ tước.

Tương truyền rằng tứ vương nữ tước ít khi xuất hiện. Mà cũng k biết họ làm việc gì ở trong Death. Bởi vì mọi công việc đều do tứ thủ vệ của họ tự hoàn thành. Bọn họ cần bản k cần những tay vào

Nhưng

Địa vị của tứ vương nữ tước trong Death và trong cả hắc bạch đạo đều vô cùng uy lực. Có lẽ đó được coi là bí mật của Death và bí mật này có lẽ mãi mãi k thể tiết lộ. Sau nó trở thành một giai thoại của Death.....

Huyền thủ vệ cơ - Ciara

Một bộ da bó sát người có thể chống đạn vô cùng hiệu quả màu đen. Một đôi boot đen. Áo choàng giấu vô số vũ khí tối tân màu đen. Bao tay màu đen dính dính cực độc. Mái tóc đen ma mị. Mặt nạ da trắng bệch dính trên khuôn mặt cùng đôi môi màu đen làm người ta tưởng tượng đến hình ảnh quỷ hút máu trong truyền thuyết. Vũ khí của quý hút máu thì...

Và....

Thứ quan trọng nhất là đôi kính áp tròng thôi miên màu đen.

Người ta nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn nên đối với Tứ thủ vệ cùng tứ vương nữ tước mà nói sẽ k ai nhìn thấy ánh mắt của họ cả.

Thần kì. Đó chính là cái gọi lại trên cả hoàn mĩ của giới sát thủ.

Kính áp tròng thôi miên cũng giống như tên gọi của nó. Ngoài việc che giấu ánh mắt ra thì nó có tác dụng thôi miên đối tượng. Để họ rơi vào trạng thái mơ hồ...

Đan thủ vệ cơ Roxy

Màu đỏ chủ đạo. Áo choàng đỏ. Bộ đồ da màu đỏ yêu nghiệt. Bao tay đỏ. Boot đỏ. Mái tóc đỏ chói rực. Gương mặt dính mặt nạ da trắng bệch cùng đôi môi đỏ tươi khiến người ta nghĩ đến một con ma cả rùng rợn vừa hút máu người trở về. Cùng một cặp kính áp tròng thôi miên màu đỏ....

Bạch thủ vệ cơ Eira

Trắng xanh nhạt là thứ đại diện của sự băng lãnh.

Toàn diện đều Xanh trắng nhưng lại k khiến người ta thoải mái hơn mà ngược lại họ có cảm giác mình sẽ bị đóng băng bất cứ lúc nào.

Đó chính là cái thần kì của Eira.

Hoàng thủ vệ cơ Flavia

Trang phục đồng nhất với mọi người chỉ là màu chủ đạo là vàng hoàng kim.

Người được gọi là khốc nhất trong truyền thuyết nuôi những loại động vật kinh tởm nhất làm sủng vật của mình.

Nhắc đến Flavia chỉ khiến người ta nghĩ đến con vật nguy hiểm. Nên cái tên này cũng tạo nên một thần thoại

Bốn bọn nó bước vào bar k gặp bất cứ một rắc rối

Đưa mắt nhìn xung quanh thấy một người đàn ông đang ngồi uống rượu ở góc khuất nhất trong phòng.

K nhạc k ánh sáng chỉ uống rượu mà lại chọn Brandy nồng độ cao....

Người này quả là k nên bước vào bar thì đúng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nhiệm vụ đầu tiên 3

Trong bar k có một bóng người nào. Tối đen như mực chỉ có những tia sáng len lỏi phát ra nhưng dựa vào kính áp tròng bọn nó có thể quan sát mọi thứ như ban ngày.

Liếc đồng hồ 21h11'58s.....59s...

Nhanh như chớp nó tiến tới

phụt.....khi đồng hồ điểm 21:12'

Một cọng tóc màu vàng của người đàn ông say khi nhỏ ra chuyển thành sợi bạc kim cũng đồng nghĩa với việc người này hoàn toàn tan dần trong chớp mắt. Cuối cùng chỉ còn lại một mảnh giấy nhỏ.

Nó nhìn sang Linh. Linh hiểu ý tới nhặt mảnh giấy đó cất cẩn thận.

Sau đó bọn nó xoay người về hướng tầng hầm

Trong tầng hầm

Những chiếc đầu nâu bông tóc lửa phát sáng tạo thành một lối nhỏ. Men theo lối nhỏ có sẵn bọn nó bước đến nơi có một bức tượng đá.

Đó là Tử thần-vị thần của Death

-Nếu k còn lối thoát hãy đến gặp Death.

Thiên đường của ác quỷ-bốn người đồng thanh hướng bức tượng nói.

Lập tức ánh mắt của Tử thần sáng lên. Cửa tầng hầm lập tức mở.

Trong một căn phòng làm hoàn toàn bằng băng. Hình ảnh bốn tụi nó in lên xung quanh nhà.

-Chiếc hộp kia-giọng Hân vang lên khi cõng vào một chiếc hộp băng

Bước đến đem bàn tay áp nhẹ vào khối băng. Nó từ từ tan chảy ra. Một chiếc vali đựng ở trong từ từ lộ ra.

Nó đem sợi tóc bỏ vào ổ khóa.

Cạch.....

Tiếng vali mở ra....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhiệm vụ đầu tiên 4

Bên trong là một tấm ảnh một người phụ nữ đã khá cao tuổi nhưng nét thành thực và sự sắc bén vẫn in trên khuôn mặt bà. Ngoài ra là một tờ giấy chỉ thị. Nó cầm lên lướt sơ qua sau đó đem chiếc bật lửa thả vào trong vali.

Bùm.....

tiếng bật lửa do nhiệt nóng bị nổ vang lên. Mọi thứ trong chiếc vali bị thiêu hủy hoàn toàn nhưng căn phòng băng vẫn như cũ k sút mẻ gì.

Nhìn vào ngọn lửa trước mặt nó lạnh lùng lên tiếng.

-Miss.Clane....

-Tên thật Phương Tô Hoa. 76 tuổi. Gia nhập hắc đạo năm 17t. Từng làm mưa làm gió trong giới hắc đạo. Nhưng k biết vì lý do gì năm 37t đột nhiên biến mất k tung tích-Ngọc tiếp lời nó. Đem những gì mình biết kể ra.

-Ừm. Theo GPS của tổ chức. Số 99 Đường Trần Lâm-Hân nhìn vào bảng điện tử của nhỏ mà thông báo vị trí trực tiếp

-Xuất phát.....

-----)--

Đường Trần Lâm-một con đường có lẽ đã bị lãng quên trong trí nhớ của con người.

Đường Trần Lâm gắn với tên một thành phố hoa lệ-Phú Vĩ.

Xưa kia Phú Vĩ là thành phố phồn hoa mỹ lệ nhất.Những khu giao dịch,sòng bạc,mua sắm sầm uất nhất trong cả toàn khu vực và trên thế giới.

Trần Lâm-Phú Vĩ cũng là tên của một câu chuyện quá khứ.....

Vào mấy chục năm trước Trần Lâm-Phú Vĩ tồn tại và vang danh xa khắp nơi đồng thời cũng mang theo cả danh tiếng của một đại nhân vật k ai k biết đến~Miss.Clane

Cái tên Miss.Clane là một truyền thuyết rầm rộ trong thời gian đó.

Nhưng k biết vì sao thành phố Phú Vĩ uy nghi,quyền lực tráng lệ như thế mà đột nhiên trong một đêm chỉ còn lại một đồng tro tàn.Trong cái đêm kinh khủng đó-một Phú Vĩ lung linh xưa giờ chỉ còn lại một đồng đồ nát.Xác người đắp thành núi.Đầu đầu cũng nghe thấy tiếng khóc thê lương.Vàng mã rơi tứ tung,dải lụa trắng bay phấp phới.

Về sau k còn ai dám đặt chân đến Phú Vĩ nữa.Và từ đó cái tên Miss.Clane cũng chìm hẳn.K ai còn nhớ và biết cái người Miss.Clane hay Phương Tổ Hoa giờ ở nơi nào.Họ nghĩ chắc cô ta đã cao chạy xa bay đến nơi nấp đó để hưởng thụ rồi.

Nhưng lại k ai ngờ đến Phương Tổ Hoa ngày đó trong mấy chục năm nay vẫn trú ngụ ở Phú Vĩ nghèo nát đó.Lẳng lẳng sống mà k sòng biết đến

Bốn người tụi nó đặt chân trên những đồng gi sắt đen ngòm.Cảm giác cái lạnh và cơn gió vi vu hát khiến người ta dựng tóc gáy nhưng lại k khiến xuất hiện trên mặt tụi nó một tia sợ hãi nào.

Xuyên qua đồng đồ nát và bức tường vỡ bọng nó nhìn thấy xa xa có một ngôi nhà rách nát nhưng được coi là xa xỉ nhất trong đồng sắt vụn này.Cây cối xung quanh khu nhà đó khó khăn cố chồi lên.....

Cánh cửa kéo kẹt tường chừng như sắp rơi xuống được người ta buộc lại bằng sợi dây thép rỉ....

Bước vào trong nhà

K có bất cứ một vật dụng gì được gọi là nguyên vẹn.

Những chiếc nôi cũ nát được xếp ở trong góc cùng một chiếc giường rom khô đã bốc mùi từ lâu.

Cánh quạt gió trên nóc nhà cứ bình tĩnh xoay tạo lối cho những tia sáng yếu ớt len lỏi vào.

-Các người đến đây làm gì-một giọng già nua nhưng vẫn quyền lực vang lên trong đêm thanh tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

-Chắc bà biết Hương Hắc Ngọc chứ,bà Phương-nó k trả lời câu hỏi của bà ta mà hỏi ngược lại

K nói có cũng k nói k.Người được gọi là bà Phương mắt cũng k liếc bọng nó nói

-Các người muốn nó

-Phá hủy nó-nó nói ba chữ này cũng khiến Phương Tổ Hoa giật mình.

Chậm chậm đứng dậy từ cái ghế Phương Tổ Hoa đi đến bên cái cửa sổ

-Lý do

-Tứ vương nữ tước

-Các người là tay sai

Bà ta hơi nhếch môi lên khinh khỉnh nói

Nhưng bọn nó chẳng lẽ vì câu nói này mà nổi giận-điều đó là k bao giờ

-K sai

-Bà biết người tên Vương Dạ chứ

-Biết

Nghe câu trả lời của bà ta nó quay sang nhìn Linh

Linh đem tờ giấy từ chỗ người đàn ông uống rượu vung tay đến chỗ bà ta.

Mặc dù có chút chậm chạp nhưng Phuong Tố Hoa vẫn bắt được tờ giấy.

Bà ta vừa mở tờ giấy vừa nói

-Đan thủ vệ của tứ thủ vệ cơ dùng kim và chỉ làm vũ khí.Quả là danh bất hư truyền

Lời của bà ta làm bọn nó hơi sững sốt.Một bà già sống ở cái nơi nghèo nàn nhất mà vẫn biết được nhiều việc chứng tỏ sau lưng bà ta vẫn có một đại thế lực chống đỡ.

Phuong Tố Hoa mở tờ giấy ra đọc sắc mặt sa sầm xuống.

Một lúc sau cả người sụp xuống,nước mắt rơi đầy mặt miệng nở nụ cười thà khóc còn đẹp hơn nhìn về phía xa xăm

-Chẳng lẽ việc ta làm bấy lâu nay là sai sao?

Nhìn bà ta chật vật như vậy Ngọc K trả lời mà lại nói

- Hương Hắc Ngọc là do bà lấy từ chỗ một người đạo sĩ tên Đạm Phong Vân.Tương truyền Hương Hắc Ngọc là bảo vật vô giá chỉ cần nắm giữ nó sẽ được thống lĩnh cả hắc bạch đạo.Nhưng bà hứa cho một người mà bà yêu nhất-Vương Dạ.Thế lực của các bang phái cất lực truy tìm Hương Hắc Ngọc.Nghe nói Hương Hắc Ngọc tỏa ra một mùi thơm đặc biệt nên bọn chúng cảm nhận được mùi hương đó ở phố Phú Vĩ...-Ngọc đem những gì được gọi là sự thật và quá khứ ra nói

Phuong Tố Hoa k thể nghe nữa trực tiếp ngắt lời Ngọc

-Đừng.....đừng nói nữa

-Vì một viên ngọc mà một thành phố hoa lệ nhất trở thành một đồng gổ sắt...

-Cái nguoi nghĩ như vậy là sai sao

Bọn nó chỉ nhìn bà ta chứ k trả lời câu hỏi của bà.

Là sai sao?Không sai mà là hoàn toàn sai.Giữ lại là mối họa chi bằng phá hủy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Bà ta cảm nhận được sự hủy diệt trong ánh mắt bọn nó.Lập tức trở nên điên cuồng.

Phuong Tố Hoa thần trí lúc này vô cùng rối loạn.Tâm bà ta sinh ra sợ hãi.Lá thư mà bà vừa đọc thật sự đã.....

Nhưng bà ta nhất định phải bảo vệ Hương Hắc Ngọc....Nhất định

Nhận ra sự khác thường của bà ta Ngọc lập tức vung tay lên.Mười ngón tay bò ra 10 con nhện màu vàng đang nhả tơ.Mười đường tơ nhện bay đến chỗ Phuong Tố Hoa khóa chặt bà ta.Sợi tơ tưởng chừng một búng tay là sẽ đứt nhưng đem cắt cũng k thể đứt bởi vì nó được tu luyện qua bàn tay của Flavia mà.

-Các người thả ta ra.....thả ta ra..Ta nhất định phải bảo vệ nó...-bị khóa chặt tứ chi Phương Tổ Hoa ra sức giãy dụa.

Nó nhìn nhìn bà ấy một lúc rồi mở miệng.

-Số 4

Số 4.Một âm thanh nhỏ vang lên nhưng lại làm cho Phương Tổ Hoa sững sờ.Quên đi cả việc giãy dụa.

-Số 4-bà ta ngược đôi mắt đã thoáng trăm nghìn lên nhìn nó hỏi lại

-Phải là số 4

-Số 4.Số 4.Số 4.....-lặp đi lặp lại bao nhiêu lần thì nước mắt trên khuôn mặt bà ta rơi bấy nhiêu

-Ta sai rồi sao.-âm thanh nức nở vang lên rồi từ từ nhỏ dần

Im lặng

Thời gian chậm chậm trôi qua từng tích tắc một.Âm thanh còn lại là tiếng dế kêu vang vọng như tiếng u hồn khởi lên.

Liếc đồng hồ nhìn thời gian.Nó lên tiếng

-Cho bà chọn phương thức để ra đi

Lúc này Phương Tổ Hoa bỏ đi khuôn mặt dữ tợn và sắc bén thường ngày để hiện lên những nếp nhăn già nua nhưng lại nhu hòa hơn trước rất nhiều.

Bà ta yếu ớt lên tiếng

-Hương Hắc Ngọc ở phía Bắc của Đường Trần Lâm.Ở đó có một cây liễu già.Phá hủy cây liễu đó đi rồi đào sâu 4 tấc đất sẽ lấy được.Các người mau đi đi

Nhìn bà già yếu trước mặt

Tại nó trầm ngâm một lúc rồi xoay người rời đi.Được một quãng xa thì căn nhà hoang tàn mới vừa nãy đó bùng cháy.Ánh lửa bùng lên sau lưng bốn thân ảnh nhỏ.

Ánh lửa tham lam đã hoàn toàn phá hủy cái tên Miss à không Phương Tổ Hoa vĩnh viễn.

Từ bây giờ sẽ không có cái người tên Phương Tổ Hoa tồn tại

Có lẽ không ai ngờ tới Miss.Clane từng lấy uy chấn một thời mà lại ra đi như thế này

Bốn người di chuyển nhanh trên con đường đến phía Bắc đường Trần Lâm phía cây liễu già.

Sau vài giây vận động tứ được gọi là Hương Hắc Ngọc đang phát ra ánh sáng và một mùi hương mê hoặc.

Nó bước đến cầm một lọ dung dịch vung xuống.

Hương Hắc Ngọc dừng mãi được người người lưng kiếm đang từ từ tan dần trong bóng đêm và biến mất hoàn toàn.Nhưng nó vẫn có một người bạn cùng ra đi đó là cây liễu già.

Có lẽ từ bây giờ Phú Vĩ sẽ mãi mãi thực sự là đồng tro tàn.

24:42' Nhiệm vụ hoàn thành

Bốn bọn nó nhanh chóng rời khỏi.Những chiếc moto phóng như tia sáng sẹt ngang qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Bọn nó trở về biệt thự nhanh nhất bằng tốc độ siêu kinh người.

24:53'

-Sắp xong chưa?-nó liếc mắt nhìn Hân đang ở trước con Apple của nhỏ gõ gõ liên hồi

-Ok

24:54'.....Enter

Bảng trình độ xâm nhập mạng lưới truyền thông của Hân

Bản giao hưởng định mệnh vang lên trên tất cả truyền thông.TV,đài radio.....

Tương truyền Bản giao hưởng định mệnh vang lên khi số phận của ai đó bị tử thần tước đoạt.

Tử thần ở đây k ai khác chính là Tử vương nữ tước.

Khi Tử vương nữ tước làm nhiệm vụ bản giao hưởng định mệnh vang lên báo hiệu nhiệm vụ của họ đã hoàn thành.

Chính vì điều này mà bản giao hưởng định mệnh làm họ sợ hãi và nghĩ đến Tử thần Death.Họ sợ bản giao hưởng đó vang lên là cho định mệnh của mình vậy.

Thật kinh khủng!

~~~~~

Bốn người bọn nó lập tức thay đổi trang phục rời khỏi căn phòng bí mật trở về phòng mình ngủ như từ nãy đến giờ mọi thứ chưa xảy ra vậy.

Mệt mỏi khiến bọn nó nhanh chìm vào giấc ngủ.

**

Reng.....reng...reng

Tiếng chuông báo thức k ngừng quấy rầy giấc ngủ của nó.

Bụp....nó đập tay vào cái đồng hồ uể oải bước vào phòng làm VSCN.

Thay đồng phục rồi vợ lấy cái cặp sách bước xuống lầu.

-Tiểu thư cô mau vào ăn sáng rồi còn đi học-di Thẩm ân cần gọi nó.

-Dạ con biết rồi-nó lễ phép đáp lại rồi bước vào bàn ăn.Nơi có ba con hổ đói đang tích cực ngấu nghiến ăn

-Hãy...tiểu Vy mau vào ăn sáng nhanh đi-Linh vừa ăn vừa gọi nó

-Rồi rồi.mày ăn từ từ thôi Linh Linh k ghen mà chết là tao k chịu trách nhiệm đâu đấy-nó chậm rãi ngồi xuống bàn ăn mà mĩa mai Linh Linh.

-Hừ.....mày đi chết đi.K mau ăn đi k lại bị trễ học giờ

-Haizzz.....-nó giờ chỉ biết thờ dài với con bạn này

-À mà hôm nay chị cũng muốn đi học sao Ngọc tỷ

-Ồ...ở nhà một mình ta chán lắm.Đi học còn có Vy Vy ,Linh Linh với Hân Hân.Và biết đâu còn có trai đẹp nữa nhì.Haha-Ngọc dương dương tự đắc nói

-Mau mang xô vào đây cho tao-nó Hân với Linh làm bộ dạng kinh tởm nhìn Ngọc.

-Hừ.....-Ngọc hừ lạnh liếc mắt bọn nó.

Bữa sáng vui vẻ của bọn nó diễn ra vui vẻ trong tình trạng đấu đá nhau.

-Đi cái xe cùi bắp này á-Ngọc bấu môi chỉ vào cái xe đạp trước mắt mình

-K sai

-Ta k đi đâu.Xinh đẹp như ta đi nó để giảm tỉ lệ xinh đẹp à.Ta k đi

-Tùy chị

...

Vậy là chị Ngọc nhà ta cười Maybach đi còn ba người nó Linh Hân cật lực đạp xe

Lúc đi qua chỗ bọn nó Ngọc còn hất tóc đắc ý làm bọn nó xém tức hộc máu mà chết.

-Bà Ngọc đáng ghétttttt .....-Tiếng nghiêng răng ken két của ba cô nàng nhà ta làm nổi cả da gà người đi đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Nó Linh Hân vừa bước vào trường học.

Một đám người thấy bọn nó thì chỉ chỉ trỏ trỏ.

-Cái đám người này hôm nay bị làm sao vậy-Linh nhìn mấy cái hành động điên rồ này mà phát bực mình

-Đến thời kì sinh lý hay sao vậy-Hân cũng tức k kém

Đúng lúc này thấy Ngọc thở hồng hộc như trâu chạy tới.

-Tiểu.....tiểu Vyy.....hộc.....

-Có chuyện gì vậy.Chị từ từ nói-nó nhìn thấy bộ dạng của Ngọc thì k khỏi lắc đầu

-Có phải có chuyện gì k.Em thấy biểu hiện của mấy đứa ruồi bu đó hôm nay kì lạ lắm-Hân lúc này nhìn thấy Ngọc thì cũng hốt hoảng k thôi.

-Chị nói nhanh lên coi-Linh bực mình lên với bà Ngọc này rồi đấy

Vuốt vuốt ngực Ngọc thở ra nói.

-Hừ ta có ý tốt muốn đến truyền teen mà mấy người làm như muốn ăn thịt ta vậy.

Hừ k thêm nói nữa.

-Rốt cuộc là chị có nói k thì bảo-Linh trừng mắt lên nhìn Ngọc cảnh cáo

-Rồi rồi ta cũng k biết là có chuyện gì.Đại khái ta nghe được là nó liên quan đến tiểu Vy

-Tiểu Vy.....-Linh há hốc mồm sợ hãi hỏi

-Ừm.....mà sao vậy-Ngọc nhìn biểu hiện của Linh ngạc nhiên nói

-Thôi chết rồi k xong rồi.Thôi k nói nữa mau đi xem truyện gì cái nào.-Linh hốt hoảng lôi kéo mọi người cùng đi.

-----))-----)))---))))))---))))))

Bảng thông báo của trường.

Một chiếc tivi màn hình to dùng treo ở khu giám hiệu nhà trường.

Tựa đề gam màu nổi bật được in to dùng ở phía trên.

"Xấu hổ:Mỹ nữ lọ lem của King's Glory thuê khách sạn với hoa công tử nhà họ Trác hồng Gà hóa Phượng hoàng"

Bên dưới là tấm ảnh nó lếp vào lồng ngực Trác Diệc thẹn thùng cùng với bộ mặt dâm đãng của Trác Diệc đang tiến vào một khách sạn xa hoa.

Tấm ảnh nhìn y như thật. Cả bộ dáng khép nép e thẹn cùng dáng người non nớt trẻ con nữa.

Nếu như đây k phải là bọn nó biết sự thực thì chắc chắn 100% sẽ tin luôn.

Phải công nhận người ghép ảnh này là vô cùng chuyên nghiệp.

-Shittt...Đứa nào làm.Mau rút ra đây cho tao-lửa nóng xông lên đầu Hân quát tháo ầm ĩ lên

Đúng lúc này đám Vận Nghi với con nhỏ Anh Lệ hiện ngang đi tới.

-Ái chà chà.Xem đi!Là ai đây nhĩ????Chắc chắc.....Haha nhìn vẻ mặt của mày coi Lâm Yến Vi có khác nào con đàn bà dâm đãng-Hứu Anh Lệ liếc mắt đến chỗ nó cay độc nói

-Con mẹ nó.Mày làm phải k?-nó trước giờ chưa nhận mình có tính nhẫn nại và bình tĩnh nên đứng trước mặt mấy con hồ ly tinh này nó s chịu thua

-Haha.....Ai làmmm.chuyện đó k quan trọng.Mà là thầy hiệu trưởng cho gọi bạn đó Lâm Yến Vy thân yêu của tôi-Châu Vận Nghi đứng bên cạnh cười bì ổi nhìn nó.

-Mày coi trừng bọn tao đó-Ngọc liếc mắt cảnh cáo.

-Mày tưởng đi Maybach mà sang đòi cảnh cáo tao à.Đi lo cho mấy con bạn rách nát của mày đi.Hahaha...

-Màyyy.....

-Thôi được rồi mau đi thôi-Nó ngăn lại con bùng nổ của Ngọc kéo cô đi

-Chúng mày đợi đó-Ngọc vẫn k chịu thua cói ngoái lại chửi thêm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Phòng hiệu trưởng

Cạch....

Cánh cửa mở ra bốn đứa nó bước vào.

-Ôi Lâm tổ tông của tôi ơi.Cuối cùng tiểu thư cũng tới rồi...-thầy hiệu trưởng vừa thấy nó thì mừng như trúng số độc đắc.

-Chuyện gì đang xảy ra-nó nhìn thấy biểu hiện của ông ta mà lạnh nhạt nói.

Chuyện gì đang xảy ra.Ông ta ngớ người?

Chuyện này phải là ông hỏi cô mới đúng chứ sao lại ngược thế này.

À ông ta lập tức hiểu

-Tôi cũng k biết tại sao tin tức lại bị truyền ra.Nhưng tiểu thư à.Trác Diệc là một tên k đứng đắn.Nếu k phải ông nội hân ta có chút chỗ đứng thì đã bị đuổi từ đâu rồi.Cho nên....

-Ông.....tên chết tiệt.Ông dám nghĩ tiểu Vy như vậy hả.Ông coi trừng tôi đó-Linh nghe thấy vậy thì tức hộc máu.Muốn xông lên đánh ông ta

-Linh Linh..-Ngọc lôi Linh lại nhìn về chỗ ông ta nói

-Thầy hiệu trưởng.Chuyện này xảy ra là hoàn toàn k có thực.Là có kẻ đang cố tình hãm hại tiểu Vy.Tôi hi vọng ông có thể giải quyết và tra ra kẻ đứng sau chuyện này.

Nhìn thấy sự nghiêm túc trong lời nói của Ngọc ông ta sợ hãi vì lời vừa nãy của mình. Lập tức mở lời xin lỗi nó

-Lâm tiểu thư xin lỗi thật lòng xin lỗi. Mong tiểu thư dơ cao đánh khẽ. Tôi có mắt k trông k phân biệt được đúng sai. Thật sự xin lỗi....

Nhìn ông ta gấp đến mức sắp phát khóc nó lên tiếng cắt ngang

-Được rồi. Bây giờ tôi hy vọng ông xử lý chuyện này.

-Cám ơn tiểu thư. Nhưng.....-ông ta lộ vẻ mặt khó xử ấp úng

-Nhưng nhưng cái gì. Ông nói mau lên xem nào-Hắn nhìn cái biểu hiện cầu huyết của ông ta mà xém xông lên đánh người

Ông thầy hiệu trưởng vuốt mồ hôi trán k dám chậm trễ mà nói

-Trường chúng ta là trường dành cho quý tộc nên đại đa số học sinh đều là con cháu của tai to mặt lớn. Vì thế nên thể diện của trường là vô cùng quan trọng. K thể có chuyện mất mặt xảy ra nếu k trường sẽ mất hoàn toàn uy tín trong nước và cả trên thế giới. Nên đối với những chuyện lật vật thì phải thông báo trực tiếp vớip phụ huynh và cần có thể lực đằng sau chống đỡ thì mới có thể tiếp tục học tiếp. Nếu k....

Nếu k gì thì bọn nó thừa hiểu.

Nếu k bị đuổi học thì còn cái nếu k gì..

-Có thể k mời phụ huynh được k

-K thể được vì các phụ huynh khác sẽ kiện lên trường ngay

-Vậy bây giờ phải làm sao.

Bọn nó đồng một tâm trạng lo lắng..

Đúng lúc này...

-Thầy hiệu trưởng. Không xong rồi.....thầy .....hiệu....học- Thầy quản sinh vừa chạy xộc vào thờ k ra hơi gọi thầy hiệu trưởng.

Lại thấy bọn nó ở đấy thì gườm bằng ánh mắt căm thù đi vào.

-Có chuyện gì vậy-ông thầy hiệu trưởng gất lên trả lời. đã lo gần chết rồi mà còn k xong với có xong cái gì k biết.

-Tất cả học sinh đang biểu tình đập phá vì danh tiếng của trường bị hủy do em học sinh Lâm Yến Vi

-CÁI GÌ...-lần này k chỉ ông thầy hiệu trưởng mà còn có cả bọn nó.

Đập phá biểu tình cái gì?

Có cần phải cần phải tỏ cái biểu hiện cầu huyết thế k trời???

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Khu hội trường của King's Glory.

-Đuổi học đi....

..

-Đồ học sinh hư hỏng

..

-Mau đuổi học.

-Mất cả thể diện

-Thầy hiệu trưởng mau đuổi học đi k chúng tôi kiện lên đây

-King's Glory k thể chứa chấp thứ học sinh hư hỏng như vậy được..

¥€\$>

Rồi lèng tùng xèng lên cộng thêm cả

Bình....bụp..

cộc....cách

tiếng đập đồ quậy phá.

Cả hội trường hỗn độn như cháy nhà với biểu tình quần chúng vậy.

Thấy cảnh này thì bọn nó hừ mũi khinh thường.

Quả nhiên mấy đứa này chỉ chọn danh thể mà làm bạn với cùng phe.Còn những đứa nghèo thì bị hắt mũi xỉ vả.Nếu người hôm nay k phải là nó thì có lẽ sẽ phải đi đến bước đường cùng trước tình cảnh này.Nhưng thật đáng tiếc nhân vật chính lại là nó.

Nhưng nó giờ đây cũng đang rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Thầy hiệu trưởng thì lấy khăn thấm thấm mồ hôi trán.Chạy đến cầm micro run run trấn an

-Các em học sinh

-Học sinh cái gì mà học sinh oing dám đưa cái đĩa tồi tệ thế này vào trường thì còn thể diện gì nữa.Chúng tôi nghĩ ông nên từ chức đi là vừa rồi

Mấy đứa ngổ ngáo vừa nghe thấy giọng ông thầy hiệu trưởng thì lập tức phản bác.

Nghe mấy lời này thì ông hiệu trưởng sợ mất mặt.Ông ta giương ánh mắt cầu cứu về phía nó như muốn nói:Lâm đại tiểu thư của tôi ơi.Tôi thật sự hết cách rồi.Cô phải mau cứu tôi.

Nhìn ánh mắt như cún con chịu đựng của ông ta thì nó ừm nhẹ gật đầu.

Thấy vậy ông ta vui mừng nói tiếp

-Các em trật tự nghe thầy nói.Chuyện bây giờ thật giả chưa phân rõ....

-Cái gì mà chưa phân rõ trắng đen rõ ràng như vậy rồi còn gì mà chưa phân rõ.

-Vậy lời nói của tôi là hoàn toàn sai-ông thầy hiệu trưởng dù gì đã bực mình thì chó mà còn ằm ĩ cái gì

Nghe ông ta nói vậy cái đám đó lập tức câm miệng

Khá hài lòng ông ta tiếp tục.

-Vì vậy nên chúng ta hãy nghe bạn Lâm Yến Vy-nhân vật chính của sự việc phát biểu

Lúc này nó bước lên đứng cầm micro mà phát biểu.

Nhưng bọn học sinh đó làm sao mà chịu tin vì thế nên một đám hỗn độn cùng lời nói cay nghiệt vang lên.

Nó bây giờ đúng là rơi vào tình thế quần bách.

Đúng lúc này hần tay xỏ túi quần.Một bộ dạng tùy tiện mà tiêu sái bước lên bục.

Tiếng hỗn độn lập tức yên lặng có khi còn nghe thấy cả tiếng hít thở.

Nó đang ủ rũ bực mình thì thấy tất cả yên lặng nên ngạc nhiên ngẩng đầu.

Đập vào mắt nó là bộ dạng của hần anh tuấn đi tới.Tay xỏ túi quần.Bên môi nở nụ cười áp áp như vị thần Apollo.Làm nó thần trí có chút mê đại diện đảo mà bị hần hấp dẫn đến ngó người.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngơ của nó thì hần mừng thầm trong lòng mà bước đến cầm micro đồng dục tuyên bố

-Lâm Yến Vy là bạn gái tôi

Giọng từ tính k nhanh k chậm vang lên theo k khí truyền vào lỗ tai của một đám giun bọ.

Tiếng hít vào bất mãn vang lên mà nhìn chăm chăm vào một cặp đang đứng hiên ngang ở trên đài kia.

Nó cũng k khác gì mọi người mà kinh ngạc vì lời hắn vừa nói.Ngẩng đầu lên lại là nụ cười mê ly cùng ánh mắt phóng điện của hắn.

-Anh đùa chúng em đây à Phong.Con nhỏ dám dăng đó sao có thể là bạn gái anh được chứ-Người bị hắn đá lần trước con nhỏ Tĩnh Huệ cũng nhin k dc bức xúc lên tiếng.

-Tĩnh tiểu thư nói vậy là tôi hay đùa lắm sao-hắn khẽ vuốt tóc gài ra sau tai nó mà cọt nhả trả lời Tĩnh Huệ.

À Tĩnh Huệ sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Nó đang lơ mơ đợi đến lúc hoàn hồn lại thì thấy hắn thân mật gài tóc mái ra đằng sau vành tai

Đang định hất tay hắn ra thì hắn hiểu được ý định của nó liền cúi xuống phả hơi nóng vào tai nó mà cảnh cáo

-Em yêu em thử hất tay ra đi.Anh sẽ k từ chối đâu nhưng e nhìn những người ở dưới kia đi....

Nó nghe vậy thì nghiêng răng ken két trừng mắt hắn..nhưng cũng k dám hất tay hắn ra.

Thấy vậy hắn mỉm cười hài lòng.Thực hiện tiếp mục đích của mình

-Cô Lâm Yến Vy là bạn gái của tôi từ lâu rồi.Nhưng ngại về vấn đề riêng nên chưa công bố.Nhân sự việc hôm nay thì tôi cũng chính thức tuyên bố Lâm Yến Vy chính thức là bạn gái của Dương Lãnh Phong.Ai muốn gây sự với cô ấy thì cứ gặp trực tiếp tôi.Sự việc lần này tôi khẳng định là giả.Còn nếu ai k đồng ý với ý kiến của tôi có thể bước lên đây để phản đối-giọng hắn k nhanh k chậm mà thông dong nói.

Có thể có phản đối được sao?Đã uy hiếp và tuyên bố trắng trợn như thế rồi.Ai có can đảm đứng lên phản bác thì đồng nghĩa với việc đối đầu với Dương Lãnh Phong.Đối đầu với Dương Lệ.Quả là thách đố người ta.

Nó nghe hắn tuyên bố bá đạo như thế có chút giật mình nhưng cũng âm lòng vì lúc khó giải quyết nhất thì còn có hắn giúp đỡ.

Còn bạn gái ư?Từ từ nó giải quyết với hắn sau.Đợi qua chuyện này đã.....

Vậy là sự việc âm ỉ là thế.Rối loạn là thế.Nạn giải là thế mà chỉ cần một câu nói của Dương Lãnh Phong là có thể giải quyết.Đù thấy uy lực cỡ nào nhưng sự việc đi đến nước này thì có ba người đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn lôi sặc đi khai mộ dòng họ 18 đời nhà nó rồi.

Quả nhiên người tính k bằng trời tính.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

-Nhìn con nhỏ Lâm Yến Vi kia đi.Đồ phụ nữ lẳng lơ k biết nó dùng cách gì quyến rũ Phong k biết???

-Bọn mình chắc phải học hỏi nó nhiều.Trèo được lên giường của Trác Diệc lại còn làm được bạn gái của Phong.

-Nó hòng gả hóa Phượng hoàng sao chứ.Đợi đến lúc Phong chơi chán rồi thì đá ngay thôi.Nó cứ đắc ý đi.

.....

Một bọn mô vệt chanh chua xúm lại chỉ chi trỏ trỏ nó. Dùng lời nói cay độc nhất mà mỉa mai.

-Miệng mấy người ngậm phân hay sao mà vừa mở ra thì thối thối-rốt cuộc k nhìn được Hân mở miệng ra chửi bậy

-Màyyyyy.....-một con nhỏ trong đám đó bị chửi tức quá trừng mắt Hân nói k ra lời

-Mày cái gì mà mày.Có tin tao vả vỡ miệng chó mày k....-Hân tay chống nạnh ra dáng người đàn bà chanh chua mà mắng lại

-Thôi được rồi Hân Hân.Bọn nó ghen tỵ với tiểu Vy nhà mình quá nên k làm thế nào được chỉ đành chó cắn sau lưng vậy thôi.Bỏ đi-Linh giờ giọng tốt ra "khuyên" Hân.

-Uôm.Cũng phải ha-Hân tỏ vẻ thông suốt lời nói của Linh

-Phi.....-tâm trạng nó tuy bức mình nhưng nghe mấy con bạn nói thì phải phì cười.

Còn lũ kia nghe vậy thì tức quá bỏ đi.

-|||||||

Bốn bọn nó đi đến cửa lớp thì gặp hân và Minh

-Hi-Minh nhìn Linh ra hiệu chào

-Hi

Vừa thấy bóng dáng của hân nó thờ cũng k kịp lập tức kéo hân xoay 180 độ chạy đi.

-Tiểu Vy làm gì mà kích động quá vậy-Hân

-Người mới yêu nhau thường vậy chẳng-Linh xoa xoa cằm trầm tư nói

-Bậy.Lúc mình yêu nhau có vậy đâu-Minh lập tức phản đối ý kiến của Linh

-Cũng phải ha. Vậy thì có chuyện gì mà kích động vậy

Đúng lúc này

Ngọc từ đâu xuất hiện vở vai Hân với Linh cái bộp mà nói

-Nhiều chuyện vừa thôi mấy má

-Xíiiii.

*****

Tình hình là rất tình hình là nó kéo tay hân chạy xồng xộc đi.

Mà Phong đẹp trai nhà ta vô cùng ngoan ngoãn đi theo k có ý kiến gì cả.

Đến nơi

-Hộc....hộc....hộc.Cuối cùng cũng k có ai theo nữa rồi.

-Em yêu!Anh biết em nhớ anh nhưng k cần vừa thấy là kích động đến mức kéo anh chạy như chạy nạn thế này đâu-hân bình tĩnh mà tỏ vẻ quan tâm nó

-Anh.....-nó tức hộc máu nói k ra lời

Hân còn cố ý hiểu sai lời nó

-Hả em gọi anh cái gì???

-DƯƠNG LÃNH PHONG

-Ơi

Nhìn cái biểu hiện cầu huyết thấy núi đỏ k chạy của hân nó tức đến thở phì phò.Bao nhiêu cảm động ngày hôm qua bay hết

-Thôi.K thêm cái với anh nữa.Tôi rất cảm tạ anh Dương Đại thiếu ngày hôm qua đã ra mặt giúp tôi.

-K có gì.Em k cần khách sáo.-hắn tỏ vẻ là chuyện bình thường mà nói

-Ai thêm khách sáo với anh.Tôi muốn nói là cảm ơn anh đã giúp tôi.Còn chuyện làm bạn gái anh thì tôi Lâm Yến Vy đây k cần.Phúc đó tôi hưởng k nỗi nên anh đem nó trao cho mấy thiên kim tiểu thư đang chờ ân sủng của anh.Ok-nó tức giận mà xả ra một tràng k để ý người bên cạnh sắc mặt ngày càng tối đi

-Em nói cái gì-giọng nói của hắn lúc này lạnh đến âm mấy trăm độ C đủ làm người bên cạnh đóng băng ngay lập tức.Nó lúc này cũng thấy hơi hoảng rồi.

*****

Pule:chị làm anh ý giận rồi.haha.

Mà Pule đọc chương này mấy khúc đầu thấy anh ý biến thái đột xuất hí hí

Bạn nào thấy vậy cho Pule 1 Cmt nha.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Lâm Yến Vy nhà ta lập tức áp dụng chân lý này.

-Anh hiểu lầm rồi Phong!!!!!!!!Ý của tôi là tôi vừa nghèo vừa già vừa xấu lại ngu dốt bướng bỉnh nên k thể nào thích hợp làm bạn gái của Dương Đại thiếu gia thông minh đẹp trai tuấn tú tài trí như anh được-miệng vừa nói mà bụng thì nó thầm xin lỗi.

Lâm Yến Vy à.Xin lỗi cậu tớ k còn cách nào khác chỉ đành để cậu chịu ủy khuất.Đội tớ thoát khỏi tên Đầu heo này thì tớ hậu tạ cậu sau.

Hắn mặc dù hơi bức mình nhưng nhìn dáng vẻ chân chó nịnh người lên trời hạ mình xuống đất của nó thì cũng phải nín cười trong lòng.

-Anh k ngại thì em ngại gì

Cái gì tên đáng chết này.Anh tính chơi tôi phải k.Mềm k ăn cứng k ăn là sao.

-Haizzzz.Anh thật sự k hiểu đầu.Bị người khác xoi mói xi vả tôi thấy mình tủi thân lắm.Cái cảnh bị cô lập tội nghiệp biết là bao nhiêu...huhuhuhu-nó vừa nói còn tỏ vẻ yếu ớt đáng thương lấy tay lên quệt nước mắt.

Nếu k phải hắn biết được bộ mặt thật của nó có khi còn tin là thật.

Nhưng thôi.Cô muốn diễn thì tôi đành ủy khuất làm bạn diễn cùng nếu k để cô đơn diễn thì thất lễ rồi.

-Vy nhi.Em yên tâm.Có tôi ở bên cạnh em đảm bảo em k bị cô lập.Để tôi che chở cho em.Em sẽ k thấy tủi thân đâu-nói xong hắn còn ôm nó vào lòng mà vỗ về như đôi tình nhân thật.

Cáiiii giiii.VY NHI.Lúc nào thân thiết đến mức gọi như thế này rồi.Cái gì mà che chở bên cạnh em.Anh ta điên rồi sao.

Còn nữa.....sao mình lại nằm trong lòng anh ta thế này.Nhưng mà cũng có chút....

.....À ừm.Bình yên và lưu luyến thật.

Cảm giác được ôm thật là thoải mái.

Mùi nước hoa trà xanh thoang thoảng ở trên người hắn cùng với mùi hương cơ thể nam tính nhẹ nhàng truyền vào khứu giác của nó.Làm nó cảm thấy nếu cứ như thế này mãi mãi cũng tốt.Cho dù có sóng thần động đất nó cũng chả quan tâm.Bây giờ nó mới hiểu tại sao bọn con gái suốt ngày bám theo hắn mong muốn được gả cho hắn làm bạn gái hắn cho dù hắc có phong lưu thác loạn đến đâu.

Ngoài cái vẻ ngoài tuấn lãng gia thế huân hách.Thì bên cạnh hắn lại tạo cho người ta cảm giác an toàn.Rất rất an toàn

Nó bỗng chốc sinh ra ghen tỵ bực mình.Nó k muốn chia sẻ hần cho ai hết.Hần là của nó.Chỉ có thể là của nó.

Hần lúc này nhìn người con gái trong ngực mình.Hương thơm của hoa oải hương tự nhiên thơm ngát tỏa ra.Nó quả thật khiến hần k thể nào chán ghét được mà còn sinh ra cảm giác thích thú.

Ôm nó trong lòng hần bỏ quên đi tất cả những phiền muộn áy náy quá khứ và mọi thứ.Có lẽ hần nên tham lam một chút thôi.Chỉ một chút thôi.Để cho trái tim và lý trí của hần được thư giãn một lần.K vì cuộc sống và quá khứ chèn ép....Làm theo một lần lời của trái tim đang đập kia mách bảo.Cho dù sai đường hần cũng muốn sai một lần.Hồi hận cũng được.Hần tình nguyện vậy.....

Thời gian chậm rãi trôi qua cho đến khi lý trí của chị Lâm Yến Vy nhà ta từ trên Thiên Cung tụt xuống.

Lúc này nó mới bối rối bỏ hần ra.Mặt đỏ hơn trái cà chua chín

Hần k theo Tôn Ngộ Không học thuật độn thổ.

-Khụ.....khụ....Tôi.Tôi có việc đi trước-xấu hổ nói vài câu xong nó quay đầu chạy như bị chó đuổi vậy.

Thế là quên mất mục đích tìm hần rồi.

Hần nhìn người con gái ngượng ngùng đang chạy trốn kia bất giác nở nụ cười ôn nhu thật lòng hiềm hoi trên khuôn mặt.

Pule.Chết rồi.chết rồi.Tiếng sét ái tình đánh trúng anh chị ý rồi.

hè hè

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Nó bỏ chạy trốn chết vào trong lớp ngói phịch xuống ghế.Mặt đỏ lựng lên mãi k hết.

Linh và Hần thấy vậy tò mò

-Tiểu Vy cậu bị sốt sao??Mặt đỏ thế k biết-Linh quan tâm nhìn nó

-Phải rồi đó.Mặt đỏ quá à.Mới sáng sớm mặt trời chưa lên thì sao lại vừa nóng vừa đỏ nhỉ??-Hần cũng tò mò k kém

-Tao k bị sao hết.Bọn mày đi ra cái coi-nó then quá hóa giận ra lệnh đuổi khách

-Gi thế.Tự nhiên quát mắng người ta à.Có tật giật mình.

-Mà cũng lạ à nha.Từ lúc kéo Dương thiếu gia đi một vòng trở về liền mặt đỏ hơn trái cà chua.Hí hí.

Nó bực mình và then quá k thêm quan tâm hai con bạn đang suy đoán lung tung.

Một lúc sau hần thông dong bước vào.

Lập tức ba người Hần Minh Linh dùng ánh mắt soi mói mà nhìn hần và nó rồi che miệng cười khúc khích.

Hần thấy hơi bực mình nhưng nhìn biểu tình quần bách của nó thì cũng thích chí.

Nín cười mà bình tĩnh ngồi xuống ghế.

Linh đằng sau nhéo Minh.

-Hỏi đi.Hỏi đi

-Đợi anh một tý.

Trả lời xong Minh chồm lên phía hần

-Phong Từ Phong Từ.

-Hừm-hắn biểu tình lạnh nhạt.Ánh mắt cảnh cáo trừng mắt Minh.

Minh biết điều ngậm ngùi lui xuống.K dám ho he câu gì nữa.

Mấy tiết học căng thẳng trôi qua.

Reng.....reng..

chuông báo hết giờ học vang lên.

Nó hần Minh Linh Hân đi cùng nhau ra khỏi trường.Vừa lúc gặp phải Hạo Vũ và Ngọc.

-Đi ăn kem đi.Chúng ta còn có một thẻ ăn kem miễn phí chưa dùng đến-Ngọc mở miệng nói.Giọng ấm chỉ Hạo Vũ

-Cô k cần phải dùng cái biểu hiện đó.Tôi nói là làm k bao giờ thất hứa.-Hạo Vũ giọng khinh khỉnh nói xong quay sang phía tụi nó hỏi ý-Mọi người rảnh k ????

-Đương nhiên là rảnh

-Vậy thì chúng ta đi ăn kem

Nó Linh Hân bị xe đạp ở trường trèo lên con Bugatti,Porsche,Lamborghini và con Maybach của bọn hần với Ngọc mà lướt đi.

@&*****&@

Trong ICY HEART

Một bàn bảy người ngồi ba nam bốn nữ.Một lúc sau lại có thêm một người nữa đến.

-Haha.Hạo Từ hôm nay có nhả hứng mời mình đi ăn kem à-Kin vừa bước vào bộ mặt cột nhà chọc Hạo Vũ.

-Hừ.Cậu nói câu nữa xem-Hạo Vũ trừng mắt nhìn Kin

-Hi hi.Ăn kem ăm kem thôi.-Kin nhìn biểu tình của Hạo Vũ thì dám nói câu nữa mới lạ.

Thấy biểu tình của Kin và Hạo Vũ thì mọi người phì cười

-Vy.Ăn thử kem này đi ngon lắm-Hạo Vũ ngồi bên cạnh nó đưa cho nó một ly kem hương cam

-Cám ơn anh.Diên Vỹ.-nó cảm thấy hành động của Hạo Vũ rất đổi bình thường mà kem này nó cũng thích ăn nên vui vẻ nhận lấy mà ăn.

Đâu biết Lãnh Phong nhà ta ở bên cạnh đang ừ ừ cả bình giấu chưa.

-Anh đã nói anh có tên mà sao em cứ gọi anh là Diên vỹ này nọ hết vậy.

-Hi.Nhưng e thích tên Diên Vỹ hơn.

-Haizz.Vậy cũng được.Nghe vậy thân thiết hơn-Hạo Vũ thở dài mà nói còn cố ý nhấn mạnh hai từ thân thiết mà hướng tia sét tới phía hần khích tướng.

Hần tức đến xi khói đầu nhưng thông minh như hần sao có thể đứng lên mà táng vào mặt Hạo Vũ được nên phải tương kế tựu kế chứ.

-Vy Nhi em ăn vừa kem thôi.Ăn nhiều quá thì lại bị ốm đó.Lúc đó lại gầy đi ôm k thích chút nào cả-hần tỏ vẻ quan tâm nó mà nhắc nhở còn có ý nhắc đến chuyện hồi sáng.

Nhắc đến chuyện hồi sáng thì mặt nó lại đỏ lên.Cúi gằm xuống xem đưng mặt bàn mà ăn kem

Thật là xấu hổ chết đi được.Nó hồi sáng lại

.....

Nhìn nó lúc này hần mới mỉm cười hài lòng

Hạo Vũ thấy hần nói vậy lại nhìn biểu hiện của nó thì tức mà muốn nuốt luôn ly kem.

Hần thấy vậy cười đắc thắng.

Buổi ăn kem kết thúc trong tình trạng chiến tranh ngầm.

Và người thắng hiệp 1 là Dương Lãnh Phong.

Cho anh một tràng vỗ tay chúc mừng nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

King's Glory

Học sinh cả trường đang xôn xao nhôn nhao lên.

Vì một lý do là sắp đến lễ tình nhân.

Nghe thấy lễ tình nhân thì k liên quan gì đến học sinh tại Việt Nam nhưng mà ở King's Glory thì lại có.

Vì sắp đến lễ tình nhân thì sẽ đến lễ hội thường niên của trường-THE LOVE KING'S GLORY.

Lễ hội được tổ chức hằng năm vào dịp lễ tình nhân Valentine 14/2.

Để tìm ra Best Couple.-cặp đôi đẹp nhất.

*****((

-lại có vụ gì mà mấy đứa này lại nhôn nháo hết cả lên vậy-Ngọc nhìn mấy đám con gái đang che miệng cười bàn tán xì xầm mà tò mò hỏi

-Papa em cũng chẳng biết-Hân nhún mình lắc đầu

-Ngu vậyiiii.Mây còn k biết papa mà biết sao được-Linh khinh thường nhìn Hân mà đá đều

-Màyyyyy.....

-Rồi.Rồi.Chúng mày đừng có nà trẻ con thế chứ.-nó nhìn mấy con nhỏ bạn của mình đành chịu thua.

-Hứuuuuu.....

---Lớp 10a1

Mặc cho giáo viên đang hăng say giảng bài thì bên dưới là một mảng hỗn độn.

Hết tùm đầu bàn tán lại đến xé giấy viết thư.

Mà chủ đề chính là Lễ hội sắp tới của trường.

Nó nhìn đám hỗn độn kia mà cũng phát tò mò

K nhin nổi nữa đành hướng tới hân mà thăm dò tin tức.

Nó lấy cùi chó tay huych huych hân.

Hân nhắm mắt cũng k thèm mở mà đọc kín tâm tư hỏi nó

-Chuyện gì muốn hỏi???

-Hi hi.Phong anh thật là hiểu người khác đó nha.

-Từ lúc nào em trở nên dài dòng như vậy rồi???

-Anh.....-biết ngay mà ở cạnh anh ta một phút kà cũng thấy bực mình rồi-Thôi k thèm quanh co nữa tôi chỉ muốn hỏi là.....

-Lễ tình nhân-k đợi nó hỏi hết câu hấn cướp lời trả lời luôn

-Lễ tình nhân??-nó hơi chút ngạc nhiên.Cái này ở Mỹ mới có tổ chức tại trường học mà Vuêjt Nam cũng đã có rồi nhĩ.À mà đây là trường quốc tế mà.- Thời gian???

-Cho tôi lý do để trả lời em??-hấn k thêm trả lời nó mà còn đặt vấn đề ra với nó.

-Rồi rồi.Tôi là bạn gái anh được chưa

-Em k thích

-Bây giờ thích

-Em nói chuyện với đàn ông khác

-Vậy anh bảo họ đi chuyển giới đi

-Emmmmmmm.....

-Thôi được rồi.Tôi hứa. được chưa? vậy anh mau trả lời tôi đi.

-Lễ tình nhân The love king's glory là lễ hội thường niên và độc quyền nhất của King's Glory tại Việt Nam.Nó được tổ chức vào 13/2 hằng năm.Cặp đôi chiến thắng sẽ được ngân về du lịch tình yêu trong ba ngày và được trao danh hiệu The Best Couple.

-Ồ...ra kà vậy.

-Tò mò gì nữa k???

-K...À mà Phong hằng năm anh có tham gia k???-nó đòi cái tò mò rồi.Mà nghĩ đến việc mấy năm trước có người con gái khác là cặp đôi với hấn và chuyện phong lưu bại hoại của hấn nó lại thấy bức mình.Nó muôdn độc quyền hấn cơ.

Mà nghĩ đến đây nó thấy giật mình.Hấn là gì của nó chứ.

Nực cười!

Hấn là bạn trai nó chỉ vì muốn cứu nó thôi.Nó lấy cái gì ra mà ghen.Nó điên rồi.Điên thật rồi

Lúc này

-Em ghen sao?-hấn đột nhiên mở mắt bật dậy hỏi nó

-Nào....nào có.Tôi chỉ tò mò vậy thôi-nó bị hấn đoán trúng nên cà lăm trả lời.Lập tức phủ nhận

-Vậy mà anh cứ tưởng em ghen nên đang vui mừng.Bất quá em lại làm tôi thất vọng rồi.Nhưng em yên tâm.Dương Lân Phong tôi k tham gia cái hoạt đđoajng vớ vẫn đó đâu-hấn tỏ vẻ vô cùng đau khổ yếu ớt nói.

Nó muốn phì cả cười ra rồi đấy.Dương Lân Phong mà cũng có biểu tình như thế này thì chắc mai mặt trời mọc đằng tây.

Nhưng nghe câu cuối cùng của hấn nó cũng thấy vui mừng.

-Vậy năm nay anh có tham gia k?

Lúc này hấn bỏ đi về mặt cột nhà. nghiêm túc mà nhìn nó phán một câu

-Nếu em nài nỉ anh thì chuyện này anh có thể suy nghĩ lại?

-Năm mơ.Anh đi hay k liên quan gì đến tôi.

-Haizzz.Phong ơi là Phong sao mày khổ vậy này..

Hấn và nó cứ ngồi trong lớp cứ anh một câu tôi một câu mà đâu biết thời gian qua nhanh rồi

Có lẽ cái gọi là Mưa dầm thấm lâu,Đụng độ lâu ngày sinh tình là cốt của câu chuyện tình yêu hấn và nó.

Có lẽ.Chỉ là có lẽ thôi nhé.Chuyện như thế này liệu có thể tồn tại kiểu gọi là Bên nhau trọn đời k nhĩ.

Có kẻ k mà cũng có thể có.Thường thì sắt qua lửa mới cứng và bền chặt hơn nhiều.

Theo tiếng anh thì tình trạng hiện giờ có thể lấy chữ Maybe ra là chủ đề được rồi.

****-*****

Tình yêu là cái gì?

Theo ý kiến chung chung của mọi người là phải quan tâm nhau, yêu thương lẫn nhau, chia sẻ cho nhau mọi thứ và được sống cạnh nhau mãi,,,,,,.v...v..Minh sẽ cảm thấy đau buồn khi bị họ thờ ,khô sớ khi thấy họ đi cùng người khác, thân mật cùng người khác,,,,,,.Liệu cái đó có phải là tình yêu?????

WHAT IS LOVE?

Sẽ k có một định nghĩa nhất định cho một tình yêu.

Bởi vì nó xuất hiện từ trái tim k phải lý trí.Khi con người ta rơi vào lưới tình thì cái gọi là lý trí tồn tại rất mơ hồ????

Có lẽ chỉ khi ta yêu thì ta mới định nghĩa được : "TÌNH YÊU LÀ GÌ!".

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bạn đã nghe câu chuyện của cupid và nàng công chúa psyche chưa?

13/2 tại King's Glory.

Sáng sớm những giọt sương trên tán cây còn chưa ráo thì người đã đổ mồ hôi rồi.

Một King's Glory trắng lệt ụy nghiêm bây giờ lại vô cùng thơ mộng.nhu tình.

Ngoài cổng những bong bóng trái tim lơ lửng giữa không trung.

Ở giữa treo Một tấm biển lớn với dòng chữ.

THE LOVE IN KING'S GLORY- Tình yêu ở King's Glory.

Chủ đề lễ tình nhân là hình ảnh thần Cupid và nữ thần Psyche.

Tình yêu ở đây là một tình yêu hoàn mỹ.

Theo như tư duy bây giờ của mọi người sẽ k có bất cứ thứ gì hoàn hảo từ đầu đến cuối cả.

Phải trải qua sóng gió thì đó mới được gọi là hoàn mỹ.

Vì thế nên câu chuyện tình yêu của Thần Cupid và nữ thần Psyche đã trở thành biểu tượng tình yêu vĩ đại.

•Ngày xưa ở xứ sở nọ có một ông vua và hoàng hậu sống với nhau rất hạnh phúc. Họ có ba cô con gái xinh đẹp mà cô út – tên là Psyche (nghĩa là "Tâm hồn") – có sắc đẹp vượt hơn cả sắc đẹp của nữ thần Venus (Vệ Nữ). Điều này đã làm cho thần Vệ Nữ rất bức tức và quyết định sẽ trừng phạt cô gái người trần mắt thịt kia. Thần Vệ Nữ cho gọi con trai của mình – thần tình yêu Cupid – và bảo: "Con hãy làm sao cho Psyche yêu một kẻ hèn mạt nhất và suốt đời bất hạnh với hắn ta".

Thần Cupid bay đi thực hiện điều mẹ chàng ra lệnh nhưng tất cả lại xảy ra không như mong muốn của thần Vệ Nữ. Nhìn thấy Psyche, Cupid vô cùng kinh ngạc bởi vẻ đẹp của nàng cũng như dáng vẻ của một công chúa mà không còn nghi ngờ gì nữa, tình yêu đối với nàng đã bao trùm lấy con tim của vị thần tình ái. Thần quyết định rằng người đẹp phải trở thành vợ mình và thần đã làm cho tất cả các chàng trai khác phải rời bỏ nàng. Còn nhà vua và hoàng hậu cứ băn khoăn một điều: hai cô chị đều đã đi lấy chồng thế mà Psyche dù có đẹp xinh như hương trời sắc nước vẫn sống với cha mẹ mà không thấy một chàng trai nào giam hãm.

Nhà vua đem chuyện này thưa với một nhà tiên tri, còn nhà tiên tri này (theo lời của thần Cupid) nói rằng công chúa có một số phận không bình thường. Nhà tiên tri nói rằng vua về mặc áo cưới cô dâu cho công chúa rồi dẫn nàng lên đồi cao chờ một chàng rể mà công chúa chưa biết mặt. Cả vua và hoàng hậu đều tỏ ra lo lắng và buồn phiền nhưng không dám trái ý thần thánh nên họ đã làm theo lời của nhà tiên tri.

Nàng công chúa tội nghiệp trong bộ áo cưới cô dâu một mình trên đỉnh đồi với một nỗi sợ hãi không biết điều gì sẽ xảy ra với mình. Bỗng nhiên một cơn gió nhẹ bao trùm lấy Psyche, mang nàng từ trên đỉnh đồi trở lại xuống giữa thung lũng xanh và đặt nàng lên thảm cỏ. Ở gần đó có một cánh rừng, trong rừng cây có một cung điện bằng đá cẩm thạch. Nhận thấy rằng không có gì nguy hiểm xảy ra với mình, công chúa đã đến gần để xem cung điện. Cửa chính tự mở ra trước mặt công chúa và nàng rụt rè bước vào trong cung điện.

Chưa bao giờ công chúa được nhìn thấy toà lâu đài nguy nga tráng lệ như thế. Những bức tường được dát vàng và bạc, trần nhà được làm bằng ngà voi, còn sàn nhà, nơi nàng giẫm chân lên, được ghép bằng đá quý. Một giọng nói từ đâu đó vang lên: "Xin chào công chúa xinh đẹp! Nàng hãy là người chủ của cung điện này". Suốt cả ngày Psyche đi dạo trong cung điện nhưng không thể nào đi hết được tất cả các phòng. Những người đầy tớ vô hình đã hộ tống công chúa và thực hiện những điều nàng mong muốn.

Buổi chiều, khi đã mệt, Psyche lên giường nằm ngủ thiếp đi và thần Tình yêu Cupid cũng nằm xuống bên nàng. Psyche không nhìn thấy mà chỉ cảm thấy có người chồng chưa biết mặt, tuy vậy nàng đã yêu chàng tha thiết. Buổi sáng, trước khi bình minh xuất hiện thần tình yêu đã ra đi và lại trở về trong đêm tối. Nàng Psyche vô cùng hạnh phúc sống trong lâu đài tráng lệ với người chồng của mình, cho dù người đó nàng chưa biết mặt. Chỉ một điều làm cho nàng lo lắng: nàng biết rằng cha mẹ và các chị của nàng đang đau khổ vì nghĩ rằng nàng đã chết. Một lần, trong đêm, Psyche nói với thần Tình yêu: "Chồng yêu dấu của em! Em không thể nào yên tâm và sống hạnh phúc bên anh khi mà cha mẹ em đang sống trong đau khổ vì em. Cho phép em được báo tin cho cha mẹ rằng em còn sống và mạnh khỏe". Nhưng thần Cupid trả lời: "Tốt nhất em đừng làm điều này kéo lại rước về tai họa".

Psyche không dám đòi hỏi nhưng từ hôm đó nàng trở nên trầm tư, buồn bã cho dù chồng có âu yếm hết lời. Còn thần Tình yêu không chịu nổi cảnh khi nhìn thấy vợ mình buồn bã, chàng nói: "Ta sẽ thực hiện điều mong muốn của em. Em sẽ gặp lại các cô chị của em nhưng hãy coi chừng họ có thể khuyên em làm điều dại dột". Chàng sai Zephyrus (thần gió phía Tây) đi đón các chị gái của Psyche và họ được đưa đến cung điện. Nhìn thấy cô em gái còn sống và khoẻ mạnh họ vô cùng mừng rỡ. Nhưng khi Psyche kể cho họ nghe rằng nàng vô cùng hạnh phúc và dẫn họ đi quanh cung điện, chỉ cho họ thấy sự giàu có của mình thì trong lòng các cô chị trời dấy điều ghen tỵ. Khi các cô chị hỏi về người chồng thì nàng Psyche đã hồn nhiên trả lời rằng chồng của nàng tốt bụng, luôn dịu dàng và có lẽ còn trẻ nhưng nàng không khẳng định được điều này vì chồng chỉ đến với nàng trong đêm tối. Nghe xong những điều này thì các cô chị lại càng ghen hơn nữa bởi trong số họ một người có ông chồng già và đầu hói trọc như quả bí ngô còn người kia có chồng bị bệnh thấp khớp co quắp lại, suốt ngày bôi thứ thuốc mỡ hôi hám.

Trở về nhà các cô chị thậm chí không nói cho cha mẹ biết rằng Psyche còn sống khoẻ mạnh mà lại đi nghĩ ra mưu kế hòng chiếm đoạt hạnh phúc của cô em. . . Sau một thời gian Psyche lại muốn được gặp các cô chị và cũng như lần trước, họ lại được Zephyrus mang đến cung điện. Vừa nhìn thấy Psyche các cô chị vội về mặt đau khổ đã kêu lên: "Thật là tai họa cho em. Chồng em là một con rắn ác độc và kinh tởm. Những người dân ở đây đã nhiều lần nhìn thấy nó bò qua sông rồi vào trong cung điện. Em hãy coi chừng! Một ngày nào đó nó sẽ cắn em và em sẽ chết một cái chết khủng khiếp". Rồi cả hai người cùng khóc nức nở. Khi đó nàng Psyche hoảng sợ hỏi hai cô chị: "Thế em phải làm gì bây giờ?" Hai cô chị nói: "Em hãy giấu vào dưới chân một con dao sắc và đêm đến, khi nó vào giường em hãy giết nó đi". Thế rồi hai cô chị nham hiểm trở về nhà, bỏ lại cô em trong sợ hãi và đau khổ.

Sau khi hoàn hồn lại Psyche tỏ ra nghi ngờ những lời các cô chị và nàng quyết định trước khi giết chồng phải nhìn rõ mặt để xem có đúng chồng mình là con rắn ác độc và kinh tởm như lời các cô chị hay không. Nàng giấu một ngọn đèn ở dưới gối.

Đến đêm, như thường lệ, thần Cupid đến với Psyche. Khi chàng ngủ thiếp đi, Psyche lặng lẽ châm đèn và lặng đi vì sợ hãi nhìn lên người chồng của mình. Nhưng nàng đã vô cùng sung sướng khi thay vì con rắn ác độc và kinh tởm nàng nhìn thấy thiên thần đôi cánh bạc. Cánh tay của Psyche run run, ngọn đèn nghiêng xuống và một giọt dầu nóng rơi xuống vai người chồng đang ngủ. Ngay lập tức thần Tình yêu tỉnh dậy. Nhìn thấy Psyche với cây đèn trong tay, chàng kêu lên trong giận dữ và đau đớn: "Em đã nghe theo lời xui của các cô chị, đã giết chết hạnh phúc của chúng mình. Ta có thể trừng phạt em một cách nghiệt ngã nhưng ta chỉ trừng phạt em bằng sự xa cách với ta". Nói xong Cupid vỗ cánh bay đi.

Nàng Psyche còn lại một mình suốt ngày chỉ biết khóc và thảm nguyện rửa sự nông nổi, cả tin của mình. Sau đó nàng từ giã cung điện nguy nga kia để lên đường đi tìm kiếm người chồng yêu dấu. Còn thần Tình yêu thì đã bay về cung điện của thần Venus. Bờ vai bị bỏng càng đau thêm khiến chàng kêu lên đau đớn. Thần Vệ nữ giận dữ của mình vì không hỏi ý mẹ đã cưới cho mình cô gái mà nữ thần mong cho điều ác nhưng nữ thần tức giận Psyche còn nhiều hơn nữa. Venus cấm các thiên thần và người trần giúp đỡ cô gái bất hạnh kia, cấm không được ai che chở hoặc an ủi Psyche. Còn nàng Psyche sau một thời gian dài phiêu bạt kỳ hồ, từ chối biết bao người, cuối cùng cũng đến được cung điện của nữ thần Venus.

Venus đón Psyche bằng những lời chửi rủa và nhạo báng. Cho rằng Psyche chỉ đáng làm một người hầu. Nữ thần đã sai lấy hạt kê, đại mạch, hạt anh túc và đậu vụn trộn lẫn vào nhau trong một thúng to rồi sai Psyche phải nhặt chúng ra từng loại. Psyche chỉ biết ngồi khóc vì công việc không biết đến bao giờ mới xong nhưng có một chú kiến đã tỏ lòng thương. Kiến về gọi cả đàn ra và chỉ trong giây lát đã làm xong việc mà nữ thần giao.

Khi đó Venus ra lệnh cho Psyche đi vào rừng, nơi có bảy cừu lông vàng đang gặm cỏ để lấy lông của chúng mang về. Nhưng bảy cừu rất dữ và hay đánh nhau, không cho ai đến gần mình. Psyche chỉ biết đứng bên bờ suối, không dám đến gần bảy cừu đang gặm cỏ. Bỗng có tiếng xào xạc rồi một cây sậy bên bờ suối lên tiếng: "Con hãy đợi đến giữa trưa, khi đó bảy cừu sẽ ngủ thì con đi vào rừng và sẽ thấy có rất nhiều lông bị mắc lại trên những bụi cây". Psyche làm theo lời khuyên của cây sậy và đã mang về cho thần Vệ Nữ một bó lông cừu vàng.

Nhưng thần Vệ Nữ vẫn chưa hài lòng và ra lệnh cho Psyche phải lấy một bình nước nguồn từ con suối trên đỉnh vách đá cao dựng đứng. Khi Tâm hồn ôm chiếc bình pha lê đứng dưới chân vách đá nhìn lên tuyệt vọng thì có một con đại bàng bay ngang qua. Đại bàng chộp lấy bình pha lê rồi bay lên đỉnh vách đá múc đầy bình nước nguồn xuống trao cho Tâm hồn.

Thần Vệ Nữ tức giận, nghĩ ra một việc mới, bắt Psyche đi xuống âm phủ, vào vương quốc của thần Hades hỏi xin một cái hòm, không được mở ra rồi mang về cho thần Vệ Nữ.

Nàng công chúa bất hạnh nghĩ rằng thà chết còn hơn là đi làm việc này. Nàng leo lên một cái tháp cao để nhảy xuống tự tử. Về đau đớn của nàng đã làm cho những viên đá trên tháp tỏ lòng thương xót. Những viên đá này lên tiếng an ủi Psyche và chỉ cho nàng con đường đi xuống âm phủ, bảo nàng hãy cho Charon, người lái đò qua con sông ngăn cách cõi dương thế và âm phủ, hai đồng tiền và ném cho con chó canh cổng Cerberus hai miếng bánh mì.

Thần chết trao cho Psyche một chiếc hòm. Nàng nhớ rằng thần Venus đã dặn nàng không được mở ra nhưng nàng đã không kiềm chế được sự tò mò. Vừa bước chân lên cội trần gian nàng liền mở nắp đặt chiếc hòm. Trong chiếc hòm này là một giấc ngủ giống như cái chết. Một làn khói đen bao trùm lấy Psyche, nàng ngã xuống đất và ngủ thiếp đi.

Lúc này vết bỏng trên vai Cupid cũng đã lên da, cả con đau và con giận Psyche cũng đã đi qua. Chàng bay đi tìm vợ và tìm thấy nàng đang ngủ say. Chàng đánh thức nàng bằng một nụ hôn nồng thắm. Psyche kể cho chồng nghe về những chuyện mà Venus đã làm đối với nàng. Chàng hứa với vợ rằng từ nay sẽ không bao giờ xảy ra điều đó nữa. Chàng bay đến thần Jupiter nhờ hoà giải mẹ và vợ mình.

Jupiter cho gọi thần Venus: "Con gái của ta! Con chớ buồn phiền rằng con trai của con đã chọn cho mình người vợ không phải là thần tiên mà người trần mắt thịt. Ta sẽ ban cho nàng sự bất tử và nàng sẽ trở thành tiên". Nói rồi Jupiter rót đầy một cốc nước tiên đưa cho Psyche uống. Từ đó nàng Psyche trở thành tiên như người chồng của mình. Các vị thần ngợi ca sắc đẹp và phẩm hạnh của nàng. Nữ thần sắc đẹp Venus cũng đánh hoà giải và nhận Psyche là con dâu của mình.

Sau này vợ chồng Cupid và Psyche sinh một đứa con gái có tên là Voluptas (Hạnh phúc).

Mọi người đều nghĩ phải trải qua thử thách thì tình yêu của họ mới bền chặt. Khi đó họ mới biết là họ thật sự rất cần nhau.

Nhưng nói là một chuyện còn đối diện với thực tế tàn khốc lại là một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

-Chết rồi.Chết thật rồi.Muộn mất rồi.Chết tiệt gần bảy giờ rồi-nó vừa thở hồng hộc như trâu vừa lồm bồm mà đạp xe khí thế.

Lý do là nó đã rủ được hán tham dự lễ hội.

Tối qua khí thế tuyên bố với mọi người.

"Mọi người mai k cần gọi tớ.Mai tớ sẽ thức dậy sớm cho coi".

Thế rồi vui quá làm chị ấy suy nghĩ lung tung cả đêm.Nên sáng nay.....

Bỗng lúc này một con Lamborghini đậu trước mặt nó.Một chàng trai vô cùng đẹp trai tựa vào cánh cửa xe.

Tay xỏ túi quần mà nhìn nó.

Nó ngẩng đầu lên.....nhìn thấy hán

-Aaaaaaaa.....-một tràng tiếng hét đặc trưng của phái nữ vang lên và bạn ý đã quên thắng chiếc xe đạp lại.

Dẫn đến thực tế...chiếc xe đang hướng phía Dương Lãnh Phong nhà ta mà đâm

Nó lúc này k dám làm gì chỉ đành nhắm mắt mặc cho số phận.

Kítttt.Chiếc xe dừng lại.

Sau đó.....

Im lặng

Nó thấy kỳ kỳ.....Ngẩng đầu mở mắt.

Đạp vào mắt nó là hình ảnh khuôn mặt đẹp trai của hán phóng đại trước mặt.

Nó chuẩn bị hét lên thì hán đã nhanh trí mà hôn nó rồi.

Thế là bao nhiêu chữ A chuẩn bị bay ra bị hán nuốt hết vào bụng.

Hán còn ác ý cắn môi nó như để trừng phạt rồi mới tha cho nó.Đề lại đôi môi đỏ mọng sưng tấy của nó hán mới cười hài lòng mà hỏi tội

-Em chạy xe cái kiểu gì vậy hả???Nếu anh k giữ được xe thì hôm nay ở đây xảy ra vụ tai nạn xe đạp rồi đó.-Rằng thì là vài phút trước hán thấy nó đang

đạp xe như bay. Vừa đạp vừa thờ còn lăm bắm cái gì nữa chứ. Hắn muốn phi cười ra nhưng nhìn đáng về lúc đó của nó rất đáng yêu. Bỗng dưng nó ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi đơ luôn. Hắn tưởng nó thắng xe lại. Nhưng nó k thắng mặc kệ cái xe rồi còn nhắm mắt vào. Hắn vô cùng bức mình nhưng phải lo cho mạng sống của bản thân và nó k bị thương nên nhanh trí lấy tay giữ chặt lấy đầu xe của nó. Nếu k thì ở đây đã xảy ra án mạng rồi.

-Em em.....-nó ập a ập ứng. Do dư chấn còn lại của vụ hôn hít vừa rồi.

-Haizzzz. Khôi nói em luôn. Làm gì mà giờ này vẫn ở đây. Anh đợi em dài chân ở trường luôn. Mãi k thấy em nên mới đến đây tìm

-À.....em....dậy muộn-chả lẽ lại nói hôm qua em vui quá k ngủ được nên mới dậy muộn à.

-Thôi.....Được rồi. Nhanh lên xe đi. Bỏ xe đạp của em vào cốp xe anh. Rồi đi thôi-hắn bó tay nó luôn rồi đấy

-Dạ....-nó ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ đợi hắn.

Sau đó

Chiếc Lamborghini phóng như bay trên đường hướng phía trường King's Glory đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Đến trường nó đứng đợi hắn đem xe đi đậu.

Một lúc sau nó và hắn đi đến hội trường bốc thăm cặp đôi.

Điều kì lạ là nó và hắn bốc trúng lá thăm số 99.

99-Vĩnh cửu.

Sau đó mỗi người một hướng đi đến phòng hóa trang.

*****

Nó lúc này nhìn vào gương mà còn k tin đó là mình.

Cái gì mà hóa thân thành công chúa Psyche xinh đẹp.

Nó nhìn thấy giống con dờ người thì đúng hơn.

Khụ khụ.....ít nhất mặt nó lúc trước trắng hồng. Sau thời kỳ make-up để cho giống nàng Psyche thì lại thành trắng bệch.=>nguyên nhân. Quá nhiều bột mỳ.

Môi nó lúc trước đỏ mọng xinh đẹp. Giờ giống như quỷ hút máu=>đỏ trét. Do trét quá nhiều son.

Mái tóc vàng uốn xoắn Hàn quốc nữ tính. Bây giờ thành mái tóc xoắn như mỳ tôm=>cho giống nàng Psyche.

Cái gì mà mày lá liễu....Về đến nỗi dài xuống cả tai luôn rồi. Hỏi thử đẹp cái nỗi gì k biết.

Rõ ràng công chúa Psyche xinh đẹp mĩ lệ động lòng người khiến thần Cupid vừa gặp đã yêu.

Còn nàng Psyche trong gương kia chỉ sợ Cupid bỏ dếp mà chạy luôn ý chứ. Huhu. Đúng là điên mới đi tham gia cái lễ hội hơi dơ này...

Đến áo.....

Khoan .....khoan đã.

Cái trang điểm giờ hơi kia còn chấp nhận được

Còn cáo gì mà trang phục Hy Lạp cổ đại.

Ngắn gọn mà nói chỉ có mỗi hai tấm vải dài khoác lên. Gọi là chiton. Sau đó lấy dây lưng thắt lại.

Rồi khoác lên một chiếc áo choàng được gọi là Himation.

Có quá ít trang phục k. Nó....nó k quen mặc cái này đâu nha.

Hắn ở bên kia cũng đâu khá.

Vì hắn là người lai nên k cần hóa trang cũng vô cùng đẹp và hoàn hảo như thần Cupid rồi.

Nhưng theo thể lệ cuộc thi thì bắt buộc phải hóa trang.

Thế là mái tóc dài nam tính của hắn bị uốn xoắn xù lên như mỳ tôm rồi nhuộm vàng chói.

Đến mặt thì hắn lập tức dừng lại. K cho đụng vào mặt hắn nếu để Dương Lãnh Phong hắn hóa trang với cái bột mỳ trắng bệch đỏ thì nằm mơ đi.

Hắn hạnh phúc hơn nó khi bỏ qua bước Make-up rồi.

Đến trang phục.

Một bộ Chiton giành cho nam. Sau đó đem một bộ cánh thiên thần tượng trưng của Cupid đeo lên rồi cuối cùng ban cho hắn một cây cung và tên.

Nhìn người trong gương hắn k ngờ tới. Dương Lãnh Phong hắn còn có một ngày thành cái bộ dạng thể này.

Thở dài một hơi sau đó hắn xách cung ra trận.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Cuộc thi the love in king

Các nàng công chúa Psyche xinh đẹp được giấu ở trong bức tường. Sau đó lấy mảnh vải k mỏng cũng chả dày chắn trước mặt.

Các chàng Eros sẽ cầm cây cung tình yêu đi tìm công chúa của mình.

Các vị Eros hay Cupid vậy. Sẽ được đi nhìn vào từng lỗ nhỏ của bức tường nhìn qua tấm vải che. Nếu xác định đâu là nàng công chúa của mình thì sẽ cầm cây cung lên rồi dương cung bắn tên xuyên qua lỗ nhỏ đến phía trái tim đó. Rồi cửa sẽ được mở ra.

Chàng Eros sẽ bước vào trong để người đàn ông đầu tiên Psyche thấy là mình và đem số ra đo. Nếu trùng sớp thì sẽ là cặp đôi chiến thắng.

Nói thì nói vậy nhưng từ lúc thành lập trường đến nay nói thật một câu. Chưa có cặp đôi nào chiến thắng cả.

Nếu k phải anh A nhìn nhầm sang cô B thì cũng là anh C lộn nhà sang cô D. Đáng ra tên bắn bên này lại đem tên bắn sang nhà kia. May cái này chỉ là trò chơi nếu mà là thật thì chắc thần tình yêu Cupid đem tên bắn cho anh mèo lấy chị chó.

Cô vịt lấy chú gà.

Bỏ câu lấy lợn mất.

Nói chung lụm tùm xùm ông nọ vào với bà kia. Chả có ai tìm được chính xác nàng Psyche của mình cả.

Nên trò chơi này chỉ để vui thôi.

K biết năm nay có gì biến đổi k????

Anh Minh nhà ta thì lạnh chanh nhất muốn đi tìm nàng công chúa Psyche tiểu Linh Lùng của mình.

Do lúc trước anh chị bàn nhau cả rồi. Chị Linh sẽ ngồi cựa quậy mình ra dấu thế là Minh cứ theo đó mà tìm.

Khổ nỗi có một cô lúc này bị dị ứng hay bị sao ý thì k biết.Nói tóm lại là bị nhột lên cựa quậy mình cho đỡ nhột.Làm anh Minh tưởng chị Linh ra dẫu.Hung hăng giương cung bắn vào trái tim nhà nàng.

Đã thế còn hơn hờ xông vào nói.

-Linh bảo bối em thông minh thật.Anh tìm thấy em rồi.

Đến khi nhìn thấy người vừa béo nục nịch như con voi.Mặt trắng bệch môi đỏ chót thì thôi bỏ cung với tên lại mà chạy lấy người.

Bỏ luôn cả công cuộc tìm chị Linh nhà ta.

Làm hại chị Linh ngồi uốn éo cả mấy tiếng đồng hồ lại bị cái thằng giờ hơi nào đem cung bắn.Chị tức quá xù lông lên mắng chửi tên kia một trận rồi bỏ đi.Làm cho anh chàng nọ sợ mà k hiểu cái gì.

Bó tay anh chị này lun.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Trái ngược với Linh và Minh.Nó và hấn k vội cũng k chơi gian.

Nó ngồi im đợi.Mặc dù tâm trạng có chút hồi hộp và lo lắng lỡ người nào k may bắn nhầm nhà nó thì chết chắc.

Còn hấn thì cứ bình tĩnh cảm theo cung tên đi ngắm từng lỗ một.Theo linh cảm và con tim dẫn đường.Hấn có niềm tin hấn sẽ tìm được nó.Nhất định.

Xuyên qua k biết bao nhiêu cái lỗ nhỏ rồi hấn vẫn chưa tìm thấy nó.Chả lẽ đi qua rồi hấn k biết????Chẳng lẽ hấn thật k tìm được nó???Hay có tên nào bắn trúng nhà nó rồi???

Một tia bất an xẹt qua lòng hấn nhưng rất nhanh rồi biến mất.

Hấn cười tự giễu?Đương Lãnh Phong!Mày lúc nào thì biết lo lắng thế này rồi.Tình cảm của mày dành cho cô ta đâu phải thật...Là do.....nên mày mới muốn tiếp cận cô ta để cô ta yêu mày thôi.

Làm gì có chuyện mày thật sự yêu con nhỏ đó.Không thể nào.

Bất quá bây giờ hấn cần loại bỏ ý nghĩ trong đầu mà quyết tâm đi tìm nó.

Nếu k Dương Lãnh Phong hấn thành kẻ bại trận.

Hừ?Kẻ bại trận?Từ này sẽ k bao giờ xuất hiện trong từ điển của hấn!Đợi đấy...

Trong khi hấn loại bỏ lo lắng khí thế bùng bùng thì nó lại đổ hết cả mấy trăm khối giọt mồ hôi vì quá lo lắng

Đợi lâu thế rồi mà k thấy động tĩnh gì cả.Sẽ k phải hấn nhầm lộn người chứ?????

Đúng lúc này...

Bùng.....

Một tiếng vang lên.Cái trái tim bé nhỏ treo ở phía trước nó bị người ta bắn trúng.

Rồi.....cạch

Tiếng cửa được mở ra....

Trái tim của nó rằng thì là đang treo lơ lửng trên cành cây.K biết là ai bắn đây.

Sẽ là hấn chứ!Làm ơn đi nó k muốn bị tên nào ngu ngốc mà nhầm phải đầu nha.

Lúc này có một bàn tay rắn chắc cài màn mỏng trước mặt nó ra.

Nó ngơ ngơ sợ hãi nhìn lên. Thấy cái khuôn mặt thân quen thì mừng xém chút nữa nhảy cẫng lên ôm hân rồi.

Hắn cũng vui mừng k kém nhưng vẫn kiềm chế được. Thật ra lúc bắt hắn cũng sợ lắm chứ. Nếu bắt lộn thì sao. Nhưng hắn có dự cảm đây là nó. Nên hắn quyết định làm theo dự cảm một lần k ngờ lại đúng. Lúc vén màn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của nó khiến hắn mừng điên.

Mặc dù bị trét một đồng bột mỳ, son môi đỏ chót rồi thêm cái con gì dài dài trên cặp mày ngài của nó nhưng hắn vẫn nhận ra được.

Người trước mặt hắn đích xác là nó.

(Pule. trời người ta kẻ mày mà anh bảo con gì đậu trên mắt. Bỏ tay với lối dùng từ của anh luôn).

-Anh đã bảo với em rồi bảo bôi. Anh chắc chắn sẽ tìm được em. Bây giờ tin chưa? -hắn khoanh tay đứng trước mặt nó. Bộ dạng tự kỷ mà lên tiếng.

-Chó ngáp phải ruồi- nó k thương tiếc nhìn bộ mặt tự kỷ của hắn mà trực tiếp phán một câu.

-Em.....k biết tốt xấu- có biết hắn đi tìm nó vất vả lắm k mà nó còn nói câu đó chứ.

-Thôi được rồi. Chúng ta đi nhận thưởng thôi anh ha!!!!-nó làm bộ mặt ghê tởm kéo hắn đi.

-Hừ-hắn chỉ hừ nhẹ một câu nhưng cũng ngoan ngoãn theo nó đi.

--####---

Tin sốt dẻo của King's Glory.

Sau bao năm chưa tìm được cặp đôi Cupid và Psyche huyền thoại thì bất ngờ năm nay đã tìm được.

Thần tình yêu Cupid k ai khác chính là nam thần trong mộng của tất cả nữ sinh- Dương Lãnh Phong.

Còn nàng công chúa Psyche xinh đẹp mỹ miều k ai khác chính là cô bé lọ lem tai tiếng xinh đẹp Lâm Yến Vi.

Tin này làm cho toàn thể học sinh cả trường ghen tỵ.

Phải có đến 3/4 là ghen tỵ còn lại một phần mới là hâm mộ thôi

Nữ thì bắn đạn tia về phía nó.

Nam thì vác đại bác hướng tới hắn.

Nhưng nó với hắn mặc kệ bởi vì còn bị phần thưởng của cuộc thi làm lóa mắt.

K chỉ có du lịch tình yêu ba ngày và được trao tặng danh hiệu The best couple như hắn nói. Mà còn được tặng gấu bông, cả tháp chocolate, kẹo tình yêu, 999boong hoa hồng chúc cho tình yêu của họ được vĩnh cửu.....nói chung là rất nhiều.

Mặc dù nó và hắn k thiếu gì mấy thứ này nhưng do công sức của hắn và nó mới lấy được nên k quý sao được.

Nhưng thứ nó thích nhất chính là cặp vé du lịch kia.

Được bao trọn gói trong ba ngày đến đất nước Italy xinh đẹp. Mà trong đó có dòng sông của tình yêu huyền thoại- sông Venice.

Nó và hắn đích thực là chưa đến đó bao giờ cả. Vì đâu có rãnh mà đến đó du lịch tình yêu chứ.

Nên lần này ai cũng háo hức.

Ôi nước Ý xinh đẹp của tôi. Sông Venice thơ mộng Tình yêu.....

(Pule. ôi cho e một vé e cũng muốn đi cơ

Vy. Mơ hả cưng

Pule. *ngâm ngủi*. chúc anh chị đi chơi vui zê.

Vy. biết vậy thì tốt.).

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

K chỉ mọi người ghen tỵ mà cả thầy hiệu trưởng cũng bực mình.

Lý do : hằng năm k có thí sinh nào chiến thắng cả.Nên vé du lịch tình yêu đương nhiên dành cho hiệu trưởng và hiệu trưởng phụ nhân rồi.Thế mà năm nay lại lôi đầu ra Cupid và Psyche chứ.Thế là cướp mất vé du lịch của ông rồi còn gì.Huhu.Ông cũng tức lắm chứ.Nhưng gan của ông chưa to đến mức đắc tội hai người này đâu.

Thế là bụng thì ghen muốn chết nhưng mặt thì vẫn tươi cười trao tặng quà và còn chúc mừng.Đó chính là biểu hiện hôm nay của ông thầy hiệu trưởng.

Sau khi nhận quà thì đã là giữa trưa rồi.

Nó và hấn là người giành chiến thắng đương nhiên phải mời rồi.Danh tiếng thì là hai người.

Chứ thực ra tiền là hấn chi.

Bắt quả Dương Lãnh Phong hấn thêm đi so đo mấy thứ tiền lát vật này.

-Cái tên Minh lão heo này.Thế nào lại vác tên đi bắn con khác.Làm hại tôi đợi gần chết.Nhìn Phong xem.Nhắm là trúng đó.Anh đi chết đi-Linh vừa thấy Minh trên bàn ăn máu nóng xông lên xấn tay áo như mấy bà du côn lại kéo tai Minh mà chửi.

-Ai ui.....bảo bảo bồi.Em thả tay ra.Đau đau quá-Minh hai tay ôm tay bị nhò kéo mà kêu gọi kêu đất.

Tình cảnh này khiến mọi người ngồi bên cạnh cười lăn ra.

Mặc kệ phản ứng của mọi người.Linh vẫn như cũ truy hỏi

-Kêu gì mà kêu.Tại anh ngu ngốc hay anh thích con nhò đó hả?Mà vác tên đi bắn nhà nó

-Anh k có.Tại anh thấy con nhò đó cứ cựa quậy tưởng là em.Cho nên.....

-Nên thấy cựa quậy là bắn hả.Anh chết với em...-Linh rút cuộc k nhịn được nữa buông tai Minh ra.

Sau đó tựa như quỷ hút máu cắn vào vai anh.

-Aaaaaaaa.....-tiếng kêu của mỹ nam nhà ta thất thanh tựa như bị heo chọc tiết vang lên.

Thật quá đáng sợ.

Mấy người con trai trong nhà hàng nhìn thấu cảnh này thì khiếp vía.May quá bạn gái mình k như vậy.....

Tiểu là chị Linh nhà ta k biết được họ nghĩ gì k thì chị ý đã cho "con cháu" của mấy tên đó đi đòi rồi.

Hức.....hức...Ác thật.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Ăn xong mỗi người chia theo cặp đôi đi một ngả.Vì mai là lễ tình nhân nên họ cũng k kiêng kị gì cả.

Mặc kệ có phải yêu hay k yêu thì cứ phân cặp đôi mà đi.

*Cặp đôi chiến thắng-nó hấn

*Cặp đôi thua cuộc-Minh Linh

*Cặp đôi k đội trời chung-Hạo Vũ Hấn

Và

*Cặp đôi oan gia-Kin Ngọc.

_*_*_*_*_*_*_*

Minh Với Linh ham chơi thế là hai anh chị rủ nhau đi chơi.

Hạo Vũ với Hân cầm tức nhìn nhau-kết quả hai anh chị đi đấu bóng chày.

Còn Kin với Ngọc thì đi đua xe ở đường đua Live and Die (Sự sống và cái chết).

Có cần kinh khủng đến vậy k.

Haizzzz.thôi kệ duyên trời định mà.

Chỉ có anh Phong nhà ta galang nhất. Vì biết lo cho chị Vy.

Thế là anh dẫn chị đến GB mua đồ chuẩn bị cho ba ngày du lịch tình yêu của anh chị.

Trung tâm mua sắm Golden Robe,khu trang phục

-Cái này đi-hắn cầm một cái váy voan bằng hoa nhẹ nhàng đưa cho nó.

-Ừm...được. Váy cái này thì sao. Lúc này nó lác lác trong tay một cái áo voan nhẹ nhàng màu trắng in hình con mèo garfield béo ú xinh đẹp cùng một chân váy voan mỏng xòe hai tầng cực kỳ nữ tính dễ thương .

-Hồi nhỏ mẹ tôi nói tôi cực giơsng con mèo garfield đó nha.Nói gì mà siêu quậy,lười biếng,ngủ nhiều chứ?Lúc đó tôi nghĩ là vợ vắn mẹ chỉ biết nói xấu tôi thôi.Bây giờ nghĩ lại thật ảm áp nha.-nó hồi tưởng lại những ngày tháng còn nhỏ.Khi đó nó vẫn là một đứa trẻ chưa biết gì đến thế giới bên ngoài thì có chút lưu luyến mà kể cho hắn nghe.

Còn hắn chán động khi nghe những câu này.

*Một buổi sáng vào 11 năm trước.

-Tuyệt nhi.Em dậy đi đừng có ngủ nữa.Ngủ mãi k vận động béo ú lên như con mèo garfield mập trong phim đó-một cậu bé siêu anh tuấn năm tuổi đang kéo một cô bé dễ thương từ trong chăn dậy.Thoạt nhìn cô bé có chút ngây thơ hơn cậu bé. Vì cô kém cậu hai tuổi lận mà.

Và đừng hỏi cậu bé sao biết con mèo garfield ngé. Vì tối nào cô bé cũng ngồi trước tivi coi phim này.Mà do sợ ban đêm nên cô vẫn kéo cậu coi cùng nên cậu mới biết con mèo đó.Chứ k cậu thêm vào coi cái phim trẻ con đó.

-Anh cho em ngủ tý nữa thôi.Lúc nào cũng nói vậy.Suốt ngày nói xấu em.Nào là béo ú,ham ăn,ngủ nhiều.Hứ em thích vậy đấy-cô nhóc chu mỏ lên trách cứ cậu bé xong trườn chần ngủ tiếp.*****

Hắn như đang chìm vào trong ký ức.

-Này.....này...đầu heo ..gió lạnh,anh bị làm sao vậy-nó thấy hắn cứ dờ dẩn ra thì hươ hươ tay trước mặt hắn.

Hắn nhìn người con gái trước mặt.Dương Lãnh Phong háh trước giờ luôn sống với thực tế.Hắn sẽ chọn thừa nhận và đối mặt chứ k chọn trốn tránh.

Vì thế.Hắn thừa nhận.Quả thực quả thực hắn đã động tâm với cô rồi.

Hắn.....

Hắn đã tự hứa với bản thân sẽ k bao giờ động tâm yêu thương người con gái khác.

Vậy mà.....

K hắn k thể nào trong tim hắn mãi mãi và mãi mãi chỉ có người con gái đó thôi.

Người con gái ấy mang tên Trần Tuyết Vũ.

Ném một cái thẻ vàng cho nó.Hắn xoay bước đi một cách vội vã vẫn k quên bỏ lại một câu

-Cô muốn mua gì thì mua.Tôi ra đầu đường đứng chờ tôi.

Nói xong thì bỏ đi luôn.

Đề lại nó một mình cầm thẻ vàng trong tay tức giận ngụt trời.

Hắn tưởng nó thiếu tiền à.Ném cho cái thẻ vàng rồi đi luôn.Hứ hắn xem nó là ai.

Nhưng tức giận thì ít đau lòng thì nhiều.Nó biết hắn là giả dối.Có ý tốt đóng giả làm bạn trai nó.Nhưng nó muốn hắn cứ giả dối như thế.Đừng lạnh lùng như thế này.Nó.....

Có lẽ đã có chút gì đó gọi là yêu rồi.

Có lẽ chỉ là một chút.Một chút thôi.Gọi là yêu hắn rồi.Vậy tại sao k cho nó tiếp tục ảo tưởng đi chứ.

Cầm thẻ vàng trong tay nó định ném vào sọt rác.Nhưng sau đó nghĩ lại.Cầm bỏ vào balo.

Rồi xoay gót đi.

Còn đâu tâm trạng mà mua với chả sắm chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Lâm Yến Vy nó trước giờ tuy là tiểu thư quyền quý.Nhưng những thứ nó biết được học được thì còn nhiều hơn người thường.

7t đã được sư phụ nhận và huấn luyện trong Death.

10t học cách lẩn lộn trong cuộc sống.

12t trà trộn đi lấy thông tin.

13t đã trở thành nàng Huyền cơ huyền thoại.

14t được pama tin tưởng giao cho công ti để cai quản

Nghe thì như giả nhỉ?

Nhưng đó lại là sự thật.K chỉ có mình nó mà Hân Ngọc Linh và mọi người trong bang đều được huấn luyện như thế.

Cái gì cũng có giá của nó.Để trở thành những cái tên huyền thoại cả hắc lẫn bạch đạo thì cái phải trả đâu có dễ dàng gì.

*****

Nó trở về nhà nằm trên giường suy nghĩ.

Cái phần tình cảm kia có lẽ ăn sâu vào trong nó rồi.Nhưng nó nghĩ mình sẽ k ngu ngốc mà bám theo hắn giống như mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu kia đâu.

Vì vậy chặt cây khi còn nhỏ sẽ dễ hơn là đợi nuôi to rồi mới chặt.Nó sẽ bỏ đi tình cảm này.

Theo tình hình bây giờ thù hoi khó nhưng có lẽ nó sẽ làm được.Đúng vậy.Mây sẽ làm được.Cố lên Lâm Yến Vy.

*****

8h tối đầu đường nhà nó.

Một chiếc Bentley sang trọng đậu ở đây.Ngồi trong xe là hắn.Tâm trạng cực rồi bời.

Tình yêu.Yêu.....phản bội.....yêu...

Mấy cái chữ này cứ lộn vờn trong đầu hắn làm hắn mệt mỏi.

Bỗng một tràng tiếng gõ cửa xe vang lên chặt đứng suy nghĩ của hắn.

-Mở cửa đi vào đi-hắn hạ kính xe nói ra ngoài.

-Im lặng

-Tôi nói mở cửa xe vào đi-hắn bực mình gầm lên nhưng

-Im lặng

Chả lẽ có ma?-một cái ý nghĩ ghê tởm xẹt qua đầu hắn

Vớ vẩn.Hắn k tin mấy truyện đó đâu.

Thế là hắn mở cửa xe ra.

Đạp vào mắt k phải là ma mà là một mỹ nữ vô cùng nóng bỏng.

Ăn mặc thiếu vải trầm trọng(chắc do trên đường đến bị cướp ăn trộm mất mấy miếng vải....hắc.hắc).

Sắc mặt hắn sa sầm xuống nhìn người phụ nữ trước mặt mà lạnh giọng hỏi.

-Cô là ai.

-Em là người đợi anh ở đây-mỹ nữ k những ăn nói ngỗ ngược mà còn uốn éo thân mình.

Cả người mặc áo voan xuyên thấu đỏ rực.Lộ hết cả nội y bên trong.Mặc dù bên ngoài trời gió đêm thổi.

-Lâm Yến Vy đâu.

-A.....cô ấy á.Đi chơi với Lục thiếu rồi.Mà k hiểu Lục thiếu nghĩ gì mà lại chọn cô ta nha....Hừ...bất quá e có.....-mỹ nữ chưa nói hết câu mặt hắn đã tím hết lên vì giận.

Người con hái chết tiệt.Dám thất hẹn hắn mà đi chơi với tên đàn ông khác đã thế còn lòi đầu ra một đứa con gái khác để đi với hắn.Nghĩ hắn là ai????

Hừ...hừ...Lâm Yến Vy cô đợi đấy.

Thế là hất người con gái đang bám hắn như kẹo cao su ra.

-Cô ta giờ ở đâu???

-Làm sao mà em biết được-mỹ nhân xoa cái mông bị bầm dập.Đáng thương mà trả lời

K thèm quan tâm cô ta nữa.Hắn nhảy vào xe phóng đi luôn

-.....

Nó ở bên này đang ngồi ở bờ biển hóng gió ban đêm.

Mặc dù có chút lạnh nhưng như thế làm nó thoải mái và thanh tĩnh hơn.

Nó đã quyết định rồi.Sẽ k bám víu lấy hắn nữa.

Nó sẽ công bố thân phận thật của mình.Vậy là xong.

Có lẽ chuyện từ đầu tới cuối chỉ đơn giản vậy thôi nhưng do nó làm cho trở nên nghiêm trọng vậy chứ.

-Ciara.Tỷ có chuyện gì bực sao-Lục Vương Tề ngồi ở bên nhìn k nổi hỏi.

Cũng lạ mà.Tự nhiên sư tỷ lệnh cho hắn chờ đi biển.K shock sao được.

-K có.

-Nhưng đệ thấy tỷ lạ lắm.Có phải tỷ yêu rồi k?Người ta thường nói khi yêu con người sẽ trở nên khác thường-Vương Tề tò vè am hiểu nói

-Ước gì có Thư Tâm ở đây nhĩ-nó k phủ nhận cũng k chấp nhận mà hỏi đi một chuyện khác.

-Cô cô vẫn ở bên Pháp.Chắc còn lâu nữa mới qua đây.

-Đứa nhỏ ham chơi.....-nó nghĩ bề Thư Tâm thì lại mỉm cười.Một người con gái đã giúp anh nó.....thôi quên đi k nhắc lại chuyện đó nữa .

Hắn lái xe đến.Ném chìa khóa cho trợ lý rồi lòi nó lên máy bay tư nhân đã đậu sẵn ở đấy.

Nhưng lần này sao nó để hắn lòi đi chứ.

Siêu cao thủ Karatedo với teakwondo đó nha.

Thế là nó động thủ.Hắn nhanh nhẹn thoát được.

Rồi k nói nhiều lời đem nó vác lên vai như vác heo đi thẳng vào khoang máy bay.

Làm hại ruồi bay hết vào miệng phi công người hầu và cả anh trợ lý nữa.

Lý do :há miệng quá to.

-Này này.Dương Lãnh Phong anh làm cái trò gì vậy hả.Thả tôi xuống-nó nằm ngang trên vai hắn mà la oai oái.

Hắn cứ mặc kệ.Bước vào xong cửa tự động đóng vào.

-Xuất phát đi-lúc này hắn mới mở miệng ra bảo phi công.

-Dạ.

-Khoannnnnnnnn.....Đi đi đâu.Tôi k đi đâu hết.huhu.Mẹ ơi cứu con con bị bắt cóc-nó nghe vậy lập tức phản đối.Rồi than trời than đất.

-Em yêu.Chúng ta phải đi du lịch tình yêu đó-hắn đem mặt ghế sát mặt nó cảnh cáo

Nuốt nước bọt cái ực.

-Nhưng tôi chưa đồng ý

-Hừm.....-hắn giọng lười biếng nhưng độ cảnh cáo cao mà nhìn lại nói.

-Hi Dương thiếu.Anh chỉ cần hắt hơi một cái là có cả đám con gái đi theo anh.Cần gì bắt tôi đến đây-nó chỉ giỏi nhất là đi vỗ mông ngựa người khác thôi.

-Em nói câu nữa tôi lập tức hôn em-(Pule.sao anh bá đạo vậy chứ.hihi.Nhưng e thích.haha)

Nó nghe vậy thì dám nói câu nữa mới lạ.Trong lòng khẳng định.Dương lãnh Phong mà nói vô si thứ hai.Chắc chắn k ai dám xưng thứ nhất.

Thôi kệ anh ta.Nó đi ngủ đây.Dù gì cũng k thoát được.Thì nằm yên hưởng phúc k sướng hơn à.Được đi chơi mà lại.haha

Thế là Vy nhà ta ôm luôn cái giường bông cực kỳ ấm mà ngủ.

Chỉ một lúc sau tiếng thở đều đều của nó vang lên chứng tỏ đã đi gặp Chu Công rồi.

Nhìn nó lúc này hắn chỉ biết lắc đầu.Vừa nãy thì khóc om tôi kêu la điếc tai.

Bây giờ thì lại ôm chăn mà ngủ như cún con.Nhưng cái người con gái nắng mưa thất thường này lại khiến cho tim hắn cũng nắng mưa thất thường luôn.

Thật khó hiểu.

Nó lúc này như thế này yên bình trẻ con đến mức hắn quên luôn cơn giận vừa nãy.

Ngồi nhìn nó ngủ một lúc.Hắn cũng tới một cái giường khác nằm xuống ngủ.Cả ngày hôm nay hắn thật sự quá mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Sau mấy giờ trên máy bay mệt mỏi cuối cùng cũng đến nơi.

Nó ngồi trên ghế làm việc của hắn đọc sách vớ vẩn thấy máy bay đã hạ cánh thì mừng thiếu chút nữa nhảy lên.

Hón hờ chạy ra cửa.Lại phát hiện hấn vẫn đang ngủ.

-Cái tên Gió Lạnh này là heo sao ngủ lằm thế

Nó dón đến bước chân đi về chỗ hấn ngủ.Giựt tóc ra chuẩn bị chọc hấn thì bất ngờ bị một sức mạnh kéo xuống.

Àmmmm.....

Cả người nó theo xu thế bị hấn kéo nằm sấp lên người hấn.

Cái mũi nhỏ xinh của nó theo đà bị hấn kéo thế là đập phải lồng ngực rắn chắc của hấn.

Muốn gây mũi nó luôn rồi.

-Anh dám giả bộ ngủ.Còn ức hiếp tôi.Anh thấy nhan sắc tôi đẹp nên định phá hủy đi đúng k??-nó oan khuất đáng thương xoa xoa cái mũi nhỏ bị va đập mạnh mà trách cứ hấn.

Nhìn điệu bộ của nó lúc này cứ giống như.

"Chị" Phong nhà ta quá ghen tỵ với sắc đẹp Vy Vy.Thừa cơ hội phá hủy nhan sắc chị ý.Đề độc chiếm ngôi vị nữ hoàng sắc đẹp.

Quả nhiên chỉ có chị Vy nhà ta dùng cái từ này để miêu tả hình ảnh hiện tại.

Chẳng biết là ngu hay ngốc nữa.

Nhưng Phong nhà ta phá lệ k tức giận mà còn cười ầm lên như xem phải phim hài vậy.

Nó ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hấn như động vật ngoài hành tinh mới đáp xuống Trái Đất.

Đơ đơ một hồi nó nghĩ thầm

Cái tên Dương Lành Phong này đúng là tên yêu nghiệt.Lúc nào hấn cũng đẹp vậy sao.Trong mọi hoàn cảnh vẫn có thể phóng điện với người khác phái.

Nhưng nhìn hấn lúc này đẹp thiệt nha.Thường ngày hấn k đem bộ mặt lạnh băng k thì lại là vẻ vô sỉ hết mức.Mặc dù đẹp nhưng nhìn là muốn đá vào cái bần mặt đấy rồi.Còn bây giờ hấn cười với một nụ cười tự nhiên thế này.Ôi đẹp chết mất.

Nó cứ nhìn hấn đến quên cả chớp mắt.Đang tiến vào cơn mơ mộng với bạch mã hoàng tử.

Bỗng

-Thu nước miếng của em lại đi.Sắp ngập máy bay luôn rồi-K biết hấn từ đâu sách đến thùng nước.Còn là nước rửa chân nữa chứ.Đổ cái rằm vào đầu nó.

Lúc này nó mới trở về hiện tại.

Nhìn cái vẻ mặt nín cười đến nội thương của hấn.Vừa tức vừa thẹn nhéo cho hấn một cái thật đau rồi chạy xuống máy bay.

-Dương Lành Phong tôi rửa "em trai" nhà anh bị bại liệt.-nó khí thế bùng bùng mà hét lên.Đủ làm mấy vị phi cơ sợ hãi.

Quả nhiên chỉ có thiếu gia mới có thể ăn những món có khẩu vị nặng như thế này

-----

Lúc này

Khung cảnh trước mặt nó làm nó thích thú.Những chiếc thuyền nhỏ trôi lênh bênh trên mặt nước.Im lặng và tĩnh mịch một cách thần kì.Nhìn khung cảnh này thật nên thơ.K hồ danh là dòng sông tình yêu.

Nó như bị hút hồn vào cảnh trước mắt.

Quên cả bực tức lỵc này.

K biết qua bao lâu

Thì hấn đi xuống.Mặt tựa tiếu phi tiếu mà cười.

Đến khi xuống đến nơi nhìn xung quanh bốn nơi đều là nước thì nụ cười lập tức cứng lại.

Vài phút trước.

-Thang Duy Triệt.Tôi cho cậu trong thời gian ngắn nhất đem xe đến đón tôi ở Venezia-giọng hân uy quyền mà hét vào điện thoại.

-Cậu chủ Dương ạ-Duy Triệt ở bên kia điện thoại mà tay run lên.Đang yên lành sao cậu chủ lại điện đến cho cậu.

-Chứ cậu nghĩ ai?Hừm?Trong thời gian ngắn nhất đem xe đến Venezia đón tôi.

-Cậu chủ Dương.Ách cái đó nghe là k thể..... ..-k đợi Duy Triệt nói hết câu.Hắn trực tiếp ngắt máy.

Hắn nghĩ chắc lại kì kèo thời gian chứ gì.

Còn Duy Triệt ở bên kia điện thoại mặt dờ khóc dờ cười.Cậu chủ đang thử EQ của cậu đấy à.Vác xe hơi đến Venice mà thả xuống nước à.Có Tôn Ngộ Không chưa chắc làm cho xe đi được ở Venice ấy chứ.Mẹ ơi đến thành phố sông nước mà đòi lấy xe hơi đi là sao.

Chả khác nào vác máy bay bay đến hỏi thăm sức khỏe Long Vương cả.....

Hắn ở bên này

Nhìn khắp nơi đều là nước.

Thì lập tức hồi hận về cuộc điện thoại mấy phút trước.

Haizzz

Dương Lãnh Phong hắn cũng có ngày hồ đồ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cặp đôi trẻ con

Nó và hắn đứng nhìn ngó đông tây một hồi.K ai biết phải đi hướng nào và đi đâu.

-Bây giờ đi đâu???-nó mơ màng nhìn ngó khắp nơi mà nói.

-Làm sao anh biết??-hắn vô tội nhún vai.

-Haizzz.....Vậy chúng ta đi hỏi thử xem vậy-nó dẫn đầu đi đến chỗ một người khách du lịch khác.Lưu loát dùng tiếng Anh hỏi.

-Sorry for bothering! You can tell me how to go to the center of Venice?

(Xin lỗi vì làm phiền!Ngài có thể cho tôi biết làm sao đi đến trung tâm Venice?)

-Sorry because I did not know! You can find local people to ask.

(Thật xin lỗi bởi vì tôi cũng không biết!Bạn có thể tìm người địa phương để hỏi).-người khách du lịch tao nhã trả lời nó.

-Oh? No problem! Anyway, so thank you.Nice to know you.See you again!

(Oh?Không sao! Dù sao cũng rất cảm ơn ngài.Rất vui được quen biết.Hẹn gặp lại!

-It's not a problem. Along the tourists at all. I am also happy to know you. Beautiful little girl. My name Jonson. Do not know what's your name?

(Không có gì đâu.Cùng là khách du lịch cả.Tôi cũng rất vui được biết cô.Tiểu mỹ nữ.Tôi tên Jonson.Không biết tên cô là gì?)-vị khách du lịch tên Jonson vui tính mà dễ gần nói chuyện với nó.K hay hắn ở bên cạnh đang ôm cả bình giấm chua mà bốc khói.

Rất cuộc k nhin được nữa.K đợi nó trả lời lập tứ chen vào.

-Her name Vy.And me.My name Duong Lanh Phong.It's her boyfriend.Nice to meet you.We are don't delay his schedule.See you again

(Cô ấy tên Vy. Còn tôi là Dương Lãnh Phong. Chính là bạn trai cô ấy. Rất vui được quen biết anh. Chúng tôi k làm chậm trễ lịch trình của anh nữa. Hẹn gặp lại)- Tuôn một tràng xog k đợi người kia kia lời lập tức kéo nó đi một đường.

Người khách kia sao k biết tâm tư của hấn chứ. Linh cảm đàn ông rất rõ ràng. Người đàn ông đó đang ghen. Quả nhiên là dục vọng chiếm hữu quá cao. Haizzzz.....

Chỉ tiếc là nó quá thông minh hay quá ngu ngốc. K biết biểu hiện lúc này của hấn đại diện cho cái gì.

Chỉ biết đương nhiên bị người ta kéo đi như bay. Mà phản ứng của con người bình thường là..

-Dương Lãnh Phong anh bị điên à tự nhiên kéo tôi đi làm gì. Buông tay ra coi. Mà anh có biết đi đâu đâu mà kéo- vừa giãy dụa thoát khỏi cái bàn tay to của hấn. Nó vừa mở miệng cầu nhau.

Hấn tức giận mím môi k nói gì.

Xoay người hướng tới một người phụ nữ bản địa dùng tiếng Ý hỏi.

-Mi dispiace disturbarla. Siamo turisti che arrivano qui. Attualmente nessuna idea di come trovare l'hotel per riposare. Può guidarci e andare via?

(Xin lỗi làm phiền cô.

Chúng tôi là khách du lịch đến đây.

Hiện tại không biết làm sao để tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Cô có thể dẫn chúng tôi đi được không?- Bởi vì sóng trong gia đình quyền quý. Lăn lộn đã lâu. Nên tiếng Ý của hấn hay k khác gì người bản xứ.

Hấn tiếng Ý thành thực của mình hỏi người phụ nữ kia.

Người dân ở đây rất thân thiện. Và lại họ gặp cả trăm trường hợp như thế. Nên người phụ nữ rất vui vẻ gật đầu. Đồng ý là hướng dẫn viên cho nó và hấn.

Vì trước hết nó và hấn cần chỗ nghỉ ngơi nên biện pháp nhanh nhất là đến trạm Santa Lucia đón một chiếc Water Taxi.

Chiếc thuyền di chuyển nhanh trên dòng nước. Lướt qua những ngôi nhà cổ kính được người ta tân trang lại bằng những màu sắc rực rỡ.

Xanh lam. Đỏ. Cam hồng vàng. Dù màu sắc cả.

Quả nhiên chỉ những ngôi nhà ở Venice mới chọn những màu sắc sặc sỡ như thế cho ngôi nhà của mình thôi.

Trên mặt nước màu xanh thẳm xông xênh vỗ vào nhau. Những chiếc thuyền Gondola chở những cặp tình nhân đang vui vẻ bên nhau. Nhìn họ thật sự rất vui vẻ và gần gũi.

Nó đang say sưa ngắm nhìn thì có một bàn tay to ấm và rắn chắc đan xen những ngón tay vào tay nó mà nắm chặt.

Nó ngạc nhiên nhìn lại thì thấy nụ cười rạng rỡ của hấn.

Tìm nó lúc này đã mềm nhũn như nước rồi.

Nụ cười của hấn lúc này mới đẹp làm sao.

Rạng rỡ dưới ánh nắng mà tỏa ra thứ ánh sáng kì diệu. Tựa như vị thần Apollo trong truyền thuyết vậy.

Nó nhìn hấn với ánh mắt mê mông lung mờ hồ. Nhưng cũng k rút tay ra khỏi tay hấn. Trái lại còn nắm chặt hơn. Tựa như cho dù sóng gió đến đâu cũng sẽ k buông tay vậy.

Hai người đang chìm vào thế giới của nhau thì bất chợt người phụ nữ dẫn đường cho nó và hấn lên tiếng.

Bà ấy nhìn nó và hấn với một nụ cười thân thiện và ánh mắt ám muội.

Lúc này nó mới xấu hổ rút tay ra khỏi tay hấn. Đỏ mặt quay đi.

Hấn thì vô cùng bức mình vì có người phá hỏng chuyện tốt của mình.

-Davvero dispiace disturbarla due. Ma voglio chiedere è quando due persone si scelgono alberghi di lusso o civili?

(Thật xin lỗi đã làm phiền hai người.

Nhưng tôi muốn hỏi là hai người muốn chọn khách sạn cao cấp hay thường dân?)-người phụ nữ nhu hòa mà cười.Mặt k có gì là về hối hận khi phá chuyện tốt của người khác.Không những thế còn ân cần hướng nó mà nói

-Giovane ragazza senza vergogna! Le coppie che vengono qui sono così anche. Non solo pugno o. Sono anche più intimo lì.haha

(Cô gái trẻ không cần xấu hổ!

Các cặp tình nhân đến đây đều như vậy cả.

Không chỉ nắm tay thôi đâu.

Họ còn thân mật hơn nữa kia.Haha).

Nó đâu phải k biết tiếng Ý đâu.Còn k kém người địa phương luôn ấy chứ.Nên sao k hiểu lời bà ấy được.Lúc này chỉ hận k có cái lỗ mà chui xuống thôi.

Hắn vô cùng k thích bạn gái mình bị người khác khi dễ.Nên lên tiếng cắt đứt sự xấu hổ của nó

-Selezioniamo hotel di lusso. Grazie.

(Chúng tôi chọn khách sạn cao cấp.

Cảm ơn)

Nói xong thì ôm lấy bà vai nó cho nó tựa vào ngực mình mà quay đi ngắm cảnh.K thêm để ý đến người phụ nữ kia.

Còn người phụ nữ kia chỉ biết cười lắc đầu với tính trẻ con của cặp đôi thú vị này.haha

K biết cặp đôi thú vị này có thể mãi mãi như thế được k?

E là khó.Nhưng dù sao bà vẫn thầm cầu nguyện chúc phúc cho tình yêu của họ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Liệu anh có động lòng không?

Dọc chặng đường đi gia bao nhiêu lối nhỏ ngã rẽ phức tạp.Nếu không có người phụ nữ kia chỉ dẫn.Đảm bảo nó và hắn đi du lịch vòng quanh Venezia luôn.

Bây giờ nó khẳng định , giao thông đường thủy ở Venice còn phức tạp hơn ở đường bộ.

Nhìn những ngôi nhà cao ngều nổi trên mặt nước theo kiến trúc Gothic cổ,trên những chiếc cửa sổ trồng những loài hoa nhiều màu sắc mà nó không biết tên-Thật đẹp và thật hài hòa.

Nó thấy cuộc sống như thế này thật yên bình gần gũi.Không ồn ào,không có tham vọng,trong lành và thật tinh khiết,không bị chính cái gọi là cuộc sống chèn ép.

Chỉ lẳng lặng.....

Êm đềm như mặt nước mà trôi qua từng ngày.

Sống với bản chất thật của chính mình và được sống với người trong tim họ trọn đời.

Có lẽ nhiều người cho đó là cuộc sống nhàm chán và nhạt nhẽo.

Nhưng với nó.....

và cả hắn nữa.

Đó là cuộc sống mà nằm mơ cũng muốn mơ đến.

Nhưng cuộc sống thật không như ý.

*

Quả nhiên Venice được mệnh danh là Dream City hoàn toàn không sai.

Khi những cặp tình nhân đặt chân đến đây.Họ luôn mơ mộng cho mình và người ấy có một cuộc sống yên bình.

Nếu đã là Thành phố mộng mơ.Đừng một lần bước đến đây.Vậy thì...

Nó sẽ cho mình mộng mơ một lần vậy.

Chỉ một lần thôi.

*****

Quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh mình,bất giác nó nở một nụ cười hạnh phúc.

Không yêu thì sao?

Nó sẽ chấp nhận giả dối.Mặc kệ sau này ra sao.Chỉ cần hiện tại.Buông thả chính mình một lần thôi.

Siết nhẹ đôi bàn tay.Nó nâng môi gọi tên hắn.Bằng trái tim,không phải bằng lý trí-Phong!

-Hừm-hắn đang trầm tư.Nghe thấy có người gọi tên mình.Theo bản năng quay sang phía nó.

Nó không trả lời,cũng không nói gì mà....

Kiểm gót chân.Từ từ nhắm mắt lại.Lấy đôi môi của mình chạm vào bạc môi mỏng của hắn.

..Thật lạnh-đó là cảm nhận đầu tiên của nó.Giống như con tim hắn vậy.

Một trái tim sắt đá và.....lạnh lùng.Không có độ ấm của thứ mang tên tình yêu.

Hắn.....

Chưa từng yêu ai sao?

Sao lại có thể lạnh lùng và vô tình như vậy?

Nó không biết tâm tư và cảm nhận của hắn.

Chỉ thấy hắn sững sờ.Có lẽ là không tin nó lại chủ động hôn mình.

Còn đối với hắn.Suy nghĩ của nó chỉ đúng một phần.

Phải!Hắn không tin nó chủ động hôn mình.Mặc dù nụ hôn này.Chỉ như chuồn chuồn nước thoáng qua thôi.Nhưng tim của hắn,lòng của hắn,suy nghĩ,lý trí và cả ánh mắt nữa,tất cả,hiện tại đã tràn ngập hình bóng rồi.

Đúng vậy!Khi một người đang đứng giữa bờ vực ranh giới giữa lý trí và con tim.Thì chỉ cần một mồi lửa nhỏ mang hương vị tình yêu thôi,lý trí sẽ hoàn toàn thất bại.

Là hoàn toàn thất bại!

Đôi tay của nó và hắn.Vẫn đan vào nhau.Chưa từng rời ra,,,dù chỉ là một tích tắc.

●●●-●●●●●

Đem môi mình từ từ rời khỏi môi hắn.Nó hạ đôi chân xuxuỏ,chóp động hàng lông mi dài cong vút mỏng manh tựa như cánh bướm mà mở mắt ra.

Có lẽ hôm nay nó hơi lạ.À mà phải nói rất lạ mới đúng.

Đem cánh tay còn lại của mình vòng qua eo hắn.Ôm thật chặt.Tựa đầu mình vào lồng ngực hắn.Để lắng nghe tiếng đập của trái tim hắn.

Có lẽ để dối mình rằng,hắn đang động tâm và cũng có một chút yêu mình.

Vì nụ hôn của nó chẳng? -Có thể lắm chứ!

Tình yêu là một trò chơi trốn tìm.

Một người ra sức lừa dối chính mình. Là người kia cũng yêu mình, có động tâm với mình. Chỉ cần mình ra sức đi tìm, và kiên trì nắm giữ lấy là sẽ có được.

Còn người còn lại thì lại ra sức trốn tránh. Mặc dù biết là mình có yêu và rất yêu người kia. Nhưng

Lại hoảng sợ.....không dám đối mặt. Chỉ còn cách trốn tránh.

Đề rồi hai người phải chìm vào đau khổ.

Liệu có đáng không?

Đương nhiên là không rồi. Nhưng có lẽ đó mới là tình yêu thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chúng ta ở chung sao?

Sau mấy chục phút đồng hồ trên Water Taxi. Người phụ nữ đưa nó và hân đến một khách sạn năm sao trắng lộng lẫy.

-Due persone vogliono scegliere una camera singola o doppia?

(Hai người muốn chọn phòng đơn hay phòng đôi)- Tiếp tân khách sạn hướng tới phía hân và nó lên tiếng hỏi.

-Abbiamo scelto una camera singola. Grazie

(Chúng tôi chọn phòng đơn. Cảm ơn)-nó lên tiếng trước cướp lời hân.

-Bummer. Singola è scaduto. Abbiamo avuto solo una camera doppia! Due persone hanno preferito affittare lì?

(Thật xin lỗi.

Phòng đơn đã hết.

Chúng tôi chỉ còn phòng đôi!

Hai người có muốn tiếp tục thuê không ạ?)-cô tiếp tân kiểm tra một hồi thì lên giọng đáng tiếc mà thông báo với nó.

Nghe xong mặt nó còn méo hơn cả bánh bao bị người ta ngào nặn.

Chuyện gì vậy trời. Hết phòng đơn là sao.

Làm ơn đi. Nó chưa muốn ở chung phòng với hân đâu.

Hân thì nhìn cái biểu tình quẫn bách méo mó của nó thì phải phì cười.

Làm như ở chung với hân, hân ăn thịt nó không bằng.

Hân cũng không phải loại "giấu đồ bìm leo" mà chiếm tiện nghi của người khác đâu.

Hân mỉm cười xã giao mà nói với tiếp tân

-Lei ci ha dato anche una camera doppia

(Cô cho chúng tôi một phòng đôi cũng được).

-Khoan tôi không đồng ý. Tôi không muốn ở chung với anh. Tôi không thuê.-nó nghe hân nói vậy lập tức phản bác

-Vậy tùy em-hân làm như không có gì mà nhìn vai nhìn nó

-. Lei ci dà anche due camere doppie. Grazie

(Cô cho chúng tôi hai phòng đôi cũng được. Cảm ơn)-nó không thèm liếc mắt hân quay sang cô tiếp tân.

-Si è scusato con lei. Perché prenotare nessun anticipo due indietro nel tempo molti turisti. Quindi la nostra camera d'albergo solo una singola coppia!Due persone comunque ed è un comune amanti ma.Song sarà più che felice.

(Thật xin lỗi.Vì hai vị không đặt phòng trước và đang trong thời gian nhiều người đi du lịch.Nên hiện tại khách sạn chúng tôi chỉ còn một phòng đôi duy nhất.Mà hai người dù gì cũng là tình nhân mà.Sống cùng nhau sẽ càng nồng ấm hơn)-cô tiếp tân lại một lần nữa thông báo tin buồn cho nó.Còn kem theo giọng nói kiểu "đó là chuyện đương nhiên mà" nữa.

Hại nó vừa cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua đầu đồng thời còn á khẩu không nói được gì.

Chả lẽ hôm nay ra đường nó quên thắp hương sao?

Chắc vậy rồi.Chứ sao lại đen đui thế này chứ.

Còn hần không những không hiểu cho nó còn đá thêm câu vào.Làm nó muốn đem xéng xúc hần đi luôn.

-Giờ sao?Em ở chung với tôi.Hay thả thúng ra sông mà ở.

-Tôi nhìn anh một lần-nó nói mà bột răng bay khắp nơi(do nghiêng mạnh quá ý mà).

Vậy là hai người lấy được thẻ phòng.Nhưng do khách sạn này là cầu thang bộ.Nên những người khác đều thông minh chọn lầu thấp mà ở.Chỉ còn nó và hần đến sau.Đành ở phòng cao nhất vậy.

Mẹ ơi.....Hôm nay là thứ sáu ngày 13 sao vậy trời.

*****

Hộc.....hộc.....hộc

Nó vừa ôm bụng vừa thở như trâu.Còn hần mặc dù không đến mức như thế nhưng cũng mòi hơi nhể nhại.

-Xây nhiều phòng như thế làm gì không biết.....mệt chết mất.-nó tựa vào cửa mà hỏn hỏn nói.

-Em định đứng ngoài này mãi sao?-mặc dù mệt nhưng hần vẫn thông minh hơn nhiều

-Thì anh cứ mở cửa đi tôi đâu có cấm.-hần đang khiêu chiến với tính nhẫn nại của nó sao vậy.

-Em tựa vào cửa thế kia anh mở kiểu gì.

Lúc này nó mới quay đầu.Thì nhìn thấy cái cánh cửa sau lưng mình.Mới xấu hổ cười hề hề đi ra cho hần mở cửa.

Thật xấu hổ chết được mà.

Haizzxx

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

-Đúng là lừa người.Năm sao gì mà lại cho đi cầu thang bộ.Hử-nó hậm hực đi theo sau hần vào trong phòng.Vừa đi vừa càu nhàu.

-Em không nói là chết à.Mệt muốn chết.Bây giờ đi tắm đi rồi đi ăn thôi.Không thôi anh kệ em-hần giả bộ hỏn dỏn với nó.Nhưng thực chất hần cũng hơi mệt.

-Hừ.Anh mở miệng ra là không có cái gì tốt đẹp mà

-Em.....

-Rồi rồi.Tôi đi tắm trước đây-không thèm tranh cãi với hần nữa.Nó lết xác vào phòng tắm.

Nhưng vừa bước vào lại bước ra.

-Sao vậy.Em tính không tắm sao-hần thấy ngạc nhiên đá đều nó một câu.

-Không tắm cái đầu nhà anh.Tại anh tự nhiên lôi kéo tôi đi.Nên tôi không có quần áo đây này-Đúng vậy.Tất cả là tại hấn.

Hấn---

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Nó bực mình lao ra khỏi cửa hàng quần áo.

-Dương Lãnh Phong chết tiết.Dương Lãnh Phong đáng ghét....Đồ độc tài.Lúc nào cũng cho mình là đúng.Anh đi chết đi-nó vừa đi vừa giậm.chân mà lấm bầm chửi hấn.

Bỗng có một giọng nam dễ nghe gọi nó.

-Tiểu Mỹ Nữ.Sao cô lại đi dạo một mình ở đây vậy?Bạn trai cô đâu?-Jonson vui mừng nhìn nó mỉm cười vì trong một ngày lại tình cờ gặp nó đến hai lần.Đúng là có duyên mà.

Nó nghe thấy có tiếng gọi cũng không quay lại vì nghĩ không phải gọi mình.

-Cô gái.Rất vui được gặp lại-Jonson vội cầm lấy cánh tay nó lại.Vì sợ nó không nghe thấy.

Nếu cảnh này bị hấn thấy thì đảm bảo mai cả Venice được ăn giấm miễn phí.

Nhưng sự đòi thường thì không như ý.

Đúng là ghét của nào trời trao của đó.

Bởi vì...

Xa xa có một cột băng di động đang tỏa ra mùi chua của giấm.Và ánh mắt đủ giết người.

Tại vì

Hấn thấy nó giận thì vội vã đuổi theo.Tìm mãi mới thấy cái bóng dáng nhỏ nhỏ mảnh khảnh của nó.

Lại thấy nó cùng cái tên chết tiết kia đang nín nín kéo kéo nhau.

Thật tức chết hấn mà.

Còn nó bị giật mình nhìn cánh tay bị người khác kéo.Rồi ngẩng lên nhìn thấy khuôn mặt một người đàn ông

-Chúng ta quen nhau sao??-nó lạnh nhạt hỏi rồi nhìn chăm chăm vào tay mình.

Lúc này Jonson mới xấu hổ thả tay nó ra mà giải thích

-Cô gái cô không nhớ tôi sao.Lúc sáng nay cô và bạn trai cô có hỏi tôi đường đó

Nó trầm tư một lúc mới nghĩ ra.

-Nhưng lúc đó anh....-đâu có biết nói tiếng Việt.

-À.....tôi cũng là người Việt đó nha.hihi.Bố tôi là người Anh nhưng mẹ tôi là người Việt-Jonson tự nhiên mà nói về nguồn gốc của mình

-Ra là vậy.....

-Hihi...À mà bạn trai cô đâu sao lại đi dạo một mình-Jonson vẫn không quên thắc mắc của mình

-Anh ta bị xe tông chết rồi-vừa nhắc đến tên của hấn nó lại thấy tức nga.

-Cô gái à.Ở đây làm gì có xe mà tông.Nếu có tôi nguyện già đi chục tuổi làm chú cô luôn-Jonson vui tính mà chọc vui nó

-Phi.....vậy thì anh ta bị thuyền tông chết được chưa????-nó cuối cùng cũng phải phì cười.Anh chàng này thật vui tính đó nha.....

-Cuối cùng cô cũng cười rồi..

À mà hai người đang giận nhau sao?-Rất dễ nhận ra mà.Anh cũng muốn biết xem hai người có phải giận nhau không.Nếu thật anh cũng muốn họ làm lành.Vì thực sự họ rất đẹp đôi.Và cũng dễ nhìn ra hai người họ rất yêu nhau

Nó im lặng trầm mặc không nói gì.

Biết mình đã nói sai rồi.Không nên xen vào chuyện của người khác.Jonson vội vàng xin lỗi nó

-Thật xin lỗi.Tôi không nên hỏi vấn đề này....

-Không sao.Tôi không để ý.Chỉ là có thể không trả lời câu hỏi này được không?

-Đương nhiên rồi.Tại tôi nhiều lời quá).Jonson làm bộ mặt buồn buồn mà nhìn nó

-Tôi đã nói không sao rồi mà.

-Cô thật là....-Lúc này....Jonson còn chưa kịp nói hết câu thì đã có một bóng dáng anh tuấn lao tới.

Một tràng từ ngữ lao ra không quản có ai muốn nghe hay không

-Cô ấy là bạn gái tôi.Và bạn gái tôi không muốn gặp anh.Vì vậy lần sau gặp cô ấy thì tránh xa cô ấy ra một chút-hắn hai mắt cháy rục muốn thiêu đốt đôi phương mà tuyên bố.Rồi không đợi ai kịp nói gì trực tiếp kéo nó đi.

Đích xác là lần này nó bị hắn chọc giận thật rồi

-Này này.....Anh bị thần kinh...Hông nào hay nào bị úng nước hay sao tự nhiên lại kéo tôi đi.Còn nữa tôi nói không muốn gặp anh ấy hồi nào.Anh đừng có quá đáng-nó vừa kéo tay mình ra khỏi tay hắn vừa chửi bới kêu la.

-Anh quá đáng??-cuối cùng hắn cũng dừng cước bộ lại nhưng vẫn nắm chặt tay nó mà xoay người lại hỏi

-Không đúng sao?

-Vậy em cùng hắn ta thân mật là không quá đáng-hắn nói như muốn hét vào tai nó luôn.....

-Đúng vậy.Tôi và anh ấy thân mật thì có gì quá đáng.Anh dựa vào cái gì mà quản tôi?-máu nóng của nó xông lên rồi nên không quản hắn có tức thế nào thì nó cũng quyết đối nghịch hắn.

-Dựa vào tôi là bạn trai em.

Dựa vào tôi là bạn trai em?Nghe câu này nó nhếch môi cười mỉa mà hỏi ngược lại hắn

-Anh yêu tôi sao?

Đúng vậy.Hắn yêu nó sao?Nếu không thì dựa vào cái gì mà quản nó!

Câu này của nó làm hắn á khẩu không nói được gì?

Có thể nói được gì chứ.

Nói tôi không yêu em à. Vậy thì lấy cái gì quyền gì mà quản nó.

Hay nói tôi yêu em.Nhưng không phải trong tim hắn vẫn luôn có Tuyết Nhi hay sao. Vậy thì làm sao yêu nó được.

Hắn vì câu nói của nó mà thâm tâm đang đấu tranh dữ dội nên đành yên lặng không biết nói gì.

Nó nhìn hắn im lặng như vậy mà tim như bị

ai cầm dao khứa vào.Hắn không thể thừa nhận yêu nó được sao.Cho dù là giả thôi cũng được.

Nó....

Thực chất không phải là người mạnh mẽ như bề ngoài đâu.Mà là một người vô cùng yếu ớt.Nhất là trong tình yêu.

Mặc dù biết hắn không yêu mình và tất cả chỉ là giả dối nhưng vẫn không ngăn được tim mình.

Chỉ cần hắn đối xử với nó nhu tình một chút thì nó sẽ tự thôi miên mình là hắn cũng yêu mình.

Nhưng giờ đây khi thấy hắn im lặng và bối rối thế này thì nó nghĩ đã đến lúc dừng cái câu chuyện tình yêu hoang đường ngảm nhĩ này lại rồi.

Dứt khoát đem tay mình thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Bản thân tự ép mình không được khóc.....nhất là trước mặt hắn.

-Cảm ơn anh suốt thời gian qua đã giúp tôi. Vì thế nên không thể nợ ân tình của anh nhiều như vậy được. Nếu sau này anh cần tôi giúp gì. Chỉ cần nằm trong khả năng tôi nhất định sẽ giúp. Còn bây giờ tất cả đến đây là kết thúc. Rắc rối ở trường tôi sẽ tự giải quyết. Chúng ta.....-nó phải hít thật sâu một hơi để nói ra mấy từ cuối cùng-Đường ai nấy đi....

Đường ai nấy đi.

Nói ra tất cả những lời này thù nó đã hết sức lực rồi. Nó phải cố gắng kiềm chế gết sức mới có thể có đủ mạnh mẽ để nói hết những câu từ mà tựa như dao cắt mạnh vào tim mình.

Tim nó.....

Bây giờ đau quá...

Rất đau....rất đau.

Chắc có lẽ nó đang rỉ máu ra rồi. Vì vết cắt này sau như vậy mà.

Nó .....rất muốn khóc. Và hiện tại nó đã khóc thật rồi.

Nước mắt này....không thể kiềm chế được nữa.

Xoay người thật nhanh để hắn không kịp thấy nước mắt của mình.

Nó chớp mạnh mí mắt nhưng vẫn không thấy được gì vì đã bị nước mắt phủ kín rồi.

Trước mắt là một dãy sương mù dày đặc ngọt ngào vây kín nó. Khiến nó không có đường lui.

Lâm Yến Vi-mày thực ngu! Rất ngu.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tôi yêu em

Nó đang định bước đi thật nhanh như muốn trốn tránh khỏi nơi đây, khỏi hắn.

Thì

..... một giọng nam trầm ấm vang lên làm nó không dừng cước bộ không được.

-Tôi yêu em.-hắn suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng đưa ra quyết định nói ra ba chữ mà từ lúc biết nói đến nay hắn chưa từng nói với ai cả. Kể cả Tuyết Nhi. Nó là người con gái đầu tiên hắn nói như vậy..... Và cũng là người con gái đầu tiên khiến tim hắn đau và sinh ra lòng ghen tỵ.

Đúng vậy. Lúc trước hắn thừa nhận là có động tâm với nó nhưng bây giờ hắn biết hắn yêu nó thực rồi.

Dù có dùng cả ngàn cái cớ cho những hành động của mình thì cũng không thể thay đổi được một điều là.....hắn yêu nó.

Mặc kệ phía trước ra sao. Cuộc sống này tàn khốc như thế nào thì hắn đã quyết định sẽ yêu nó trọn đời này. Mãi mãi...

Mặc kệ luôn cả người con gái trong quá khứ. Trần Tuyết Vũ.....

Xoay người nó lại để cho nó đối mặt với mình thì hắn lập tức kinh ngạc nhìn khuôn mặt đầm lệ xinh đẹp kia. Nó khóc sao? Có phải nó cũng yêu hắn không? Mặt hắn bây giờ giấu không nổi vẻ vui sướng nữa rồi. Nó có yêu hắn.....haha.... Vậy hắn phải hảo hảo cưng chiều và quý trọng cái tình yêu trước mắt này mới được.

Còn nó thì vẫn bị làm cho mơ hồ vì ba từ ngữ kia mà nó không tin hắn sẽ nói ra nên không kịp ngăn cản lại hành động của hắn

Lập tức bị hắn xoay người lại. Mặt đối mặt với hắn. Không biết nên làm sao và cũng bị bất ngờ nên Bây giờ nó chỉ biết dùng đôi mắt đắm lệt trong suốt kia mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn không giấu nổi nét vui sướng kia. Chỉ vì thấy nó khóc sao? Hắn đúng là tên độc tài mà.....

-Sao lại khóc?-hắn dùng tay nâng cằm nó lên mà ôn nhu hỏi.

-Tôi.....-nó lắp bắp bối rối không biết trả lời thế nào. Bị người khác bắt gặp mình đau lòng vì hắn thì có thể nói gì.

Rủ đôi mi xuống để che đi sự xấu hổ thì lại bị hành động của hắn dọa cho tròn to mắt.

Cái tên này đang làm gì vậy

.....

Hắn cúi đầu xuống từ từ nhắm con mắt xanh thoi miên người khác kia lại mà hôn lên những giọt nước mắt của nó.

Từ từ chậm chậm thưởng thức nước mắt của nó như muốn biết tư vị đau buồn trong khi yêu của nó như thế nào.

Nó hàng ngày linh động là thế, sáng suốt là thế, thông minh là thế giờ lại như con ngốc mặc hắn muốn làm gì thì làm. Đúng là không có tiền đồ mà.....

-Lần sau không được khóc biết chưa. Em khóc làm anh sẽ đau lòng đấy-lau những giọt còn lại vương trên mặt nó hắn nghiêm mặt ra lệnh. Nhưng chẳng thấy uy nghiêm ở đâu mà chỉ thấy cưng chiều cùng sủng nịnh.

Nó bây giờ đúng là "thụ sủng nhược kinh" -(được cưng chiều sinh ra kinh hãi).

Tên Dương Lãnh Phong khuôn mặt âm lãnh ngàn năm như một mà lại có khuôn mặt dịu dàng nhu tình như thế này sao. Đúng là không thể tin nổi.

Còn chưa kịp phản ứng gì thì lại bị hắn kéo đi.

-Đi! Anh bồi em đi mua sắm thỏa thích để bù lại cho giọt nước mắt mà em đã rơi xuống kia.

Nó giờ chỉ mơ mơ mà nhìn hắn. Tên này hôm nay uống lộn thuốc gì à.

Sao thái độ biến hóa 180 độ thế này. Tại vì hắn phát hiện yêu nó và biết nó cũng yêu hắn sao?

Tôi yêu em. Câu đó là câu hắn nói thật tâm sao? Bất quá những thứ mà nằm mơ nó cũng mơ đến đang xảy ra hết sức chân thật trước mặt nó thì nó tội gì mà không thưởng thức. Mặc kệ sau này ra sao. Hắn và nó sẽ thế nào. Từ lúc đặt chân lên nơi đây nó đã quyết định thật tâm yêu hắn một lần.

Có thể sau này sẽ đau lắm hoặc rất đau nhưng chỉ ít nó cũng biết được tư vị yêu là như thế nào.

Vậy là Lâm Yến Vy nó hôm nay bị Dương Lãnh Phong hắn xoay vòng vòng một hồi cũng không có ý kiến hay phản kháng gì mà chỉ im lặng hưởng thụ

Có lẽ im lặng cũng là một cách thức để ta biểu lộ mình đang hạnh phúc trong tình yêu.

Đại biểu là chị Lâm Yến Vy nhà ta

Cái này chỉ là ở trong hoàn cảnh Vy Vy thôi nhá. Chứ các bạn đừng áp dụng vào chính mình vì nếu nó phản tác dụng thì đừng ném đá tác giả

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Áo rộng và áo chật

Hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống trên Venice. Màu vàng của nắng rất đều trên mặt nước sóng xanh.

Hoàng hôn là thời điểm những cặp tình nhân ngồi bên cạnh nhau hướng về phía mặt trời lặn. Một khung cảnh thật nên thơ.

Nhưng.....

Có một cặp đôi có lẽ là ngoại lệ trên Venice này.

Một chàng trai siêu anh tuấn đẹp trai đang bước đi cùng một người con gái xinh đẹp. Người con gái vô cùng thân thiết ôm tay chàng trai ấy. Quả là bình thường đúng không.

Nhưng điều đáng nói ở đây là. Trên người chàng trai ấy: hai tay sách vô số túi đồ linh kinh. Thậm chí còn đeo lên cổ. Khoác sau lưng. Đội ở trên đầu.

Đeo chéo thành hình chữ X hai bên người. Còn người con gái một tay ôm chàng trai một tay ôm bụng. Vừa đi vừa cười...

-Em còn cười nữa anh lập tức ném mấy thứ đồ này xuống nước luôn-hắn giận rồi liếc mắt nó đang cười đến sặc sụa kia. Thật là điên mất. Dương Lãnh Phong hẳn hôm nay lại có bộ dạng chật vật nhếch nhác thế này. Ngay cả hắn cũng không tưởng tượng ra được.

-Hahaha.....E hèm..Tại anh bảo tôi đi mua sắm mà. Bây giờ trưng ra bộ mặt này là sao?-nó cố gắng hết sức nín cười lại đến nỗi khuôn mặt bị vặn vẹo đủ kiểu mà đáp trả hắn.

-Nhưng em cũng phải có trách nhiệm một chút chứ. Anh xách đồ nhiều thế này em không quan tâm thì thôi nhưng cũng đừng cười ầm lên chứ. Bộ nhìn anh như thế này em mặc cười lắm sao?-mặt hắn giận dữ xoay đi hướng khác không thèm nhìn nó nữa.

-Rồi rồi. Không cười không cười. Nhưng không phải tại anh sao?/-đúng vậy. Là tại hắn chứ bộ. Bất cứ một bộ đồ nó nhìn qua hắn lập tức cho người gói lại. Không cần biết nó có thích hay không. Chắc tại tên này dư tiền thiếu chỗ tiêu..

-Hừ.....-hắn hừ một nhát mặt không thèm để ý đến nó nữa. Thật không hiểu tâm lòng của hắn mà. Vì hắn muốn nó vui nên mới làm như thế. Vậy mà giờ này lại đổ hết cho hắn. Đúng là "chó cắn Lã Động Tân" .

•Chó cắn Lã Động Tân:nghĩa là làm ơn mắc oán. Còn ai muốn hiểu chi tiết. Xin mời->GoogleSearch.

Cứ như vậy một nam một nữ đưa lưng về phía trời chiều. Nam thì làm mặt lạnh nữ thì cười hi hi. Có vẻ người không hợp cảnh cho lắm nhưng lại có một loại hạnh phúc tưởng chừng như là vô hình

****(-- --)))))

Buổi tối tại phòng của nó và hắn....

-Quái sao cái áo tắm ở đây rộng thế không biết-nó vừa tắm xong cứ xoay xoay cái áo choàng tắm trên người. Rộng ời là rộng.

-Tại vì em gầy quá thôi. Nên ăn nhiều vào đi cho nó mập lên-hắn đang nằm trên giường xem tin tức chứng khoán trên điện thoại mắt cũng không nhìn mà chế giễu nó.

-Gầy cái em trai nhà anh. Tôi nói cho anh biết ba vòng của tôi đạt tiêu chuẩn của phụ nữ Châu Á đó nghe chưa????Ăn nhiều vào cho thành thùng phi à-tên này thật không hiểu chuyện mà. Phụ nữ ai chả muốn gầy đẹp. Có người còn muốn mà không được. Bây giờ nó đang mảnh mai đẹp thế này mà bắt ăn vào cho mập chết à.....biết là mập cũng có cái đẹp nhưng nó vẫn muốn gầy mảnh mai hơn.

-Khỏi nói em. Tùy em muốn sao thì muốn-hắn nhún vai nhìn nó xong rồi bước vào phòng tắm.

Nó tức giận nhìn cái cánh cửa phòng tắm đang đóng kia mà giữ quả đấm lên.

Xong nó cũng không thèm để ý hắn nữa mà bước về phía bàn trang điểm thoa kem dưỡng thể lên người.

Đang say sưa định thần thì có vẻ người nam ở phía trong phòng tắm đã tắm xong.

Bỗng

-Aaaaaa....-hắn vừa tắm xong không biết ăn phải cái gì mà hét lên.

Nó tưởng hắn bị làm sao lập tức gõ cửa phòng gọi hắn.

-Dương Lãnh Phong anh bị làm sao vậy????

-Tôi không sao

-Không sao sao tự nhiên anh hét ầm lên. Làm tôi lo muốn chết. Anh tắm xong chưa nếu xong rồi thì ra đi...

Hắn không nói gì mà chỉ im lặng..

Một lúc sau hắn mới tò te bước từ phòng tắm bước ra....

-Rốt cuộc anh bị.....-nó sốt ruột, đứng trước cửa phòng.

Vừa thấy hắn bước ra thì mừng lại thấy mặt hắn méo xệch. Nhìn xuống dưới.....

Cảnh tượng trước mắt khiến nó...

-Hahahahahaha.....-nó ôm bụng lăn lộn trên sàn nhà cười đến bể bụng.

-EM DÁM LẤY ÁO CỦA ANHHHHH-hắn mặt tối sầm mà nhìn vào nó đang ôm bụng cười mà hét âm lên.

Thảo nào hồi nãy nó cứ kêu áo rộng,giờ nhìn cái áo chật ních ôm lấy người hắn thì nó hiểu nguyên nhân.Hahahaha.....

-Anh.....haha.....nhìn.....mặc.....hahaha.....-nó vừa cười đến chảy nước mắt mà nói.....

-IM

-Hahaha..... . .

-IM LẶNG..-hắn lòi nó lên hét vào tai nó.Hai mắt đen sì cảnh cáo.....

-Rồi rồi.....hahaha-nó rút cuộc vẫn nhin cười không nổi.....

-không thèm nói nó nữa.Hắn bực tức bước về tủ đồ lấy quần áo rồi hùng hổ bước vào phòng tắm.

Rầm.....

Tiếng đóng cửa mạnh đủ cho thấy hắn đang rất tức.

Nghe thấy tiếng đóng cửa nó mới ôm bụng một phen cười đến đã đời.....

Cảnh tượng này mà không cười thì trừ cục đá.Haha.Nam mặc áo nữ ôm chặt ních vào người....nữ thì mặc áo rộng thùng thình....

Quả là cặp đôi đặc biệt.Hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Liệu yêu em.....tôi có sai không?

Hai người thay quần áo xong cũng là lúc mặt trời đã khuất.Để lại một mảng đen của bóng tối và ánh đèn cam đỏ nhập nhòa.

Nó và hắn bước xuống lầu.

Nó thì mặc áo voan sát nách buông rộng xuống ngang đùi cùng một chiếc quần đùi nữ tính.Đi một đôi giày thể thao năng động.Tóc thả mái ngố,đăng sau cột lệch một bên nhìn vô cùng đáng yêu.

Hắn hôm nay cũng bỏ đi vẻ cứng ngắc thường ngày.

Mặc quần lửng ngang chân cùng áo thun màu xanh đậm.Mái tóc đen lòa xòa nhưng lại có một loại hấp dẫn trí mạng.Ấn đằng sau mái tóc đó là đôi mắt xanh tựa như đại dương.Lạnh lẽo vô tình và sâu thẳm.Dường như khi người ta nhìn vào đó thì có thể bị hút vào trong đôi mắt đó vậy.

Nó khoát tay hắn.Hai người sóng đôi bước đi dưới ánh đèn neon,gió đêm lùa vào không làm họ cảm thấy lạnh lẽo mà chỉ giúp tinh thần sảng khoái hơn.

Đi được một đoạn thì tới một nhà hàng sang trọng.

Vì muốn được nhìn cảnh đêm nên nó và hắn chọn lầu cao nhất.

Ngồi một bàn ở một góc khuất.

Dưới ánh nến lung linh cùng một bình hoa oải hương màu tím tỏa ra một mùi thơm nhẹ.Nó và hắn đồng loạt nhìn ra Venice mỹ lệ ban đêm.Ánh đèn sáng lên khắp nơi tựa như những vì sao nhỏ chiếu xuống dòng sông.Thật vô cùng xinh đẹp.....

Trong phòng bài hát Santa Lucia nhẹ nhàng,du dương mà vang lên.....

Sul mare luccia l'astro d'argento,

Placida è l'onda, prospero è il vento

Venite all'agile barchetta mia...

Santa Lucia! Santa Lucia!

Con questo zeffiro, così soave

Oh! Com'è bello star su la nave!

Su passeggeri, venite via!

Santa Lucia! Santa Lucia!

In fra le tende bandir la cena

In una sera così serena!

Chi non domanda, chi non desia?

Santa Lucia! Santa Lucia!

Mare sì placido, vento sì caro

Scordar fa i triboli al marinaio,

E va gridando con allegria,

Santa Lucia! Santa Lucia!

O dolce Napoli, o suol beato,

Ove sorridere volle il creato

Tu sei l'impero dell'armonia!

Santa Lucia! Santa Lucia!

Or che tardate? Bella è la sera,

Spira un'auretta fresca e leggera,

Venite all'agile barchetta mia

Santa Lucia! Santa Lucia!

Santa Lucia! Santa Lucia!

Santa Lucia! Santa Lucia!.

Hai người chỉ im lặng không nói gì. để dành riêng cho tiếng nhạc vang lên.....

Một lúc sau đồ ăn được mang lên.

Đặc biệt ở trên bàn nhất là ba món Cutterfish in black ink sauce, Spaghetti hải sản và Sprizt .Người ta nói nếu đã đặt chân đến Venice thì nhất định phải ăn ba món này.....

Hắn thành thực cầm chai rượu vang Do Mori mở ra rót vào ly cho cả hai người.

Vì bị đói nên nó không thương tiếc mà trực tiếp nhào vào ăn như hổ đói.Không quản có đúng phong cách ăn hay không.Trước tiên là lấp đầy cái dạ dày đã.....

Nhét một đồng thức ăn vào mồm.Nó vừa nhai ngấu nghiến vừa nói..

-Ngon .....thật.....đầy đúng.....là.....chỉ có .....nhoàm nhoàm-cuối cùng cũng buông tha mấy chữ còn lại mà huyên tàm ăn uống.

-Ăn từ từ thôi.Nuốt đi rồi hăng nói không ghen bây giờ-hắn nhìn nó lúc này thật là chỉ biết lắc đầu.Làm như hắn bỏ đói nó lâu lắm vậy.

Nó phúng phính cái miệng,chu lên lâu bàu cái gì thì cơ bản hắn không biết.Đại khái là nó đang kháng nghị.

-Ăn thử cái này đi ngon lắm-nó gấp một miếng hải sản giơ lên trước mặt hắn

-Không....Anh tự.....-hắn không đồng ý nhưng chưa kịp nói hết câu nó đã tống cả miếng hải sản vào miệng rồi.

-Ngon không?-nó tò mò nhìn hắn

-Ừm.....

-Đó tôi đã nói mà-nó thích thì cười.Xong thì xúc cả một miếng to vào miệng

.....

.

Một lúc sau

Vì ăn tham quá nên

-Ừccc.....nghe.....nghe.....nước nước.....-nó quả thật đã bị nghe rồi.Một tay vuốt ngực tay còn lại quơ quơ đến phía hắn đòi nước.

Mặt hắn lúc này đúng là giờ khóc giờ cười.Đã bảo ăn từ từ thôi.Bây giờ bị nghe thì bới đâu ra nước.....

Nó rót cuộc chịu không nổi nữa.Chả quản trên bàn là rượu hay nước lập tức vơ lấy mà bỏ lên miệng uống một hơi...

-Khụ.....khụ.....-nó phun một đường thẳng rượu trong miệng ra.May hắn phản ứng nhanh không là ngấm rượu của nó rồi.

-Em.....

-Ôi cay.....cay quá.....-nó nước mắt rùng rùng

-Uống tạm miếng nước canh này đi-hắn cuối cùng cũng không thể bực mình nó lúc này được.Cầm bát canh đưa lên miệng nó.

Một lúc sau mới hết bị sặc.....

Vậy là bữa ăn lãng mạn biết bao nhiêu thì bị Vy Vy phá hoại không thương tiếc.

*_*_*_

Nó và hắn bước đi bên nhau ngắm Venice về đêm.

Hai người đón một chiếc thuyền nhỏ.Rồi theo tiếng hát của người lái thuyền mà theo dòng nước trôi đi.

Nó ngồi phía trước thích thú thả tay xuống đùa dòng nước đùa nghịch...

-Cẩn thận kéo ngã xuống-hắn ngồi đằng sau thấy hành động trẻ con của nó thì nhún mày nhắc nhở

-Anh làm như tôi là trẻ con không bằng.

-Vốn dĩ là như vậy...

-Anh.....-nó tức giận xoay người mà trừng mắt hắn.

Hai người cứ nói qua nói lại không để ý người lái thuyền ở đằng sau đang nhìn họ bằng ánh mắt cảm thán.Rất cục không nhận được thốt lên

-Haha.Voi ragazzi siete veramente bene insieme!

(Hai người thật là đẹp đôi!)-người lái thuyền là một ông già.Ngừng giọng hát lại ông lên tiếng cảm thán nó và hắn.Có lẽ ông không biết nó và hắn nói gì nhưng nhìn qua biểu hiện và trực giác cho ông biết.Hai người họ rất yêu nhau..

-E 'sbagliato. Siamo solo ingiustizia. Che cosa è una coppia che carina?

(Ông hiểu lầm rồi.Chúng cháu chỉ là oan gia.Làm gì là một đôi mà đẹp chứ?)-nghe thấy vậy nó lập tức kháng nghị.Không cho là đúng.Nhưng đâu biết vì câu này mà hắn tâm tình đang tốt thì bị trầm xuống .....

Còn ông già lái thuyền nghe thấy vậy mỉm cười.Không cho là đúng cũng không cho là sai.Khiến nó cảm thấy nụ cười này có chút khó hiểu.

Không thèm quan tâm đến nữa nó tiếp tục ngắm dòng sông xung quanh.Bởi vì đây là trung tâm của dòng sông nên vô cùng rộng lớn.Tiếng ồn ào náo nhiệt phát ra từ các cửa hàng và tiếng hát của những người vang lên tạo cho người ta một cảm giác ấm áp chứ không phiền lòng.

Nó bây giờ cảm thấy mí mắt nặng nề xuống.Cũng phải từ lúc xuống máy bay đã có lúc nào được nghỉ ngơi thoải mái đâu.

Cuối cùng lý trí không thắng nổi cơn buồn ngủ.Nó từ từ nhắm con mắt lại thân mình ngã về phía sau.Dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Hắn đang ngắm những vì sao lấp lánh trên bầu trời thì thấy nó dựa vào lồng mình.

-Em đang quyến rũ anh sao vậy?-hắn không nhìn xuống nó,vẫn để ở trên trời đêm hỏi.

Im lặng.Không có tiếng đáp lại lời của hắn.

Ngạc nhiên nhìn xuống,hắn thấy nó như con mèo nhỏ gục vào lồng ngực mình.Hàng mi cong dài thảnh thơi lại run lên.

Bất giác hắn nở một nụ cười.Xoa nhẹ sống mũi của nó....ánh mắt nhu tình nhìn xuống nó mà hỏi.Mặc dù biết là sẽ không có câu trả lời

-Liệu yêu em.....Tôi có sai không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Nắng sớm theo những lỗ hổng tràn vào căn phòng cao nhất của khách sạn.

Một cô gái có kiểu ngủ vô cùng khiếm nhã.Nằm kiểu như con gấu Koala đang ôm chặt một con "gấu ôm" ấm áp bên cạnh mình mà hăng say ngủ.Không biết cô gái đó vui vì cái gì mà đôi môi cong lên ánh cười thỏa mãn.Còn con "gấu ôm" của cô ấy thì mặt hơi méo đi một chút nhưng lại có chút hài lòng và cưng chiều.

Dường như đã thỏa mãn giấc ngủ của mình nên cô gái chậm chậm dụi dụi cái đầu của mình vào chăn mà thốt lên

-Ừm.....đã thật.....khách sạn này đúng là chính gốc năm sao mà.....gối ôm thật là ấm biết bao!

-Ấm không?-hắn lúc này mới chậm rãi lên tiếng

-Ừ.....ấm.-nó theo bản năng trả lời

-Anh cũng thấy vậy đó

-Thật hả?Nơi này thật.....-nó nghe hắn cũng đồng tình với mình thì vô cùng vui vẻ mà mở mắt ra mà hưởng ứng

Nhưng

..... vừa mở mắt thì cảnh tượng trước mắt làm nó

-Aaaaaahhhh.....-nó há miệng ra hét lên một tràng dài khiếp sợ.

Nguyên nhân.

Kính ngạc nhìn lên thì

Hiện tại mặt nó và mặt hắn cách nhau chỉ vài cm.

Rồi Cả người nó đè lên người hắn không những thế còn ôm rõ chặt nữa chứ.....

Mắt nó trừng to như đang đóng phim kinh dị.

Miệng thì kêu la om tời

Hắn bên cạnh rốt cuộc không thể nào chịu nổi cái tần sóng siêu âm của nó đưa tay bịt miệng nó lại

-Ừm.....anh làm cái gì vậy.Sao bịt miệng tôi?- bị người ra đút cả tay vào miệng,nó bực mình đưa tay gỡ tay hắn ra rồi dùng siêu tốc độ tách ra khỏi người hắn,lên giọng cầu nhàu.

-Em định cho anh mua máy trợ thính sớm hay sao mà hét to vậy??-hắn lúc này mới lồm cồm bò dậy mà phàn nàn

-Ai bảo anh.....-nói được một đoạn thì ngừng lại không nói tiếp mà đỏ mặt lên.....thật xấu hổ chết được nó thế nào lại ôm hân mà ngủ ngon lành thế chứ

-Anh làm sao???-nhìn mặt nó lúc này đỏ như cà chua chín thật đáng yêu nên hân muốn trêu nó một chút

-Anh.....anh.....tại anh ăn đậu hũ của tôi-nó tức quay sang hướng khác không thèm nhìn mặt hân nữa

-Rõ ràng là em ăn đậu hũ của anh mới đúng chứ-hân làm bộ mặt cún con bị người ta đồ oan mà nhìn nó.

Đúng là cái bản mặt yêu nghiệt.Nó trong lòng cảm thán vậy.....tâm địa thì xấu xa đen tối.Cãi nhau với hân nó thường thất bại mà.Đúng là không có tiền đồ....

Và kết thúc

Chỉ có một câu

-ANH ĐI CHẾT ĐI-nói xong nó chạy vào WC làm vsen.Không thèm quan tâm đến hân nữa

Để lại Dương Lãnh Phong nhà ta ôm một bụng mà cười đến rót nước miếng(Pule.Mất hình tượng quá anh ơi).

*****

Lúc nó bước từ phòng tắm đi ra thấy hân vẫn nguyên hiện trạng cũ thì tức đến sặc máu

Cầm một cái gối ve thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của hân.

Nhưng...

Nghĩ sao Dương Lãnh Phong hân lại bị truy kích như vậy??

Ôm trọn được cái gối,hân rớt cuộc cũng nín cười.....

-Lát có nhân viên nhà hàng mang đồ ăn đến em nhớ ra lấy nga-nói xong thì mang theo tâm trạng vui vẻ huyết sáo mà bước vào WC.

-Hừ...-nhìn cái tên con trai anh tuần đang tự kỉ một mình kia nó muốn đánh nhau quá...

Đang tức xì lông lên thì có tiếng chuông cửa.Bỏ lại cái tâm trạng hỗn độn này nó lon ton ra mở cửa

-Abbiamo portato la colazione a dare due!

(Chúng tôi mang đồ ăn đến cho hai vị!)-vừa mở cửa thì một người đàn ông giao hàng hướng nó mà nói

-Grazie

(Cảm ơn)-nhận lấy hộp điểm tâm nhã nhặn trả lời.

-Quindi non preoccupatevi due pasti. Vado avanti

(Vậy không làm phiền hai vị dùng bữa.

Tôi đi trước)-người nhân viên nói lời tạm biệt xong thì rời đi...

Xách khay thức ăn vào đặt trên bàn.Nó mở nắp hộp sắp đồ ăn ra.

Người ta nói trứng chính là thứ không thể thiếu trong thực đơn của người phương Tây.Quả không sai..

Hai suất bánh mì và trứng ốp kèm theo.Một ly coffee và một ly sữa nóng.

Bữa sáng tưởng chừng như vô cùng đơn giản lại đầy đủ dinh dưỡng.

Chuẩn bị xong thì hân từ WC bước ra.

-Nhân viên mang đến rồi hả-hân đi lướt qua nó đến ghé đối diện mà hỏi

-Anh không nhìn thấy sao còn hỏi-nó bĩu môi khinh thường mà đá đều hân một câu

-Em.....-đúng là muốn chung sống hòa bình với nó thật khó mà.

-Em...anh gì.Ăn đi thôi!-nó cũng chả muốn cãi nhiều với hấn làm gì cho mệt....

Hai người sau cũng lười nói.Chỉ chuyên tâm ăn uống.Không hện mà cùng nhau nhìn xuống dòng nước xanh rì dưới kia đang vô cùng nhộn nhịp.

Nắng hắt vào qua khung cửa sổ.Làm sáng cả căn phòng.Trùm lên hai thân ảnh một nam một nữ...Thật là một khung cảnh mạn hải hòa.....biết bao

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Lễ hội hóa trang

Ăn xong bữa sáng nó và hấn đi chuẩn bị đồ để tham gia lễ hội hóa trang hằng năm ở Venice.

Hôm qua nhờ hỏi tiếp tân khách sạn nên hai người mới biết hôm nay là lễ hội hóa trang.

*****

Bước xuống con đường nhỏ,đón một chiếc Gondola đi dọc theo dòng sông.Đến một đoạn nữa thì quẹo vào một ngõ nhỏ.

Dọc đường đi,gió mát theo hướng lùa mạnh vào mặt.

Những ngôi nhà cổ kính lùi dần về hai phía mở ra con đường bằng nước trước mặt.Rót cuộc chiếc Gondola cũng đi chậm chậm lại và cuối cùng dừng hấn.

Nó và hấn bước xuống thuyền và leo lên con đường nổi trên mặt nước.

Bước đến nơi bán đồ thủ công nổi tiếng •Atelier Marega – Cửa hàng bán trang phục và mặt nạ thủ công.

Bên trong cửa hàng có rất nhiều mặt nạ đủ kiểu với nhiều loại màu sắc khác nhau.

Lúc này

-Cái này được không?hắc hắc-nó giơ lên một cái mặt nạ với nhiều màu sắc mạnh mẽ mà hướng tới hấn

-Không được.Màu sắc đậm quá

-Vậy cái này.

-Cái này sáng quá

-Hay cái này

-Màu tối quá

-Vậy cái.....

-Không được.....

Nó hỏi hấn bao nhiêu lần thì bấy nhiêu lần hấn không đồng ý.

Nó bây giờ thấy bức mình rồi đấy

Tên này đang tính chính nó hay sao vậy.Cái thì sáng quá,cái lại đậm quá,cái thì tối quá.....

Rốt cuộc giới hạn chịu đựng của nó cũng không thể chịu nổi nữa

-Dương Gió Lạnh.Anh cái này không được,cái kia cũng không được. Vậy anh tự đi mà chọn-ném hết cái mặt nạ xuống nó phun khói đầu mà chống nạnh tay nhìn hấn tuyên bố hởi tội.

-Ừm.Anh đợi này giờ mới được câu này của em-hấn nghe được câu này của nó thì mừng hết ý.Rồi làm như không thấy bộ dạng tức tối của nó mà còn đá một câu.

Nhưng quả thật là này giờ hấn chỉ đợi câu nàu của nó thôi.Bởi vì từ lúc vào cửa hàng hấn đã nhìn trúng kiểu trang phục và mặt nạ cho nó và hấn trong hôm nay rồi.

-Anh.....-nó thấy vậy thì tức đến xém học máu.Khuôn mặt cơ hồ nổi cả gân lên nghiêng răng mà nhìn hấn.

-Câu trước em nói.Không được quên-hấn chắc chưa thấy quan tài chưa đồ lệ còn kù kè với nó.Tay với lấy bộ lễ phục mà đưa cho nó

Nó trước giờ quân tử lắm nha nên nói rêuuf thù sẽ không rút lại.Cuối cùng chỉ có thể rít lên một câu

-Anh đi chết đi.-nói xong, giựt phắt một nhát cái bộ đồ trên tay hấn

Nghuẩn rãng nghiêng lợi mà hướng tới phòng thay đồ.

Đề

Hấn ở lại nở một nụ cười nhu tình nhưng ý cười lại không đến đáy mắt.

Cuối cùng cũng phải buông lỏng tâm trạng xuống ,hấn cầm bộ lễ phục của mình đi đến một phòng thay đồ khác thực hiện công việc cần làm

-----

Một lúc sau

Một nam một nữ từ trong phòng hóa trang bước ra.

Nam thì đeo mái tóc vàng quấn giả.Đội mũ quốc Vương.Mặc áo khoác dài và mặc quần ống túm.Lấy tông màu cam đỏ vương giả.

Mặt nạ trắng bạch vẽ hình hoa văn màu đen kiểu cách.Đôi mắt sắc bén và đôi môi đen đậm.

Nhìn qua Giống như một vị Quốc vương vừa bước ra từ quá khứ vậy.

Nữ thì mặc váy bông công chúa.Đeo lên mái tóc vàng quấn kiểu cách.Đầu đội lên mũ chim công mềm mại tuyệt sắc.

Chiếc váy công chúa cũng lấy tông màu cam đỏ làm chủ đề.Hai bên vai còn có ý cách điệu để bị hở hai.Trên mặt đeo mặt nạ tinh xảo.

Đôi mắt bỏ câu tựa như yếu ớt lại lạnh lùng khó đến.Họa tiết đen đậm nổi bật trên nền màu trắng tinh khiết.

Hai má đánh đến hồng bật lên.Đôi môi được những nghệ nhân tô đến đỏ rực lên.

Nhìn nó đi cạnh hấn như hoàng hậu và quốc vương vừa bước ra từ trong câu chuyện cổ tích vậy.Thật sự rất đẹp đôi.

Hấn nhìn lại mình và nó một lúc rồi mới buông xuống nụ cười hài lòng mà bước đi.

Còn chắc không ai biết dưới cái mặt nạ kia thì nó đang hỏi thăm cả dòng họ nhà hấn rồi.

Nhưng sẽ không ai thấy gì dưới lớp mặt nạ đó cả nên.....

*****

Đón một chiếc thuyền nhoelr của chặng tiếp theo.Nó và hấn theo đó đến trung tâm của lễ hội!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lễ hội hóa trang 2

Nơi diễn ra lễ hội hóa trang vô cùng náo nhiệt.Tiếng cười nói vui vẻ cùng âm nhạc phát ra từ tứ phía....

Mặt nạ trang phục đủ kiểu....

Quảng trường rộng rãi và nhộn nhịp.Những cặp tình nhân mang trang phục giống nhau đang cố gắng lưu giữ lại những khoảnh khắc hạnh phúc của họ.Nhìn thật ấm áp.

Lúc này chiếc thuyền chở nó và hấn đã đến nơi trung tâm của ngày hôm nay.

Bước xuống từ chiếc Gondola. Hấn dẫn đầu xuống trước.Còn nó theo sau.Nhưng

Đang đi nó không may bị vấp phải thành thuyền.

-Áaaa-nó hoảng sợ quơ quơ tay thì may mắn có một cánh tay mạnh mẽ kịp thời đưa ra ôm lấy eo nó.Không nó tưởng mình đã bị rớt xuống sông rồi.

Ôm nó trong lòng mình hấn thật bó tay người con gái này.Hậu đậu đến thế là cùng.

Ôm nó nhẹ nhàng đặt lên bờ.Hấn nhỏ giọng trách mắng

-Em đâu còn là con nít nữa đâu.Sao lại bắt cần quá vậy-thật là hết nói nổi.Đi đứng cũng bắt cần.

Nhưng giọng hấn thì mặc dù là trách mắng nhưng bên trong lại chứa đựng sự lo lắng và ôn nhu,quan tâm.

-Tôi chỉ không may bị vấp thôi mà.Chả lẽ người lớn không được vấp ngã-nó không cho là đúng mà chu môi đáp lại.

-Phải sẽ không ai cấm "người lớn" vấp ngã mà là người lớn vấp ngã thì ngay cả trẻ em cũng không bằng.

-Anh.....Vậy anh biến đi.Đừng ở đây với cái đứa không bằng trẻ em như tôi nữa-nó tức giận rồi đấy nhớ.Hấn không nói xiên nói xỏ nó thì bị giảm thọ à.

-Rồi rồi.Không nói không nói nữa đi thôi-hấn cuối cùng cũng buông áo giáp đầu hàng với cái tính trẻ con của nó.

Sau đem tay nó khoác vào với tay mình tiến vào nơi đang náo nhiệt kia.

Nhìn thấy khắp nơi ồn ào vui vẻ.Nó cũng thích thú quên cả giận rồi.

-Qua kia chụp hình đi.Nhanh lên-nó kéo tay hấn chen chúc len vào đám đông để tới chỗ chụp hình...

-Từ từ thôi.....

-Từ từ cái gì.Đi chậm như anh thì có mà tiệc tàn lâu rồi nhé.-thấy hấn cứ ịch không chịu đi nó quay lại nguyệt hấn một nhát xong tiếp tục kéo hấn đi.

Lần này hấn biết điều ngậm miệng lại kệ nó.

Cuối cùng nó cũng chen chân đăng kí được máy chụp hình.

Kéo hấn lại đứng gần mình.Nó khoác tay hấn kiểu như Quốc Vương và Hoàng Hậu vậy.

Xong lại bỏ tay hấn ra mà đu cả người lên tay hấn...

Rồi hai tay khoác lên vai mà ôm cổ hấn...

Và nhiều kiểu dáng *dở khóc dở cười* khác.Hấn cũng mặc kệ nó muốn thế nào thì thế.Im lặng bất động mà làm người mẫu với nó..

Cuối cùng nó cũng thỏa mãn nhưng lại thấy bức mình.

-Gió Lạnh.Anh là khúc gỗ chết hay sao mà cứ im như tượng vậy

Hấn nghe nó nói vậy thì im lặng từ chối cho ý kiến.

-Này.....

-Hừm

-Anh sao cứ im lặng như tượng thật vậy chứ?-nó tức.Lên giọng mỉa mai hấn

-Thế không phải này giờ em chụp hình với tượng thật là anh sao????-hấn không tỏ vẻ gì là tức giận mà hỏi lại

-Anh là người mà cứ đứng im như tượng vậy.

-Vậy em muốn anh phải thế nào??-hấn mặc dù biết thừa nhưng vẫn ác ý hỏi lại.

-Ít nhất anh cũng phải chủ động một chút chứ

-Vậy là muốn anh chủ động???

-Đương nhiên.Tôi đâu có muốn chụp hình với Khúc gỗ đầu-có lẽ nó sẽ không biết câu nói này sẽ khiến nó hối hận đấy.

-Vậy được-hắn hướng người chụp hình gạt đầu mọi cái ra hiệu.

Người kia cũng hiểu ý hắn giờ máy lên chuẩn bị chụp.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Nó đang chuẩn bị sẵn tư thế để chụp hình thì hắn bắt ngờ xoay người lại cho nó đối diện với mình.

Nó khó hiểu ngược mắt lên nhìn hắn.Thì chỉ thấy hắn mỉm cười.

-Nhắm mắt lại

-Làm cái gì???-tên này làm cái gì mà cứ thần thần bí bí thế không biết

-Thì em cứ nhắm mắt lại đi.

Nó mặc dù rất tò mò nhưng cũng phải nhắm mắt lại.

Một lúc sau xác định nó đã nhắm mắt lại thì hắn mới từ từ cúi nhẹ đầu mình xuống cho đôi môi mình chạm vào môi nó nhưng lại cách qua hai lớp mặt nạ.Tương chừng như gần ngay trước mắt lại vô cùng xa vời.

.....Cạch...-tiếng hai cái mặt nạ nhựa va vào nhau.Cùng tiếng Tách của máy chụp ảnh vang lên.

Nó bắt ngờ mở mắt thì thấy đôi mắt sau mặt nạ của hắn cùng cái mặt nạ cùng kiểu dáng với mình đang phóng đại ở trước mặt.

Há miệng không nói gì mà trợn mắt lên.Hắn đang định đóng màn Quốc Vương hôn Hoàng Hậu đấy à.

Mặc dù không cảm nhận được nụ hôn này là như thế nào nhưng.....

Nó cảm thấy nhịp tim của mình đang nhanh lên rất nhiều....Không phải hốt hoảng lại có một loại ảm áp lạ thường như kiểu.Phải xa nhau mới biết yêu nhiều thế nào.

Tâm trạng nó mâu thuẫn với nhau và vô cùng rối bời.

Đang đó mặt không biết nên làm sao thì.....

-Đi thôi.Lát chúng ta quay lại lấy ảnh-hắn lúc này chủ động lên tiếng cắt đứt tâm trạng rối bời của nó.

Đề xuống suy nghĩ của mình nó theo hắn bước đi tiếp.

Nơi nhộn nhịp nhất lúc này là trên mặt nước.Mọi người kéo nhau ngồi trên những chiếc Gondola để đi diễu hành trên khắp cả Venice.

-Nhanh lên nhanh lên-nó thấy còn một chiếc Gondola còn trống người lập tức kéo hắn lên.

Hai người yên vị trên chiếc Gondola.Một lúc sau thuyền khởi hành lướt nhanh trên mặt sông.

Hai bên bờ nhiều người vô cùng nhộn nhịp reo hò.Những người lái thuyền cố hết sức đưa du khách của họ đi tham quan.

Điểm đến cuối cùng là ở quảng trường St.Marks.

Thuyền vừa nhỏ neo nó đã vội vã bước xuống.

Nhìn cả một quảng trường rộng rãi ngập trong biển nước cùng những chú chim bồ câu đậu đầy trên mọi góc ngách vô cùng thú vị.

Đi theo hành lang sát bên trong để cho không bị dính nước.Nó và hắn nắm chặt tay nhau mà xuyên qua.Âm nhạc ngoài trời nhẹ nhàng du dương phát ra từ bốn phía. Và bản nhạc nó yêu thích nhất.Bản Santa Lucia.....

Sul mare luccia l'astro d'argento,

Placida è l'onda, prospero è il vento

Venite all'agile barchetta mia...

Santa Lucia! Santa Lucia!

Con questo zeffiro, così soave

Oh! Com'è bello star su la nave!

Su passeggeri, venite via!

Santa Lucia! Santa Lucia!.....

Âm nhạc du dương trầm lắng, lại nhẹ nhàng mà thanh thoát.....

Bước chậm chậm trên những dãy hành lang dài. Ngắm cả khối kiến trúc Gothic khổng lồ.

Cuối cùng nó với hấn mua hai đôi ủng nước để đi ra giữa quảng trường.

Giẫm lên lớp nước dày đến ngang cẳng chân làm bọt văng khắp nơi. Nó thích thú nhảy nhảy lên mặt nước làm nước bắn cả vào mặt hấn

-Em làm cái gì vậy???Đừng nghịch nữa

-Anh nhảy thử xem thích lắm-nó vẫn bỏ ngoài tai lời nói của hấn.

Lại thấy vẻ mặt chán ghét của hấn thì lập tức cười âm hiểm.

Lập tức Nấn lấy tay hấn kéo đi chạy như điên

-Em làm cái gì vậy.....Đứng lại mau

Nước văng tung tóe bắn khắp nơi. Bắn hết lên cả quần áo của hai người. Hấn bắt đắc dĩ kéo nó dừng lại.

-Uớt hết cả người rồi-nhìn quần áo dính cả nước bùn rồi đất. hấn yếu ớt mở miệng nói

-Học học ướt tí thì đã sao.....mệt quá ....haha.....anh..có thích không???-nó ôm người nhìn hấn mà thờ hồng học hỏi.

-Thích-nhìn nó hấn chỉ đành lắc đầu mà nói thích.

-Haha....thấy chưa tôi nói mà.-nhận được câu trả lời như ý nó khoái trí dương dương tự đắc.

-Giờ qua kia uống nước đã-chỉ có trò trẻ con như thế này mà cũng khiến nó thích thì đúng là hấn đánh giá cao nó rồi.

-Được.

Hai người sóng vai nhau bước đi đến chỗ trung tâm của quảng trường. Ở đây họ bày rất nhiều bàn ghế để uống cà phê ngoài trời.

Những chiếc bàn ghế đặt trên cả biển nước thế mà lại khiến mọi người thích thú.

Nó gọi hai ly Capuchino cho hai người. Vì Coffee Capuchino là thức uống vô cùng nổi tiếng ở Venice.

Mùi béo ngậy của cà phê. Sự lạnh giá của tiết trời âm u tại Venice và cả biển nước mênh mông cùng âm nhạc hòa lẫn.....

Vô cùng thơ mộng mà lại lãng mạn một cách diệu kì..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91

Ánh mặt trời ở Venice lúc này đã mờ ảo chìm dần xuống mặt nước phía xa xa.

Bỏ qua những khung cảnh lãng mạn, thơ mộng của ban ngày. Lúc này đây- cả Venice tràn ngập trong ánh đèn lung linh rực rỡ.

Thay vào những bản nhạc tình ca du dương là những bản nhạc náo loạn và sôi động cùng những điệu nhảy hết sức náo nhiệt.

Giữa biển người chật chội, chen chúc nhau. Hắn phải cố hết sức nắm chặt tay nó. Chỉ sợ nếu thả ra- nó sẽ lạc vào giữa dòng người nhộn nhịp kia.

- Á... sao mấy người này chen ghê thế không biết- nó cấu gắt lên- bực mình gào thét vào những mớ âm thanh hỗn độn.

- Đi ra chỗ khác đi. Chỗ này em có đứng mãi thì cũng không vào được đâu- nhìn thấy biểu cảm có nó hấn đến phì cười mà lắc đầu.

- Sao lại bỏ cuộc nhanh vậy được. Tôi chưa xem được cái gì hết mà- mặc dù mặt lộ vẻ thất vọng nhưng nó vẫn quyết không bỏ cuộc.

- Haizzz... Vậy em có muốn xem cũng đâu được đâu

- Ai bảo không được- Bất mãn vì ý chí tiêu cực của hắn nó khinh thường.

Một lát sau không biết nó nghĩ ra cái gì mà đôi mắt chợt sáng rực lên.

Hắn không nhìn biểu hiện của nó nên không biết. Tưởng nó muốn chen vào nữa nên ngăn lại.

- Thôi đi. Họ đứng dày mấy lớp thế kia em có muốn chen vào cũng không được thì cố làm gì.

- Ai bảo tôi muốn chen vào. Không chen được thì mình nhìn từ trên xuống

- Nhìn từ trên xuống?- Hắn thật vẫn không hiểu ý của nó.

- Ừm. Anh không thích xem đúng không?

- Không thích.- Hắn không nghĩ mà trả lời luôn.

- Vậy anh nhường tôi xem nhé.

Hắn không tiêu nổi những câu nó nói rồi đấy.

- Haha.. Ý tôi là anh công tôi lên ....lên...lên- nó gật gù ngập ngừng...

Nghe nó nói vậy hắn bỗng mỉm cười.. Rồi nhanh chóng thu lại nụ cười mà tỏ vẻ khó xử....

- Nhưng..... thế thì anh thiệt quá

- Thiệt cái gì?.... Được. Anh không công thì thôi. Đi- nó nghe giọng điệu của hắn thì bực mình. Giận quay đi luôn.

- Rồi rồi.... Anh chỉ nói thiệt chứ có nói là không đâu- hắn thật chịu không được cái bài giận dỗi thế này. Con gái thật phiền phức.

- Hừ.....

Nó hừ một nhát rồi hậm hực leo lên lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Âm nhạc và ánh sáng từ trên sân khấu hắt xuống. Mờ ảo diệu kỳ. Lại pha thêm chút bụi bặm náo nhiệt.

Nó bắt chước hòa theo mọi người la hét cổ vũ.

Một lúc sau, âm nhạc bỗng nhiên im bật. Mọi người đang reo hò thích thú cũng theo tiếng nhạc im lặng lại mà ngỡ ngàng khó hiểu nhìn về phía sân khấu.

Ánh sáng nhấp nhòe lúc này đã dừng lại. Thay vào đó là ánh sáng trắng trong tinh khiết.

Nếu không phải vừa nãy nhờ vào giọng hát với hình ảnh chuyển động trên sân khấu thì mọi người sẽ không tin là có người hát.

Bây giờ khi ánh sáng dừng lại....mọi người mới có thể nhìn rõ người đứng trên sân khấu kia.Cả nó nữa.....

Một anh chàng ăn mặc giản đơn trên sân khấu.Khuôn mặt yêu mị lại thân thiện.

Anh chàng ấy mỉm cười,đưa một ngón tay lên ra dấu im lặng.

Mọi người cũng hiểu ý làm theo.

-Ciao a tutti! Ero Jonson. Ora, voglio invitare un amico sul palco a cantare con me! Chi vuole fare questo ????

(xin chào mọi người!Tôi là Jonson.Và.....Bây giờ,tôi muốn mời một bạn bước lên sân khấu cùng tôi.Ai muốn lên đây nào?????)-giọng nói trầm tính nhưng lại mang chút chuyên nghiệp của một ca sĩ vang lên.

Lập tức bốn phía người nhón nháo hét cả lên.....

Lý do là:ai mà lại không muốn lên chứ!

Như lòng trước sẽ như thế này rồi nên Jonson chỉ mỉm cười mà tỏ vẻ khó xử.

-Come è questo? Sono solo una persona che tutti vogliono scegliere chi ora lo so. Oppure, se chiudo gli occhi rivolti una persona se la persona che ha colpito i passi della fase offline! Tutti d'accordo?

(Làm sao đây?Tôi chỉ cần một bạn thôi.Mà ai cũng muốn lên thế này.Thật khó xử Hay tôi có ý kiến thế này nhé!Bây giờ tôi sẽ nhắm mắt lại chỉ đại một bạn nào đó.Nếu bạn nào mà bị tôi chỉ vào thì bước lên sân khấu nhé!Mọi người đồng ý không?)

-AVERE(có)

Nhận được câu trả lời đúng ý.Jonson từ từ khép hờ đôi mắt lại.Cánh tay phải từ từ đưa lên.

Mọi người ai cũng hồi hộp.Mong rằng cánh tay đó sẽ hạ xuống chỗ mình.

Ngón tay trỏ của Jonson hướng lên.Lướt qua lướt lại và cuối cùng dừng xuống chỗ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Nó cũng chả hứng thú với vụ được lên sân khấu này mấy.Chỉ là hơi bất ngờ vì người trên sân khấu kia lại là Jonson thôi.

Cái này gọi là có "duyên" sao.

Lúc vừa đến Venice cũng gặp.Sau khi cãi nhau với hấn cũng gặp.Rồi bây giờ lại gặp nữa.....

Không biết lần gặp này là phúc hay họa đây.

Trầm tư suy nghĩ nên nó không đề ý.Bỗng..... lúc này lại thấy ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía mình.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt tươi cười của Jonson.

-Andiamo! Siete invitati sul palco con me!

(Nào!Mời bạn bước lên sân khấu cùng tôi nào!)

Chậm chạp suy nghĩ vài giây nó mới tiêu hóa nổi là tình hình hiện giờ là như thế nào.Đến lúc hiểu rồi

-ME(Tôi)-nó trợn mắt lên chỉ tay vào mình mà hỏi lại.

Nhìn hành động quá khích của nó

-Oh no no! Invito la gente al vostro amante!

(Ôi Không không! Người tôi mời là bạn trai của bạn kia!)-Jonson thấy ý của mình bị hiểu lầm thì lập tức xua tay mà giải thích lại.

Nhưng có vẻ câu sau này còn khủng bố hơn cả câu trước

-HIS(Anh ấy)-lần thứ hai nó trợn mắt ngạc nhiên.Mà lần này còn kinh ngạc hơn cả lần trước

-Piuttosto!

(Đúng vậy!)-Jonson gật đầu chắc chắn.

Hắn này giờ im lặng nhìn cái màn đang diễn ra này cuối cùng cũng lên tiếng.

-Non voglio

(Tôi không muốn)-lập tức từ chối luôn không nói nhiều gì nữa xoay người kéo tay nó đi.

Nó mặc dù kinh ngạc chút nhưng lại...

-Khoan đã-không biết nghĩ cái gì đột nhiên kéo hắn lại không chịu đi.

-Cái gì nữa-hắn bực bội dừng cước bộ lại mà nhìn nó.

-Anh ấy đã chỉ anh thì anh lên sân khấu thử xem đi!

-Em đang muốn anh làm theo ý hắn?-nghe nó nói vậy thì đôi mắt hắn ánh lên lửa giận mà hỏi ngược lại nó.

Cơ hồ cảm nhận được sát khí phát ra từ hắn.Nó lập tức chuyển sang giọng khiêu khích

-Tôi không có ý đó.Nhưng tại sao anh lại không dám lên.Chẳng lẽ anh sợ thua kém anh ta sao?

-Em không cần phải khích bác anh-hắn nhìn thấu suy nghĩ của nó rồi.

-Tôi không khích.Cái đó là sự thật.Nếu không tại sao anh không dám lên.-nó bị người ta nhìn ra quỷ kế nhưng vẫn cố gắng cứng miệng.

-Em thật sự muốn anh lên?-nhìn thẳng vào nó.Hắn lên tiếng hỏi kiên định.Kiểu như "chỉ cần em muốn anh lên anh sẽ lên" vậy.

-Thật sự!

-Được-nghe câu trả lời của nó.Hắn lập tức buông nó ra.Xoay người hướng về phía sân khấu.

Jonson nhìn thấy hắn đồng ý lên sân khấu thì mỉm cười hài lòng.

-Ciao a te! Si può presentarsi un po 'con la gente?

(Xin chào bạn!Bạn có thể giới thiệu đôi chút về mình với mọi người không?)-mặc dù trước đó đã biết qua tên hắn nhưng Jonson vẫn hỏi một câu này tựa như để xã giao.

Nhận lấy micro,hắn chậm rãi đưa lên gần miệng mà phun ba chữ

- Duong Lanh Phong

Thấy hắn không có ý định muốn nói tiếp.Jonson lập tức thành thực mà chuyển sang chủ đề khác.

-Cosi ora qui si collochi al di sopra quello che le parole da dire alla mia ragazza?

(Vây lúc này đứng ở trên đây bạn có lời gì muốn nói với bạn gái của mình không?).

Nghe Jonson hỏi vậy thì nó ở bên dưới vô cùng hồi hộp không biết hắn sẽ nói gì.

Còn hắn thì....

Nếu những người đàn ông khác nhân cơ hội này trở tài mồm mép mà nói hết văn này đến về kia với bạn gái của mình.Thì Dương Lãnh Phong hắn là trường hợp ngoại lệ.

-Le parole per dire l'ho detto a lei, allora!

(Những lời muốn nói tôi đã nói hết với cô ấy rồi!)

Lời này của hắn nói ra không những làm Jonson khó xử vì có ai lên sân khấu mà trả lời thế này đâu mà còn làm nó thất vọng.

Hắn thật sự không muốn nói gì với nó cả!

Nói hết rồi?Chứ không phải những câu đó toàn là giả dối hết sao.

Lừa người.Đúng là lừa người.....Chỉ có mình Lâm Yên Vy nó trước giờ tự nhấn mình chìm sâu vào thôi chứ hắn-một câu giả dối cũng không muốn nói với nó trước mặt mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Mỗi ngày anh sống, là để yêu em!

Cuối cùng vì để cho không khí được giãn ra.Jonson đành phải mở lời xoa dịu tình hình.

-Che un ragazzo interessante.Forse non vuole sentire che abbiamo solo possediamo solo familiare per la sua ragazza.

(Thật là một anh chàng thú vị.Có lẽ anh ấy không muốn chia sẻ cho chúng ta những lời đó mà chỉ dành riêng cho bạn gái của anh ấy thôi)

Mặc dù thái độ và lời nói của Jonson vô cùng vui vẻ và hòa nhã thân thiện.Nhưng bên trong sự cợt nhả đó vẫn có ngụ ý.

Còn hắn....

Thì IQ của hắn đâu đến mức không hiểu điều ám chỉ của Jonson.Chỉ là hắn từ chối cho ý kiến.

Thấy hắn vẫn không muốn nói gì tiếp cả.Jonson lập tức chuyển đến trọng tâm.

-Te ne stai sul palco questa volta la ragazza day.Toi credo sarete molto orgogliosi del vostro ragazzo vuole mình.Vay cantarle una canzone non lo fà?

(Bạn đứng trên sân khấu lúc này đây.Tôi nghĩ bạn gái bạn sẽ rất tự hào về bạn trai mình.Vậy bạn có muốn hát tặng cô ấy một bài hát nào không?)-Lời nói của Jonson khôn khéo mà lại biết dùng chính điểm tử huyệt của hắn mà đâm.....

.. .

Nó ở dưới nghe Jonson nói thì đã biết câu trả lời chắc chắn là không.

Dương Lãnh Phong cao cao tại thượng đồ đòi nào chịu hát tặng nó.

Chán nản quay đầu đi.Bởi vì nó biết hai giây sau hắn cũng sẽ xuống thôi....

Hắn đứng trên sân khấu vô cùng thấy khó chịu.

Hắn mà làm ba cái trò trẻ con này sao.Câu trả lời dứt khoát là không rồi.

Nhưng khi hắn nhìn thấy biểu hiện thất vọng và buồn buồn của nó thì thấy đau lòng.Cuối cùng....lý trí của hắn cũng không nỡ....

-Voglio cantare per la ragazza che amo e ..... Vuoi dirle che: Ogni giorno vivo è di amarti!

(Tôi muốn hát cho người con gái tôi yêu một lần.....

Và

Muốn nói với cô ấy rằng:

Mỗi ngày anh sống..... là để yêu em!)-từng câu từng chữ hắn nói ra truyền không thiếu một chữ vào màng nhĩ nó.

-Ồ-bốn phía người ồ lên một tiếng.Câu mỗi ngày anh sống là để yêu em là một câu khẳng định:em chính là sự sống của anh.Mục đích sống của anh giữa bên người bao la này-là tình yêu của em

Còn nó.....

Lập tức nó dừng cước bộ lại.Nhưng không quay lại.....

Không biết biểu cảm của người đàn ông kia như thế nào?

Rồi.....âm nhạc vang lên.....

Người con trai đầu tiên nó yêu,khiến nó biết cái gọi là tình yêu là gì?

Khiến nó cảm thấy không thể làm chủ được chính bản thân mình.Chi biết hy vọng,lạc lối vào con đường tình yêu đó-đang đứng ở trên kia và nói những câu khiến nó muốn tiếp tục cứng rần lên cũng không được.

Cho dù nó có cố tự nhủ đó không phải là sự thật thì con tim nó vẫn rấy lên ngọn lửa hạnh phúc.

Mỗi ngày anh sống.Là để yêu em!

Bản nhạc EVERY DAY I LOVE YOU!

Anh không biết nhưng anh luôn tin tưởng

Rằng có điều gì đó thật ý nghĩa

Và rồi em em khiến anh trở lên tốt hơn

Và anh sẽ luôn yêu em

Anh chẳng bao giờ nghĩ giấc mơ đã trở thành hiện thực

Nhưng em đã chỉ cho anh thấy những gì mà họ làm

Em biết rồi anh sẽ học được những điều mới mẻ

Và anh sẽ luôn yêu em

Bởi vì anh tin đó là định mệnh

Chẳng thể nào điều khiển được (em đâu hay những gì anh có thể làm)

Và em sẽ chẳng bao giờ thực sự sống cho đến khi em biết yêu

Yêu bằng cả trái tim lẫn tâm hồn

Em âu yếm anh khi anh cảm thấy thật tệ

Đó là nụ cười khi mà anh như phát điên lên

Tất cả những điều nhỏ bé mà anh có

Đó là anh sẽ luôn yêu em

Anh sẽ luôn yêu em, anh sẽ luôn yêu em

Bởi vì anh tin đó là định mệnh

Chẳng thể nào điều khiển được (em đâu hay những gì anh có thể làm)

Và em sẽ chẳng bao giờ thực sự sống cho đến khi em biết yêu

Yêu bằng cả trái tim lẫn tâm hồn

Nếu anh ngó lơ và em đồng ý với anh

Và rồi ở bên nhau chúng ta sẽ làm được mọi thứ

Anh biết anh thật quá may mắn

Và anh sẽ luôn yêu em

Anh sẽ trao em những điều tuyệt vời nhất mà anh có

Và anh sẽ luôn yêu em.. Everday I love U!

Giọng hát của hấn trầm lắng nhẹ nhàng,mà lại tha thiết như một chàng trai đang chìm đắm trong hạnh phúc của tình yêu.

Tìm được ánh dương chiếu ấm con tim mình.Tuy không hay bằng ca sĩ chuyên nghiệp nhưng lại chân thật....cảm xúc....

Bốn phía người lập tức im lặng lại....Từ từ tận hưởng giai điệu của bản nhạc tình yêu nơi Thiên đường của tình yêu này!

Nếu bạn yêu một ai đó bằng cả con tim của mình,yêu không thể ngừng nghĩ thì....lý do bạn sống mỗi ngày,là để yêu người đó!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Mặc dù âm nhạc kết thúc đã lâu nhưng.....mọi người vẫn chìm vào trong im lặng.Nó vẫn im lặng đứng đó mà không hay hấn đã đứng ở đằng sau từ lúc nào.Đến lúc có một đôi bàn tay to ấm đan chặt xen vào trong bàn tay mình thì nó mới giật mình ngẩng đầu lên.

Hấn nắm chặt tay nó kéo đi chen vào dòng người nhộn nhịp.Ánh sáng chiếu rọi lên thân hình cả hai người.

Đến đâu gặp thứ gì nó cũng tò mò xem,rồi gặp đồ ăn gì lạ cũng thử.

-Đừng ăn nữa kéo đau bụng đấy-hấn nhìn thấy nó ăn biết bao nhiêu cái đồ dầu mỡ rồi nhiều đồ ăn vặt thế thì tốt bụng mà nhắc nhở.

-Anh cứ sợ đau bụng thế thì nhịn đi-nó bĩu môi nhai nhồm nhoàm mà phản bác.

-Vậy tùy em.Đến lúc đau bụng đừng trách tôi-thấy nó vẫn thích làm theo ý mình thì hấn cũng đành mặc kệ.Nó đúng là con cua mà.Ngang ngược không biết phải trái gì cả.Haizzzzz

@

Đến lúc đi qua quán bán đồ trang sức ven đường.Nó kéo tay hấn lại.....

-Hừm...-thấy nó không đi tiếp hấn ngạc nhiên ngoảnh đầu lại.

Nhìn thấy nó đang nhìn chăm chú vào quầy hàng trưng bày đầy mẫu nhẫn rồi cả bông tai,trang sức đủ kiểu hấp dẫn.

-Cái này đẹp không?-nó giơ lên một hộp nhẫn cặp màu trắng bạc.Bên trong có hai chiếc nhẫn mạ.Mỗi chiếc có một nửa hình trái tim.Đem hai chiếc nhẫn ghép lại một hình trái tim,rất đẹp.

Hấn lập tức không thèm nhìn mà kéo nó đi luôn

-Đi!Bữa nao anh tặng em cái khác đẹp hơn nhiều-nhìn mấy thứ mạ giả thế này hấn đã không thích nổi rồi.Nói gì đến đeo nó chứ.

Nó nghe hấn nói vậy bực mình giắt tay mình ra khỏi tay hấn.

-Tôi mới không cần mấy thứ kim cương sang trọng đó của nhà anh.Được!Anh không mua thì tôi mua.Anh không đeo thì tôi kiếm người khác đeo-cái tên mắc bệnh con nhà giàu này.Hấn tưởng mình nhà hấn có tiền chắc.Động một tý là dùng đồ hàng hiệu mới chịu.Nó không cần cái tên bệnh hoạn thế này đâu

-Em dám.....-hấn nghe nó nói vậy thì giắt chưa lập tức bốc lên.

-Sao tôi lại không dám-nó cũng đâu chịu thua.Càng cứng cổ chọc tức hấn.

-Được.Em dám nhưng nếu như tôi biết có kẻ nào dám tư tưởng đến em thì đến lúc đó em đừng có mà cầu xin tôi tha cho hấn-ánh mắt hấn sáng lên vẻ ngoan độc mà cảnh cáo.

Nhìn vẻ mặt sói hoang khát máu của hấn thì nó nổi da gà.Cuối cùng,hòa hoãn nhỏ giọng xuống mà trách cứ

-Nhưng tại anh chứ!Tôi mới không thích bạn trai gì mà lúc nào cũng cứng nhắc,dạy dỗ như bố tôi thế đâu.

Hấn thấy nó tỏ vẻ ủy khuất cún con như thế thì cũng không rảnh mà chấp với nó nữa.Đành phải chiều theo ý nó vậy

- Vậy em thích cái nào.

Nhìn thái độ của hần chịu nhường mình một nước thì nó còn tạm hài lòng.

Xong sau đó cầm cặp nhẵn vừa rồi lên ngắm nghía còn để mặc kệ hần trả tiền sao thì trả.

.....\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$.....

Vì thời tiết mùa này là mưa nhiều nên không khí lãng mạn hồi nãy đã biến mất. Bầu trời lúc này âm u. Những cơn mưa nhỏ cứ thế kéo xuống. Mọi người lúc này náo loạn tìm chỗ trú mưa.

Nó và hần vừa mua được hai lon coffee ấm từ tạp hóa bước ra được một đoạn thì gặp mưa. Bèn thuê một chiếc thuyền nhỏ có mui ở bên trên mà đi.

.....

Lúc bước lên thuyền do vội quá nó làm rơi hộp nhẵn xuống nước...

- Ôi nhẵn của em- nó theo đà cúi người xuống với lấy cái hộp nhẵn.

Do vội quá xa và mất đà nên nó chúi người xuống nước.....

- Á aaaaaaaaaa.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Hần đang bước xuống thì nghe thấy tiếng hét của nó. Quay đầu lại....

- Lâm Yên Vy.....- chỉ nghe thấy hần gọi tên nó.

Sau đó một tiếng bùm vang lên khiến tất cả mọi người đều phải dừng hoạt động mà quay đầu lại nhìn.

Nó lúc này đang bị nhấn xuống biển nước. Mặc dù chỗ này không sâu lắm nhưng nó rất sợ....

Nó rất sợ nước.....rất sợ. Vì lần cuối cùng bước xuống nước cũng là lúc con đường tương lai của nó đã khác đi và đã phải mất đi hai người thân.....

Nó- từ một cô bé ngây thơ và hồn nhiên. Sống trong tòa nhà bằng vàng xinh đẹp như trong cổ tích. Được bảo vệ dưới tình thương của ba mẹ và anh hai cùng với hai cô em gái xinh đôi kém nó 4 tuổi. Một đứa tên Thiên Di, một đứa tên Yên Hạ. Nhưng....

Vận mệnh thay đổi, năm nó 6 tuổi còn hai em gái nó chỉ mới 2 tuổi thôi. Thì nó và hai em nó bị người ta bắt cóc rồi đem nhấn chìm xuống biển nước. Lúc đó.. có lẽ thứ được gọi là bản năng đấu tranh cho sự sống của nó trỗi dậy.... Một cô nhóc nhỏ con chân yếu tay mềm có thể tự thoát ra được khỏi dây trói. Nhưng đáng tiếc nó lại không thể nào thoát ra được khỏi dòng nước đó. Cho dù nó cố hết sức để vùng vẫy...đổi lại chỉ là càng lúc càng chìm xuống..... Còn hai em gái của nó.....cố gắng khóc hết sức. Như để mong mọi người biết và cứu giúp. Nó đau đớn nhìn em ruột của chính mình đang giống như nó cố sức vùng vẫy để níu lại sự sống....Mà nó cũng chỉ biết vô lực mà nhìn theo không thể làm gì cả. Nó ước gì mình có thể mạnh mẽ hơn...tựa như thần tiên vậy. Có thể tự bảo vệ cho chính mình và có thể cứu lấy cả hai người em gái nó trong lúc này. Nhưng đó chỉ là ước nguyện mà thôi.

Rồi dần dần tiếng khóc của Thiên Di và Yên Hạ cũng nhỏ dần và cuối cùng đã chìm theo nước biển.

Nó thấy trước mắt mình chột tối sầm....đồng thời nước biển mặn chát đang cố gắng lấn vào trong cơ thể nó. Nó không phải sợ hãi đến cái chết nữa mà là tuyệt vọng và vô cùng khiếp sợ...

Vậy là hai người em gái nó yêu thương nhất...thật sự....thật sự đã ra đi rồi.

Nó rất muốn hét to lên gọi tên

- Thiên Di, Yên Hạ hai em cố gắng lên. Không thể buông xuôi như vậy được- nhưng nó không còn sức lực để gọi. Và nó cũng không quên hai cô em gái của nó chỉ mới hai tuổi.

Cuối cùng nó đã không thể cố gắng được gì nữa thì buông tha vùng vẫy. Toàn thân nó lạnh buốt ý thức trở nên mơ hồ.....và từ từ rơi xuống vực biển.

Chương 97: Nơi thiên đường ấy- nơi em rời xa anh!

Cảm giác lúc này cùng với khi đó thật sự...rất giống nhau.

Nước từ bốn phía chèn ép nó...khiến nó khó thở.Cả người trở nên nặng trĩu.Nó không gãy dựa cũng không kêu cứu.Chỉ yên lặng mặc cho cơ thể mình chìm vào trong là nước.Vì nó sợ sẽ như lúc đó.

Cho dù nó có cố gắng mấy đi chăng nữa thì kết quả vẫn không thể nào thắng nổi.Nếu không phải lần đó.....

Thì trên thế gian này đã chẳng còn tên của Lâm Yến Vy nó rồi.

Nó sợ nước sâu...sợ sự bao la của nó...sợ cảm giác bị nó nuốt chìm.Rất sợ!

Cho dù nó có thông minh,mạnh mẽ kiên cường đến mấy-cho dù là người đứng đầu Tứ Vương Nữ Tước thì sao!Cuối cùng khi đứng trước hồ nước sâu bao la nó vẫn không dám bước xuống.....Ác mộng lần đó.Thật sự đã ăn mòn và đi sâu vào tâm trí nó rồi.

Còn bây giờ...sự thật cũng vẫn vậy.Bản năng khao khát về sự sống trong nó đã chết hoàn toàn.Nó phó mặc cho số phận...

Và cũng hi vọng cái gọi là kì tích hoặc điều diệu kỳ sẽ lần nữa xảy ra....

Nhưng người ta thường nói may mắn sẽ không mỉm cười với bạn lần thứ hai.Có lẽ....lần này Lâm Yến Vy nó sẽ không vịn bám cái cuộc sống này nữa rồi.

Trong làn nước.....khuôn mặt nó điềm nhiên như đang ngủ.Không có chút luyến tiếc với bất kỳ thứ gì trên cuộc sống này nữa.....và cũng cả tình yêu đang cháy lên trong cơ thể nó.Tất cả đều không khiến nó có động lực vượt qua tâm lý bản thân...hoặc nói do tình yêu trong nó chưa đủ sâu hay con ác mộng kia quá lớn....

Nước từ từ lan tràn vào khoang mũi của nó chảy vào trong bụng.Lạnh lẽo....thật sự rất lạnh.Nó cảm giác mình đang bước lên cánh cửa Thiên Đường lấp lánh kia rồi...Nơi đó có lẽ có hai cô em gái đã bất hạnh trước nó kia.

Nhưng.....lúc nó nghĩ bản thân mình sắp không chống cự nổi thì...

Có một đôi bàn tay rắn chắc mạnh mẽ,đột ngột nắm lấy eo nó mà dùng sức kéo lên.

Nó thật chỉ biết đến lúc này,còn sau đó thế nào thì nó không biết vì nó đã mất hoàn toàn ý thức.Đang vui vẻ mà bước về phía có cánh cửa màu trắng thanh lệ kia.....

Nhưng có vẻ nó muốn yên ổn cũng không được.Vì...

Bất chợt lại có một bờ môi bạc lạnh,phải nói là cực lạnh chạm vào môi nó ra sức thổi.

Nó thấy khó chịu vô cùng,sau đó người đó lại ra sức ấn vào bụng nó.Khiến nó thực không chịu nổi mà ỏi nước tích đầy trong bụng ra.Cả người trở nên nhẹ hơn.

Song lần này nó thật sự là mất ý thức thật rồi.Cánh cửa thiên đường xinh đẹp kia cũng biến mất,chỉ còn lại một mảng tối đen như mực.....

*****

Hắn lúc này vô cùng khẩn trương.Ra sức hô hấp nhân tạo ép hết nước trong cơ thể nó ra.

Trên khuôn mặt anh tuần vạn năm không biến sắc kia lúc này trở nên trắng bệch,vàng trán thì mồ hôi lạnh từng giọt,từng giọt một rơi xuống.

Khi xác định đã ép hết nước trong bụng nó ra rồi.Nhưng lại không thấy nó có dấu hiệu tỉnh lại thì hắn đã gấp đến ruột cũng xoắn lại rồi....

-Lâm Yến Vy...Lâm Yến Vy em tỉnh dậy cho anh.Tỉnh dậy.....Anh không cho em chết...Không cho.Em mau tỉnh lại cho anh-hắn ra sức lắc lấy hai bờ mai mảnh khảnh của nó mà kêu gào.

Nhưng đôi lại chỉ là sự im lặng đến lạ thường của người con gái kia.

Mặc dù vậy nhưng hắn vẫn không có ý định buông tha...

-Lâm Yến Vy em là đồ ngốc sao.....Tại sao lại không bơi lên.....Sao không gọi anh....Bám vào anh.Sao không giãy dựa gì cả.Em là đồ ngốc sao....Là đồ ngốc sao??

-Anh nói cho em biết Lâm Yến Vy.Khi nào có lệnh của anh em mới được chết.Em không được bỏ anh lại đây....Không được.-hắn trở nên tuyệt vọng thật rồi.Giọng nói nghẹn ngào tắc nghẽn và nhỏ dần lại trong cổ họng.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy bất lực.Nhìn người con gái trước mặt hắn thật đã không còn cách nào hết.

Hắn kích động...ra sức lắc lấy thân mình nó.Nói năng lộn xộn.Tâm tình của hắn bây giờ như đã rơi xuống hồ nước cùng nó luôn rồi.

Phải nói Dương Lãnh Phong từ lúc sinh ra đến nay chưa bao giờ mất bình tĩnh và kích động như lúc này.Kể cả lúc hắn biết Tuyết Nhi rời xa hắn.Hắn cũng không kích động như thế này.

Cảm giác mất đi tự chủ bản thân thế này thật tệ nhưng hắn không còn biện pháp nào khác.

Vô lực,yếu đuối..giọng nói của hắn cũng đã chìm xuống.

Lâm Yến Vy-Em thật bỏ anh đi thật sao?

Nơi Thiên Đường Ấy-Nơi Em Rời Xa Anh!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Là mưa rơi hay là nước mắt của anh?

Có lẽ ngay cả ông trời cũng thấy buồn.Liên tiếp trút xuống những giọt mưa nặng hạt.Mọi người lúc này đành phải bỏ đi trú mưa.

Chỉ còn lại hai thân ảnh-một anh tuấn vạm vỡ,một yếu đuối mảnh khảnh.

Ôm nó thật chặt vào lòng mình.....thật chặt....rất chặt.Như chỉ sợ nếu hắn nín kéo nó không chặt thì nó sẽ ra đi mãi mãi vậy.

Thời gian theo vòng kim đồng hồ cứ chậm rãi trôi..không có dấu hiệu dừng lại.

1 giây.....2 giây.....3 giây....rồi 10' ..20'

Giấc mơ với cánh cửa thiên đường có lẽ đã mang nó đi....Bởi vì cho dù thế nào đi nữa.Nó vẫn không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Hắn lúc này vô cùng tuyệt vọng.....là rất rất tuyệt vọng.

Buông tha kêu gào,hắn siết nó vào trong lòng mình mà ghé đôi môi mỏng vào gần vành tai nó thầm thì....

-Lâm Yến Vy.Em biết không?Tôi thật ra không yêu em đâu.Chẳng qua do cuộc đánh cược với Hạo Vũ...Nếu tôi làm em yêu mình thì sẽ lấy được thứ tôi muốn.Vì thế em từ đầu đến cuối chỉ là một vật hi sinh trong vụ đánh cược của tôi thôi.Nên em không thể được ra đi như thế này.

-Lâm Yến Vy...Lúc trước tôi đã và từng rất yêu một người con gái.Cô ấy tên Tuyết Nhi..Rất dễ thương và đáng yêu.Chỉ là cô ấy không đẹp và gian xảo bằng em Tôi...rất yêu cô ấy.Vì vậy em mau tỉnh dậy đi...Để tôi nói cho em biết là thực sự tôi không yêu em cũng không thích em. Từ đầu đến cuối tôi chưa từng quên cô ấy.

-Lâm Yến Vy...Tôi muốn biết em đã yêu tôi chưa.Nếu em thực yêu rồi thì tôi đã đạt được kết quả.... Vì vậy em phải giúp tôi.Mau tỉnh lại nói xem em đã yêu tôi chưa..???.....

Hắn cứ ngồi đó...Mặc cho thân mình ướt đến nhếch nhác nhưng vẫn cứ ngồi đó và...ôm thật chặt thân xác mảnh khảnh của nó mà nói linh tinh....

Nói những lời đã thương nó.....nhưng kết quả hắn vẫn chỉ muốn nó tỉnh lại mà thôi.

Có lẽ sẽ không ngờ đến hắn lại có lúc điên và đáng thương như thế này.

Mặc dù biết là nó sẽ không trả lời...cũng sẽ không đau buồn hay tức giận vì mấy lời nói vô tâm đau lòng đó.Cơ mà hắn vẫn nói...

Bầu trời đen ngịt,ánh đèn màu trắng dần mờ lờ đi sau làn mưa.....Thân hình nó lúc này lạnh ngắt,khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hằng ngày giờ đã chuyển sang màu trắng bệch.Nước mưa in lên làn da trắng đến tinh khiết đó.....Nhìn thật khiến người ta nuối tiếc....

Trong giấc mơ của nó bây giờ không phải là thiên đường mà là một biển nước lạnh lẽo. Bốn bề toàn là nước. Và nó.....hiện tại đang bị nhấn chìm trong đó. Nhưng lúc này nó lại không cảm thấy sợ nữa.....vì nó cảm nhận được hơi ấm của một ai đó đang truyền cho nó. Chỉ là nó không thể nào thoát ra khỏi đây thôi....

Mí mắt nặng trĩu...nó thật cố gắng hết sức để mở ra nhưng lại không thể.....

Còn hắt, đã ngừng thì thầm vớ vẫn bên tai nó rồi..... Vì hắt đã rất rất tuyệt vọng rồi.....

Một luồng ghen ngào dâng lên đến cổ và ứ đọng ở đó.....hắt cảm thấy giọng mình khàn khàn.

Và.....trái tim hắt như đang bị ai giẫm lên. Vô cùng đau đớn. Một nỗi đau tàn ác đang cố dằm xéo hắt....

Thật đau.....rất đau....

Nỗi đau đó từ tim hắt lan ra và hòa theo cả làn mưa kia nữa...

Nhưng...

Chắc chắn sẽ không một ai biết dưới cơn mưa nặc trịch này.....Bất chợt lại có một giọt nước mắt của một người đàn ông hòa vào đó...

Chỉ một giọt.....một giọt thôi.....từ khóe mắt của hắt rồi chậm rãi theo làn mưa đó.....chạm vào môi nó.

Rất lạnh lẽ và hòa hợp đến không ai có thể nhận ra.

Chắc chắn sẽ không ai biết và cả hắt nữa. Có lẽ hắt cũng sẽ không biết.....

Nhưng...

Nó đang tỉnh lặng trong mơ hồ.....thì...

Lại cảm thấy một vị mặn....không....phải nói là rất mặn đọng lại trên môi mình.

Tại sao nó lại mặn chát như thế. Mặn đến nỗi nó còn cảm thấy tim mình đang quặn lên.

Là mưa sao? Nhưng mưa đâu có mặn như thế này. Không lẽ.....

Là Mưa Roi Hay Là Nước Mắt Của Anh?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Cơn mưa nặng hạt đã từ từ nhỏ lại. Cuối cùng đã tạnh hẳn...Bầu trời trở nên âm u và ẩm ướt.

Mọi người thì đua nhau theo cặp trở lại khu trọ của họ... Vô cùng tấp nập

Còn hắt và nó thì sao? Hai người chỉ chậm rãi và lặng lẽ một cách âm thầm. Trái ngược hoàn toàn với cái lần người nhộn nhịp kia.

Lúc này

Hắt bơ vơ nâng người nó dậy.....Ôm chặt vào lòng mình mà bế nó đi...

Cứ đi...đi thẳng về phía trước con đường. Không điểm xác định....

Không rõ mình sẽ đi đâu. Chỉ đơn giản là đi như thế thôi.

Mái tóc hắt bị mưa làm cho vón lại thành những lọn to mà phá nếp lòa xòa ra trước mặt. Rồi ẩn ẩn hiện hiện đằng sau mái tóc đó là đôi mắt xanh lạnh lẽo và âm u. Nhưng lúc này đôi mắt ấy đã không còn tươi sáng nữa rồi. Mà là ẩn chứa một nỗi đau bất tận và không tên.....Nhưng hắt là nó rất đau...đau cả con tim và ăn mòn đến lý trí.

Thân hình hắt do dính nước nên ướt sũng mà dính vào thân thể cường tráng vạm vỡ. Nhưng lại đáng thương và tuyệt vọng một cách kỳ lạ.

Còn.....người con gái đang nằm trong lòng hắn kia thì mới gọi là kỳ lạ hơn.....

*****

Có lẽ do được hắn ôm chặt lâu quá.Nên thân mình nó vẫn còn nóng ấm.....Khuôn mặt trắng bệch kia đã có vẻ hồng hơn...Không còn đáng sợ như trước nữa.Nếu không phải do nó không tỉnh lại.

Thì sẽ chẳng ai nghĩ.....

Mà chỉ nghĩ nó là đang thiếp đi thôi.....

'----

Con đường phía trước kia.....đối với anh sao nó xa xôi thế?

Em và anh.....gần cạnh nhau tưởng chừng chỉ trong gang tấc.....ngờ đâu lại biệt ly đến ngàn dặm...

Anh chưa từng nghĩ sẽ yêu em đến đau đớn như thế này.....lại càng không nghĩ sẽ có ngày em bước ra đi.

Rời xa nhân thế.....

Cái gọi là sự thật đến với anh quá nhanh.Anh không thể nào tiếp nhận và tin vào được.....

Có lẽ em sẽ không tin anh yêu em.....nhưng cả anh cũng vậy!Ngỡ đó là ảo giác hoặc chỉ là rung động nhất thời mà thôi!

Anh sẽ tự dối mình rằng:.....Là Anh không yêu em!

Nhưng xin em đừng im lặng mãi thế.Tỉnh dậy.....để anh cứ tiếp tục lừa dối bản thân mình.....Không yêu em.....

Những ý nghĩ đau đớn hiện ra trong tâm trí hắn.Lời thỉnh cầu tuyệt vọng.....

Lời cầu xin của một người đàn ông thiết tha đến người con gái anh đang ôm trong lòng.

Nhưng người con gái vô tâm kia không có dấu hiệu muốn cử động chứ nói gì đến trả lời.Cô thật sự quá vô tâm và độc ác

Bỗng.....

Đôi tay ôm nó ngày càng siết chặt.....siết rất chặt.Tưởng như muốn đem cái thân hình mảnh khảnh này nghiền vụn nát ra....

Hắn-

Đến lúc phải tin là nó thật đã ra đi.....thật sự rồi..Muốn chỉ là giấc mơ....hay giả tạo cũng không được.Hoặc là tự lừa dối mình thôi.Nhưng cũng không thay đổi được kết quả....

Chỉ còn một con đường là phải tin vào thôi!!

***

Hắn lúc này trở nên kích động vô cùng.....gắng hết sức chèn ép nó.....để khiến nó đau đớn.Cho dù ra đi thì cũng phải chịu những cái đau này của hắn.....

Phải biết hắn đã từng đau như thế nào.....

Bỗng lúc này.....

-Khụ.....khụ.....khụ....-đôi môi từ nãy giờ chưa từng mấp máy của nó giờ lại ra sức cử động.....Một tràng ho liên hồi phát ra.

Mi tâm của nó nhú chặt lại....chỉ là đôi mắt kia chưa có dấu hiệu mở ra thôi.

-----Hắn đang kích động vô cùng.....lại bất ngờ bị tràng tiếng ho của nó đánh trúng huyệt mà đơ ngay tại chỗ.....

Trợn mắt kinh ngạc nhìn xuống thân thể đang co rúc trong lòng mình mà ho liên hồi kia.....hắn thiếu chút nữa đã nhảy cẫng lên rồi.....

Nó--nó đã không chết!Nó vẫn còn sống.....còn sống thật rồi..

Hắn kích động lắc mạnh tay ra sức lung lay thân hình nó đến nỗi gần như hết lên

-Yến Vy!Yến Vy..Em tỉnh lại rồi à?Mau mở mắt ra....Mở mắt ra nhìn anh nà.Em thật sự không chết..Đã không chết.....haha-hắn tựa như vừa được người ta vớt lên từ chảo dầu mà hạnh phúc đến không luôn.

Mặc hành động +lời nói điên cuồng của hắn nó lại không có ý định trả lời cũng như làm theo.Tiếp tục ho dữ dội...

Nhưng lần từ chối này của nó lại không khiến hắn tuyệt vọng

Ngược lại vui mừng kích động ôm nó chặt trong tay phóng như bay về phía phòng y tế phía trước.....

Hy vọng của hắn-đã sáng lên thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Ánh nắng gay gắt của buổi trưa nồng đậm chiếu vào gian phòng V.I.P của bệnh viện sang trọng

Trên chiếc giường đơn trắng ảm đạm,một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp không tí vết đang nhắm nhó mà nhủ chặt mi tâm lại rồi từ từ chống đỡ để mở mắt ra.

Đau đầu quá,và...cả người mệt mỏi nữa.-đưa tay vỗ vỗ đầu nó gắng gượng mà tỉnh dậy...

Đập vào mắt nó lúc này là một căn phòng toàn màu trắng...

Chẳng lẽ đây là thiên đường sao?....

Nhưng theo người ta đồn thiên đường đẹp lắm mà.

Cái nơi này trừ toàn màu trắng ra thì chẳng còn điểm nào giống thiên đường cả....Cộng thêm toàn mùi thuốc sát trùng nồng nặc bay lên.

Khuôn mặt nó...về chán ghét đã tràn ngập trong ánh mắt.Có hết sức chống đỡ thân mình dậy.....

Bỗng lúc này tay nó vô ý động phải cái gì đó cứng cứng nhưng lại sơ sơ sụi sụi.Ngạc nhiên nhìn xuống.....

Nó sững sờ khi thấy có một người nam nhân mi tâm đang nhắm chặt.....Gương mặt-sự mệt mỏi đã in sâu lên như thể cả mấy trăm ngày rồi chưa được nghỉ ngơi vậy.

Mái tóc lòa xòa không rõ đường nếp phủ đi gần nửa khuôn mặt...làm ảm ảm hiện hiện ra một đôi mắt sâu thâm thúy....

Quần áo hắn lúc này mùi hôi ảm tàn khốc bay lên rồi truyền vào khoang mũi nó....

Nhưng lại không khiến nó khó chịu...ngược lại khiến nó đơ người...

Thật sự...thật sự là nó không có chết mà đang ở bệnh viện..Hơn nữa...người nam nhân lồi thối lếch thếch này là Dương Lãnh Phong sao?

Thật sự không phải chứ?

Nếu không phải là cho dù hắn có bị tan tro thành trăm mảnh nó cũng nhận ra thù nó khẳng định lực này là nó nhìn lầm.

Dương Lãnh Phong-người đàn ông theo đuổi sự hoàn mỹ đến từng chi tiết,cao cao tại thượng này giờ lại tạm bợ đến đáng thương.Quần áo rồi đến đầu tóc.....

Nhất là mái tóc kia còn dính cả rong xanh nữa chứ.....thật khiến người ta Đại Khai Nhân Giới.

Nó đang giật mình nên không để ý đến hắn đã tỉnh.....

Hắn mệt mỏi tỉnh dậy thì thấy nó đã ngồi sững sờ ở đây rồi..

Mặc dù nét mặt vẫn chưa bình phục hẳn nhưng có thể như thế này đã gọi là kỳ tích.

Niềm sung sướng chưa kịp trào dâng trong lòng hắn thì đã bị cái ánh mắt kỳ thị của nó đánh vỡ.

Này là sao . sao hắn cực khổ túc truwjc bên giường bệnh nó. Chỉ vừa thiếp đi một lát thôi vậy mà tỉnh lại thì bắt gặp ánh mắt này là sao?

-Em thấy đỡ hơn chưa?-dù sao hắn cũng không thể gây sự với nfuoiwf bệnh được nên đành lên tiếng hỏi han để phá vỡ cái sự yên tĩnh khó nói này.

Nó lúc này mới bị tiếng hỏi của hắn vỗ cho tỉnh hồn mà ngơ ngác nhìn lại. Xong theo bản năng trả lời..

-Đỡ...đỡ hơn rồi. Cơ mà tôi nói với anh cái....này.....

Nó cứ ập a ập ứng không chịu nói hết câu..

-Nói với anh cái gì-hắn không để ý thấy sự lúng túng và khuôn mặt nín cười đến đáng thương của nó mà chỉ chú ý xem nó định nói cái gì..

-Ách.....cái đó....

-Em muốn đi vệ sinh sao??-giờ hắn mới nhìn đến vẻ mặt nhăn nhó của nó thì nghĩ đến nó muốn đi vệ sinh.

Vừa nghe thấy vậy nó lập tức đỏ mặt xua tay

-Không phải không phải...Cái đó.....ý tôi là anh nên ...đi .tắm rửa qua chút đi..

Nói xong nó lập tức trùm chăn kín mặt luôn..

Vì chắc chắn sẽ không có một người đàn ông nào muốn nghe cái câu nói đó.

Này là nó bắt đắ dĩ nha

Hắn vừa nghe nó nói xong y chang mặt đen sì lại.

Rồi mới chậm chạp nhìn xuống cái bộ đồ ẩm mốc đang khoác trên người mình.....

Thật không thể tưởng tượng nổi !!!!

Sau đó hắn liếc nhìn nó đang trùm chăn kín mặt kia mà mi tâm nhíu lại xong mới bước vào phòng tắm..

****

Rào....rào...rào

Nghe thấy tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm nó mới lộ đầu ra...

Xong lại đơ luôn..

Nó thật sự đã không chết....Và chút lý trí còn lại của lúc đó cho nó biết là hắn đã cứu nó..

Nhưng nó đã sắp bước lên ngưỡng cửa Thiên Đường rồi kia mà...

Sao hiện tại lại ở đây???

Nó nhớ ra rồi....hình như lúc đó có một hạt nước mặn chát nhỏ vào khoe môi nó...

Làm nó bỗng dưng trào lên ý chí muốn sống....làm tim nó chột nhói lên..

Nhưng đó là gì??Chẳng lẽ là nước mắt sao....?

Nghĩ đến đây nó vô ý quay đầu nhìn về phía cửa phòng tắm

Nhưng hắn đâu yêu nó đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Đợi đến lúc hần tắm xong thì đã là chuyện của 30' sau.

Lúc này hần mặc quần áo chỉnh tề mà bước ra.

Một thân Âu phục nghiêm chỉnh. Có vẻ hần phải đi đâu đó.

Nó ngồi đưa mình về phía cửa sổ ngắm khung cảnh âm u do thời tiết bên ngoài mà đưa lưng về phía phòng tắm. Nên lúc hần bước ra thì mặc dù nghe tiếng cạch nhưng từ chối quay đầu lại. Vì vậy không biết hần đang làm gì.

Chỉ thấy mọi thứ vô cùng im lặng.... Đến một lúc sau mới thấy hần lên tiếng.

-Lát nữa sẽ có người đưa đồ ăn đến cho em. Ăn xong nghỉ ngơi sớm. Mai chúng ta trở về.....-hần chậm rãi căn dặn nó một hồi nhưng lại không thấy nó trả lời.

Vì vậy lại bổ sung thêm một câu.

-Anh đi ra ngoài có việc.....-nói xong thì mới xoay gót đi.

Đến lúc nghe tiếng đóng cửa thì nó mới chậm rãi cụp hàng mi xuống.....

*****

Nó theo lời hần ăn đồ ăn mà y tá mang đến xong nằm xuống nghỉ.

Rồi sau đó nó ngủ luôn lúc nào không biết...

Đến lúc nó tỉnh lại là do tiếng nói trầm ổn của nó đánh thức.....

-Tôi biết rồi...-không biết ai gọi cho hần nhưng chỉ thấy hần nói vậy xong cúp máy bỏ vào túi rồi xoay người nhìn về giường nó.

Thấy nó đã tỉnh hần lên tiếng

-Tỉnh rồi à? Đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn.

-Ừm....-nó chỉ chậm rãi ừ một câu xong thôi

Hiện tại nó đã khá hơn rồi nên không phải ở trong bệnh viện nữa. Nên tiện thể hần đưa nó xuất viện luôn. Thể chất trong cơ thể nó do được đào tạo nên bình phục vô cùng nhanh chóng.

Nó cầm đồ bước vào phòng tắm thay xong đi theo hần ra ngoài.

Thời tiết hôm nay chỉ khá hơn hôm qua một chút vì không có mưa tầm tã mà thay vào đó là những bụi mưa phùn.

Đèn neon bị lòe đi trong không khí tạo nên một vòng hào quang mờ ảo...xa xa những cặp tình nhân khoác những chiếc áo khoác lù xù mà vội vã bước đi.

Nó và hần lại ngược lại chỉ cứ từ từ mà chậm chạp tiến về phía trước.....

Tay hần cầm cây ô trong suốt trầm ổn che đi những hạt mưa cho cả hai. Cứ đi như vậy nhưng lại không chịu lên tiếng....

Hình như bầu không khí giữa nó và hần hơi ngưng ngừng thì phải.....

Đến nhà hàng năm sao sang trọng...Hần thả cây ô xuống rồi xoay người dẫn chỗ cho nó. Xong kêu phục vụ gọi món....

Một lát sau đồ ăn cứ từng món từng món mà được bê lên.

Nhìn đồ ăn xếp đầy bàn nó chẳng có tâm trạng muốn ăn. Chắc có lẽ do không phải vận động gì nhiều nên không cảm thấy đói.

Hần cũng không lên tiếng thúc giục...chỉ ăn qua loa vài miếng rồi dẫn nó trở về.

-Lên đi-hần bỗng nhiên ngồi xổm xuống xong bảo nó.

-Cái gì?-nó từ nãy đến giờ cứ giữ im lặng phải hoảng mình lên tiếng.

-Anh bảo lên đi. Anh công về-chắc có lẽ nghĩ nó bị bệnh nên hần không có nóng dữ mà kiên nhẫn lặp lại

-Tôi tự có chân.Đi được.Anh đứng lên.....

Không đợi nó nói hết câu hấn cắt ngang luôn

-Anh bảo đi lên-lần này giọng hấn vô cùng nghiêm nghị. Kiểu cảnh cáo "Em thử nói không câu nữa xem".

Nghe ra mùi thuốc súng trong giọng hấn nó đánh phải ngoan ngoãn leo lên.

*****

Sau bao nhiêu cái cầu thang dài ngoằng cuối cùng hấn cũng bước đến cửa phòng.

Nhìn mồ hôi đầy trên trán hấn nó bực mình nghĩ thầm "Đã bảo để tôi tự đi anh còn cố.Đã yếu còn đòi ra gió.Cho chết".

Nhưng chỉ là nghĩ vậy thôi chứ nó mà dám phun ra mới lạ.

Cửa phòng mở ra nó đi vào phòng cầm đồ ngủ bước đi thay....Sau đó chu mỏ bước ra tường hấn vẫn ở đó.

Lại thấy cả căn phòng chả có bóng ma nào thì con tức giận vô cớ dâng lên...

Hậm hực bước về giường tắt đèn mà nằm xuống chờ một trăng gang đại hải.....

-Dương Lãnh Phong chết tiết anh biến đi đâu vậy chứ...Có giới anh cút đi luôn đi.....

Đồ gió lạnh thổi....xấu xa đáng ghét.....#*"#@%&)))-rồi một loạt ngôn ngữ hiện tại từ điển không dịch được xuất hiện ra để chửi hấn.Lý do là để nó ở đây xong đi đâu cũng không biết...

Bỗng.....

-Em là đang trách anh bỏ em một mình sao-không biết hấn xuất hiện lúc nào mà ở đằng sau nó lên tiếng.....

Dẫn đến nó

-Aaaaa.....anh là ma hay sao vậy?-nó nhảy dựng người lên xong trừng nẩy nhìn chăm chăm hấn....Nó nhớ có tiếng mở cửa đâu chứ.

Nhìn cái biểu hiện của nó hấn chỉ đành cười mỉm mà lắc đầu xong vơ tay mà bật đèn lên.

-Tại em đang chuyên tâm mắng anh quá thôi-hấn bắt đắ dĩ bật cười mà trả lời thay cái thắc mắc trong đầu nó.

Nghe hấn nói vậy nó chỉ đành xấu hổ ngậm miệng lại...

Chửi người ta mà để người ta nghe thấy.....ặc ặc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Xong nó cũng không thèm để ý đến hấn nữa mà trùm chăn giả bộ ngủ.Lý do gì khiến nó phải chửi hấn.Chứ không phải là hấn bỏ đi không thèm nói với nó một câu sao.Giờ nói cứ như nó chủ động gây sự không bằng.Được thôi nó mặc kệ,giờ nó xem hấn như không khí luôn đây.

Hấn thì nhìn cái biểu hiện trẻ con của nó mà đành lắc đầu.

Thật không hiểu trong não nó chứa cái gì.Một kẻ chuyên nắm rõ nội tâm của người khác như hấn cũng đành bó tay.

Xong Rồi hấn vừa nói mà như thờ dài với nó.....

-Em chưa ăn tối.-hấn phun ra bốn từ nhẹ nhàng mà trầm lắng.Nhưng bất giác trong đó lại chứa đựng một sự lo lắng và quan tâm đến tha thiết.

Nó đang bực mình trùm trong chăn thì nghe bốn từ hấn vừa nói lập tức cứng người lại.

Chẳng lẽ vì nó còn chưa ăn tối mà hấn phải đi ra ngoài mua đồ ăn cho nó sao.Ồ nhưng hấn chỉ nói em chưa ăn tối thôi.Chỉ vền vện thế thôi.

Không có cái ý nghĩa gì đặc biệt cả.Chắc do nó tự suy tâm vọng tưởng.

-Rồi sao-giọng nó lảnh lót kênh kiệu từ trong chần vang ra..

Nghe giọng của nó hấn lại thờ dài.....

-Haizzz.....em vừa mới bị sặc nước.Cơ thể chưa khỏe.Phải ăn nhiều vào thì nó mới mau khỏi.

-Rồi sao nữa?-nó cứ câu đôi câu đôi mà nói,không thèm nghe cái lời khuyên của hấn.

-Dậy ăn chút gì đi-hấn vẫn cố gắng giữ vững sự nhẹ nhàng hiếm có mà ngay cả hấn cũng phải phục mình.

Trong lịch sử của hấn từ lúc sinh ra đến nay phải nói hấn chưa thấy phục bản thân mình như lúc này.

-Tôi không đói-nó nghe hấn nói bất giác cũng thấy hơi đói.Mặc dù nó không vận động gì nhiều nhưng nhin lâu vậy rồi cũng thấy đói.Cơ mà nó lại vẫn cứng miệng không thèm nghe lời hấn.....

Bỗng lúc này.....

Ộccc.....ộccc.....ộc...

Tiếng cái bụng của ai đó nghe thấy giọng nói của chủ mình trái lương tâm quá mà lên tiếng phản đối thay.....

Nghe cái tiếng bụng kêu mà mặt nó đỏ đến tận mang tai xong đưa tay thật chặt ôm bụng lại....Thật xấu hổ chết được "cái bụng chết tiệt.Tự nhiên nó lại kêu làm gì"

Hấn thấy cái biểu hiện nói một đằng đi một lẻo của nó mà lắc đầu thờ dài.

Xong không thèm hỏi nó nữa mà xốc chần nhấc bổng nó dậy.

Nó đang nằm trong chần xấu hổ đỏ mặt thì bị hấn xốc dậy.Lập tức mắt đà ôm chặt tay vào cổ hấn xong hét toáng lên

-Áaaa....Dương Lãnh Phong anh làm cái gì vậy thả tôi xuống.

-Ngậm miệng lại.Em muốn người ta nghe thấy à?

-Anh thả tôi xuống-nó hậm hực nhìn hấn.

-Thật sự?-hấn giả bộ nghi ngờ nhìn nó

-Thật cái đầu anh.Mau thả tôi xuống-nó nhìn cái vẻ mặt của hấn mà muốn đánh nhau quá.

Bỗng.....

-Áaaaa.....Dương Lãnh Phong...anh định ám sát boss lão nương-ai đó đang như gấu Koala bám chặt vào người hấn.Miệng thì la oaoi oái...

Về mặt hấn lúc này vô cùng ủy khuất.....

-Là em bảo anh thả em xuống Thì anh thả.....Bây giờ lại trách anh...aizzzz

-ANH.....-hai tay nó bám chặt vào cổ hấn còn mắt thì trừng như muốn rút con ngươi ra ngoài.....

-Trùng nữa là mai anh phải dẫn em đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy-hấn tỏ vẻ vô cùng xót xa và thông cảm mà nói.

Nó nghe hấn nói vậy

-Dương Lãnh Phong!!!!Anh đi chết đi.....-nó tức đến bốc khói sau đó tay thừa cơ mà túm tóc hấn kéo xuống.

Và ai đó đang bình yên bỗng bị mất đà.....

Rình.....

Một tiếng âm thanh vô cùng nhức tai phát lên.

Và một cái cảnh rất khó để thấy là một tên con trai vô cùng anh tuấn đang hít sàn nhà còn mỹ nữ còn lại.....

-Anh là heo sao vậy????????????Cút ra khỏi người tôi!!!!!!!

- Là em kéo anh xuống- hấn bây giờ thì phải gọi là nín không nổi. Đưa tay cào cào tóc rồi thò tay kéo nó đang nằm cái đáng hình chữ đại kia dậy.

Nhưng bây giờ hấn cũng yên tâm hơn. Vì hấn chắc là nó đã đỡ hơn rồi. Chứ nếu không thì đã không đủ sức mà kéo hấn ngã luôn xuống!!!!.....Aizz.....nó thật là trâu mà!

Còn nó....thì cũng may là không biết hấn đang nghĩ cái gì. Chứ nếu nó biết thì nó cho hấn đi Tây Thiên thỉnh kinh với Đường Tăng rồi.....

Nó lồm cồm bò dậy xong giờ chân đạp một cái vào chân hấn.

- Em.....- là hấn có ý tốt kéo nó dậy sao giờ lại thành chó cắn Lã Động Tân thế này!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

- Em...em....em cái đầu nhà anh. Đang yên đang lành anh động tay động chân với tôi làm gì?. Đáng đời nhà anh- nó phùng mang trợn mắt ra mà mắng xối xả vào mặt hấn.

- Tôi động tay động chân với em!...Đúng là làm ơn mắc oán- hấn nghe nó nói thì tức bốc khói đầu lên luôn. Hấn là có ý tốt mà.

- Dương thiếu à!!! Anh làm ơn nói chuyện có logic giúp tôi cái. Làm ơn mắc oán. Hừ? Anh nói như anh tốt lắm không bằng

- Em..... Là em không chịu dậy ăn nên tôi đành tự đưa em xuống để ăn cho đỡ đói- nó đúng là đang bức điên hấn mà. Trầm mặc, ít nói rồi lạnh lùng cao ngạo. Mấy cái từ mà trước kia dùng để tả hấn bây giờ có vẻ không hề thích hợp nữa rồi.

Hấn thấy giờ mình- động tý là bức mình, nói nhiều, làm những chuyện vớ vẩn và luôn luôn mất bình tĩnh.....

Chẳng lẽ sức ảnh hưởng của nó lớn vậy sao?

Ặc.....

Nói đang định vuron cổ ra chửi tiếp nhưng nghe hấn nói thì đành lập tức im luôn.

Chẳng lẽ thật là nó tự gây sự sao?????Aizz.....cũng không phải thế. Tại hấn làm việc tốt lại không nói ra. Nó làm sao biết!!!!

- Tôi đã nói tôi không muốn ăn mà- mặc dù biết là sai nhưng nó không muốn nhận lỗi. Cứng cổ mà biện lý. Kệ cái bụng đang kêu o o.....

- Chắc..... Chẳng lẽ chịu nín tôi một lần là em xấu đi sao?- hấn nhìn nó cái kiểu cho dù chết tôi cũng không nghe theo anh của nó mà đành lắc đầu.....

- Hừm..... Phải! Sẽ xấu đi đó

- Haizz.....tùy em. Tôi lần này nói nghiêm túc. Em mau ra ăn chút bánh đi.....- kiên nhẫn của hấn đang bị hao mòn sắp hết rồi.

- Tại sao tôi.....- nó đang muốn nói tại sao tôi phải nghe theo anh thì.....

- Im- không thèm đọi nó tiếp tục cãi hấn cắt ngang luôn.....

Lần này thì nó đành phải ngậm ngùi đầu hàng....

Thứ nhất- thật sự là nó đang rất đói. Và thứ hai là hấn đang vô cùng bức mình. Vậy thôi nó đành ngoan ngoãn ăn vậy....Như thế là vẹn cả đôi đường.....

Hấn lạnh lùng kéo nó đến bên bàn rồi ấn nó ngồi xuống.

Nó nhìn cái hộp đựng đồ ăn trên bàn. Sau đó tò mò thò tay mở nó ra.....

Bên trong là một suất mì.

Nó khó hiểu nhìn chằm chằm vào trong suất mì.

Như hiểu thắc mắc của nó hấn từ tốn nói

-Đây là Mì pasta truyền thống ở đây.Rất ngon.Em ăn thử đi

-Anh có muốn ăn chút không?

-Không thích-buông xong hai từ đơn giản hấn xoay người đi về phía tủ lấy quần áo rồi bước vào phòng tắm.

Tiếng cửa phòng tắm cùng tiếng nước chảy vang lên thì nó cũng không thèm để ý nữa.

Lúc này nó chuyên tâm nhìn vào món mì lạ mà đẹp mắt này.Không biết nó ngon không?

Từ từ gấp một miếng mì lên đưa vào miệng.

Woww.....thật ngon!Nó thề chưa ăn món mì nào mà ngon như thế này....

Không biết dùng từ gì để hình dung nó chỉ biết là rất ngon.

Nó tham lam gấp luôn một miếng mì thật to bỏ vào miệng xong nhai nhồm nhoàm..

-Uhm...ngon..nnn...quá!!-vừa nhai vừa nói nên không biết được chính xác là nó đang phát âm cái gì??

Và một lúc sau.....

Dưới sự công phá và tàn sát của Lâm Yên Vi nhà ta.....đĩa pasta đã được thanh lý không còn một mảnh.

Nó thích chỉ dựa lưng vào ghế mà làm ra cái vẻ mặt hưởng thụ.

Lúc này hấn từ phòng tắm bước ra nhìn thấy cái điệu bộ của nó mà muốn phì cười nhưng vẫn nín được.Nhìn nó tựa như con mèo Ba Tư lười biếng được người ta cho ăn no thì tạo ra cái vẻ mặt hưởng thụ như thế này.....

Xong hấn không tiếng động bước gần lại chỗ nó.....

Do nó đang nhắm chặt mắt nên không phát hiện ra hấn...

Hấn từ từ cúi người xuống.....

Đến lúc môi hấn sắp chạm vào môi nó thì.....bỗng nó mở mắt ra.

Mắt nó tròn tròn nên nhìn chăm chăm vào hấn như thấy người goài hành tinh.....

Còn hấn thù không lấy gì làm lạ mà nhẹ nhàng đưa tay lên quệt qua môi nó.....

-Em ăn cũng để dính ra miệng.

Nói xong hấn cúi thẳng người dậy mà cầm khăn lau tóc.Đề lại một mình nó đang trong trạng thái "đơ toàn tập".

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Đợi đến lúc hấn đã hong khô tóc chuẩn bị lên giường ngủ thì mới nhớ đến nó vẫn chưa đi ngủ.....

Hấn quay đầu về hướng cái bàn thì thấy nó vẫn.....Mắt trừng to và cả người đang "đơ tơ mơ".

Hấn liền có ý tốt buông tha cái giường mà bước xuống rồi đi về phía nó.....

-Em không định đi ngủ sao?

Im lặng

-Em định ngồi thế này suốt đêm sao?-hấn thấy nó không có động tĩnh đành phải gia tăng âm lượng.

Cũng may là lần này nó có tác dụng. Không chắc hẳn phải đập vào đầu nó quá.

-Hả...a-nó chọt giật mình mặt ngu ngu mà nhìn về phía hắn.

Nhìn cái bộ dạng không hiểu cái gì của nó hắn đành phải nuốt nước bọt nín xuống cục tức mà phun lại một lần nữa.

-Em không đi ngủ sao?

Nghe hắn hỏi nó chọt theo bản năng trả lời

-Sao lại không?

-Thế sao giờ này còn ngồi ở đây?

Suy nghĩ một chút nó lấy lại tinh thần. Cong môi mà phản bác....

-Chắc tôi phải nhắc lại cho anh nhớ là ai đem tôi ra đây chứ nhỉ? Dương đại thiếu!

-Vây vài phút trước ai ngồi đây ăn đến sạch bóng cả đĩa mì vậy nhỉ? Lâm tiểu thư-hắn bắt chọt đem mặt gần mặt nó xong học cái kiểu giọng của nó mà nhếch môi đáp lại.

Xong còn cố ý nhìn lên cái đĩa trống trơn trên bàn như là nói đó là chứng cứ.

Nó thì không ngờ hắn lại cúi xuống vậy....

Bắt chọt bị khoảng cách gần như thế này làm cho đồ mặt. Nhưng sợ hắn phát hiện thì vẫn giả bộ lạnh nhạt khinh bỉ.

-Là ai lôi tôi ra đây trước. Anh phải suy nghĩ logic một chút chứ....Nếu anh không đem tôi ra đây thì tôi không thể nào mà thè dài lưỡi ra mà ăn cái đĩa mì của nhà anh được. Cho nên.....là do anh

-Phải. Do anh trước. Là anh lôi em ra. Nhưng nếu đem em ra em không ăn gì mà vẫn ngồi đây thì đó mới là do anh. Nhưng sự thật thì lại không không phải vậy. Cho nên em.....cũng có trách nhiệm.

-Anh.....-Lần này nghe hắn nói thì nó cứng họng. Tên cáo già.....Anh tốt nhất là đổi nghề đi làm luật sư luôn đi. Xảo mếp.....

Cuối cùng nó cũng không thể nào mà gây sự tiếp được. Đành buông vũ khí

-Vây chúng ta huề!

-Được. Bây giờ thì em đi ngủ được chưa?-hắn nhìn thái độ đầu hàng của nó mà muốn phì cười. Thật chuyện cũng chẳng có gì. Chỉ là vấn đề đi ngủ hay không mà cũng phải đấu đá với nhau. Aizzz.....

-Được rồi-nó tức đến nghiêng răng mà liếc hắn xong bỏ đi về phía giường ngủ.

Đang đi bỗng.....

-Phong.....Anh bỏ cái hộp vào sọt rác cho tôi với nhé!-nói xong thì mới tạm vui vẻ mà đi ngủ.

Hắn thì lần này cười đến méo miệng mà lắc đầu chịu nó. Không gây sự hay khi dễ hắn thù nó ngủ không ngon hay sao vậy.....Aizzzz....

Đưa tay cầm lấy cái rác ra bỏ vào thùng xong hắn quay lưng đi về phía giường mà tắt đèn ngủ.

Nhưng.....vừa nằm xuống chưa đầy 30 giây...

-Aaaaaaa.....-tiếng hét thất thanh của nàng Vi nhà ta vang lên.

Hắn thấy vậy giật mình bật người dậy thò tay bật đèn mà nhìn nó lo lắng.....

-Em bị làm sao vậy???

-Ách.....không sao không sao-nó xua xua tay mà cúi đầu xuống không nhìn hắn.

Hắn thấy nó lạ lạ thì lại lấy tay giữ bả vai nó mà hỏi

-Rốt cuộc em bị làm sao mà hét lên. Khó chịu ở đâu sao.

-Không có....gì đâu...Cái đó. Cái đó chỉ là.....

- Là sao...

- Aizz....không có gì đâu. Anh khỏi cần lo. - nó cứ xua xua tay bảo hấn không lo không lo. Hấn làm sao lại không lo được chứ.

- Thì em nói cho anh biết em bị sao? - bị sao thì nói ra luôn đi. Cứ úp úp mở mở thế này chắc sắp bức điên hấn rồi.

Nghe hấn nói vậy thì nó ngược đầu lên nhìn hấn chân thành.

- Nhưng anh phải không giận tôi cơ!

- Anh có nói là em nói ra anh sẽ giận em sao

- Mặc kệ. Anh phải hứa tôi mới nói.

- Rồi....anh hứa.

- Ách...thật ra tại tôi quên đánh răng mà đã đi ngủ ấy mà. Không có gì đâu. Mà anh đã hứa là không giận đấy nhé - nói xong lập tức ba chân bốn cẳng phóng ngay vào WC phòng ngủ có ai đó bị bốc khói.

Hấn.....vậy mà lại không để ý bị nó lừa. Còn lo lắng nữa chứ...Quên đánh răng quên đánh răng.....Aaaaaa

- LÂM YẾN VIIIIIIIII - giọng của mĩ nam nào đó vang lên hết công suất.....

- Đã....nhói là...không giận mà...- miệng nó trong WC đầy kem đánh răng nhưng vẫn cố nói vọng ra.

Haha....tức chết hấn đi!

Và rồi đỉnh màn của phòng cao nhất trên khách sạn đã bị thiêu rụi hết sạch. Hiện tại vẫn chưa tìm được nguồn gốc của đám cháy.....(Vi. Ta biết nè).

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Ánh sáng yếu ớt xuyên tầng tầng lớp lớp mây len lỏi qua cửa kính của chiếc máy bay tư nhân hạ sang mà chiếu vào.

Trên chiếc ghế lông mềm mại.....một cô gái dễ thương đang yên ả ngủ trong lòng một người con trai tuấn mĩ. Nhìn cô gái có vẻ đã mơ thấy một giấc mơ đẹp....còn người con trai thì mi tâm nhíu chặt lại như mơ thấy quỷ vậy.

Mà có một điều đặc biệt ở đây là cô gái ấy hai tay ra sức túm chặt cổ áo chàng trai mà mắt thì lại vẫn nhắm chặt mà ngủ ngon.....

Nguyên nhân

"Tối ngày hôm qua.

Lâm Yến Vi nhà ta sau một hồi cãi nhau kịch liệt với hấn thì mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Còn hấn thì tưởng chừng như đã ngủ say từ lâu kia bỗng từ lúc nghe tiếng thờ đều đều của nó thì bỗng mở đôi mắt màu xanh lục sâu thẳm ra.

Chậm rãi cảm bộ tây trang đã chuẩn bị sẵn ở trong tủ ra rồi hấn bước vào nhà tắm chuẩn bị.

Đội quần áo chỉnh tề thì hấn mới bước về phía giường nơi nó đang ngủ, đưa tay phớt nhẹ qua mũi nó để xác định nó vẫn ngủ say thì mới đưa tay bế nó lên.

Lý do nó không bị đánh thức là

Lúc này trong suất pasta nó ăn có một chút thuốc an thần....đảm bảo cho dù trời sập nó cũng chưa chắc đã dậy.

Vì thế hấn mới an tâm.....

Nhưng khi hấn bế nó đi được một đoạn thì bỗng nó cử động mình.....làm hấn đơ người ngay tại chỗ...Chẳng lẽ thuốc k ngấm sao?

Đang lúc hấn đang lo sợ thì nó giờ tay ra.....xong túm chặt vào cổ áo somi phẳng phiu của hấn rồi lại tiếp tục ngủ.

Hấn tưởng là nó sẽ tỉnh nhưng khi nhìn xuống thấy cái hành động của nó thì bất giác nở nụ cười.

Xong không chần chừ mà bước ra phía ban công.

Một tên mặc toàn đồ đen vừa thấy hấn thì lập tức bay ra mà hét hải nói...

-Chúa Thượng!Máy bay sắp cất cánh..Mời người mau mau bước lên....-lại nhìn thấy nó mặc đồ ngủ dễ chịu....tóc tai bù xù đang rúc vào ngực hấn ngủ ngon lành thì ngáp ngừng....-Ách....cô bé này.....

-Đi làm chuyện của người đi-Không đợi hấn nói hết câu hấn cắt ngang luôn.

Tên đó lập tức biết điều không dám ho he gì nữa.Trong lòng chắc chắn người con gái này là người trong lòng của Chúa Thượng.Sau này phải cố gắng lấy lòng cho tốt rồi.....

-Dạ!Chúa Thượng!-nói xong tên đó lẩn vào trong bóng đêm âm trầm rồi biến mất.

Hấn không thèm để ý nữa...trực tiếp bế nó vào khoang máy bay.....

Một lúc sau chiếc máy bay cất cánh...

Và hiện trạng là từ lúc bước vào máy bay thì hấn đem nó đặt xuống giường để nó ngủ tiếp.Nhưng hai tay túm cổ áo hấn của nó vẫn khư khư giữ chặt không chịu buông ra.

Đưa tay kéo tay nó ra thì nó lại kháng nghị kêu lên..... ....hấn đành bất đắc dĩ mà bế nó dậy cho nó ngồi vào lòng mình ngủ...

Ngồi cả đêm với cái tư thế như thế trên ghế lông hấn không tài nào ngủ được....

Còn cái người con gái không biết điều kia cứ rúc rúc cọ cọ như con mèo mà ngủ say....."

Và bây giờ.....

Nó đưa tay lên dụi dụi vào mắt.....

Ôi!Thật sáng khoái làm sao!!!!

Nó thề trước giờ chưa bao giờ nó được ngủ ngon như hôm nay...Đã quá đi mất!

Chậm rãi mở mắt ra thì.....

-Ôi mẹ ơi!!Anh .....anh.....-nhìn cái mặt phóng đại của hấn trước mắt nó khiếp sợ mà lắp bắp....

Còn nữa...tên này đổi style à.....Sao mắt lại nhìn như gấu trúc thế kia.....haha

-Anh.....cái gì?Em có chịu bước xuống được chưa?-hấn mặt mày cau có như phụ nữ gặp đi cà mà gắt lên.

-Bước cái gì?-nó ngu ngu theo bản năng trả lời.

-Em.....-hấn tức đến cứng họng luôn rồi.

Lúc này nó mới ngốc nghếch nhìn xuống.....

-Áaaa.....Sao.tôi lại ngủ trên người anh?-phóng vèo một nhát từ trên người hấn xuống...

Về mặt nó nghiêm trọng mà truy vấn...

-Khoan đã.....còn nữa đây là đâu????

-Máy bay-hấn khinh thường nhìn nó mà nhàn hạ chỉnh lại quần áo bị nó làm nhăn như giẻ lau nhà mà phun hai chữ trả lời.

-Máy bay???????

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Tại Sân bay tư nhân của Dương gia.

Sự nguy nga của nó cũng khiến người ta choáng ngợp.....

Và..điều đáng kinh ngạc nhất bây giờ là.....

Một loạt top người mặc đồ đen kính cận xếp hàng dàn sang hai bên.

Lý do họ làm vậy...Đơn giản chỉ... để chờ máy bay của hấn hạ cánh.

Một lúc sau thì máy bay của hấn cũng đã đáp xuống mặt đất.

Hấn và nó đang thông dong bước xuống lại thấy cảnh này....

Nó thì bữu môi khinh thường: "có cần làm quá lên thế không?Làm như không ai biết hấn giàu không bằng".

Còn hấn thì mi tâm nhúu chặt lại.

Một người có vẻ già dặn nhất trong số đó hiểu ý bước ra.Xong giọng cung kính vang lên..

-Thiếu gia...lão gia kêu chúng tôi ra đây đón cậu là muốn bảo cậu về nhà Chính.Lão gia có việc muốn nói với cậu - nói xong còn len lén nhìn sắc mặt của hấn...

Hấn nghe ông ta nói vậy thì mi tâm mới giãn ra xong không tỏ biểu cảm gì nữa mà nhàn nhạt trả lời..

-Tôi biết rồi.Ông đi trước đi..Nói với ông nội tôi...Lát nữa tôi sẽ trở về.....

Ông ta nghe vậy thì bất giác nhìn sang nó xong như hiểu ý rồi mà giờ tay phát mấy tên còn lại trở về.

Bọn áo đen theo lệnh rút lui hết...

Lúc này chỉ còn hấn và nó ở lại.

-Này anh có việc bận cứ đi trước đi.Tôi tự đi về cũng được.-thấy rõ hấn có việc bận nhưng lại hoãn lại.Nó tốt Bụng lên tiếng.....

Đáng tiếc...

-Lên xe..-hấn không thèm để ý lời nó nói mà lên tiếng ra lệnh.

-Tôi bảo là anh.....

-Lên xe.Đừng để anh nhắc lại lần nữa..-giọng hấn tỏ vẻ không kiên nhẫn mà vang lên...

-Rõ là tôi có ý tốt....Anh không muốn thì thôi!!!-thấy lòng tốt của mình bị phủ....Nó tức giận gào hét....

Lao ra mở cửa xe xong đóng cái rầm như muốn trút giận lên nó.....

Đang tính làm mặt lạnh với hấn thì...

Vừa ngồi vào chỗ.....

Bỗng hấn đang ngồi ở ghế tài xế nhào qua chỗ nó...Ghé sát khuôn mặt điển trai lại...

Hai tay vòng qua khiến nó bị hấn vây chặt cứng lại không nhích nhích được...

-Này này...Anh...làm cái gì vậy??"-nó vừa nẩy tức giận bao nhiêu miệng lưỡi bao nhiêu thì giờ lấp ba lấp bắp.....

-Cái tốt bụng của em....Giữ lại mà dùng.Anh không cần em bỏ thí-Hấn mặt không biến sắc mà nhếch môi phun ra mấy câu.....Xong .....Cạch...

Đem dây an toàn của nó thắt lại rồi trở về vị trí của mình mà đạp ga.....

Vèo.....

Chiếc xe Porsche tăng tốc đột ngột trên đường...

Đề lại là bụi mù đọng lại trên không.....

Nó.....giờ chắc chắn....Hiện tại não tên này đang có sự cố xảy ra....!!!☹_☹

*****

Biệt thự của Bốn đại tiểu thư.....

-Mọi người ơi!!!Tôi về rồi đây.....-Nó từ cổng tay ôm túi lớn túi nhỏ...rồi đến vali lớn vali nhỏ mà khệ nệ bước vào.....

Nhưng...Đáp lại nó chỉ là.....Im lặng!

-Tôi về rồi đây-thấy không có ai trả lời nó lập tức tăng âm lượng lên.....

Nhưng vẫn....Im lặng.

-Quái mấy người này đi đâu thế..!!!!-bỏ đồ xuống nó chạy vào nhà tìm..

-Linh Linh...Mày ở đâu thế!!!

-Hân Hân.....

-Chị Ngọc.....!!!!!!

-Dì Thảo ơi!!!!!!

Và...kết quả vẫn là Im lặng..

-Mấy cái người này đi đâu thế không biết!!-nó lúc này bức mình thật rồi.Mặt nó nhăn nhó như khi ăn ớt...

Cho là ba người kia bận đi.Chỉ ít cũng phải còn dì Thảo chứ...Đằng này.....

Bỗng...lúc này...

Reng..reng..reng...

Chuông điện thoại khẩn cấp của biệt thự vang lên...

Nó lập tức đơ trạng thái lại.....xong phóng như bay mà nhấc điện thoại lên..

-Có chuyện gì-nó khuôn mặt lạnh tanh mà lên tiếng.Nếu chuông điện thoại khẩn cấp của biệt thự vang lên đồng nghĩa với việc có ai đó gặp nguy hiểm hoặc chuyện khẩn cấp gì.Và không chỉ điện thoại trong biệt thự mà những chiếc điện thoại liên quan cũng vang lên chuông.....

Lúc này nó lại trở về là....Huyền Cơ rồi!!!

-(@đ*)-#\$\$%&*%\$\$&&đ%*-người ở đầu dây bên kia là Hân Hân....Giọng của nhỏ vô cùng khẩn cấp mà thông báo cho nó.

Không biết nhỏ nói cái gì mà khiến nó...

-Được..!Tao biết rồi.Tao đến ngay-nói xong nó đập điện thoại.Vơ lấy chìa khóa trên bàn mà lao như bay ra gara xe rồi phóng cái vọt đi.....

Mặc kệ luôn đồng hồ còn ngổn ngang giữa cửa.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Bãi hoang ngoại thành....

Một top người mặc đồ phòng bị kín mít cơ thể đang đứng trong tư thế chờ chiến đấu.Ánh mắt tỏ vẻ cảnh giác nhìn về phía ba cô gái cùng hai tên con trai

trước mặt.

Mặc dù lực lượng của chúng đông như kiến cỏ nhưng chúng lại không dám lơ là một giây.

Còn về phía tụi Linh thì mấy cô nàng yên tĩnh mà xoay xoay lộn tóc. Không có bất kì hành động nào cho thấy muốn đánh nhau cả.....

Mặc dù yên tĩnh vậy nhưng sự không kiên nhẫn lại như ẩn như hiện sau khóe mắt kia. Chỉ là không ai có thể phát giác ra....

Mà nguyên nhân khiến bọn kia còn yên lành đứng ở đó mặc dù tụi Linh đã muốn phát hỏa mà bấm vằm chúng ra là vì giữa hai tên đầu bọm là một cô bé còn nhỏ.....chỉ khoảng 13-14 tuổi.

Cái này....được coi như là con tin đi...

Nhìn tình hình không mấy khả quan....

Rốt cuộc bọn kia cũng chịu không nổi mà hét lên.....

-Chúng mày tốt nhất là đem trả tao lô hàng đó. Nếu không mạng con bé này coi như kết thúc tại đây-nói xong hấn còn đem súng ẩn mạnh vào đầu cô bé để cảnh cáo.

Lại nói ,cô bé tuy còn hơi nhỏ.... nhưng khi bị người ta gí súng vào đầu vậy lại không tỏ vẻ biểu cảm gì là sợ hãi. Sắc mặt lạnh tanh mà căm hận nhìn bọn chúng.....

-Mày nhìn cái gì hả?-tên kia thấy cô nhìn vậy. Không tự chủ được mà run run trong lòng mà quát lên.... Nhắm hủ cô bé

Nhưng cô vẫn cứ duy trì tình trạng đó..... vẫn ánh mắt đó. Tựa như xem lời hấn như không khí...

-Mày.... mày.....

Tên kia thấy vậy lấp bắp lấp bắp..... Xong.

Chát..... một cái bạt tai rơi vào bên má trái của cô bé.....

-Tốt nhất đừng có trọc vào tao....

-Phi.....-cô bé bị hấn tạt đồng thời cảnh cáo vậy thì nhò ra một ngụm máu. Xong lại quay lên nhìn hấn một cái rồi vì đau đốn mà rũ xuống.....

.....

Bên này.....

-Mày mau buông cô ấy ra-Lục Vương Tề rốt cuộc không chịu nổi cảnh này....

Ai dám bắt nạt cô ấy hấn tuyệt muốn giết chúng..... Vì vậy cậu giương côn ra muốn quyết chiến với bọn chúng một trận.....

-Vương Tề....-Thấy vậy, Ngọc ra tay ngăn cậu lại-Cậu muốn chết sao? Chuyện gì cứ từ từ. Đợi Ciara đến đã! Cậu định đi đánh với chúng trong bộ dạng này à!

Bây giờ bọn họ không phải là thân phận Thủ Vệ mà chỉ là mấy người vô cùng bình thường Death ....Chả có ai biết đến cả...

Vì vậy giờ mà hành động thì không ổn cho hành tung của bọn họ chút nào.....

Tùy tiện hành động sẽ phạm vào đại tội của Death....

Chỉ sợ khi đó cả mạng còn không giữ được chứ đừng nói đến cứu người...

Đành bắt đắ đi đợi nó đến vậy.

Nghe vậy....sắc mặt Vương Tề dịu bớt đi. Vì tình huống hiện tại đúng là không thể làm theo cảm tính. Chỉ có thể đợi nó đến Nhưng ánh mắt viên đạn lại bắn về bọn kia như muốn cảnh cáo:cứ động vào cô ấy lần nữa xem Tao sẽ cho bọn mày tan xương nát thịt.

Bọn kia thấy tình hình không mấy khả quan rốt cuộc muốn nổi điên.....

-Chúng mày còn bàn bạc gì nữa! Mau nói đi....có trả bọn tao lô hàng kia không. Không lão tử cho con bé đi gặp Diêm Vương đó.....

Hấn vừa hét lên thì....

Bỗng lúc này....

một chiếc moto màu đen phóng đến.....

Phản chiếu dưới ánh nắng mà rực lên....cứ tựa như sự xuất hiện của tử thần vậy....

Sau đó ...

Thoắt một cái.....một bóng dáng màu đen vọt đến bên cạnh tụi Linh.....

-Ciara..Tỷ đến rồi !Tốt quá -Vương Tề vừa thấy nó thì mừng rỡ mà lên tiếng.....

Nhưng nó lại từ chối cho ý kiến..

Nâng tầm nhìn.... đem cái giọng bất cần của mình vang ra....

-Well.....well.....well....Xem gì đây!!!Không phải là trợ thủ đắc lực của Kim thiếu - Kim Vương...-Long Hắc Hồ sao?????-một tay vịn vào cái súng trong tay....ánh mắt nó xoay chuyển mà nhìn vào tên đầu đàn chậm rãi xoay chuyển.

-Haha.....rất cuộc cũng được diện kiến thủ vệ truyền thuyết của Huyền Vương.....!!Thật thất lễ thất lễ.....!!Thật không ngờ việc này lại đã động đến cô-Huyền Thủ Vệ! -tên kia thấy ánh mắt nó bắn tới thì tỏ vẻ n gông cuồng mà trả lời....

-Oh .... Hắc Hồ!Ông lẫn lộn trong hắc giới lâu nay mà không biết...Death ghét nhất là việc dùng con tin uy hiếp sao?????Nếu tên nào mà dám làm vậy..... chắc chắn...kết quả thật đáng tiếc..-vừa nói xong nó đem súng bắn ngược lên trời.. thành một tiếng Đoàng.....

Xong đưa đầu súng tới miệng...Phù một nhát.. Thôi đi khỏi còn vương lại trên đó.

Bọn kia nhìn thấy cảnh này thì đã sợ tới mức xém tè ra quần.....

Bắt quá vẫn cứng miệng nói..

-Tao không cần biết.Chúng mày nhất định phải trả lô hàng cho tao.Phải trả cho tao-lão hét lên xong tay ra sức túm tóc cô bé kia....

Nhưng..... lúc này..

-AAAAA.....-tiếng hét không chỉ của cô bé bị đau mà là tiếng hét của tất cả bọn kia...

-Uy hiếp tụi tôi là sự ngu si nhất của ông đó!!! Hắc Hồ à???

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Cứu người

-Mây.....mây.....-Hắc Hồ nghe thấy nó nói vậy thì đôi mắt tròn tròn nhìn về phía nó.. .

-Ha...ha...ha..ha....-nhìn thấy cảnh này .Nó nhin không nổi cười vang.....

Ông ta nghĩ mình là ai chứ! Muốn đấu với Tứ Vương Tước Nữ à không.Muốn đấu với Tứ Thủ Vệ..... của Death thì nên xác định cái kết cục trước rồi ..

Đừng nói đến việc dùng con tin để uy hiếp họ. Đúng là nhục cười.....

Tên cười vọng lên trong không gian.. Tương chừng như là tiếng cười của Thần Chết đến vậy.....

Bỗng lúc này.....

Pằng.....

Một tiếng súng vô cùng nhỏ bé.... đến nỗi tưởng như là không vang lên....

Tất cả mọi người đều không biết.....

Nhưng đáng tiếc nó đã phát hiện ra.....

.... Né người một cái....

Thì một viên đạn bắn tới một đúng thùng phế liệu trước mặt..

Rồi.... Đoàn một tiếng.. Nổ tung ra.

-Thật không hổ danh là người chân truyền của Huyền Vương Tước Nữ..... Huyền Thủ Vệ cô thật là tinh anh trên tinh anh! Ngay cả cây súng do tôi mới chế tạo ra vô thanh là thế!! Mà cô cũng phát hiện .... Khâm Phục khâm phục.. -giọng một tên con trai với vẻ lười nhác mà vang lên.Mặc dù là lời khen tặng nhưng điệu bất cần cũng theo đó mà vang lên.

.....Đủ khiến mọi người giật mình mà đồng thời nhìn về nơi phát ra cái giọng nói đó....

Còn nó.... thì không thèm ngoảnh mặt lại nhìn một cái .....

-Thuật chế tạo của Hồng Mạc Kì Phiến Phiến nổi danh cả hắc bạch đạo!!!! Thật không thể xem thường..Huyền Thủ tôi may mắn được diện kiến.Quả là vinh dự! Chỉ không biết đây là phúc hay họa đây!!!! - nó dùng lời lạnh băng mà cất lên.Không nghe ra là cảm xúc gì!

-Ha.. ha.. ha... ! Là phúc hay họa? Cô quá đề cao tôi rồi!!!! - tên đó nghe nó nói vậy thì cất tiếng cười vang.. Xong..

Phịch....Một tiếng nhảy xuống mặt đất!

-Vậy không biết Mạc nhân của Hồng Kì bang hôm nay đến đây có việc gì?- lúc này nó mới xoay người lại. Nâng ánh mắt sắc bén xuyên qua lớp kính ảnh trông mà phóng tới.

Tên đó vội cup mắt xuống xong mới mở ra.

-Tính chuyện cần thương lượng đi!-Phiến Phiến lên tiếng.

-Chúng tôi có lợi gì? -người trong tất cả các bang phái đều quan tâm nhất chính là lợi ích của mình.Đó là điều dĩ nhiên... vì vậy nó hỏi thẳng.Không cần phải vòng vo!

-Quả nhiên hiệu suất làm việc của Huyền Thủ Vệ không thể xem thường.....

Nghe vậy nó từ chối cho ý kiến. Nâng đầu lên đợi hần nói tiếp.....

-Tôi..... sẽ giúp mọi người!..... Trừ khử lũ ruồi bầu này.-Phiến Phiến nói xong.... còn đem ánh mắt phóng tới Hắc Hồ.

-Ha...ha.... ha..... Cái này có phải gọi là sự si nhục cho Huyền Thủ tôi không nhĩ...? -nó nghe vậy... cảm thấy nực cười. Cái chức Huyền Thủ Vệ này của nó chỉ là nhãn mác hay sao. Mấy tên rác rưởi này! Chẳng lẽ nó không xử lý được....

-Đương nhiên là không...! Tôi chỉ có ý...muốn thay cô giải quyết thôi! Cũng chỉ giúp cô khỏi phải chạm vào những thứ như vậy.....? Đơn giản thế thôi! Cô thấy sao?...- Phiến Phiến nhàn hạ mà nói ra! Cũng đủ tin chắc nó sẽ đồng ý..

Quả nhiên....

-Ồ Ồ Ồ..... Vậy thì đành nhờ ngài!! Phiến Phiến Mạc nhân!! -Nó cũng không dài dòng nữa.Đồng ý luôn vì nếu hần đã nói vậy thì chắc chắn giữa hai bang này có mâu thuẫn. Mà trước giờ Death của nó... Chưa bao giờ rảnh đi lo chuyện bao đồng.

Mà nó cũng chẳng có hứng chạm vào mấy tên ngu ngốc kia.Chỉ tỏ bản tay.. Mục đích hôm nay nó chỉ muốn cứu người.

Đương nhiên bây giờ nó chỉ cần cứu được người về mọi thứ còn lại không liên quan.

Vì vậy nó đem ánh mắt liếc sang chỗ bọn Linh.

Mấy người thấy nó ám chỉ vậy lập tức hiểu ý cả bọn phóng người ra xe rồi nổ máy!!

Còn lại nó.... lúc này mắt nó chăm chú nhìn đến chỗ cô bé đang bị kèm giữ kia.....

Lại nói đến Hần Hồ....

Ông ta thấy tụi Linh đi về hết...chỉ còn nó ở lại!! Dĩ nhiên là vì con tin trong tay ông ta....

Mà tình hình lúc này không mấy khả quan cho bọn họ....

Vì Bang chủ Hồng Kì bang Phiến Phiến Mạc Nhân đang ở đây!....

Phải giải quyết mọi việc nhanh chóng... nếu không sẽ bất lợi cho ông ta...

-Tao không cần biết người là cái quái gì Thủ Vệ... Tóm lại trả cho tao cái lô hàng kia... Bằng không đừng trách mạng con bé này nng...-nhìn về phía nó... Ông ta ra sức kéo tóc cô bé mà cảnh cáo....

Đáng tiếc...

-Hừ..... Vậy phải xem bản lĩnh ông đến đâu đã.... -nó hừ một tiếng khinh thường.. Xong..... bùm....

Một tiếng nổ lớn bỗng chốc vang lên.... Khói mù đen ngịt bụi mù mà lan tỏa lên.....

Trong chốc lát chả ai thấy được gì.....

Rồi... trong không khí... tiếng động cơ moto vang lên... Chỉ là không ai hay biết...

Một lúc sau khói mới tan dần ra... thì có kẻ kêu lên...

-Ôi ....! Con bé đó đâu mất rồi?

-Đưa nào??...

-Con bé để làm con tin đây!!;.....

Nghe đến đây Hắc Hồ lập tức nhìn lại chỗ hai tên canh giữ chả thấy người đâu.Ông ta bỗng điên cuồng hét lên.....

-Chúng mày đi chết đi cho tao!!!!.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

-Hắc Hồ???? Ông còn nhớ tôi chứ???? À, mà cũng khó để quên đấy.Nực cười, Ngày trước ông nói cả đời trung thành,sau một đêm ông đẩy Phiên Phiên tôi xuống vực.Sau đó ông ôm gói đi làm chó sai cho Kim Vương... Hahaha... Tôi thấy cả cuộc đời Mạc Phiên Phiên tôi ,điều ngu xuẩn nhất mà tôi làm chính là năm đó đã cứu ông- khi nó vừa rời khỏi thì tại bãi hoang, một sự thống hận cứ vậy bùng nổ lên.

Một người đau khổ,thù hận,giận dữ phải chăng chỉ vì một đày tớ hay là... bên trong đó!! Có ẩn tình gì?

Biệt thự,

-Ciara.. cô cô!!!-vừa thấy bóng xe oto màu đen phóng vào cửa.Lục Vương Tề mừng rỡ lao ra kêu lên.

Lúc này, một cô gái dễ thương đáng yêu,trên người mặc bộ váy trắng công chúa điệu đà!

Cả người cô toát ra hơi thở ,tựa như thiên thần vậy.

Ánh mắt linh hoạt,lung linh mà sống động khẽ đong đưa rồi nhìn đến phía Vương Tề.

-Tề Ca Ca! Lâu quá không gặp! Aiz... xin lỗi mọi người vì bây giờ mới nói lời chào chân chính được..

-Aizzz... Đúng vậy! Mà sao cô cô qua đây sớm vậy! Chúng tôi còn tưởng cô đang ở Paris với Lâm đại thiếu gia chứ? Cô cô sang sớm hơn dự định,mà không nói với chúng tôi, có biết lần này không có Ciara thì cô sẽ gặp nguy hiểm không?-Lục Vương Tề ánh mắt có chút đau lòng cùng trách cứ nhìn cô gái.Bất quá trong đó chỉ có sự cưng chiều thôi...

-Tôi định làm mọi người bất ngờ.Vậy mà lại.... Haizz..-cô gái tỏ vẻ hối lỗi mà hơi cúi người xuống.

Một bộ dạng ủy khuất đáng thương...

-Vậy em có bị làm sao không?-Hân đứng này giờ mới lên tiếng...

Nghe hỏi vậy..cô gái khẽ lắc đầu...

-Thôi bỏ đi.. Việc gì cũng đã qua rồi.Không nhắc lại nữa.Chúng ta vào nhà thôi!! -nó thấy tình cảnh vậy thì đành lên tiếng giải vây...

- Vào nhà thôi nào-Linh cũng hiểu ý mà thúc giục.....

Mọi người theo nhau vào trong nhà...

Ngồi nghe cô gái kể về chuyện bên Pháp....

-Cô cô.... ước gì tôi cũng được qua đó đi chơi như cô nhỉ??? Trước giờ qua đó tôi toàn phải làm nhiệm vụ.... Không có đến một xíu cơ hội mà nhìn cái Paris... -Vương Tề nghe vậy ánh mắt tỏa sáng lên.... Xong rồi lại tỏ vẻ trách cứ mà xoay sang nhìn nó...

-Lục Vương Tề.. Lâu quá cậu không đi tập huấn có vẻ thể mềm ra thì phải. -nó đưa ánh mắt biếng nhác mà liếc đến chỗ Vương Tề phun ra mấy chữ...

Cũng khiến cậu bé sợ đến rùng mình.....

-Ciara... Đệ đùa ấy mà!! Hi hi... chúng ta trước giờ toàn dùng nhiệm vụ làm niềm vui chứ chơi bởi gì... Mấy cái đó thật chỉ toàn nhằm chán...-ngoài cái chiêu vỗ mông ngựa thật cũng hết cách mà Vương Tề sử dụng được ....

-Hừ.... May là cậu biết thức thời đó... -nó nghe vậy hừ lạnh một cái khinh thường..

-Thư Tâm!! Đại ca sao rồi....???- bỏ đi về cọt nhà!! Nó nhìn cô gái mà nghiêm túc hỏi...

-Haiz.. Lâm Đại Ca cũng có khá hơn một chút... Cái cần bây giờ chính là sự nỗ lực của anh ấy.... Đáng tiếc mỗi lúc em muốn đến gần để kiểm tra anh ấy.. Thì anh ấy nhất định không chịu phối hợp!!-Thư Tâm về mặt có chút phức tạp mà nói ra tình hình của Lâm Thiên Ân-anh trai nó.

Mi tâm nhủ chặt lại nó im lặng không nói gì nữa.....

Thấy vậy.. Thư Tâm lại tiếp tục

-Em nghĩ trong tất cả mọi người.Chỉ chị có thể khuyên anh ấy thôi... Hoặc cho dù không khuyên được.. Cũng sẽ khiến anh ấy không lún sâu vào nữa...

-Bỏ đi. Nếu anh ấy muốn vậy thì kệ anh ấy. Em cứ tiếp tục bên cạnh anh ấy chữa trị đi. Nếu được thì tốt còn không được thì đó là con đường anh ấy chọn... -nó tỏ vẻ bất cần mà nói xong đứng dậy.. Nhắc chân bước lên lầu....

Đề lại mọi người với cái dấu chấm to đùng...

Lúc này Ngọc lên tiếng..

-Anh em nhà này thật là.. Rõ ràng rất quan tâm nhưng lại làm như sống chết mặc bay... Thật khó hiểu!!!

-Thôi kệ đi! Những gì tốt cho mình thì em nghĩ anh Thiên Ân và chị Tiểu Vy rõ nhất!! Chỉ có điều em mong tình hình khả quan lên chút thôi-Thư Tâm nói những gì mình suy nghĩ ra...

-Cũng phải!!....Aiz. mà thôi kệ họ đi!! Chúng ta bây giờ đi làm một bữa đi Thư Tâm!!! Lâu quá không ăn cùng em rồi! Hôm nay chúng ta phải không say không đi ngủ!!! Ha ha ha-cuộc đời tươi đẹp nhất thì chỉ nói đến Linh Linh nhà ta....

Chuyện nhà người ta chưa bao giờ có ý kiến.. Mà cho dù có thì phải đợi ta ăn no đã.... Ặc... @_@

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Đêm xuống

Trong căn phòng tối om không ánh đèn....nó đem tầm mắt thả xuống bên dưới qua lớp kính kia.... trên tay cầm điện thoại..

-Anh hai!!! Tại sao anh lại cố chấp như thế? Cái gì đã qua rồi,mất rồi sao không để nó ra đi luôn đi.... cần chi ra sức níu giữ.. Để cuối cùng mình mình đau khổ....

-Đã bao năm qua, em biết là anh hối hận và dằn vặt lắm. Nhưng liệu các em ấy sẽ mong muốn thấy anh như thế này sao??? Em sẽ không can thiệp vào cuộc sống hay suy nghĩ của anh. Chỉ hi vọng anh bỏ đi cái suy nghĩ này thôi!!! Tạm biệt.....

nói xong lời nó đem dòng thu âm vừa rồi gửi đi....

Nó không dám đối mặt trực tiếp với anh hai... chỉ có cách này để nói với anh ấy thôi...

Nó cũng sẽ không biết rằng....

cũng trong một căn phòng tối om như thế này nhưng là ở phía bên kia của trái đất. Một người con trai sau khi nghe giọng nói của nó.. thì nước mắt không tự chủ rơi xuống!!!!!!

Trái lại với không khí trầm lạnh trên phòng nó ...thì dưới lầu..

-Thư Tâm.!!! Chúng ta cạn. -Linh Linh một tay rót rượu một tay cầm nâng lên về phía Thư Tâm mà hăng hái cụng ly.....

-Linh Linh... Chị uống ít thôi! Uống nhiều vậy không tốt đâu.. -khác với Linh say khướt thì Thư Tâm lại chỉ có một hạt rượu nào vào bụng cả ... Khuôn mặt tỉnh bơ cố gắng giành lại ly rượu trong tay Linh.. Chỉ có điều không được..

-Gì mà không tốt chứ.....?? Kệ chị, em không uống thì thôi!! Chị Ngọc Hân Hân.. Chúng ta cạn-Linh không cho là đúng mà phản bác.. Xong không thêm đề ý Thư Tâm nữa mà quay sang chỗ Hân với Ngọc uống tiếp...

-Haiz .....

-Kệ nó đi em.... -Ngọc thấy vậy thì mỉm cười nói.. -hôm nay em mới về.. lại xảy ra chút chuyện.. Lên phòng nghỉ trước đi....

-Dạ em biết rồi... Vậy em lên trước đây! Còn chị Linh.. chị nhớ bảo chị ấy uống ít thôi! Không tốt đâu..... -bỏ lại mấy câu dằn dò xong Thư Tâm mới đứng dậy... Xoay bước lên lầu....

Cốc...cốc....cốc....

-Vào đi....

Cạch...

-Chị ổn chứ chứ!!-Thư Tâm vừa vước vào...do căn phòng tối đen như mực.. phải mất một lát mới thích ứng được. Lại nhìn thấy bóng dáng nó cô đơn giữa tấm kính kia.. thật lẻ loi!!

-Không ổn chút nào!! -nó nghe hỏi vậy! Không ngần ngại trả lời thẳng...

-Haiz.... Bế tắc của cuộc sống đôi khi rất khó vượt qua. Chị phải mạnh mẽ lên! Vì ngoài những chuyện buồn ra... Sẽ còn có rất nhiều chuyện khiến mình phấn chấn hơn..... -Tiếng nói vừa kết thúc.. Thư Tâm cũng không nhiều lời.. Xoay bước ra khỏi phòng.

Rồi cẩn thận đóng cửa phòng lại...

Đề lại một mình nó... như lúc đầu vậy...

Một lúc sau, không biết nó suy nghĩ gì. Mà đứng lên. Cầm áo khoác cùng chìa khóa xe đi xuống gara xe... lấy con xe yêu thích trước đó... Phóng vút đi.....

Gió đêm lạnh lùng tạt vào mặt... đêm nó trở nên tĩnh táo hơn nhiều....

Nó lái xe với tốc độ cực nhanh.... rời khỏi nội thành....

Trước mắt không còn là các ngôi nhà cao nữa mà là các đồng ruộng mênh mông.....

Xuyên qua các đồng ruộng là một con đường ngoằn ngoèo dẫn lên núi....

Nó lái xe men theo con đường nhỏ vòng dẫn lên đó...

Hai hàng cây xanh rì.. đen như mực vì có gió mà lay động.....

Sau bao nhiêu lâu.. cuối cùng cũng đến được đỉnh núi.....

Tất xe... nó bước xuống... nhìn cả một thế giới bên dưới mình...

Trước nó bây giờ là biển.....đen rì!!!!

Bên trong kia là cánh đồng nó vừa đi qua!

-AAAAAAAAA.....-nó đưa tay lên như cái loa xong dùng hết sức hét lên....

-TÔI HẬN NGƯỜI!!!! ÔNG TRỜI À.....

NGƯỜI THẬT TÀN NHẪN.... rất tàn nhẫn...!!!

Hết xong....Hai đôi tay nó vòng qua thân thể mình cho ấm hơn...

-Người thương xót cho toàn nhân loại.. Nhưng lại để lại một mình tôi!!

-Người cho họ cơ hội quay đầu nhưng người lại chặn đường lui của tôi...

-Người cho tôi hạnh phúc nhưng lại nhẫn tâm phá bỏ nó... Để cho tôi.. có ước muốn cũng không thể có..

-Người cho tôi sức mạnh nhưng lại khiến tôi cô đơn lẻ loi một mình...Sức mạnh tôi có.. nhưng tôi lại không thể sử dụng nó cho mình..

Càng nói thì...

Từng giọt nước mắt hiếm hoi rơi dần trên khuôn mặt nó....

Ánh sáng của những ngọn đèn phía trước nhòe đi dần.....

Nó-bây giờ mới là chính nó.....

Đôi chân khụy xuống,,hai tay chống lên mặt đất nó ra sức cào lại....

-Tại sao? Tại sao?... Lâm Yến Vy.. Haha... Huyền Vương Nữ sao? Nó là cái quái gì chứ? Tôi khinh..... Người nắm giữ sức mạnh thì sao... Tôi có thể làm được gì? Ngay cả chính mình còn không có lối thoát.. lấy cái gì ra để bảo vệ người thân chứ...??

Nước mắt lăn chã rơi trên khuôn mặt nó.....

Nó vừa tự hỏi mình vừa đem đất lên rồi thả xuống.....

-Nếu có thể??? Tôi nguyện đem hết tất cả sức mạnh của mình... chỉ để đổi lại một cỗ máy thời gian thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lâm Yến Vy và.... chiếc lá sâu!

Bỗng lúc này,

Tiếng động cơ xe từ xa cùng ánh đèn nhấp nhen phóng tới!

Nó lập tức hoảng hốt đứng dậy....

Đưa đôi tay đầy bụi bẩn lên lau hết nước mắt trên mặt... Bây giờ nó thật hận mình!

Nó lại không thể kiểm soát được mình! Để cho thứ cảm xúc rồi bởi này chi phối...

Nực cười... nó nghĩ mình là ai chứ! Thay đổi số phận sao?

Nếu nó cứ tiếp tục như thế này nữa thì có lẽ là tự hủy diệt mình đi!!!!

Lâm Yến Vy! Mây tình lại đi.....!!!-Tự nói với mình như vậy.Xong nó phi thân nhanh chóng về phía chiếc xe của mình...

Thao tác mở cửa xe, cắm chìa khóa, nổ máy nó làm thuần thục và nhanh chóng đến nỗi không kịp nhìn....

Đem chiếc xe nổ máy ở tốc độ cao... Nó dẫm chân ga quay xe một vòng.. Rồi... Vụt- Phóng nhanh chiếc xe về phía trước...

Chiếc xe hơi này lúc này đã đến nơi... Ánh đèn sáng chói đâm thẳng vào mặt nó nhưng không khiến trên mặt nó có dao động gì...

Chiếc xe của nó theo điều chỉnh thẳng hướng với chiếc xe đang tới kia.....

Não của nó lúc này hoạt động hết công suất..... Miệng nó tính nhảm..

1..... chiếc xe kia sắp đến gần nó..

2..... chiếc xe nó đến gần..

Và 3..... BÙM.....

Một tiếng nổ to lớn vang lên... Rung cả nền trời..

Ánh sáng của nó phóng vọt ra.... Những tia lửa mạnh mẽ lao lên..

Chiếc oto bị cháy thê thảm.. bùng lửa lên trong đám cháy!!

Nhưng điều bất ngờ là..... Chỉ có một chiếc xe bị cháy....

Còn chiếc xe còn lại.....

Là của nó .....đang phóng hết công suất xuống núi.....

*

Lúc này...

Trong xe nó,

Ánh mắt nó trở nên âm u lãnh băng, bên môi nhếch một nụ cười lạnh....

Sáng sớm, tại biệt thự của nó...

Mọi người đang ngồi trong bàn ăn để ăn điểm tâm,

Chiếc tivi mà hình siêu mỏng đang phát bản tin buổi sáng như thường lệ.....

Lúc này..

Trên màn hình, người dẫn chương trình đang làm ra mọi kiểu biểu cảm cùng giọng nói hấp dẫn người nghe.....

Và lúc này cô ta đang nói về sự việc hot nhất trong ngày hôm nay...

Sáng sớm hôm nay, người dân ở thôn XX phát hiện ra một chiếc xe bị cháy ở trên đỉnh núi....

Bởi vì chiếc xe bị cháy rụi đến thành tro bụi hết.. Nên họ không thể khẳng định là có nạn nhân nào bị chết trong xe không.....?

Hiện tại những người của tổ điều tra đang ra sức thu thập lại thông tin và hiện trường để đưa ra kết luận cho sự việc này. Và họ sẽ đưa cho mọi người câu trả lời sớm nhất có thể về sự việc cháy xe kinh hoàng và bất thường này...

Đáng ra là chẳng có gì khiến bọn nó có thể quan tâm....

Mấy cái trường hợp như thế này cũng hay xảy ra...

Nhưng...

-Tiểu Vy! Hôm qua em ra ngoài đúng không?- Ngọc nghe thông tin kia thì chợt nghĩ tới điều gì quay sang hỏi nó...

Nó đang ăn bánh mì đầu cũng không ngẩng lên mà trả lời:

-Ừm...

-Không lẽ..... -nghe nó nói vậy thì Linh mới nghĩ tới.....

-Đừng vậy! - không đợi Linh hỏi hết câu nó trả lời luôn.....Xong bỏ nốt miếng bánh còn lại vào miệng rồi đứng lên..

-Em ăn xong rồi! Em đi học trước đây! Mọi người đi sau nhé!- nói xong cũng không đợi mọi người kịp phản ứng mà xoay gót đi về phía cửa luôn...

Đợi đến lúc mọi người kịp hoàn hồn lại thì đã không thấy bóng dáng nó đâu rồi....

-Con bé này thật là..... -Ngọc lắc lắc đầu mà thờ dài..

-Đề cho chị ấy thời gian để bình tâm lại đã.....- Thư Tâm từ tốn bỏ từng miếng bánh vào miệng xong chậm rãi nhả ra mấy câu....

Mọi người nghe vậy thì cũng lại thờ dài một tiếng xong ăn nốt phần còn lại rồi đi học.....

*****

Nó hôm nay đi sớm nên không đạp xe đạp,

bình thản mà thả bộ trên con đường cũng khá quen thuộc nhưng lại tựa như lạ lẫm...

Vì nó chưa bao giờ bỏ ra thời gian để nhìn kĩ lấy chúng một lần..

Này.... hai bên đường có những rừng cây cao mát xanh rì....

Vì chỗ nó ở là chỗ sầm uất dành cho bậc đại gia nên trên đường cũng không có mấy bóng người...

Con đường lát gạch màu tím tro trải dài từ từ về phía trước.....

Nó đang đi thì...

Chợt có một chiếc lá rụng rơi xuống... rồi sột nhẹ qua má nó..

Nó đưa tay lên cầm lấy....

Một chiếc lá còn xanh nhưng có vẻ là nó bị sâu cắn mất một vài chỗ... bởi vì trên chiếc lá có mấy cái lỗ nhỏ nhỏ....

Xoay xoay cái cuống lá trong tay.... Nó nở một nụ cười....

Mà không rõ nụ cười này... là có ý nghĩa gì!..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Là người yêu thực sự!

-Muốn bên em nhưng tại tôi sợ hãi!

-Lý trí dày vò tôi khiến con tim tôi yếu đuối.....

Là vì yêu chưa đủ sâu hay vì tôi hèn nhát???

Vì đi học sớm nên lúc nó đến trường thì vẫn còn vắng. Xoay người đi ra lối sau xiên về khu vườn trường...

Nó chậm rãi men theo đến khu rừng diên vĩ.....

Lại là một màu tím xanh bạt ngàn rung động, lại pha thêm chút đỏ cam của bình minh.... Gió lạnh buổi sớm theo đó ùa vào, tóc lên làn tóc nó.

Nhắm mắt lại để cảm nhận một lần bản thân mình, xong nó xoay gót đi đến giữa biển hoa.

Ném cặp sách xuống rồi nằm vào đó thiếp đi.

Lớp 10a1..

-Chị Ngọc! Sao không thấy Tiểu Vy vậy nhỉ? Nó đi đâu được chứ?-Linh Linh xoa đầu mà lo lắng nói....

-Chị làm sao biết! Nó đi học trước chúng ta mà.-Ngọc nghe Linh hỏi thì nhún vai trả lời.

Cũng phải.....

Cơ mà.....

Từ lúc bọn họ đến đây này giờ thì lại không thấy Vy Vy.

Đang lo lắng định đi tìm thì lúc này hân và Minh vừa tới lớp...

-Mọi người làm sao mà vẻ mặt lo lắng vậy?-thấy có chút kỳ lạ Minh cất tiếng hỏi.

-Từ lúc bọn em tới lớp chưa thấy Tiểu Vy đâu.-Linh trưng vẻ mặt buồn hiu mà trả lời..

Mà hân ở bên cạnh này giờ im bất thì bỗng lên tiếng..

-Không phải các cô ngày nào cũng đi học chung sao?

-Nay Tiểu Vy tâm trạng không tốt.Nên nó đi học trước tụi này-Hân Hân nuốt nước miếng mà nhìn hân trả lời.

Nghe nói vậy...

Hân ném cặp xuống bàn mà rống lên...

-Chết tiệt! Các cô là bạn bè cái kiểu gì vậy hả? Bạn bè tâm trạng không tốt mà để cô ấy đi một mình là sao?.....

Rống lên xong hân vung tay nói caravat ra rồi xoay người ra khỏi cửa luôn..

-Này cái tên kia! Anh lấy cái quyền gì mà trách chúng tôi chứ!!!-Linh nghe hân nói bực mình lên tiếng.Bất quá người lúc này đã đi xa, biến mất không tung tích rồi..

-Linh Linh em bớt giận.Chỉ là Phong lo cho Vy quá thôi-Minh thấy Linh bực thì lên giọng an ủi..

-Chẳng lẽ tụi em không lo chắc.....

Và...đáp lại cô là..

-HAZZZ.....-một tràng tiếng thở dài!

Cô ngốc hay cô ý không hiểu đây...

Người ta là tình nhân nha!!! Quan tâm nhau đương nhiên theo kiểu khác .

-Gi mà mọi người thờ dài hết vậy.....?

-Tại vì em quá ngốc-Ngọc là đàn chị nên tốt bụng phát ngôn giùm.

Tiện thể giờ tay xoa đầu nhỏ rồi cất bước đi về phía cửa...

-Ồ.....

+++++

Bước từ cửa lớp ra đến giờ, hân không thành thoi chút nào..

Xoay người đi mọi góc ngách tìm nó....

Nhưng vẫn không thấy....Mấy người kia nói nó tâm trạng không tốt..

Liệu có nghĩ quẩn chứ...

Lắc đầu...Chắc chắn là không..là không đâu!

Hân đang nghĩ cái gì vậy chứ!!!!

-Anh...anh.....là bạn trai em mà!

-Anh từng yêu tôi thực sự sao?

-Không phải ở Ý anh đã nói rồi sao?

-Là thực sự sao???

Hắn nghe nó hỏi vậy thì trầm mặc một lúc...xong ôm trầm nó vào lòng.

-Thực sự!!!

+++++

Em đâu có biết là tôi yêu em từ lâu rồi đâu! Nhưng xung quanh tôi! Mọi thứ...mọi thứ quá đáng sợ!

Tôi không thể nào tiếp tục bùng nổ với tình cảm của mình được!

Tôi...là tôi sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Người con gái anh chờ đợi lâu nay

Đang lúc Ngọc, Hân và Linh lo lắng sốt vó thì thấy bóng dáng hai người không cân xứng từ phía xa xa tiến đến.

Vội nhận ra.....tụi Ngọc chạy hồi hả lại..

-Tiểu Vy..! Em đi đâu vậy chứ?Tụi này đi tìm em này giờ!

-À... Em qua bên kia chút mà ở đó ngủ quên mất. Hi Hi.. Xin lỗi mọi người nha!- nó nghe vậy thì giương vẻ mặt cún con vô tội ra....

Đáng tiếc..

-Cái con vô lương tâm bất nhân tính kia. Trong khi bọn này lo lắng gần chết thì mày đi ngủ là sao???...-Linh vừa nghe nó nói thì nhảy cẫng lên ..

Thật tức chết nhỏ mà... Biết là nó có thể bảo vệ được chính mình.Nhưng họ đang ở thân phận bình thường.. cho dù có nguy hiểm đến tính mạng cũng không thể để lộ thân phận được. Nếu không may nó có chuyện gì xảy ra .. Tụi nhỏ làm sao được đây...

-Tao xin lỗi!!! Linh Linh.....

-Xin lỗi...cái gì mà .....

Đáng tiếc Linh chưa nói xong thì hắn bắt ngờ lên tiếng chặn họng..

-Trách gì mà trách! Các cô là bạn của cô ta...Thấy cô ta tâm trạng không tốt thì cũng mặc kệ. Giờ các cô trách ai.. Trách bản thân các cô trước đi....- nói xong hắn không thèm ngoảnh lại nhìn mà cất bước đi luôn.

Đề lại tụi nhỏ....

-Ồ.....

Xong đồng loạt nhìn về phía nó. Như ý muốn dò hỏi:"Chuyện gì vậy?".

Nó thấy vậy thì chỉ đành nhún vai... Nó cũng có biết gì đâu. Đang tự nhiên hắn bị lên cơn. Sao nó biết tại sao!

#####

Chuông reo lên.....báo hiệu hết một ngày học.

Học sinh ai nấy thu dọn sách vở đi về.

Hắn và Minh cũng xách balo đi ra cửa....

Đi đến cổng trường....

Bỗng điện thoại hân rung lên...

-Alo....

-Cậu...cậu nói cái gì?

-Được. Tôi đến ngay...

Hân vừa cúp điện thoại không đợi Minh kịp hỏi đã lao vụt ra bãi đỗ xe lấy xe rồi nhả ga đi...

Thấy Minh bị bỏ lại Linh chạy đến...

-Tên Gió thúí đó đi đâu mà trông bộ dạng gấp vậy. Bỏ cả anh lại luôn..

-Anh cũng không biết nữa!- Minh trầm mặc nhìn theo bóng xe hân mất đầu trả lời Linh...

-Hừ..Bạn bè như anh ta thế đấy! Đi đâu cũng không thèm nói vậy còn bày đặt dạy đời em!-vừa nghe Minh nói Linh lập tức kiểm cơ hội trả đũa hân.

Minh nghe vậy thì cười mà bó tay với nhỏ.

•-

Còn hân lúc này ...

Vừa lái xe như bay trên đường vừa hỗn độn suy nghĩ....

Hồi nãy...

Hewton vừa gọi cho hân.

Anh ta thông báo với hân một tin....khiến hân bàng hoàng luôn.....

Anh ta nói..cô ấy.... cô ấy đã trở về. Đây là sự thực sao? Đã bao năm qua hân cho người đi tìm cô ấy. Bằng chính thể lực mạnh nhất của hân. Nhưng ngay cả một chút tin tức nhỏ nhoi về cô ấy cũng có. Có lúc hân đã tin tưởng là cô ấy đã chết thật rồi...

Vậy mà hôm nay Hewton lại nói với hân.Cô ấy trở về rồi. Hân thật sự....chưa dám tin!!!

Tại Cung điện Dark....

Hai hàng người mặc đồ đen đứng nghiêm chỉnh tựa như tượng vậy.....

Khi vừa thấy cánh cửa mở ra và hân bước vào thì đồng loạt quỳ xuống.....

-Chúa Thượng!!!

Nhưng đáng tiếc ngay cả liếc một cái hân cũng không liếc mà chạy một mảnh vào sảnh chính...

Bên trong sảnh. .

Hewton đang ngồi trên chiếc ghế thảm lông báo đen. Đôi tay chống trên mi tâm về suy tư. Vừa thấy hân bước vào lập tức đứng lên...

-Chúa Thượng...!

-Miễn đi..! Cậu nói cái gì. Đã có tin tức của cô ấy sao?

-Đúng vậy! Đây là tin tức về cô ấy! Mặc dù chỉ thu thập được một ít nhưng rất đầy đủ!- Hewton cầm một tập tài liệu đưa về phía hân...

Hân nhận lấy tập tài liệu rồi mở ra.Hình ảnh một người con gái thanh thuần xinh đẹp tựa như thiên thần quen thuộc hiện ra.

Cô ấy giờ đã rất lớn rồi...trở thành một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Hewton thấy hân vậy lại nói tiếp.

-Người tôi thuê nói...hôm trước hân ta gặp cô ấy..Chính là ở sân bay Việt Nam. Sau đó...cô ấy bị một toán người mặc đồ đen bắt đi..

-Cái gì?..

-Anh không cần hoảng hốt vì tôi chắc chắn cô ấy sẽ không sao?-Hewton nói xong thì dang về mặt thản nhiên nhìn hấn-Anh biết tại sao bao năm qua chúng ta không thể nào tra được tin tức của cô ấy không?....

Hấn nghe Hewton hỏi vậy lập tức nghĩ đến...

-Không lẽ.....

-Chính xác! Chính là Death....tổ chức Death!

-Là Death sao???? Nhưng làm sao cô ấy có thể liên quan đến Death được chứ?

Hewton nghe vậy lắc đầu .

-Cái này tôi không biết! Nhưng cô ấy những năm qua luôn luôn được bảo vệ bởi Death. Những năm qua cô ấy sống ở Paris. Mà cũng không thể nào đoán ra được....cô ấy lần này về làm gì nữa!!....

Hấn nghe Hewton nói là lập tức rơi vào trầm mặc...

Tuyết Nhi! Rốt cuộc những năm qua em đã gặp những chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Người con gái anh chờ đợi lâu nay - part 2

Sorry các bạn vì thời gian qua mình đã bỏ truyện. Nay mình đã trở lại với lời hứa sẽ cố gắng hết sức để hoàn truyện.

Yêu các bạn nhiều lắm vì đã luôn theo dõi truyện của mình.

Năm mới chúc các bạn xinh đẹp, khỏe mạnh, yêu đời!!! ^_^

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!!

HAPPY NEW YEAR

+|+|+|+|+|+

It's been a long day without you my friend

And I'll tell you all about it when I see you again

We've come a long way from where we began

Oh, I'll tell you all about it when I see you again

When I see you again.....

Nó vừa đi học về,nằm dài trên giường mệt mỏi.Bỗng chuông điện thoại vang lên...

Nhìn lại thấy số lạ.....

-Ai vậy a?

Im lặng....không có tiếng trả lời.Nó ngạc nhiên giờ lại điện thoại nhìn.Vẫn đang kết nối mà..

-Alo.....Nếu không nói gì tôi cúp máy đó.....

Vẫn im lặng không có tiếng nói gì.

Nó bực mình định cúp điện thoại thì.....

-Là anh-đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng trầm ấm quen thuộc.....

Nghe thấy cái giọng đó nó đứng hình.....

-Anh là Dương Lãnh Phong?

-Ừm..

-Đang yên đang lành anh gọi cho tôi làm gì?-nó kinh ngạc hỏi.

-.....Lát chuẩn bị.Chiều anh qua đón..

-Hả. ....không đợi nó nói hết câu thì..

Sau đó là một tràng tút tút vang lên...

-Ô..Cái tên này!.Nó nhìn cái màn hình điện thoại đen thui mà bực mình.....

-Anh tưởng anh là bố tôi chắc.Hừ.....-ném cái điện thoại xuống giường...

Định lâu bầu thêm mấy câu nữa..

Xong vì bị đói nên nên nó phải nhảy xuống đi tìm đồ ăn nên tạm quên đi..

Cơ mà. Hấn định rủ nó đi đâu. Không phải là hẹn hò chứ?- vừa ăn nó không nhin được suy nghĩ. Cơ mà chắc không phải đâu. Cái tên siêu biến thái đó mà nghĩ được đi hẹn hò. Thà bảo ở Sahara trồng được cái còn hơn!!

*****

2PM,

Hấn lang thang đi trên con đường mà lần trước đến đón nó,,,

Bây giờ hấn mới phải nhận mình ngu ngốc....Quen nó lâu nay mà hấn chả biết nhà nó ở đâu cả.

Chỉ biết hình như là ở khu này... Đem xe đánh lòng vòng một hồi,cũng không có kết quả gì....

Lấy điện thoại ra....

'Đầu dây bên kia

-Alô...

-Nhà em.....ở đâu vậy..-mặt hấn lúc này nhìn thật quẫn bách..

Cũng phải..có ai là người yêu của nhau mà ngay cả nhà ở đâu cũng không biết....

Còn nó...

-Hả.....à ờm.....

anh cứ đứng ở đầu đường đi em ra liền-vừa nghe hấn hỏi nó thót cả tim..

Tự nhiên sao tên này hỏi nhà nó ..Không phải là hấn biết cái gì chứ...

Xong để trốn nên.....

-Em.....-chưa đợi hấn nói hết câu thì một tràng tút vang lên rồi'.

Lắc đầu thờ dài,hấn mệt mỏi tựa lưng vào ghế mà trầm tư.

Đôi mắt nhắm ghìên....

Vài phút sau....

-Cốc cốc cốc.....

Tiếng gõ kính vang lên làm hấn giật mình tỉnh dậy....

Đem kính hạ xuống..

-Sao em không vào xe...Gỗ cửa kính làm gì?-đôi mắt hấn mờ màng do vừa thiếp dậy...Nhìn nó ngạc nhiên nói..

-Anh mệt lắm hả??-nó không đầu không đuôi tự nhiên hỏi câu này..

-Hả..

-Em hỏi anh mệt lắm hả? Ngay cả ngồi trong xe cũng thiếp đi được...

-À.....-hắn đang áp úng thì nó lại chột nói..

-Chắc đợi em lâu lắm hả??

-Cũng mới thôi..!! Em mau lên xe đi!!!

-Ừm..

!*!*!*.....

Ngồi yên vào vị trí phụ lái. Nó mới giương đôi mắt tò mò lên hỏi:

-Đang yên lành! Gọi tôi ra đây làm gì?

-Chẳng lẽ có việc thì mới được gọi em sao?

-A..... Không phải! Chỉ là tôi thấy hơi lạ!

-Lạ?-nghe nó nói vậy. Hắn không nhin nổi ngạc nhiên. Có người phụ nữ nào được hấn rủ đi chơi mà không vui đâu. Làm gì có ai thấy lạ như nó.

-Ừm. Anh mà chủ động rủ phụ nữ đi chơi thì đương nhiên lạ rồi!- nó ăn ngay nói thật mà trả lời

-Haha.. vậy cũng được gọi là lạ!- hấn nói xong đem gương mặt tuấn mĩ của mình lại gần nó- vậy thì từ giờ em phải cố tập làm quen với cái lạ này rồi.

Dứt lời hấn trở lại vị trí lái xe. Một bộ dạng tươi cười. Còn nó thì ánh mắt siêu cấp kinh tởm mà trừng hấn!!!!!!!

*****

Có một loại ám áp không tên tồn tại trong bạn. Khi nó bên cạnh bạn bạn sẽ không cảm nhận được. Chỉ khi nó rời xa đi rồi bạn mới cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Trong lòng anh vẫn mãi chấp niệm tơ tình với một người con gái. Mà cô gái ấy anh không hề biết là tình cảm củ anh đối với cô ấy là gì. Anh chỉ khẳng khái cố gắng che chở bảo vệ và gìn giữ cô ấy trong tim. Không nhận ra người anh yêu và yêu anh. Để rồi khi em rời đi mãi rồi!!!

Họa chăng lúc ấy anh mới nhận ra sự tồn tại của em.

Liệu có quá muộn không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ta và nàng- thế giới của chúng ta

Xe của hấn lướt nhanh trên đường theo gió tạt vào xe tạo ra âm thanh kì dị.

Còn nó nảy giờ thật sự tò mò không biết hấn đang đưa mình đi đâu. Đối với Việt Nam thật sự nó chưa thông thạo cho lắm. Nên con đường đang đi này sẽ dẫn đi đến nơi nào nó thật sự không biết.

Xuyên qua những ngôi nhà cao tầng, biệt thự đến những ngôi nhà nhỏ rồi đến nơi không có ngôi nhà nào chỉ toàn là cây cối. Cuối cùng trước mắt nó là một màu xanh xanh của biển thì nó mới chột hiểu ra.

Nhưng đáng tiếc suy ngẫm trong nó còn quá đơn giản. Khi chiếc xe của hấn không dừng tại đó mà băng qua bãi cát đi mãi đến một nơi. .... chỉ toàn là những mỏm đá to lớn.

Không kìm nổi tò mò nó quay sang hỏi hấn:

-Đây là chỗ nào vậy?

-Lát nữa em sẽ biết!- hấn nghe nó hỏi thì chỉ nhàn nhạt cười rồi trả lời qua loa.

-Hừ!!!!!!! Anh không muốn nói thì thôi-nó không nghe được câu trả lời như ý thì tức giận hừ hấn một cái rồi không thèm để ý hấn nữa.

Xuyên qua rất nhiều mòm đá to lớn... nó cứ tưởng là tới nơi rồi. Đáng tiếc chiếc xe vẫn theo tốc độ cũ chạy. Không ý định sẽ dừng lại.

Cứ vậy đến khi ánh sáng mặt trời không còn tỏa nữa thì mới nhìn thấy một cánh cửa bằng đá. Phía trên in dòng chữ ‘Hầm Hắc Thạch’.

Hấn lấy trong túi ra một tấm thẻ mây vàng quẹt qua một khối đá hình lục giác trúc cửa. Cánh cửa dần dần mở ra.....

Đánh xe đến bãi đỗ xe. Hấn bước xuống kéo nó đi thẳng cánh cửa chính.

Xuyên vào bên trong là một hội trường rộng lớn kinh khủng. Phải nói là không thấy bức tường phía bên kia. Hội trường này nhìn từ chỗ nó đứng nhìn xuống là hình lòng chảo.

Ánh đèn xập xình mờ ảo cùng thứ âm thanh hỗn độn điên đảo. Hình ảnh này là tiêu biểu của một quán bar quy mô lớn.

-Anh đưa tôi đến đây làm gì? – âm thanh ồn ào nên nó phải ghé sát tai hấn để nói.

Còn hấn.....

Vẫn nụ cười thần bí cùng bộ dạng âm hiểm mà trả lời nó.....

-Từ từ em sẽ thấy được sự thú vị của nó. Đi thôi!

Hấn vừa dứt lời xong thì chỗ nó đang đứng bỗng tụt xuống. Nó do không có sự chuẩn bị trước.....

-AAAAAAAAAAAAA.....

Một tràng tiếng hét vang lên xong nó bị trượt chân. May là có hấn đỡ không thì.....

Vừa ổn định được chỗ đứng....

-Sao anh không nhắc tôi?-ánh mắt nó tự như có thể ăn tươi nuốt sống mà trừng hấn.

-Vậy thì còn gì thú vị nữa.....

-Thú vị cái con khỉ. Nơi này là cái nơi thật đáng sợ.-nó không cho lời hấn là đúng mà cảm thấy rằng mình một cái.

+++++

Tầng trệt.

Bước ra từ thang máy... nó theo hấn đi đến bàn rượu.

-Cho một chai Mortlach 70 tuổi!-hấn rất tự nhiên phun ra tên rượu mà không cần người phục vụ hỏi.

Người phục vụ nghe hấn nói chỉ nhẹ nhàng cúi đầu im lặng.

Gọi xong rượu hấn kéo nó bước vào hội trường.

Theo ánh đèn nhấp nhen nó nhìn lên thì lúc này mới thấy ở phía trung tâm có một sân khấu lớn. Mà tiếng nhạc đang phát này do ông ta tạo ra.

Cả mấy trăm triệu con người ở đây đang điên cuồng hòa mình theo tiếng nhạc. Đây giống như một nơi tụ họp của những đại gia tiểu thư nhà giàu hoặc là nơi để người ta buông thả mình, sống thật với mình hay để xả stress.....

Trong nền âm nhạc hỗn độn chính là một cơn mưa rượu mê hoặc. Mùi thơm của rượu vương vãi trong không khí làm con người ta càng thêm điên cuồng.

Lúc này một bản nhạc dance điện tử thần thoại vang lên. Âm thanh của nó khiến người ta say mê đến quên mình. ‘Beautiful Now’.

Một ca khúc dance thể kỷ.

Đang lúc tâm trạng nó lơ lửng đánh giá mọi thứ xung quanh thì bỗng nhiên tay nó bị ai đó nắm lấy.

Kinh ngạc nhìn lên thì thấy hấn đang mỉm cười,,, một nụ cười khiến nó như bị mê hoặc vào trong đó. Một nụ cười có lẽ là xuất phát từ chính trong hấn, ấm áp, thoải mái, như muốn trôi đi hết tất cả phiền muộn. Sau đó hấn kéo nó chạy đi về phía trung tâm, hào vào thế giới ấy, thế giới mà người ngoài nhìn vào sẽ chỉ là một thế giới sa đọa, điên cuồng. ....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Nó và hấn lúc này đang bước ra từ cửa của trung tâm.

-Mệt chưa?-hấn quay sang hỏi nó đang trong bộ dạng hồn hên.

Cả người nó lúc này ướt đầm . Không chỉ là rượu mà còn cả mồ hôi nữa.

-Mệt.... Mệt chết đi được!!!!- nó nghe hấn hỏi thì gật đầu như gà mổ thóc mà trả lời.

Cũng phải thôi. Suốt mấy tiếng đồng hồ nó nhảy điên cuồng trong đó hỏi sao không mệt.

-Đi!-nghe nó trả lời vậy hấn chỉ nhàn nhạt cười. Xong hùng hổ nắm tay nó đi.

-Lại đi đâu nữa.

-Không lẽ em định mặc cái bộ đồ ướt đầm này mãi sao.

-Ừ ha. Tôi quên mất....

+++++

Sau một cánh cửa màu đen là một thế giới ánh sáng lung linh. Khác xa với vẻ kiêu mị mê hoặc của hội trường sàn nhảy. Ở đây giống như một Paris thu nhỏ vậy.

Nó có vẻ cổ kính lại lung linh. Cho dù nó không phải là thật nhưng vẻ đẹp của nó không kém thật tí nào. Đi đến một cửa hàng quần áo gần đấy. NÓ và hấn tùy tiện lấy một bộ để thay.

Thay xong hấn kéo nó ra ngoài.

-Ồ Ồ.... anh đã trả tiền đâu-nó nghi hoặc hỏi. Lại quay sang người nhân viên bán hàng. Mà nhìn cô ta lại không có ý định sẽ đòi tiền.

Còn hấn suýt đập đầu vào tường mà xiu. Sau vẫn giữ bình tĩnh.

-Đồ nơi này chỉ cần lấy không cần trả tiền.

-Hả????-còn có nơi kì quặc vậy sao trời.

Đáng tiếc không để cho nó suy nghĩ thêm hấn đã kéo nó đi mất tiêu rồi.

Quay trở lại quầy rượu. Hấn với tay lấy chai Mortlach đã gọi trước đó. Sau đó đi đến một chỗ trống khác và.....

Bịch một tiếng....

Chỗ nó và hấn đang đứng bỗng lại bị tụt xuống dưới. Mặc dù lần này không có chuẩn bị trước. Nhưng ít nhất cũng có kinh nghiệm từ lần trước nên nó không bị té dúm dúm.

Cái nơi này rốt cuộc là cái nơi quái quỷ gì nó không biết. Nhưng mà nó thật đáng sợ. Mọi thứ cứ kì lạ một cách bất bình thường. Nó thề lần sau cho dù rước kiếp khiêng tới nó cũng không tới.

Nhưng đây là chuyện của lần sau. Còn lần này nó phải cố gắng vượt qua đã. Chặng đường kế tiếp của nó là một căn phòng tựa như phòng nhạc nhỏ vậy.

Một tiệm cà phê mini. Sách chai rượu ngồi xuống cái bàn ở gần sân khấu. Có vẻ như mọi người ở đây đều biết hắn vậy. Bây giờ có mấy chục người hướng phía hắn chào hỏi rồi. Cũng phải thôi. Chắc chắn là hắn ta thường xuyên đến đây. Họ muốn không biết cũng không được. Đây là kết luận của nó sau một hồi quan sát.

Như nhìn ra suy nghĩ của nó. Hắn bỗng đứng mở miệng

-Anh chưa bao giờ đặt chân vào đây cả.

-Hả.....????????-đây đúng là kinh ngạc lớn của nó.

-Vậy chứ sao họ lại biết vào chào hỏi anh?????

-Em ngây thơ hay giả vờ ngây thơ vậy?

-Là sao??????

Đang lúc nó chả hiểu gì cả thì một cậu thanh niên không biết ở đâu xuất hiện vỗ vào bả vai hắn rồi nhìn sang nó cười cười mà trả lời:

-Dương Đại thiếu gia của Dương Gia không ai không biết. Nếu không nhìn bộ dạng của chị tôi còn tưởng chị mới từ rừng Amazon trở ra đó.

Nói xong rất tự nhiên mà ngồi xuống chiếc ghế còn trống còn lại.

Hắn thấy vậy thì lạnh nhạt nhìn cậu ta một cái.

-Cậu không nói không ai bảo cậu cầm. Và lại nơi này không chào đón cậu.

-Anh hai.....!!!!!! Anh không thể nào mà nhẫn tâm với em như vậy được. Lâu lắm mới thấy anh. Và lại.....-nói đến đây bất giác nhìn sang nó – Đây là lần đầu tiên em thấy anh dẫn phụ nữ đến nơi này đó- nói xong một bộ dạng tủm tỉm cười vô cùng mờ ám

Lời của cậu ta khiến hắn không khỏi giật mình. Đúng là trước giờ hắn chưa từng dẫn ai đến nơi này cả. Toàn chỉ một mình hắn tới đây. Mà cũng thì thoải mái thôi. MỖI lần từ đây trở về với hắn là một bộ dạng say khướt.

Còn nó cũng kinh ngạc không kém. Dương Lãnh Phong nổi tiếng đào hoa vậy mà chưa bao giờ dẫn phụ nữ đến nơi này. Sao không kinh ngạc cho được.

Mặc dù vì lời của cậu ta làm hắn rơi vào trầm tư một lúc nhưng trên mặt chả biểu cảm gì. Nâng cao giọng bá đạo lên:

-Chuyện của tôi khi nào đến phiền cậu xen vào! Ít lời đi cậu sẽ sống lâu hơn đấy!

Một lời uy hiếp trắng trợn vậy ai không nghe ra thì chỉ có nước về nhà khám lại tai đi là vừa. Riêng cậu ta vừa nghe đã hiểu.

Mặc dù trên mặt hắn ám khí không nhiều lắm nhưng chỉ cậu ta mới hiểu nếu cậu ta dám nhiều lời thì chết cũng không có chỗ chôn thây mất.

-Hi Hi. Em cũng không có ác ý gì đâu. Chỉ tính qua chào hỏi anh chút thôi. KHÔNG làm phiền anh nữa!!!!!!- nói xong cậu ta đứng dậy.

-Chúc chị cố gắng được lâu nhé! Chị dâu-cậu ta nháy mắt với nó rồi nhấn mạnh chữ chị dâu xong mới cất gót bước đi.

Hắn giương ánh mắt lạnh lẽo quét theo bóng dang cậu ta vừa bước đi mà trừng lớn. Còn nó thì chỉ hơi ngạc nhiên chút thôi.

Cố gắng được lâu??? Nghĩa là sao? Cậu ta đang muốn ám chỉ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Trong một căn phòng với kiến trúc Châu Âu cổ kính. Một người đàn ông có vẻ cao tuổi với mái tóc trắng đang ngồi trên chiếc ghế phủ lông báo. Tuy tuổi cao nhưng vẻ lão luyện thì không hề mất đi. Trên người ông tỏa ra một khí thế bức người.

Lúc này có một tiếng gõ cửa.....

Cốc....Cốc.....Cốc.....

-Vào đi!!!!!!

Cạch....

Cánh cửa mở ra. Một người đàn ông trung niên từ tốn bước vào. Giọng cung kính vang lên:

-Bầm lão gia!!!!!! Quan hệ của Thiếu gia cùng với Lâm tiểu thư đã tiến triển vô cùng nhanh ạ!! Theo người của tôi thông báo thì hôm nay thiếu gia còn dẫn Lâm Tiểu Thư đến Hàm Hắc Thạch ạ!!!!

Ông ta nghe người đàn ông nói vậy thì đôi mắt vốn dĩ đang nhắm nghiền bỗng mở ra.

-Tốt lắm! Chờ đợi lâu như vậy cũng đủ rồi! Cho dù cái thứ tình yêu gì đó trong nó chưa đủ sâu thì cái tin tức chúng ta sắp nói này cũng sẽ khiến cho nó can đảm hơn. Đi!!!!!!!!!! Đi Đi! Nói với nó tối mai ta có chuyện muốn nói với nó!!!!!! Kêu nó phải trở về gặp ta!

-Dạ!

Người đàn ông cất tiếng trả lời xong đóng lại cánh cửa. Còn ông ta-Người đàn ông lão luyện này chính là ông nội trong truyền thuyết của Dương Lãnh Phong-----Dương Lãnh Mặc.

Ông ta chính là lão đại của giới thương nghiệp. Một thời làm mưa làm gió trên thương trường, danh tiếng bao trùm cả hắc đạo lẫn bạch đạo. Cho dù bây giờ ông ta đã không còn xen vào chốn thương trường nhưng không ai dám xem thường ông ta!

Đúng vậy! Ông ta chính là Dương Lãnh Mặc trong truyền thuyết đó.

+++++

Cùng lúc này...

Chiếc xe Bugatti Veyron từ từ đi ra từ lối cổng Hàm Hắc Thạch. Sắc trời lúc này đã chuyển sang tối. Trên trời lốm đốm vài vì sao cùng ánh trăng mờ mờ.

Tiếng sóng vỗ rì rào vào bờ. Gió theo đó lùa vào.

-Dừng lại đây một chút được không.- nhìn vào đại dương bao la không bến bờ kia. Nó không nhìn được mở miệng kêu hân.

Biển đối với nó là nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng nó. Nhưng không hiểu tại sao nó lại thích biển đêm.

Một mình đứng trước biển cho gió lùa vào. Không có ánh sáng của mặt trời, không có sự ồn ào náo nhiệt.

Có lẽ làm như vậy là nó đang nghĩ về kỉ niệm. Một kỉ niệm chỉ toàn là đau buồn.

Hắn nghe nó nói vậy thì cũng không hỏi gì nhiều. Chỉ lặng lẽ tạt vào bờ.

Lạnh thật!!!!!!!! Vừa bước ra khỏi xe. Nó phải than lên như thế. Quả thật là rất lạnh.

Hắn thấy cảnh này thì bất giác nhủ mày. Cởi chiếc áo khoác trên người định đưa cho nó thì nó chợt mỉm cười mà mở miệng.

-Cái lạnh đôi khi cũng không đáng sợ lắm đâu.

Nói rồi nó chạy về phía trước, đón lấy làn gió biển vừa lùa tới.

Men theo ánh sáng mờ mờ của ánh trăng. Nó đi đến chỗ biển. Cởi giày ở chân ra. Nó đem đôi chân mình chìm xuống dưới biển. Cái lạnh. ....lạnh đến muốn đông luôn đôi chân của mình. Nhưng nó vẫn không sợ mà tiếp tục chạy.

Hắn đứng từ xa nhìn lại thấy cảnh này chợt nhủ mày.

Nhìn nó lúc này tựa như một con chim bị nhốt lâu ngày trong một chiếc lồng. Rồi có một hôm do chủ sơ xuất nên nó trốn thoát được ra ngoài.

Tự do bay bổng. Không bị ghò ép dòn nén.

Nhưng hắn lại chợt thấy nực cười. Có khi con chim đang bị nhốt đó là hắn thì đúng hơn. Có lẽ do vậy nên hắn mới đem cảm giác trốn thoát đặt trên người nó.

Chứ nó-luôn luôn vui tươi. Nụ cười lúc nào cũng nở trên môi như vậy. Làm sao có thể giống như một con chim đang bị nhốt được.

Chỉ có điều. Hắn không thể nào hiểu được. Đôi khi cười cũng không phải vì họ thấy thoải mái. Không phải họ yêu đời. Mà đó giống như một thứ mặc định là nhất định phải có trên gương mặt của họ. Cho dù thứ gì đó có xảy ra với họ đi chăng nữa thì họ vẫn phải cười.

Trầm tư một hồi. Hắn đành bỏ xuống suy nghĩ của mình. Bắt chước nó....cởi đôi giày dưới chân mình ra. Rồi bước xuống dưới làn nước biển lạnh lẽo này.

Nó đang bình tĩnh bước đi,,, biển! Nơi đã cướp đi sinh mạng hai người em của nó. Nơi làm cho nó từ một cô bé ngây thơ hồn nhiên trở thành sát thủ tàn nhẫn. Nơi khiến anh trai nó .....

Đang mãi lang thang với suy nghĩ của mình nên nó không biết rằng hấn đứng sau mình từ lúc nào. Chỉ có một đôi tay ấm áp bồng ôm chặt nó trong màn đêm âm u lạnh giá này.

Ôm nó từ phía sau hấn nhẹ nhàng tỉ mỉ vào vai nó. Nhắm đôi mắt xanh sâu thẳm lại.

-Chô anh ôm em. Một chút thôi!

Nó không biết hấn lúc này như thế nào. Chỉ biết hấn rất mệt mỏi. Mà sự mệt mỏi của hấn. Nó có thể cảm nhận được.

Là những người đứng trên cao như thế này. Nếu không cẩn thận. Họ sẽ rất nhanh bị đánh ngã xuống.

Rất thâm hiểm.

Một lúc sau không biết nó nghĩ gì mà chợt đem tay mình nắm lấy tay hấn đang ôm lên cổ mình. Xong kéo xuống.

-Đi thôi! Cùng tôi đi ngắm biển đêm nào!

.....

Em và anh! Mình cùng đi ngắm biển đêm nhé! Để đôi bàn chân của chúng ta in lên biển. Để biển nhìn thấy.... nó sẽ là một bằng chứng cho tình yêu của chúng ta!

Em yêu anh! Một tình yêu mà ngay cả em cũng chưa nhận ra. Là do cuộc sống áp lực đè nặng lên em và anh. Nên tình cảm của chúng ta. Không một ai dám thừa nhận. Anh nói anh yêu em! Vậy anh có chấp nhận hi sinh, có chấp nhận buông xuôi tất cả mọi thứ vì em không.

Cuộc sống của anh và em, cuộc sống của chúng ta đang đối diện. Nó là nơi không cho phép tình cảm của anh và em! Cuộc sống tàn nhẫn! Chúng ta đành cam chịu!

.....
~~~~~

Đi một hồi nên quá mệt mỏi. Hấn và nó ngồi bên cạnh bờ biển. Nhìn làn sóng dao động trên mặt biển. Như muốn gột đi hết mệt mỏi. Nó không tự chủ được mà nhắm đôi mắt lại. Bỏ đi sự cảnh giác. Im lặng mà tựa vào vai hấn chìm vào giấc ngủ.

Hấn thấy đôi vai mình chợt nặng. Nhìn sang thấy nó im lặng ngủ.

Đôi mắt hấn nhìn ra xa xăm.

-Chúng ta cùng đón bình minh trên biển nhé!!!!!!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sang sớm, tiếng sóng vỗ vào bãi biển. Ánh sáng của mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên. Bao trùm cả khoảng không gian rộng lớn.

-Ủm....-nó vươn vai một cái thì mới phát hiện mình đang bị ôm cứng. Trợn mắt nhìn ra là khuôn mặt phóng đại của hấn. gương mặt nó không thể nào mà quen thuộc hơn được nữa.

Đôi mi tâm hấn chợt nhíu lại. Cánh môi mím rất chặt.

Khuôn mặt nhìn rất ư là khó chịu.

Nó không tự chủ được bắt đầu mỉm cười. Đưa đôi tay lên xoa đi đôi mày đang nhíu chặt này.

Hành động này như đánh thức hấn dậy. Đôi mắt xanh dương chợt mở ra.

Nó không đoán trước được là hấn sẽ tỉnh dậy nên vô cùng bất ngờ. Hai đôi mắt chỉ như vậy nhìn chăm chăm nhau.....

Một lúc sau nó mới lấy lại được tinh thần. Đẩy hấn ra rồi ngồi bật dậy.

-Ách,,, cái đó! Sang rồi! Chúng ta nên trở về thôi. Không là muộn học mất.-xong đưa tay lên nhìn đồng hồ.-5h30 rồi đó....

-Ủm- Hấn trả lời một tiếng xong cũng đứng dậy. Phúi đi cát trên người. Rồi tiến lại chiếc xe.

Chiếc xe nổ máy rồi đi. Để lại một bãi biển sáng sớm im lặng như nó vốn có.

Chỉ là ngoài hơi ẩm của mặt trời ra,,, thì còn một cái vương lại. Chính là hơi ẩm của thứ mang tên tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Thù hận

King Glory.

Chiếc Bugatti của Dương Lãnh Phong quen thuộc dừng ở bãi đỗ xe. Sau đó thấy hấn bước xuống. Vòng qua chiếc xe. Đến mở cánh cửa bên ghế phụ.

Điều này làm cho mọi người hoảng sợ.

Để Dương Lãnh Phong phải chăm sóc đặc biệt như thế này. Chắc phải là nhân vật tầm cỡ. Đáng tiếc, từ trên xe bước xuống. Lại là người mà họ không thể nào quên hơn nữa. Chính là bạn gái tin đồn của Dương Thiếu.

Mặc dù là có nhiều bằng chứng cùng hành động thân mật giữa hai người bọn họ.

Cùng cả tin tức họ quen nhau. Nhưng mà thật khó tin. Cô bé lọ lem này lại cùng Dương Lãnh Phong duy trì quan hệ lâu vậy. Hôm nay còn được đích thân hấn ta săn sóc. Dù chứng minh tình cảm của họ hiện giờ tới mức nào.

Trái lại với suy diễn tình cảm lãng mạn của bọn họ. Thì.....

-Sao anh không gọi tôi dậy?- đôi mắt tèm lem vừa mở ra. Nhìn thấy hấn nó phát bực mình. Xong rồi, phải là trước mặt người ta hấn quan tâm nó đấy. Nhưng nó chẳng cảm động chút nào. Vì sau vụ này, nó sẽ phải vương vào một đồng rắc rối đấy.

-Thấy em vẫn ngủ anh không nỡ đánh thức dậy!!!! Ai dè chưa kịp làm hoàng tử thì em lại tỉnh mất tiêu rồi- hấn về mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn nó.

-Hừ.....!!!!!! Dương Đại Thiếu à? Anh không cần ác đến vậy đâu!!!- nhìn hấn nó càng tức giận.

Xong đẩy hấn qua một bên tính đi ra ngoài.

Thì hấn lại nhanh hơn nó một bước. Kịp thời vòng tay ra ngăn nó lại.

Mũi nó bất ngờ bị va vào lồng ngực rắn chắc. Làm nó đau đến nhỏ nước mắt.

Lập tức nó giương đôi mắt nhập nhèm nước lên oán giận trừng hấn.

-Haizzzz... Em trừng anh vậy làm gì? Chẳng lẽ anh quan tâm em là ai sao?????

-Phải! Rất sai. Anh có biết là cái đám trắng hoa của anh rất phiền không? Tôi không sợ bọn đấy. Nhưng thấy rất phiền. Tôi không rảnh mà ngày nào cũng đấu với bọn cô ta !!!!!!!

-Vậy để anh cho cô ta biến đi hết là oke chứ gì?

-Ặc... tùy anh!!!!!!11

+++++

Cùng lúc đó,

Sau bao nhiêu ngày tính toán cùng ừ một khối âm mưu và tức giận. Thì Ba người Tĩnh Nhuệ, Hứa Anh Kỳ, Châu Vận Nghi cuối cùng cũng có đủ kế hoạch để trả thù.

Khi kế hoạch sắp được thực hiện, thì lúc này Hứa Anh Lệ, Châu Vận Nghi lại hẹn gặp nói chuyện với Tĩnh nHuệ.

-Tĩnh Nhuệ! Chị biết tin gì chưa?-Châu Vận Nghi về mặt thần bí mà âm hiểm nhìn Tĩnh Nhuệ.

-Tin gì?-về mặt ôn nhu của Tĩnh Nhuệ một nhòai nhìn Vận Nghi với Hứa Anh Lệ.

-Còn nhớ cái con bé ngày xưa suốt ngày bám anh Phong chứ?

-Nhớ chứ sao không? Đời này người ta căm thù nhất chính là nó và cái con nhỏ mới xuất hiện Lâm Yển Vi thối tha đó!!!! Nhưng mà cái con bé đó, nghe

nói là bị mất tích mấy năm nay rồi mà!!!!!!

-Haha, phải! Đúng là có mất tích nhưng mà.....

-Mà sao! Nói nhanh đi. Đừng có mà ngập ngừng.

-Nó về rồi!!!!!!-Hứa Anh Lệ đứng bên này giờ mới lên tiếng.

-Cái gì?- Vừa nghe xong mà Tĩnh Nhuệ cảm thấy đầu mình ong lên một cái.

-Mày nói cái gì??????

-Tuyệt Vũ, con nhỏ đó, Trần Tuyết Vũ trở về rồi!!!! Đáng là em không biết đau. Nhưng do thám tử trong tổ chức của ba em thông báo. Hôm đó tình cờ mới nghe được.

-Sao? Sao nó lại trở về chứ. Không phải là nó chết rồi sao?-nghe được cái tin này máu toàn thân trong người Tĩnh Nhuệ như đông lại. Bao nhiêu năm cô ta yêu Phong nhiều như vậy. Nhưng đáng tiếc cậu ta chưa bao giờ đáp trả lại. Vì bên cạnh cậu ta lúc nào cũng có đứa nhóc tên Trần Tuyết Vũ mà cậu ta hay gọi một cách thân mật là Tuyết Nhi. Lúc đó thật sự cô ta đã tuyệt vọng, tuyệt vọng vô bờ. Và cô ta đã buông tay. Nhưng cô ta không ngờ rằng, sau đó. Có tin tức là Tuyết Vũ bị mất tích, lý do không biết tại sao. Người nhà Dương Gia và Trần Gia ra sức đi tìm nhưng không thấy. Lúc đó cô ta cứ ngỡ mình còn cơ hội. Nên cô ta ôm ảo tưởng, và cuối cùng cô ta đã được làm bạn gái của Phong.

NHưng rồi, một ngày kia. Một người con gái khác xuất hiện. Làm cho cậu tat hay đổi. cậu ta đã chọn cô ấy, và nhẫn tâm hất bỏ cô ta. Lúc đấy lòng thù hận trong cô ta mới tăng lên tăng lên. Đúng vậy, lần này cô ta sẽ đứng lên giành lại Phong. Không để ai cướp cậu ta đi. Nhưng không ngờ khi kế hoạch để đánh bại Lâm Yến Vi vừa lên xong. Thì một tin như sét đánh cáo cô ta như thế này. Trần Tuyết Vũ cô ấy đã trở về rồi..

-Chết? ai mà biết được. Mặc kệ nó có chết hay chưa? Nhưng nếu nó dám cản trở chúng ta thì cho dù bây giờ còn sống đi. Nhưng trước sau gì cũng phải chết- Nhìn biểu hiện của Tĩnh Nhuệ, Hứa Anh Kỳ lóe lên tia âm độc mà nói. Sau đó quay sang nhìn Châu Vận Nghi nháy mắt.

Nhìn thấy, nghe thấy lời này. Đáy mắt khủng hoảng của Tĩnh Nhuệ mất đi. Thay vào đó cũng là ánh mắt thâm hiểm. Đúng vậy, cô ta sẽ làm mọi cách để đoạt lấy Phong. KHIến anh yêu cô ta.

Tất cả kẻ nào dám cản trở.

Đều phải chết!!!!!!!!!!!!!!

+++++

Trong tình yêu, người ta cứ mãi điên cuồng truy tìm, chấp niệm. Để rồi những cái họ nhằm tưởng là yêu đó ngày càng tích tụ. Dần dần họ cảm thấy thù hận mọi thứ xung quanh. Có lẽ là họ yêu đến mù quáng đi. Vì thế họ sẽ không biết rằng, Yêu không phải là thứ gì có thể cưỡng cầu được.

Tĩnh nhuệ, cô ta yêu Dương Lãnh Phong nhiều như vậy!!! Đáng tiếc cô không học được cái gọi là buông tay. Liệu những việc cô làm, có được chấp nhận không?????

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chớp mắt tan vỡ

Tình yêu chưa đến. Chớp mắt đã vụt tan.....

Là do ta vô duyên hay do trời không cho chúng ta ở bên nhau. Anh nói xem em nên buông tay hay là có gắng giữ lại anh??????????

Ting.....ting..... Tiếng trống trường vừa reo lên... Cả trường như ong vỡ tổ ủa ra.

Hần,Minh,Linh,nó và Hàn xách cặp đi ra ngoài. Đang đi vừa nói chuyện rôm rả thì điện thoại hẳn reo lên.

-alo!!!!!!- Vừa nghe hẳn vừa đi ra chỗ khác.

Thấy vậy.....

-Bộ có chuyện gì sao-Linh

-Kệ tên đó đi. Chúng ta về trước 1-Minh nhún vai tỏ vẻ không có gì rồi lời Linh đi.

=====

Phía chỗ hấn....

-Chú gọi cháu có gì không?

.....

-Dạ! cháu biết rồi.

-.....

-Được! Tôi cháu sẽ về!!

=====

Lúc hấn nghe điện thoại xong đi ra thì mọi người đi về hết rồi.

Bực mình rửa mặt tiếng.....

-Được lắm Hoàng Nhật Minh. Cậu dám bỏ tôi về trước.....

Phía bên kia. Minh đang lái xe thì bỗng hất xì một cái.

-Chắc chắn cái tên kia lại đang rửa mặt mà!

=====

Tối, Biệt thự Dương Gia....

Chiếc Bugatti Veyron của hấn đi vào trong sân.

Người hầu cùng quản gia đã chờ sẵn ở hai bên.

-Thiếu Gia-mọi người đồng loạt hô lên khi hấn bước ra xe.

-Ừ-hấn thấy vậy chỉ nhàn nhạt trả lời rồi cất bước đi vào.

Trong nhà, Dương Lão Gia đang ngồi sẵn ở bàn ăn đợi hấn. Trên bàn toàn là những thứ cao sang đến khiến người ta phải tặc lưỡi.

-Ông!

-Ừ.Ngồi xuống đi đã.

Hấn thông thả nghe lời ngồi xuống, nhìn ông:

-Ông! Chắc ông gọi cháu về không phải chỉ để ăn cơm chứ-nhắc đũa lên bỏ một miếng vào miệng. Hấn vào thẳng vấn đề mà nhìn Dương Lão hỏi.

Nghe vậy nhưng ông hấn cũng không trả lời ngay.Gắp một miếng cá bỏ vào bát hấn.”Ăn đi! Dạo này nhìn cháu có vẻ gầy đi đó!”

Xong tiếp tục ăn. Xem như chưa từng nghe thấy câu hỏi của hấn. Hấn thấy vậy thì cũng đành im lặng. Ông của hấn nếu như đã không muốn nói thì cho dù có gắng hỏi cũng không có kết quả gì. Đợi lúc ông hấn muốn nói ắt hấn sẽ nói.

Hai ông cháu cứ giữ im lặng mà từ từ ăn. Cũng không ai lên tiếng mở miệng. Thi thoảng có người hầu lên phục vụ.

Một lúc sau, Ăn xong. Ông hấn uống qua một ít trà rồi không nói gì mà lẳng lặng bước vào phòng. Hấn liền hiểu ý bước theo sau.

Trong phòng,

Lúc này ông hấn ngồi trên ghế. Nhìn hấn cất giọng:”Cháu ngồi xuống đi!”

-Ông gọi cháu về! Chắc hấn là có chuyện quan trọng muốn nói chứ ạ!

-Ừm!!!!!!-giọng giả nua của ông vang lên một tiếng ừm rồi tiếp tục nói:”Cháu còn nhớ hôn ước mà trước kia ông đã nói qua chứ?-Hỏi xong. Ông nâng

ánh mắt lên cẩn thận quan sát nét mặt của hắn.

Hắn thì đang ngồi chăm chú nghe. Xong khi nghe ông nói xong thì đầu hắn bỗng ửng lên một tiếng. Khuôn mặt dần chuyển sang lạnh băng, trong đó ẩn một cái gì đó tang thương đến cực độ. Nhưng là một giây sau, nó dần chuyển lại bình thường, tựa như cảm xúc vừa rồi chỉ ảo giác vậy.

-Dạ nhớ! Mà chuyện qua lâu rồi. Ông đã hứa sẽ không nhắc lại. Ông đã nói là ông sẽ cố gắng hủy hôn với nhà bên đó. Bây giờ ông nói lại với cháu. Cháu không hiểu ý ông là gì?-mặc dù đã cố gắng kiềm nén nhưng trong giọng nói của hắn không ngăn được sự lạnh băng.

Ông hắn nghe hắn nói vậy thì chợt cười lên một tiếng:"Ha ha! Phải ông đã hứa vậy. hưng đáng tiếc là không được. Mà ta nghĩ nếu giờ ta nói ra điều này. Ta nghĩ cháu chắc chắn sẽ ngạc nhiên mà đồng ý ngay ấy chứ!"

-Ý ông là sao? Cháu không cần biết. Cháu sẽ đợi Tuyết Nhi trở về. Cháu không tin là em ấy đã chết. Ông? Tại sao ông có thể tàn nhẫn như vậy chứ. Năm đó ông nói là ông có hôn ước đã định sẵn cho cháu với cháu của bạn ông vì ông nợ họ. Vậy ông có áy náy không khi ông ép Tuyết Nhi phải rời bỏ cháu khiến em ấy đau lòng mà bỏ nhà đi để xảy ra chuyện như bây giờ. Nhà chúng ta nợ Trần Gia nhiều như vậy mà ông không áy náy sao?-Hắn vừa nghe Dương Lão nói thì cả người trào lên một cổ đau thương cùng tức giận. Lúc sau hắn như không thể kiềm chế được nữa.....

-Câm miệng! Cháu câm miệng cho ta!-ông hắn nghe hắn nói vậy thì tức giận mà đập bàn cái rầm một cái-Ai cho cháu nói chuyện với ta như vậy hả? Chuyện ta đã quyết định thì nó chính là như thế. Phải là nhà chúng ta cũng nợ Trần Gia nhưng mấy năm qua ta cũng âm thầm giúp đỡ họ rồi đấy thôi. Còn con bé Tuyết Nhi. Ta cũng yêu quý nó. Nhưng nó không thể làm cháu dâu ta được. Còn chuyện nó bỏ đi là do nó. Liên quan gì đến ta.....

-Ông??? Cháu không thể chịu được rồi. Từ lúc còn nhỏ đến giờ những gì ông nói cháu đều làm theo ông chưa bao giờ làm trái lại. Nhưng còn chuyện tình cảm của cháu. Cháu xin ông đừng xen vào được không. Để cho cháu được tự do yêu người cháu thích được không?????-Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ mệt mỏi cùng tuyệt vọng. Trước đến giờ lúc ở trước mặt ông, hắn luôn luôn mạnh mẽ kiên cường. Vì ông hắn nói nam nhi không được yếu đuối như phụ nữ. Nhưng bây giờ hắn mệt mỏi rồi. Thân phận của hắn phải nói là đứng trên ngàn người, khiến hắn rất mệt. Nhưng bây giờ ngay cả chuyện tình cảm của mình hắn cũng không có lựa chọn là sao...

Nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của hắn, Dương Lão cũng thấy như có cái gì nghẹn lên ở trong lòng. Đáng tiếc nó sẽ không bao giờ được ông thể hiện ra ngoài:"Cháu thích con bé Lâm Yên Vi đó?"-không có ý kiến cũng không trả lời câu hỏi của hắn. Dương Lão nâng mi lên nhìn thẳng vào mắt hắn trực tiếp hỏi.....

Nghe ông hắn hỏi vậy thì hắn không thể ngăn được sợ hãi trong lòng:"Ông có ý gì?"

-Ha ha. Ý ta là sao không quan trọng. Quan trọng là cháu yêu con bé đó sao?

-Yêu, Yêu sao?-Đáng là hắn cũng không quan tâm yêu hay không yêu. Nhưng nghe ông hắn hỏi thì hắn không thể không suy nghĩ lại. Vì khi trả lời ông hắn thì đó phải là quyết định chắc chắn..Không thể nào thay đổi được.

Hắn yêu Lâm Yên Vi sao? Nhưng còn Tuyết Nhi-từ nhỏ lớn bên cạnh hắn. Được hắn chăm sóc, tận lực cưng chiều,em ấy còn vì hắn mà bỏ đi rồi gặp chuyện không may. Bây giờ đã có tin tức của em ấy. Hắn liệu có nên kiên trì đoạn tình cảm hồi nhỏ kia không?

Lâm Yên Vi.Cô ấy hồn nhiên, hắn không biết là có yêu hay không? Nhưng hắn có vẻ là rất cần cô. Và hắn thấy mình có lẽ rung động trước cô. Rốt cuộc là hắn có yêu hay không yêu.....

Nhìn thấy sự giãy dụa trong ánh mắt hắn. Dương Lão mỉm cười.

-Chắc trước giờ cháu vẫn không biết cô gái có hôn ước với cháu là ai đâu nhỉ?

Nghe giọng ông hắn mới bất chợt ngừng lên. Ánh mắt còn có chút mâu thuẫn mà nghi hoặc nhìn ông.....

-Người mà ta muốn đính ước cho cháu là người nhà..... Lâm Gia-nói đến đây ông bỗng dừng lại quan sát hắn.

-Lâm... Lâm Gia?-đôi môi hắn chợt mấp máy. Trong đầu hiện lên Lâm Yên Vi. Nhưng nhà cô nghèo lắm mà..

-Cháu gái của Lâm Lão là Lâm Yên Vi.....

Uỳnh một tiếng như dội thẳng vào hắn.

-Ông.....ông nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Tình yêu là nhảm chán như vậy sao???

-Ta nói cháu của Lâm Lão Gia là Lâm Yến Vi. Cháu không nghe lầm đâu!

Hắn nghe giọng chắc như đinh của ông thì không nói gì nữa. Ánh mắt thoáng trấn tĩnh lại nhưng sự giằng co ngập trong ánh mắt không thể nào mờ đi: "Cháu chợt nhớ cháu còn có chuyện phải xử lý. Cháu xin phép ông cháu về trước".

-Ừm. Vậy cũng được! Cháu đi về suy nghĩ cho chắc đi.

Cạch..... Tiếng cửa phòng đóng lại và bóng lưng hắn khuất sau cánh cửa.

Thì lúc này Dương Lãnh Mặc thả lưng tựa vào ghế.

-Cháu còn chưa đủ trình lão luyện để ngờ những việc như thế này đâu. Hoặc nói con bé Lâm Yến Vi kia đủ giỏi để lừa cháu.....Haha!

++++++

1h, Bar LM.

Hoàng Nhật Minh vừa bước vào bar vừa hót hải tims. Cái tên Dương Lãnh Phong chết tiệt này sao biết hành hạ người khác thế không biết. Anh muốn yên ổn mà cũng không tha cho hắn. Đang nửa đêm yên lành gọi người ta đến đây làm gì.....

Chợt thấy cạnh quầy rượu, cái bóng người cao cao đang cầm một chai rượu mà tu đến chán sống thì anh không thể bình tĩnh nữa rồi.

Phóng một đường đến chỗ hắn, Minh giơ tay giơ tay giật phắt chai rượu.

-Dương Lãnh Phong, Mày muốn chết à???? Nhìn lại đồng hồ đi. Bây giờ là mấy giờ rồi hả? Sao mày còn ngồi đây mà tu rượu như thế???

Đáp lại Minh chỉ là: "Minh, mày đến rồi sao? Tốt lắm! Lại đây uống rượu với tao!!!!" Nói xong hắn vươn tay cổ giật lại chai rượu.

Nhìn cái tên Dương Lãnh Phong cao ngạo thường ngày giờ say rượu đến nỗi mất lý trí thế này thì thật sự Minh không thể nhịn nổi tức giận. Nhưng có điều, để hắn say điên cuồng như thế này thì thật hiếm. Trước giờ hắn rất tỉnh táo và lý trí, dù cho trong hoàn cảnh nào hắn cũng không để mình say đến mơ hồ như thế này, trừ lần Tuyệt Nhi bỏ ra đi thì hắn không bao giờ như thế cả.

Cuối cùng thì đành áp chế cơn tức giận xuống mà nghiêm túc hỏi hắn: "Phong! Mày bị sao vậy? Nói tao nghe coi?"

-Có sao? Có chuyện gì sao? Mày có chuyện gì sao? Ừc..... Ừm.....-đôi mắt hắn nửa nhắm nửa mở mà nhìn Minh hỏi.

-TAO ĐANG HỎI MÀY?-Lần này thì Minh không thể nhịn nổi tức giận mà hét vào mặt hắn.

Nhưng mà người bị hỏi lúc này đã không đủ lý trí mà trả lời câu hỏi của anh vì hắn đã gục đầu xuống bàn mà ngủ luôn.

"Lão Thiên ! Kiep trước con thiếu nợ nó nên kiep này Người bắt con trả sao trời!!!!!" Người nào đó đang khóc thầm lên rồi khiêng con sập rượu ra khỏi quán bar.

+<>+

Sáng sớm trong căn hộ của hắn,

Nằm trên sofa, tay chân hắn gác tứ tung. Vì rèm cửa không được đóng nên ánh sáng chiếu vào. Thật sự hắn không ngủ được nữa nên đành miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn lên trần nhà. Sự việc ngày hôm qua hắn không nhớ hết nhưng vẫn nhớ được vì sao hắn lại đi vào bar. Biết việc trốn tránh mà tìm đến rượu để quên đi là một hành động rất ngu ngốc nhưng hắn không còn cách nào. Nhưng hắn thế đây là lần cuối cùng hắn cho phép mình như vậy.

Lâm Yến Vi, lúc trước hắn còn đắn đo, Yêu hay không yêu. Nhưng vì cô, vì gia tộc nhà cô, vì hôn ước của hắn với cô mà hại Tuyệt Nhi gặp chuyện không may. Hắn thật sự còn có thể yêu cô sao????????

.....

Trường King Glory,

Tin tức mới nhất khiến mọi người không thể không xôn xao "Dương Lãnh Phong đá Cô bé Lọ Lem quen với mỹ nữ nhà họ Mạc".

-Tiểu Vy!!!!!!!!!!!!!!

Nó vừa mới bước vào trường thì bị tiếng gọi của Linh làm giật thót tim.

-Mày làm cái gì vậy hả Linh Linh!???

-Mày biết tin gì chưa???

Nó nhủu mày một cái: “Tin gì là tin gì? Mày hỏi tao sao to biết?”

-Cái tên họ Dương nhà mày với mày chia tay hồi nào sao tao không biết? – vừa thở hổn hển Linh vừa ôm bụng hỏi.

Nó nghe Linh nói thì không hiểu cái tê mô gì: “Chia cái gì?”.

-Lúc này tao thấy hấn với cái con hồ ly nhà họ Mạc đi với nhau, hai đứa nó thân thiết lắm. Nên tao tìm mày hỏi hai đứa bày chia tay bao giờ.....
@<?<

Nó nghe Linh nói vậy thì đầu cảm thấy như mơ hồ đi. Tại sao chứ? Hôm qua vẫn bình thường mà, tại sao tự nhiên lại như vậy?

Trong lớp,

Nó bước vào lớp thì thấy hấn vẫn bộ dạng bất cần thường ngày, cắm chiếc MP3 vào rồi nhắm mắt dưỡng thần mà nghe nhạc.

Nó ngồi vào chỗ thấy hấn vậy cũng không lên tiếng, lát sau giáo viên vào lớp thì cả lớp đứng lên, còn hấn thì lúc này bật chế độ không nghe không thấy.

Giáo viên đứng trên bảng thấy vậy thì tức điên lên mà nhìn chăm chăm vào hấn, Nó đành miễn cưỡng lay hấn.

-Phong!!....Phong! Anh đứng lên đi giáo viên nhìn kia!!!!

Cuối cùng thì hấn cũng chịu mở mắt ra, nhưng không chịu mở miệng, đôi mắt xanh dương hiện lên vẻ lạnh băng, cái lạnh này không như vẻ lạnh lùng thường ngày, nó như muốn đóng băng người nhìn đôi điện luôn vậy.

-Giáo viên kia-nó nhắc lại lần nữa.

Bỗng hấn bật đứng một phát lên, mặt cũng không thèm nhìn nó mà đẩy ghế cắt bước đi ra ngoài. Giáo viên thấy vậy thì tức điên lên, còn nó thì chưa kịp hiểu gì thì đã thấy bóng lưng hấn khuất sau cánh cửa.

Mấy đứa hàng ngày ghen tị với nó thì lúc này được dịp chế giễu:

-Nhìn kia! Cô bé Lọ Lem đáng yêu đã bị hoàng tử bỏ rồi. Ha haa,, tao biết ngay là có ngày này mà!!!! Đây là số phận của những đứa trèo cao đấy mà.

NHưng đáng tiếc nó không thêm đề vào đầu,

Ngồi ở đằng sau, Linh Linh và Hân lo lắng cho nó: “Tiểu Vy, Rốt cuộc là Hai đứa mày có chuyện gì vậy?”.

Nhưng căn bản là nó không nghe được. Rồi không biết nó nghĩ gì cũng đẩy ghế cắt bước đi ra ngoài. Thấy nó như thế Linh định đi theo thì bị Minh cản lại.

-Kệ họ đi! Cho họ không gian yên tĩnh để nói chuyện.

NHưng Linh không chịu được: “Lỡ Tiểu Vy có chuyện gì thì sao?”

-Tin anh đi. Không có chuyện gì đâu-ánh mắt Minh hiện lên vẻ kiên định mà khuyên Linh.

Lúc này Linh mới dịu đi mà ngồi xuống.

Bên ngoài,

Nó bước ra khỏi cửa lớp thì thấy hấn đang quẹo qua chỗ góc hành lang, nó vội chạy đuổi theo.

-Phong ! Dương Lân Phong,,,,,

Bước chân của hấn đang đi thấy tiếng gọi thì chợt dừng bước nhưng không quay đầu lại:”Chuyện gì?”

-Rốt cuộc là anh bị làm sao vậy? Hôm qua vẫn bình thường mà!!!!

-Làm sao là làm sao?-hấn xem như không có gì mà hỏi lại.

Nhìn bộ dạng bất cần của hấn thì nó nhin không được mà cắt bước đi đến trước mặt hấn:”Thái độ của anh là sao đây?”

-Cô..... Không hiểu sao?-đem khuôn mặt điển trai của hấn ghé sát xuống mặt nó, hấn nhếch môi mà hỏi.

-Hiểu gì?????????-khuôn mặt nó trở nên mơ hồ, thật sự nó không hiểu ý hấn là gì.

-Kết thúc đi. Tôi nghĩ chúng ta kết thúc cũng là được rồi đó.

-Cái gì??? Cơ mà tại sao????/

-Đơn giản là vì, Tôi chán rồi!!!-Kết thúc bằng ba chữ, Tôi chán rồi. Hấn lách qua người nó mà đi về trước không chút lưu luyến.

Để lại mình nó với khuôn mặt mờ mịt. Chuyện tình mà nó từng ảo tưởng kết thúc bằng ba chữ tôi chán rồi sao.

Haha, là do nó ngốc hay do đoạn tình này từ đầu đã là sai-tự cười bản thân mình rồi nó không để ý. Trên khóe mắt của nó chợt đỏ lên nhưng nó không rơi nước mắt. Tim chợt nghẹn lại như bị ai bóp chặt vậy. Để bên nhau, rồi yêu nhau là cả một quá trình rất dài và rất khó, nhưng khi kết thúc thì lại chỉ bằng ba chữ đơn giản...

Tình yêu, nó nhảm chán như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Cứ đứng một chỗ như vậy, nó không biết mình đứng được bao lâu. Đến khi đôi chân tựa như tê dại đi. Nó mới ý thức được mình thế nhưng đã đứng như vậy quá lâu rồi. Xoay người bước đi, nhưng không phải là quay về lớp mà là nó đến rừng hoa diên vĩ kia.....

Rừng hoa màu tím ngập tràn trong ánh nắng, nhưng tâm của người ngắm nó lại đau buồn đến thê thảm. Nó tự hỏi mình có yêu hấn hay không, tại sao giờ này ại đau buồn như thế này?

Nói không yêu sao? Vậy là nó đang tự dối lòng mình. Lúc lòng nó ngầm chấp nhận làm người yêu hấn, có lẽ tim nó lúc đấy đã ngầm rung động. Chỉ là nó không biết.

Tại sao biết trước sẽ là kết thúc, nó vẫn chấp nhận lao vào. Tình yêu là như vậy sao?

Bước đến giữa rừng diên vĩ, nhìn cánh hoa lay động trong gió, lúc này nó không thể ngăn được nữa, từng giọt nước mắt rơi xuống, tim nó đau đến nghẹn lại,

Tại sao? Nếu như muốn chia tay thì phải để cho nó chuẩn bị, ba từ Tôi chán rồi kết thúc chuyện tình của chúng ta. Là do nó đa tâm hay do hấn quá vô tâm.....

Người ta nói người buồn cảnh có vui bao giờ, nhưng nó thấy, nó đang đau buồn như thế này thì những bông hoa diên vĩ kia như đang cười nhạo vào sự ngu ngốc của nó vậy.

.....

Bên kia hấn lúc đi qua nó, ánh mắt lạnh lùng chợt đau thương, đau thương đến cực độ. Hấn thật sự là chán rồi sao? Không phải, nhưng lý trí nói cho hấn biết, hấn không thể tiếp tục yêu nó.....

Hấn nên hận nó, hận nó! Vì nó, hấn mất đi Tuyết Nhi, vì nó cuộc sống hạnh phúc hấn đã từng chợt biến mất. Vì nó hấn trở thành Chúa Thượng trên vạn người, nhưng lại mất đi sự tự do tự tại..... Vì nó, vì nó.....

Hàng ngàn lý do hiện ra trong đầu hấn, nhưng tất cả, chỉ là những lý do để thuyết phục hấn không thể yêu nó....

∴:

Biệt thự nhà nó,

Bước vào nhà, khuôn mặt nó vẫn bình thường như có chuyện gì xảy ra. Sở dĩ nó về nhà một mình như thế này là vì đám Linh, Hấn hiểu ý về trước.

Lúc nó đi vào nhà, mấy người đang ngồi trên sofa thấy nó thì cùng nhau đồng loạt nhìn lại. Đáng tiếc nhìn khuôn mặt thông dong của nó thì lại phải đồng loạt ngậm thở dài.

Nó thật sự lại mang mình trở thành Huyền Cơ rồi. Khuôn mặt đó như muốn ngăn mọi cảm xúc ra bên ngoài, tự bao bọc lại chính bản thân mình.

Bước thẳng một người lên lầu không để ý ai, lúc này nó lại gặp Thư Tâm đang đi xuống lầu, thấy nó như vậy nhỏ cũng không hỏi han gì mà bước thẳng xuống đối chiều với nó.

Khi cách,... cánh cửa phòng nó đóng lại thì Linh, Hân, Ngọc mới hỏi Thư Tâm ra hỏi:

-Sao em không hỏi Tiểu Vy xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?-Hân

-Phải đó, Sao em không hỏi. Em có thể khuyên nó mà-Linh hòa theo.

Đáp lại những câu hỏi dồn dập như vậy thì Thư Tâm chỉ nhún vai một cái: “Chị ấy đang buồn như vậy, có hỏi chị ấy cũng chỉ nói không sao hoặc trả lời qua loa. Chị ấy là đang cố gắng tự làm lành đi sự đau khổ trong lòng, chúng ta cứ cố gắng bỏ ra làm gì?”

Mọi người nghe vậy thì đành yên lặng lại.

Buổi tối,

Trên bàn ăn, một người đang ăn như hổ đói còn lại mấy người kia thì nhìn nhau trừ Thư Tâm cao lãnh,

-Tiểu Vy! Ăn từ từ thôi không nghẹn! Bộ em bị bỏ đói lâu ngày hay sao?-Rốt cuộc nhìn không được Ngọc cất tiếng lên hỏi,

Nó đầu cũng không thèm ngẩng lên mà trả lời: “Hôm nay đi thăm nấu ăn ngon mà! Mọi người không ăn mà nhìn nhau làm gì?”

-Nhưng em không cần ăn đến liều mạng vậy chứ?

Câu nói này của Ngọc làm hành động ăn của nó dừng lại ngay tại chỗ.

Nuốt một cái nó chột lên tiếng: “Như vậy là liều mạng sao?”

-Hà?-Nghe nó hỏi vậy thì cả đám không nhìn được mà nhìn nó đồng thanh hả một tiếng.

-À,, không có gì đâu! – nói một tiếng xong nó lấy khăn lên lau miệng rồi nhấc ghế đứng lên.

Bỗng lúc này, Tíng một tiếng vang lên.

Mấy đứa nó đồng loạt nhìn nhau một cái, Linh, Hân, Ngọc lập tức đình chỉ lại việc ăn uống, chỉ riêng Thư Tâm vẫn thong thả ngồi ăn.

Nó cất bước đi lên lầu trước,Linh và Hân cũng đi theo. Còn Ngọc:

-Thư Tâm, Ở lại nhé! Tụi chị đi đây. Ngủ trước đi, không cần đợi đâu – nói xong cũng cất bước lên theo.

-Ừm! Bảo trọng – Thư tâm nhìn theo hướng nó đi mà nhàn nhạt lên tiếng.

Trong phòng bí mật,

Màn hình hiện lên cánh hoa anh đào quen thuộc – kí hiệu của Tứ Vương Nữ Tước hiện ra, sau đó là rừng hoa tử đằng.

-Don!!!!!!-Đồng loạt bốn đứa tụi nó lên tiếng,

Cánh hoa tử đằng khẽ lay động, sau đó:

-Sẵn sàng?

-Đã sẵn sàng!

-Join Kim – ông chủ của thành phố Kim Hoa nổi tiếng. Địa điểm:Hầm Hắc Thạch lúc 23h.

-Hầm Hắc Thạch? – nó vừa nghe đến Hầm Hắc Thạch thì chột ngạc nhiên mà lên tiếng.

-Có chuyện gì sao? – Linh đang chuyên tâm lắng nghe nghe nó hỏi không nhìn được quay sang dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi.

-Không, không có gì.

-À , còn nữa! Cố gắng hoàn thành công việc. Ngày 9 tháng sau , tất cả trở về đây cho ta – những tướng nhiệm vụ vậy là được nhận thì lúc này người đàn ông tên Don lại lên tiếng.

-Về? Về làm gì ạ? Chúng con mới ở đây không lâu mà? – mà trở về đây trong lời của Don chính là đất nước Nhật Bản , đất nước mặt trời mọc.

-Hừm? – Do có vẻ lười biếng mà hỏi lại một câu.

-Đã rõ ạ! – lúc này nó đành lên tiếng.

Màn hình kết thúc, tất cả mọi thứ trở về tối đen.

-Xuất phát!!!!!!!!!!!!!!

.....
.....

Chiếc Hennessey Venom GT phóng như bay trên đường, đi đến bức tường đá ghi chữ Hầm Hắc Thạch. Nhưng đáng tiếc ngoài bức tường đá trở lại thì không có cái công nào để đi hết.

Lúc này Linh đành phải dừng lại:

-Trong thông tin tổ chức đưa có ghi ra cách vào cổng không? – Linh quay sang hỏi Hân nói.

- Không có! – kiểm tra xong Hân đành phải chịu.

Nó lãnh đạm nãy giờ bắt đầu lên tiếng: “Nơi này phải có thẻ vàng của nó mới vào được. Linh Linh lấy bao tay này mới chế tạo ra đi”

-Nhưng..... – Linh lúc này áp ứng. Bao tay đó nhỏ mới chế ra, chưa qua thử nghiệm, làm sao dám đưa ra sử dụng.

Ngay lúc Linh còn đang áp ứng thì nó đã cắt lời Linh:

-Đây là mệnh lệnh!

-Rõ!!!!!!!!!!!!!!

Xâm nhập mạng lưới của Hầm Hắc Thạch, nó thu được mẫu của thẻ vàng. Đưa nó cho Linh, nhờ nhận dạng mẫu sau đó,

-Ok!! – Linh ra dấu ok, vậy là đã vào được Hầm Hắc Thạch – một nơi mà ánh mặt trời được coi như một thứ xa xỉ.

Cất xe xong mấy nhỏ bước vào hội trường.

-Mấy giờ rồi? – lúc này nó cất tiếng hỏi Ngọc,

-22h 34’

-Chúng ta sẽ có 20p để tìm ra đối tượng. 6p để tiếp cận, hành động ,thu dọn và để ra khỏi nơi này. Bản giao hưởng định mệnh sẽ vang đúng vào lúc 23h. Tất cả rõ chưa?

-Đã rõ.

-Hành động!

Sau mấy phút phân tích kết cấu, Linh:

-Đã xác định được vị trí! Tầng sâu nhất của Hầm Hắc Thạch. Tức là bên dưới hội trường này còn 9 tầng nữa thì nó nằm ở tầng số 9.

-Được rồi! Đi thôi. – kết thúc câu nói này là chỗ đứng của tụi nó bị sụp xuống. Mọi thứ ok cho đến khi đến tầng 4 thì thang máy bỗng dừng lại.

-Không tỏ ra chút ngạc nhiên, nó:

- Làm sao để đi tiếp.

Hân Hân nhanh nhẹn,

-Theo kết cấu của nơi này. Mọi người có thể đi từ hội trường đến tầng 4. Vì từ tầng 4 trở đi sẽ được lắp đặt bẫy. Cấp độ nguy hiểm sẽ tăng dần cho đến tầng 9. Nơi này mặc dù vào khó nhưng khi trở ra thì mọi thứ lại trở lại bình thường.

-Ok!

Không có kết nối để đi cùng với thang máy. Tụi nó cất bước đi về phía trước – nơi có con đường duy nhất. Và thứ tưởng như không thể xả ra thì đang hiện ra ở trước mắt.

Một cái vực sâu không thấy đáy, đứng ở bên này thì không thể thấy bên kia, mà công cụ để đi qua bên đó chính là những sợi tóc.

-Hành động thôi.

-Nhưng ở đây có 9 sợi tóc? –Ngọc nhìn tình hình mà nói.

-Không soi, nhưng những sợi tóc này sẽ được kích hoạt mà tải được một trọng lượng nhất định. Nếu sai lệch với trọng lượng mặc định của nó nó sẽ đứt.

- Nhưng thông tin không hiện ra! – loay hoay một hồi Linh vẫn không tìm được thông tin.

-Vậy đành tự thử nghiệm đi. – cất lời xong nó nhấc chân bước đi trước.

Vừa nhấc lên sợi thứ nhất chưa được 1 giây đã bị đứt toanh ra, nhận thấy vậy nó vội bước sang bên cạnh. Cứ như vậy mà vượt qua.

Ngọc, Linh, Hân thấy thế cũng lập tức hành động. Vì chỉ huy của Tứ Vương Nữ Tước đã hành động, cho dù có biết đó là đường chết cũng phải đi theo.

Khi mọi người qua hết thì còn lại Linh vẫn đang đi, bỗng Á aaaaaaaa....

-Linh Linh – Hân hoảng sợ hét lên một tiếng sau đó một con rắn phóng đến chỗ Linh Linh.

Sau tiếng hét của Hân , Ngọc liền quay lại nhận thấy tình hình:

-Hoàng Nhi!

Khi con rắn kia chuẩn bị cắn vào Linh thì Hoàng Xà phóng tới, nó là một con rắn bảo bối của Hoàng Tước. Được huấn luyện từ nhỏ, dĩ nhiên. Chuyện này là đơn giản với nó.

Đôi mắt nó chột lóe lên sau đó con rắn kia bị lực điện của nó phóng rơi xuống nơi đen tối kia.

Vòng cái đuôi của mình quấn Linh lại nó được Ngọc kéo lên.

-Em không sao chứ Linh? – tay vừa vuốt đầu hoàng Nhi Ngọc vừa hỏi Linh.

-Không sao , kích hoạt nơi này có vẻ sẽ có một người sẽ bị bỏ lại – trải qua lần này nhỏ rút ra được một định lý.

-Ừm, biết!

Tầng thứ 5

-Thời gian còn lại là 18p 39 giây.

Bước đến nơi, trước mặt có một tấm màng mỏng không cho người ta thấy sau nó là thứ gì.

-Phá hủy đi,,,,,,,,

Sau 3 giây, tấm màng đó bị Hân làm biến mất,

Lúc này hiện ra đây là cả một cánh đồng hoa màu đỏ rực rỡ.

Nó: “Đây là một hiện tượng gây ảo ảnh thị giác..... Vì sở dĩ chúng ta vẫn đang ở trong căn phòng đó..”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 122

-Vậy mục tiêu?

-Sẽ có một cơ quan nào đó. Dùng nó để xóa đi ảo ảnh. Mục tiêu bây giờ là tìm ra nó – nó trăm trăm đưa ra hướng đi – Nhưng cẩn thận vì..... Sẽ bị nhảm cơ quan mà sẽ 1 đi 2 không trở lại.

-Đã rồi! – vang lên 1 tiếng đồng thanh vang lên.

Một biển hoa màu đỏ. Nơi đâu cũng giống y chang nhau làm người bước vào nó có cảm tưởng như chưa từng dịch chuyển ra khỏi vị trí vậy.

Lấy ra chiếc máy tính siêu mỏng, ngón tay Hân nhanh trên bàn phím. Màn hình hiện ra hàng ngàn con số, qua 2 phút Hân vẫn chưa thu được kết quả.

-Nhiệm vụ lần này hơi khó ăn đây – Hân nhếch môi lên một tiếng rồi cảm cây côn của hổ vung lên không trung.

Cây côn mang theo phóng xạ đặc biệt, nó được kết nối với máy tính của nhỏ.

-Ok – cuối cùng cũng được.

Hoàn thành bước đầu là phá hủy các mạng mang tia phóng và giải quyết một số vấn đề khó khăn. Mục tiêu thứ 2 là tìm cơ quan do Ngọc đảm nhiệm.

Mỉm cười một tiếng: “Hoàng Nhi!” Sau tiếng gọi của cô, một con rắn màu vàng xuất hiện.

Nó cất cái đầu nhỏ xinh của mình lên ngắm nhìn xung quanh một vòng.

Lúc này từ trong mắt hiện ra một vẻ đặc biệt, cái đuôi màu đỏ nhỏ nhắn thì thoảng lại nhe ra.

Một lúc sau nó ngước cái đầu lên mà nhìn Ngọc.

Ngọc hiểu ý bước đi theo nó. Đến một nơi trống rỗng, nó uốn mình một vòng. Chỗ tường chừng như bằng phẳng xuất hiện một cái lỗ hình vuông.

Nó đã hoàn thành nhiệm vụ thì liền chui và trong người Ngọc, nhiệm vụ còn lại không phải thuộc về nó.

Bước cuối cùng thuộc về Hân.

Chỉ đơn giản một cái, sau tiếng “Bùm” thì mọi thứ perfect.

1 lúc sau vườn hoa biến mất, trở lại căn phòng quen thuộc. Bỗng lúc này bức tường bên cạnh tự động được mở ra.

Lầu 6,

-Lầu này không được mắc thiết bị, không biết vì lý do gì nhưng nếu đi đến lầu 6 thì có rất nhiều người đến đây được. cái khó chính là ở lầu 7,8 – theo thông tin hiệnra, Linh cất tiếng mà thông báo.

-Số 6 sao, hết 9 lại 6. Ông chủ ở đây có vẻ ưu tiên số 9 nhi. Cả ngược lẫn xuôi – Ngọc chợt phát hiện ra một định lý thú vị.

Nhưng đáng tiếc lúc này vang lên một tiếng:

-Ai?

Một tên áo đen bỗng ở đâu xuất hiện ra, tay cầm súng theo tư thế sẵn.

Ngay lập tức , bọn nó lập tức né người tránh đi.

-Thông tin? – nó ngước lên nhìn Linh.

-Tên này..... Là người máy!

-Người máy sao? Nếu là người máy vậy thì khó ăn rồi. Mà tầng này yên tĩnh như vậy nhất định ngoài tên này ra thì sẽ còn nhiều tên khác nữa. Tránh đánh động đến chúng gây phiền phức – nó

-Vậy giờ sao?

-Đề tao! – nó nãy giờ đứng nhìn, bây giờ cũng đến lúc nó ra tay rồi.

Bước ra khỏi chỗ trú, gã tên áo đen kia đang đi đến khúc quẹo. Thấy nó hần lập tức giương súng lên. Nó cũng không thèm né, đợi đến khi viên đạn kia sắp bắn lên người thì nó lộn một vòng qua viên đạn. Dùng tốc độ sét đánh bước nhanh đến gần tên kia, bàn tay của nó lúc này được kích hoạt chợt dài ra. Nó dùng nguyên bàn tay xiên vào đầu tên đó.

Không kịp kêu lên một tiếng tên đó đổ tại chỗ.

Hoàn thành xong nó vẫy tay, mấy nhỏ hiểu ý lập tức rút nhanh để đi đến lầu 7. Khi bọn nó bước đi, để lại tên kia ở đằng sau. Từ đầu hần nó ra dần tạo ra những tia lửa xẹt xẹt. Rồi sau đó đến thân người. Cấu tạo của người máy cũng như con người, bộ phận chủ chốt chính là đầu. Nếu phá hủy được đầu thì người máy đó xác định là đã bị phá hủy hoàn toàn.

Không biết sao tự nhiên Ngọc nghĩ đến:

-Thu qua đi để lại những chiếc lá vàng.

Tên người máy đó chết đi, để lại một đống sắt vụn với mùi khét.

Lời vừa vang lên thì ba đứa tụi nó phải dùng đến thuật để nín cười lại nếu không đã cười phá lên rồi.

-Ngọc! Chì tính ám sát tụi này sao? – sau một hồi rớt cuộc cũng nhin được con buồn cười xuống. Linh quay snag nhìn Ngọc hỏi.

-Có sao? – nghe vậy Ngọc vô tội nói – Không ;phải soa? Khét chết đi được.

Nghe xong câu trả lời thì ba đứa đành phải thở dài.

Phải! Tứ Vương Nữ Tước của họ là lãnh khốc vô tình. Nhưng chỉ khi bên nhau họ sẽ vui cười, đó chính là cách để tự sưởi ấm cho nhau.

Đứng trước tấm bảng lầu 7.

-Are you ready?

-Yes.

Bùm, sau một tiếng yes, cả bốn đứa tung người lên. Căn phòng này phải phá bằng lực.

-Có vẻ đã dự ra hết. Trong vòng 1 phút là kết thúc. Hãy nhanh vào – nó nói lên một tiếng thì theo ba người kia lao vào trong phòng.

Rình, cánh cửa bị phá hồi nãy đã đi đâu mất, lúc này hiện ra một cánh cửa khác. Nó đóng và ngăn cách toàn bộ căn phòng.

Trong gian phòng rộng lớn đó, đứng lên không phải là mặt nền phẳng mà là những cây cột được đặt cơ quan điều khiển , nếu bạn không cẩn thận sẽ bước vào cây cột bị hụt xuống thì cũng xác định sẵn số phận. Vì bên dưới những cây cột đó là một nơi chứa đựng những loài động vật ghê sợ nhất, bạn sẽ không được chết ngay mà sẽ bị chúng mằn mò. Những điều đáng sợ nhất là ở đây.

Bên trên nó là một đàn roi đen lao ra. Vừa giết chúng vừa bước trên những cây cột. Điều đáng sợ nhất là ở đây.

Linh dùng chiêu thứ ở trường của Đan Cơ huyền thoại. Dùng những sợi chỉ nhỏ mảnh mà kết liễu mạng của chúng...những sợi chỉ bay lên trong không trung. Được máu đỏ của những con roi tẩm vào, tạo ra màu đỏ yêu mị của Đan Cơ.

Còn Hân, sở trường là dùng côn và kim châm độc. Những cây châm lóe lên màu bạc mà xuyên qua những con roi đó.

Đối với Ngọc, vũ khí của cô chính là Hoàng Xà và dùng độc. Thuật dùng độc phải nói là đạt đến trình độ, cả người tỏa ra một mùi hương, khi những con roi đó chưa kịp đến thì đã bị roi xuống rồi...

Nó, người dùng những loại vũ khí đặc biệt. Móng tay, tóc. Những chiếc móng tay giờ lên, theo lực của nó lao về phía những con roi, chúng không kịp phòng bị, lập tức bị chạm đến liền đứt ngang thân.

Đến giây thứ 59,

-Cửa mở rồi – Hân Hân hô lên một tiếng, lập tức mọi người bước đi nhanh qua chỗ cánh cửa. Đám roi cũng bị tiêu diệt hết, nhưng không may lúc nó đang đi thì bị một con roi tấn công, mặc dù phản xạ nhanh nhưng do con roi này như được người ta gài trước là như vậy rồi nên tốc độ của nó nhanh hơn bình thường.

-Vy Vy – Linh thấy vậy không còn cách nào khác phi người đến che cho nó. Những tường Linh sẽ bị thương nhưng không phải, chit lên một tiếng.

Hoàng Nhi của Ngọc NGọc bịch một nhát rớt xuống đất.

-Hoàng Nhi!!!!!! – thấy cảnh này Ngọc hét lên một tiếng rồi lao đến, cả nó, Linh và Hân cũng ngạc nhiên.

Phải! Lúc con roi kia sắp chạm đến Linh, thì Hoàng Nhi ở trong người Ngọc lập tức bay ra chắn. Nó là một loài động vật đặc biệt nên tốc độ của nó so với con roi kia nhanh hơn, nhưng nó chỉ kịp chắn thôi.. Vì trên người nó có độc nên một khắc kia, khi con roi đó cắn nó thì con roi đó đã chết ngay tại chỗ. Nhưng độc trên người con roi đó không phải là độc bình thường. Nó không thể cầm cự được liền roi xuống đất.

-Hoàng Nhi! – Linh cũng kinh ngạc mà lao đến.

Bé Hoàng Nhi lên trên tay, Ngọc lập tức dùng độc của cô mà ngăn chặn lại độc trong người Hoàng Nhi, vì độc trong người nó cô không thể giải được.

Hoàng Nhi yếu đuối mở mắt nhìn Ngọc như muốn nói: “Mẹ! Con không sao đâu”. Sau đó nó mới ngất đi.

Nhìn Hoàng Nhi ngất trên tay mình, ánh mắt Ngọc hiện lên vẻ tàn nhẫn.

-Mẹ sẽ trả thù cho con – nói xong câu đó cất Hoàng Nhi vào người rồi xoay người tiên phong đi trước. Bọn nó thấy Ngọc như vậy cũng không thể kiềm

chế được.

Hoàng Nhi không cگیر là bảo bối của Ngọc mà còn là đứa con đáng yêu của bọn nó, Hoành Nhi đã không tiếc cả chính mình bảo vệ bọn nó, nếu Hoàng Nhi bị làm sao thì nhất định cái hầm Hắc Thạch này chuẩn bị sở hộ khẩu dưới Diêm Vương đi là vừa.

-Linh! Có vẻ như nó nhắm vào mày thì phải – nó đi qua Linh mà nhàn nhạt nói.

Nghe vậy nhỏ đơ lên vài giây rồi mỉm cười một cái, lạnh băng như đá.

+++++

Lầu 8, nơi đặt cạm bẫy cuối cùng.

Có lẽ đi từ chỗ không có người, đến chỗ có người máy, đến nơi có roi sống, vậy cửa ải cuối cùng chắc là nơi để đối địch của con người và con người rồi.

Nhưng trước khi gặp được con người thì trước mặt là những tia điện ngang chéo được mắc chằng chịt khắp nơi.

-Có thể gỡ bỏ được không? – Ngọc quay qua bên nó hỏi.

Nó nhìn thông báo trên cái màn hình đồng hồ thông minh kia, lắc đầu một cái.

-Người lập ra cái thiết bị này, sau khi lập thì đã thiêu hủy hoàn toàn bản gốc của nó. Không có cái đó, chúng ta không thể phá được.

-Vậy thì đành phải xông pha thôi!

Ngọc nói xong thì bước lên, nó, Hân, Linh đi sau.

Với cái thiết bị chằng chịt tia điện như thế này, chỉ cần chạm nhẹ một cái, đảm bảo kết liễu mạng sống của chính mình tại đây.

Nhưng đối với bọn nó, độ uống cơ thể, so với vũ công còn đẳng cấp hơn.

Sau một hồi vật lộn. Bước qua hoàn toàn được chúng, thì cuối cùng, thấy một con đường có hai hàng với các bậc đen trắng xen kẽ nhau.

-Hai bước đen một bước trắng, cứ vậy mà đi

Sau khi bước qua bậc thang, tựa như cánh cửa đến Thiên Đường vậy.

Và không sai, qua được cửa ải đó thì cuối cùng cũng gặp được con người.

-Chắc , chắc , chắc, quả không hổ danh là Tứ Vương Nữ Tước. Đi được đến tầng này, đúng là danh bất hư truyền. – giọng điệu này là của một đứa con gái. Cô ta từ chỗ lắp của mình từng bước từng bước mà đi ra, kèm theo cả cái giọng đó.

-Linh San! Không ngờ con đường cuối cùng của cô là cũng làm tay sai. Haha! – không biết từ lúc nào Ngọc tiến lên, nhếch mặt mà nhìn cô gái tên Linh San.

Phải, lúc trước ở Anh, Linh San cô ta là một bà chủ, cô ta thuê Death làm việc cho cô ta, không biết rốt cuộc cô ta có liên quan gì đến Don, nhưng cô ta có thể thuê Death làm rất nhiều việc.

Có lần cô ta trực tiếp đến gặp Tứ Tước bọn nó, nhếch đôi môi lên cô ta nói: “Các người cho dù giỏi mấy cũng chỉ là một đám chó nghe lời chủ, một lũ tay sai thôi, haha”

Lúc đó , khuôn mặt tất cả bọn nó đều không hiện ra vẻ gì, vì đó là khách hàng, đáng tiếc bây giờ thì ải được gặp cô ta với tư cách người cùng giới rồi.

-Cô!!!!!!!!!!!! – nghe được lời của Ngọc cô ta tức điên lên. Sau đó chợt mỉm cười lại, ánh mắt trở nên tàn độc, phẩy tay một cái.

Phía sau cô ta một đám mặc áo đen xuất hiện.

Bọn nó thấy vậy thì cũng nhếch môi một cái như để đáp trả. Rồi đồng loạt lao lên.

Linh dùng vẻ quyền rũ vốn có của nhỏ, mỉm cười lay động một cái, lập tức tên đang đứng trước mặt nhỏ đôi mắt chợt nở ra rồi quy xuống.

Ngọc – đem thù cũ hận mới tìm Linh San.

-Đầu tay không đi. Được chứ? – Đứng ở một đầu đối diện với Ngọc, Linh San cất tiếng lên. Xuyên qua những người đánh nhau đến nỗi lộn xộn mà vang lên với Ngọc.

-OK.

Sau đó hai người lập tức đến gần trung tâm,

Linh San tiên phong xuất chiêu trước, Ngọc nghiêng qua một bên tránh. Bàn tay lập tức tóm lấy tay cô ta bẻ ngược ra đằng sau.

Cô ta cũng nhanh chóng thoát ra được, dùng chân mình để gạt chân Ngọc đáng tiếc Ngọc nhanh hơn, Cạch một cái, đem chân của cô ta bẻ gãy. Cô đang đưa tay đến gần cô Linh San thì lúc này màn hình đồng hồ trên tay hiện lên, cùng thêm cả giọng nói quen thuộc: “Tha cho cô ta” – người nói câu này không ai khác chính là Don. Sau đó màn hình trở về bình thường, nghe đến đó, máu nóng trong Ngọc thật xông đến đầu, ánh mắt cawmm thù xuyên qua lớp kính áp tròn bắn tới Linh San.

Đáng tiếc Linh San không biết trời đất: “Cô nghe gì chưa? Chủ nhân của cô kêu cô ngừng lại đó”

Pằng, Ngọc giơ tay tát cho cô ta một cái rồi phui tay: “Cô chỉ là một đứa thua cuộc”.

Cùng lúc này, đám rồi bầu kia cũng được ba đứa nó giải quyết xong.

Linh, Hân, nó bước lên trước, đi vào cánh cửa số 9 đang được mở kia, sau đó Ngọc đi theo sau. Với màu đen, trắng, đỏ và vàng. Tứ Vương Nữ Tước bước đi để lại sau lưng con người duy nhất trong lịch sử của Death sống sót dưới sự tàn sát của họ. Đúng là nên đưa tên tuổi của Linh San vào huyền thoại.

.....

Số 9, con số huy hoàng, tương truyền nó là con số mang lại sự may mắn. Nhưng hiện thực, không biết điều đó có đúng không.

Trước lầu 9,

Rẽ ra hành lang, ngay một cái nhỏ đã thay ra bộ đồ của Đan Cơ, bây giờ là một bộ đồ màu đen vô cùng quyến rũ.

Nó khoanh đôi tay dựa vào tường mà lấy ánh mắt ra hiệu nhìn Linh. Linh thấy vậy gật đầu với nó một cái rồi bước lên.

Bước lại,

Ting, nhỏ đứng trong vùng kiểm soát cơ thể. Không phát hiện trên người nhỏ có vũ khí nó mới mở cánh cửa kiên cố.

Lúc nhỏ thuận lợi đi vào. Thì cũng đến lúc nó chuẩn bị hành động rồi.

Hân theo lệnh đem chương trình bẻ khóa mà nhỏ soạn sẵn ra..... Sau vài phút chờ đợi, cuối cùng cũng perfect rồi. Không thành công sao được, chương trình này do nhỏ nghiên cứu 2 ngày 3 đêm mới ra được.....

Cùng lúc này Linh Linh ở trong đang tự tin bước đi, dáng vẻ vô cùng thông dong. Nhưng chỉ có nhỏ mới biết mình đang tập trung và cảnh giác đến mức nào.

Cả một cái hành lang dài ngoằng nhìn về phía trước nó là một cái lối đi sâu hun hút, cứ như kiểu không có điểm đến cuối cùng vậy. Hai bên nó là hai bức tường trơn lý kiên cố.

Bỗng một tiếng động nhỏ ở đâu phát ra, làm thần kinh nhỏ căng đến cực điểm. Nhưng vẫn trấn tĩnh như thường, sau đó là hai tên áo đen từ hai bên tường bước ra: “Ai? Đi đâu?”. Tên đó hướng đến phía nhỏ mà nhìn.

-Tôi đến đưa đồ, nhưng mà bị giữ ở ngoài cửa rồi. Không mang vào được! – nhỏ nói dối không chút ngượng ngùng, cúi cái đầu xuống, đôi tay xoắn lại với nhau tỏ vẻ e thẹn.

Nghe nhỏ nói thì hai tên này không tin, nhưng khi về nghi ngờ của chúng chưa được sâu thì Linh chợt ngẩng đầu lên, chiếu vào người hai tên đó. Sau đó, đến la một tiếng cũng không kịp mà từ từ hóa thành bụi tàn. Mím cười một cách quyến rũ rồi nhỏ cao ngạo bước đi.

Đến nơi, cánh cửa sang trọng mà kiên cố. Nhỏ gõ vào chúng 2 tiếng, một lúc sau, nó được tự động mở ra.

Chương 123

Trong một căn phòng kiến trúc cổ kính, không gian vô cùng tĩnh lặng, xung quanh chỉ thấp những ánh đèn, mờ mờ ảo ảo. Tiếng giày cao gót của Linh gõ xuống nền ra tạo ra tiếng cộc, cộc vang vọng. Đi được một đoạn, nhỏ thấy trước mặt, nơi ánh sáng đậm màu nhất, một chiếc bàn vô cùng to lớn với kiến trúc tựa như Hoàng Gia, một người đàn ông có vẻ đứng tuổi ngồi trên nó, ánh mắt ọ ọ về hướng thụ mà xoay xoay ly rượu đỏ trong tay.

Ánh mắt Linh sắc lên một cái, xong đó vẫn như cũ cong lên một cái quyền rũ rồi bước về phía ông ta. Có vẻ tiếng giày cao gót của nhỏ đánh động đến ông ta, khẽ dừng lại động tác một lúc rồi lại tiếp tục, kè theo một câu hỏi mang vẻ lười nhác: “Cô đến rồi?”.

-Ngài đợi lâu chưa? – quyền rũ mà bước đến, mỉm cười một cái rồi ở trước mặt ông ta, Linh hỏi ngược lại, thay cả câu trả lời.

Có lẽ phong cách nói chuyện của những người đứng ở trên cao là đưa ra câu hỏi hay sao, mà ông ta lại cất giọng lên hỏi: “Cô có thể đi bằng đường chính đến đây?”.

-Ngài nghĩ sao?

-Quả không thể xem thường rồi, haha!!!!!!!!!!

-Haha – Linh thấy ông ta cười vậy cũng cong lên đôi môi đỏ chót cười rồi nói – Chắc ông đợi cũng lâu rồi? Cụng ly cho cuộc gặp gỡ của chúng ta! – nói xong thì nâng 2 ly rượu lên đưa cho ông ta và nhỏ cũng tự cụng.

Nhưng nhỏ không hề rời mắt khỏi động tác của ông ta, ngay phút giây khi ly rượu sắp tràn vào miệng ông ta thì nó chợt bị rơi xuống. Linh thấy vậy thì biết ông ta đã phát hiện ra hành tung của mình, không qua một giây từ móng tay nhỏ bắn ra những sợi chỉ nhỏ, nhắm thẳng những điểm chết trên người ông ta mà bắn ra. Còn chưa kịp phản ứng thì ông ta trợn mắt lên trừng Linh một cái rồi quy xuống.

Lúc này Linh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, một tiếng: “Perfect!”.

Nó lúc này trên đó từ chối cho ý kiến, đang đưa qua lại đôi chân của mình, sau đó cùng một lúc nó, Hân với Ngọc đồng thời nhảy xuống.

Phủ tay một cái, nó nhàn hạ nói: “Nếu như xem đủ rồi vậy thì xin được diện kiến ngài, John Kim”.

Nghe nó nói thì Linh kinh ngạc không thôi, trừng lên một cái rồi theo hướng nhìn của nó, nơi bức tường như không có gì kia lúc này mới chợt lay động. Đến khi nó mở ra thì một người đàn ông bước ra, đi theo ông ta là những con người mặc đồ đen, khuôn mặt không cảm xúc, ánh mắt thì không lay động đến một chút, vì nó là một màu, một màu xanh kinh ngạc, vì, sở dĩ những người này, không còn là những con người nữa rồi – người máy. Hai từ đơn giản để nói về họ. Đôi mắt của họ không phải để nhìn mà để phân tích tình hình hiện tại. Họ là những người máy được chế tạo từ con người.

Người đàn ông đó lãnh đạm nhìn bọn nó,

-Không hổ danh là Tứ Vương Nữ Tước, mọi việc đều có thể thuận lợi hoàn hảo, cũng như có thể đoán trước được sự việc. Cơ mà hôm nay các người đến được đây. Thì phải kết thúc tính mạng rồi!

-Không biết là kết thúc của ai đâu! – Ngọc nghe vậy thì trừng đôi mắt màu vàng qua lớp kính áp tròng hướng tới ông ta.

Sau đó,

-Lên! – ông ta nhìn đám người máy kêu lên một tiếng. Lập tức bọn chúng xông lên.

Bọn nó nhàn hạ vịn người một cái rồi cũng lao vào. Lần này nó dùng vũ khí yêu thích của mình, rút cái đồng hồ trong tay ra rồi kéo nó ra. Một chiếc kiếm Nhật mỏng mà sắc bén đến tinh xảo. Vung lên từng đường. Tương đương theo tỉ lệ thuận là những tên trước mặt dần dần ngã quy xuống. Cứ cho là những tên người máy này cao cấp, được cài đặt bằng các chương trình hoàn hảo. Nhưng chúng quy cũng là từ con người tạo ra. Nếu so với những người luyện tập gian khổ, trải nghiệm, tự làm chủ mọi sự việc như bọn chúng nó thì – chỉ là lũ tép diu cao cấp.

John Kim nhìn sự việc trước mặt thì lúc này dự cảm không lành hiện ra trong lòng ông ta. Lập tức nhân lúc hỗn loạn ông ta lập tức tìm đường chạy đi.

Nhưng nếu để ông ta đi vậy thì quá đơn giản rồi, Vung lên một đường Hân dùng cái côn sắt chắc chắn trong tay mình quán ông ta lại một đường.

Sau đó nhìn nó ra hiệu, Không đến một giây nó nhanh như chớp mất bay đến, tiện thể bút ra một cọng tóc. Cọng lúc lúc trước vô cùng mềm mướt nhưng khi vào tay nó thì bỗng thẳng lên, rồi theo đường tay nó, xuyên vào chính giữa ấn đường của John Kim.

Cũng vẫn là tác phong, giết tên đó khi chúng không kịp ngờ đến nhất.

-Nhiệm vụ hoàn thành – nó cất lên một tiếng sủa đó nhìn đồng hồ - 22h 57’. Chúng ta chỉ còn 3’ để rời khỏi nơi này. Đi thôi!

Nghe vậy lập tức Hân, Ngọc, Linh dùng tốc độ nhanh nhất của mình theo chân nó. Ngay phút tưởng chừng như sắp đi được thì lúc này một đám người bị đồ đen xuất hiện. Giống như là chờ bọn nó rất lâu ở đây rồi vậy. Thấy bọn nó, chúng lập tức xoay người tấn công đến.

Bọn nó khi phát hiện bọn chúng tấn công cũng lập tức ra tay, Những tưởng sẽ dễ dàng tiêu diệt chúng thì những tên này khó hơn tưởng tượng. Những chiêu mà chúng dùng để tấn công vô cùng quái lạ, và bọn nó đúng là chưa bao giờ nhìn thấy. Nhìn thấy thời gian đang trôi qua, nó đưa tay lên nhìn đồng hồ : “22h59”. Chỉ còn một phút nữa để vang lên bản giao hưởng định mệnh, bản giao hưởng truyền thuyết của Nữ Vương Nữ Tước, nó được vang lên khi một sinh mạng được kết thúc, và cũng là tín hiệu khi nhiệm vụ của họ được hoàn thành.

-Chết tiệt! – rủa lên một tiếng sau đó nó lạnh lùng lên tiếng – Rút lui!

Nghe nó nói vậy Ngọc, Linh Hân ngạc nhiên : “Nhưng.....”

-Chuyện ở đây để ta xử lý, mọi người mau rút đi. Nhất định hoàn thành lúc 23h.

Thấy nó có ý định một mình chiến đấu thì Linh không chịu: “Tao ở lại với mày!”

-Đây là mệnh lệnh! – câu nói quyền uy nhất và cũng có sức mạnh nhất của người đứng đầu Tứ Vương Nữ Tước.

-Mệnh lệnh thì sao? Tao không quân! – Linh nghe vậy nhưng vẫn cứng đầu.

Nó nghe vậy thì không những không tức giận mà còn hóa cười: “Nếu không xem lời nói của Huyền Tước Vương ra gì thì mày lập tức rút khỏi Death đĩ”.

Nghe thấy sự uy hiếp của nó thì Linh đành âm ức nuốt xuống. Rồi lập tức ra hiệu ra hiệu cho Hân và Ngọc nhanh như gió biến mất. Có mấy tên tính đuổi theo bọn nhỏ, nhưng đáng tiếc đều bị nó cản lại.

Không phải một mình nó không đủ sức làm những việc này. Nhưng Tứ Vương Nữ Tước – họ là một team. Làm việc nhất định phải có đủ bốn người.

Lúc này nó lại quyết định một mình,,,,,,,,,,,,,

Đang lúc nó hăng say chiến đấu với đám người kia, thì bỗng một giọng nói lạnh lùng lại có vẻ có chút quen thuộc với nó vang lên.

-Dừng lại!

Đám người bị đồ đen nghe vậy lập tức dừng lại động tác, y như một khuy một chân xuống rồi đồng loạt hô lên: “Chúa Thượng”. Kết thúc câu nói, lúc này một người con trai từ chỗ tối đi ra. Thấy bước chân đến nó lạnh lùng xoay người về phía đó.

Bíng một tiếng, đường đường là Huyền Tước Nữ vô cảm lãnh đạm là thế, nhưng nó thật sự không thể không kinh ngạc, cái tên mà đám người kia cung kính gọi là Chúa Thượng quyền uy kia chính là người mà nó không thể nào quen thuộc hơn nữa – Dương Lãnh PHong.

Vẫn biết gia thế anh ta vô cùng hiển hách, nhưng không ngờ so với mình anh ta cũng chẳng hề thua kém chút nào, mà có khi lại hơn. Vì hắn ta đường đường là người chủ, người đứng đầu. Còn nó mặc dù vô cùng quyền uy, cao thượng. Nhưng thực chất chỉ là kẻ đứng đầu cho những kẻ tay sai, nực cười. Có lẽ lúc trước Linh San nói cũng không sai chút nào, cho dù bọn nó có tài giỏi đến đâu, thực chất cũng chỉ là một đám tay sai.

Mặc dù lâm vào suy nghĩ huyễn hoặc đó, nhưng khuôn mặt nó lại tựa như bình thường, trầm mặc mà nhìn thẳng đến phía hân.

Một tên con trai vô cùng đẹp, đẹp đến lạnh lùng, đẹp đến khiến người ta cảm thấy vô cùng khó gần. Chiếc áo sơ mi trắng cùng bộ đồ Tây Âu màu đen khoác trên người anh tatan lên vẻ cao ngạo. Đôi mắt xanh dương sâu thẳm càng làm đậm lên nét lạnh lùng.

Nhận thấy ánh mắt từ nó, hân khẽ con bạc môi của mình lên một cái rồi gơ đôi tay phải của mình lên ra hiệu cho đám người kia rút lui..

Nhận được tín hiệu bọn chúng lập tức biến mất vô bóng đen, để lại lúc này một mình hân và nó.

Nó thấy như vậy cũng xem như không có gì, còn hân phóng đôi mắt của mình về phía nó, như muốn xuyên qua lớp kính áp tròng kia mà nhìn ra con người thật của nó.

Lần đầu tiên có kẻ cho nó sự áp bức mạnh mẽ như thế này, đứng trước ánh mắt của hân nó có cảm tưởng như mình bị hân nhìn xuyên thấu mọi thứ đến tận tâm can này luôn vậy.

Nhưng có như vậy đi chăng nữa thì nó cũng sẽ không đời nào thể hiện ra.

Hai kẻ lạnh băng, một nam một nữ đứng đối diện nhau mà nhìn nhau bằng một vẻ như muốn đóng băng đối phương.

Nhìn chiếc mặt nạ đen long lánh tinh xảo trên khuôn mặt nó hân lúc này mới nhếch miệng.

-Tứ Vương Nữ Tước mà giờ này chỉ còn lại một mình Huyền Tước là cô! Trớ trêu thay!

Nó lập tức vận động bộ não, kích hoạt các chế độ, đem những thông tin trong tổ chức có được về tên Chúa Thượng trước mắt này mà phân tích rõ ràng, mặc dù ít ỏi nhưng với nó thì cũng vô cùng đầy đủ.

-Chúa Thượng! Hay được gọi là Mặc Phong theo lối gọi của những người theo giới cả hắc lẫn bạch đạo. Đứng đầu tập đoàn Dương Lệ. Chúa Thượng của Dương Lệ bang. Hôm nay Huyền Nữ tôi được diện kiến, vinh hạnh! – nghe sự mỉa mai trong hân nó cũng mặc kệ, đem những thứ mình vừa phân tích được ra để xác nhận với đối phương.

Hắn nghe nó nói cũng chẳng mấy quan tâm, chỉ lặng yên lắng nghe. Sau đó cất tiếng:

-Không biết có thể cùng người đứng đầu Tứ Vương Nữ Tước huyền thoại so một phen.

-Cung kính chi bằng tuân mệnh!

Sau câu nói đó của nó, nó và hắn bước lại gần nhau hơn.

Hai người âm thầm đánh giá đối phương, sau đó, nó lựa chọn là người ra tay trước.

Đưa đôi tay lại gần người hắn, khe lướt qua một cái. Hắn thấy vậy không giơ tay bắt aty nó mà né mình đi, rồi dùng tay còn lại khẽ tập kích nó. Nhận được động tác của hắn nó chỉ lạnh lùng mỉm cười rồi tung người một cái bay qua người nó, ngay lúc nó ở bên trên hắn thì nó dùng tay xoay xuống bộ phận vị trí nơi có thể dễ tấn công và gây bị thương nhất trên đầu hắn, nhưng làm sao hắn có thể để nó tấn công được. Có lẽ này giờ xem như chơi mèo vờn chuột với nó đi, lúc này hắn mới ra chiêu.

Cũng là những chiêu thức kì quái như những tên vừa rồi, chỉ có điều nó ở một bậc trên hơn, nơi được gọi là tối thượng.

Tấn công nơi vào tĩnh mạch trên cổ nó. Ngay lúc mạng sống của nó sắp kết thúc thì nó chột uồn tay của mình vòng qua đem móng tay của mình chặn lại động tác của hắn, sau đó,

Ping một tiếng, cả hai đều bị đánh bật ra.

Mặc dù không bị ngã nhưng chỉ có hai người mới biết sức mạnh của chiêu thức vừa rồi là như thế nào.

-Không hổ là Huyền Vương Tước Nữ, đúng là danh bất hư truyền.

-Được tiếp Chúa Thượng, Huyền Nữ thấy vinh hạnh. Vậy hẹn gặp Ngài ngày sau. – nó buông xong một câu đó thì khắp nơi bay lên một làn sương mù đen huyền khiến người ta không thể nào phân biệt được tình hình bây giờ là như thế nào.

Mặc dù hắn có thể đuổi theo nhưng hắn lại từ chối làm việc đó.

Nhìn theo làn sương mù dần dần tan đó, ánh mắt hắn trở lên u ám hơn. Đôi tay siết chặt...

Tưởng chừng như là.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Trong căn phòng bí mật,

Đã ba ngày ba đêm Ngọc không bước ra đến bên ngoài, bỏ qua tất cả mọi việc để chuyên tâm nghiên cứu thuốc giải.

Giống roi độc ác đó thật kinh khủng, khiến cô không thể nào loại bỏ được độc ra khỏi người Hoàng Nhi. Cô chỉ có thể cầm cự cho nó không phát tác, nhưng cách này cũng chỉ là tạm thời.

Thời gian dần trôi qua, tất cả phương pháp cô thử qua đều không được. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy sự bất lực tràn ngập trong mình.

Uể oải bước về phía giường băng, nhìn Hoàng Nhi đang nhắm đôi mắt tinh tường của bé lại, cả người nằm bất động. Đau đớn mà đưa đôi tay lên chạm

vào cái đầu nhỏ nhắn của nó.

Hoàng Nhi là con rắn lúc cô đang luyện tập khi mới vào tổ chức bắt được. Lúc đó, Hoàng Nhi chỉ là con rắn con nhỏ mới nở. Vẫn biết loài rắn sau khi đẻ trứng thì liền bỏ rơi con, và trứng rắn sẽ tự động nở, nhưng có lẽ vì Hoàng Nhi là một con rắn yếu nên sau khi nở ra từ vỏ trứng thì vô cùng yếu ớt và không thể nào di chuyển.

Lúc đó Ngọc đang trong quá trình luyện tập, vô cùng cực khổ, bị bỏ đói ở một khu rừng hoang vắng, không có ai. Cô phải tự dùng sức mình để tìm được lối ra.

Khi sức lực sắp cạn kiệt, ngồi dưới một gốc cây thì chợt có cái gì đó ngo ngoáy đằng sau, quay lại nhìn thì đó là một con rắn vàng nhỏ mới nở, sức lực vô cùng yếu ớt nhưng vẫn cố gắng bò đi – bởi nó không thể bỏ cuộc. Nhìn thấy ngay cả một con rắn con mới nở cũng kiên cường như thế, Ngọc đã có quyết tâm phải vượt qua.

Cuối cùng, qua những gian khổ mà không thể tưởng tượng nổi, Ngọc cũng vượt qua được đợt huấn luyện và trở thành thuộc hạ chính thức của Death.

Khi Ngọc hoàn thành nhiệm vụ thì lúc đó cũng là lúc cô ngất đi. Lúc được người đưa ra ngoài thì mặc dù mất đi ý thức nhưng trên môi cô vẫn hiện lên một nụ cười, rất tươi. Trong tay thì ôm lấy con rắn nhỏ, như không muốn để ai làm tổn thương nó.

Bắt đầu từ đó Ngọc chính thức thu nhận Hoàng Nhi và huấn luyện cho nó.

Hoàng Tửớc vào được Death và trở thành Hoàng Cơ Nữ Tửớc huyền thoại là vì luôn luôn có Hoàng Nhi ở bên cô vũ. Nếu bây giờ nó có mệnh hệ gì thì cho dù nỗ lực Hâm Hắc Thạch cô cũng làm. Cho dù bị đẩy đến Châu Phi hay Bắc Cực cô cũng không nói 2 từ hối hận.

Lòng thầm nghĩ như vậy nhưng cô lại đành buông Hoàng Nhi ra, cố gắng tập trung tất cả tinh thần. Nếu cô không tỉnh táo thì cũng do chính cô đã hại chết nó.

Quay trở lại bản thí nghiệm, đang lúc Ngọc hì hục nghiên cứu thì lúc này cửa mở ra.

Nhìn lên là Kiệt – cậu em trai quý tử của cô.

-Chuyện gì? – đầu cũng không ngẩng lên Ngọc nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói còn kèm theo một mỏi.

-Haha! Chị gái yêu quý của em! Sao chị cứ nhìn thấy em là lại trung bộ mặt đó ra vậy? – Kiệt xem dáng vẻ của Ngọc như không thấy, còn tùy hứng mà trêu chọc.

-Không có chuyện gì thì mày rút ra ngoài

-Thật sao? Chị thật sự muốn em đi á? – Minh Kiệt nghe vậy thì như nghe chuyện lạ, giả bộ hỏi lại.

Nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng.

-Chị thật là nhẫn tâm, em nghe Chị Vy nói là Hoàng Nhi bị trúng độc nặng liền lập tức quay về trụ sở lấy Cỏ Tử Thần sang đây cho chị.....

Nhưng Minh Kiệt chưa kịp nói hết câu thì Ngọc đã ngạc nhiên ngẩng đầu lên mở to mắt hỏi:

-Cỏ Tử Thần? Mày lấy kiểu gì? – Cỏ Tử Thần của Death là loại cỏ mà có thể chữa mọi loại độc được trên cái trái đất này. Nó tên là Tử Thần không phải ăn nó vào sẽ chết, mà tên của nó tượng trưng như Death, là loại cỏ thần thánh của Tử Thần chữa bách bệnh. Nhưng không có lệnh của Bang chủ là Don, thì cho dù toàn bộ Death bị trúng độc cũng không có quyền lấy. Kiệt nó làm sao mà lấy được.?

-Trộm đi! – trái với vẻ kinh ngạc của Ngọc thì Kiệt lại nhún nhỡ mà nói.

Bỗng lúc này trên màn hình hiện ra thông tin.

#Minh Chủ - Võ Minh Kiệt trộm đi Cỏ Tử Thần của Death. Lập tức quay về nhận tội trong 1h nữa. Nếu không có mặt, lập tức nhận lệnh truy nã của Death#.

Đọc xong thông tin thì Ngọc như bị giáng một cái rất đau vậy.

-Sao phải làm vậy? – Ngọc sững sờ nhìn Kiệt.

-Vi em là em của chị! – một câu của Kiệt như khẳng định – Chị mau cho Hoàng Nhi uống đi. Nếu không sẽ không cứu được nó đâu. Em đi đây! – Nói xong thì đầu cũng không ngoảnh lại.

Nhìn theo bóng của anh, Ngọc thấy tim mình ghen lại. Phải, tình thân là thứ có thể nuông chiều bạn mọi thứ mà không cần đáp trả lại.

Thần thờ ngồi nghĩ rồi Ngọc liền mang cỏ đi nghiền ra rồi đút cho Hoàng Nhi, một lúc sau, ánh mắt Hoàng Nhi khẽ động, chứng tỏ độc đã được Cỏ Tử Thần từ từ khử ra ngoài.

Ngọc vô cùng vui mừng nhưng trong lòng lại ngổn ngang cho đứa em trai duy nhất của mình!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

@Lời tác giả: Ta là sợ rần, sợ muốn chết. Nếu thấy rần thì 36 kế, chạy là thượng sách. Sợ đến nỗi nhắc đến hoặc nhìn thấy cũng đã khiếp đến độ nổi da gà, dựng tóc gáy luôn. Vì vậy thật Phục Ngọc Tỷ và thương Kiệt ca ca!@_@

(^_^)(^_^)

Sân bay Haneda, Ota, Japan.

Bốn cô gái bước xuống, bốn phong cách, sự thời thượng khác nhau. Hân Hân, nhỏ chuộm màu trắng nhất, và lại có xu hướng đi theo phong cách công chúa. Nhớ mặc một cái đầm xòe liền thân màu trắng, thắt tại eo với cái dây bạc vô cùng dễ thương, đôi chân đi một đôi giày cao gót đính đá tinh xảo, mái tóc thả tự nhiên, nhìn vô cùng có thần thái.

Linh, cô nàng theo phong cách quyến rũ, màu đỏ thể hiện sự ma mị cùng gợi cảm nổi bật. Cô mặc một chiếc sườn xám bó sát được cách tân ngắn tay và ngắn đến ngang đùi. Mái tóc thì được chuyển sang màu đỏ rực. Nhìn nhỏ thật khiến người đối diện muốn phun máu mũi.

Võ Minh Ngọc, chị cả của nhóm, phải là cô thích màu vàng, nhưng lại thích thay đổi nhiều kiểu trang phục. Đầm ngắn bó sát màu đen cùng một chiếc áo phôi ren nhìn qua như nửa kín đáo, nửa lại như hở ra. Người ta nói, phụ nữ nửa kín nửa hở là đẹp và quyến rũ nhất. Cô, đúng là đã vận dụng vô cùng thành công triết lý này.

Nó vẫn như cũ một màu đen, với chiếc quần ngắn màu đen tôn lên đôi chân trắng, một đôi giày sneaker màu đen và một chiếc áo crop – top cũng màu đen nốt, khoe ra vòng eo con kiến thon thả, nó – chính là tín đồ màu đen. Trên đầu nó thì không có cái gì là gọi để che chắn, chỉ là tóc cột đuôi ngựa và thả mái, còn nếu bây giờ giới trẻ thích dùng khẩu trang để che – vừa thời thượng lại che đi ánh nắng, thì nó lại rất ghét điều đó, vì nó đẹp, nó có quyền khoe ra, tội gì che đi. Và lại làn da nó vốn chẳng bị bắt nắng. Nó, luôn có những suy nghĩ ngược lại với xu thế hiện tại.

Từ trên máy bay bước xuống, nhìn nó đến một cái gọi là hành lý cũng không có, à không, cũng có – chiếc điện thoại được gắn tai nghe. Nó mặt mày hằm hằm mà nhìn vào màn hình.

-Cái máy bay chết tiệt, rõ là tao đã chuyển sang chế độ máy bay, mà cũng không cho tao nghe nhạc là sao? Á,aaaaaaa!!!! – vừa bật điện thoại nó vừa rủa lên.

Linh nghe nó nói vậy cũng chẳng màng, vì nhỏ đang mệt muốn chết. Cả nhười như không xương dựa vào Hân Hân : “Hân Hân tiểu muội muội xinh đẹp, ta mệt sắp die luôn rồi, huhu”.

Còn Ngọc thì đang dỗ bé rần của cô nàng trong túi, lúc này Hoàng Nhi ngoan ngoãn nằm trong người cô, nhưng do bé vừa khỏi bệnh dậy, nhân lúc này cô muốn cho nó hít thở không khí một chút.

Hoàng Nhi ở trong túi ử ử oải mở mắt nhìn cô một cái rồi lại rúc đầu vô tiếp tục ngủ.

Hân Hân ở một bên nhìn thấy vậy thì mỉm cười nói: “Có vẻ Hoàng Nhi đã khỏe hơn rồi, nhưng nó càng ngày càng lười biếng đi”

Linh cũng nói: “Cỏ Từ Thần đúng là Thần Dược, nhưng tội nhóc Kiệt quá, hic. Thôi bỏ đi, khen cho Hoàng Nhi thông minh lại vô cùng anh dũng nữa, dám xả thân cứu dì nha! Đợi con khỏe, muốn gì đi cũng cho”.

Thật là nếu là người bên ngoài nhìn vào, cũng thật chả hiểu chúng nó đang nói cái quái gì cả.

-Còn nói nữa, đi không vậy? – nó đứng ngoài này giờ mới bực mình lên tiếng.

-Tiểu Vy! Dì cả của mày hôm nay tới hay sao mà mặt mày mày khó chịu vậy? – nhìn điệu bộ của nó, Linh cong môi lên mà mỉa mai.

Nghe xong câu nói của nhỏ thì nó chột dưng nước chân của mình lại. Mặt mày chuyển từ một mối sang vui vẻ.

Đúng là sự chuyển biến này khiến Linh sợ chết khiếp, nó không giận mà còn cười là sao.

-Mày có muốn biết không? Tao không ngại cho mày kiểm tra đâu – nó lúc này mới ra vẻ hào phóng mà nói.

-Vy Vy! Mày không biết cái gì gọi là chuyện kín đáo của con gái sao? Vô duyên chết được! – Linh Linh khinh bỉ mà nói.

-Hahaaa! – nó nghe vậy cười sặc sụa – OK! Bây giờ đi mau thôi. Trễ rồi!

Hối thúc xong, chúng nó rời sân bay, đến ga xe lửa, bắt một chuyến tàu đến ngôi nhà thần thoại của bang chủ Death – người đứng đầu kì quặc.

Đứng trước cổng nhà, một ngôi nhà cổ kính theo phong cách Nhật Bản. Trước ngôi nhà trồng rất nhiều cây hoa anh đào, khiến chúng nở rộ ra màu hồng phấn, rải rắc khắp nơi.

Hân gợn tay lên gõ cửa, đợi một lát thì có một cô gái đi ra mở cửa. Mặc một bộ kimono màu tím nhạt có in hình hoa anh đào, khi mở cửa nhìn thấy bọn nó, cô ấy mỉm cười rồi cúi đầu chào đúng tiêu chuẩn của người Nhật: “Konichiwa”

Thấy vậy bọn nó cũng lịch sự cúi đầu chào.

Sau đó cô ấy giờ tay ra ý mời, gật đầu một cái bọn nó cũng bước theo.

Trong ngôi nhà mang đậm phong cách Nhật Bản, xuyên theo lối đi. Xa xa nhìn thấy bên cạnh là những hồ nước xanh đến trong veo in hình cây cỏ xung quanh tạo nên một bức tranh đẹp như trong tưởng tượng.

Bọn nó mãi ngắm phong cảnh rồi theo cô gái kia đi, những tưởng cô ấy sẽ dẫn bọn nó đến gặp Don thì cô ấy lại dẫn bọn nó đến nhà tắm.

Nhìn thấy biển ghi Ngọc nghi hoặc nhìn cô ấy rồi thắc mắc hỏi: “?”

(Chúng tôi cần gặp Don)

Nhưng đáp lại Ngọc chỉ là một cái mỉm cười của cô ấy, giờ tay ra hiệu mời bọn nó vào xong cô ấy xoay bước đi.

Ngọc đang định chạy theo gọi thì bị nó kéo lại: “Chắc đây là phong tục nơi này. Chúng ta biết sự phụ cũng không phải ít ỏi gì, chả lẽ không biết tính cách thầy ấy không đơn giản bình thường chút nào sao!”

Ngọc nghe vậy thì đành im lặng, sau đó bọn nó mở cửa bước vào.

Trước mặt là một gian phòng chứa đầy những bộ Kimono mới đủ loại màu sắc. Mỗi đứa nó lấy một bộ có màu đặc trưng cho mình rồi bước vào buồng tắm, buồng tắm không phải là những thiết bị xa xỉ gì mà chỉ là một dòng suối nước nóng. Hơi nước mờ mờ bốc lên, tạo cho người ta cảm giác thoải mái và thư thái hơn. Từ từ thay đồ, sau đó.....

Bùm, bùm, bùm..... Bọn nó kéo nhau nhảy xuống một loạt, kèm theo đó là những hạt nước tung tóe bay lên..... mịt mờ ảo huyền.

(==)

Tắm xong, bước lên thay đồ. Kimono, một loại trang phục đẹp, truyền thống của Nhật Bản, nhưng đối với những đứa đã sống qua loa nhanh gọn như bọn nó, thì đúng là trang phục rườm rà.

-Áaaaaa! Mày định gói tao lun hả Hân – tiếng hét của Linh Linh vang lên, sớ dĩ vì Hân siết cái đai lưng kèm theo cái bông hoa sau lưng nhỏ quá chặt, như muốn đem nhỏ gói lại luôn. Đúng là chịu không nổi.

-Vậy mày thả nó luôn ra đi cho thoải mái! – bực mình bỏ ra, Hân khó chịu nói.

-Ok! Ok! Tao xin lỗi! Mày làm tiếp đi! – Linh Linh cuối cùng chỉ còn cách cầu hòa.

Mặc xong trang phục, đến khi bọn nó bước ra thì có một người đã đứng chờ sẵn ngoài cửa.

Nhìn bọn nó gật một cái rồi trực tiếp bước đi, ý chỉ dẫn đường. Phong thái của người này mang theo nét lạnh lùng vô cảm, khác hẳn với cô gái thân thiện hồi nãy.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng bọn nó lựa chọn yên lặng. Cố gắng bước đi đuổi kịp cước bộ của người đàn ông lãnh đạm kia, đến trước một căn phòng, anh ta dùng tiếng Nhật để nói với người đang đứng canh cửa, đại khái đối với bọn nó thì ngôn ngữ ấy cũng sắp thành ngôn ngữ phổ thông luôn rồi vì trong Death đa số là người Nhật.

Ý anh ta nói là hãy thông báo với Don Tứ Vương Nữ Tước đã đến, đang chờ được gặp. Tứ Vương Nữ Tước sao? Lần này bọn nó phải dùng thân phận này để gặp Don, không phải thân phận đệ tử sao?

Nghe lời nói của anh ta thì lập tức nó, Hân, Linh và Ngọc lập tức hiểu. Dem thân phận của Tứ Vương Nữ Tước thể hiện ra, giống như đang đứng trước một nhiệm vụ mới vậy.

Một lúc sau người canh gác vào trong thông báo xong thì trở ra, gật đầu một cái với người con trai hồi nãy một cái. Anh ta nghe hiểu ý lập tức quay lại phía bọn nó giờ tay ra ý mời rồi lập tức xoay người bước đi.

Bước vào trong căn nhà nhưng một bóng người cũng không có, bọn nó lập tức nhìn ra cánh cửa thông ra sau vườn. Lập tức xoay người ra đó, thì thấy một người đàn ông trung niên mặc Kimono một màu xanh dương đậm, khuôn mặt của ông ta rất là nhu hòa và gần gũi, tựa như ánh mặt trời vậy, trong tay ông ấy đang mân mê cây kiếm Nhật.

Nghe được tiếng bước chân bọn nó bước ra: “Đến rồi?”

-Dạ! Tứ Vương Nữ Tước tham kiến Bang chủ tại thượng! –bọn nó vừa nhìn thấy ông ta lập tức quỳ gối xuống, một giọng cung kính vang lên.

-Ừm! Đứng lên đi! – đối với sự thành kính của bọn nó thì ông ta xem như chẳng là gì, chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

Bọn nó nghe vậy thì “Dạ” một tiếng rồi đồng loạt đứng lên. Sau đó giữ nguyên trạng thái đứng yên, im lặng. Tứ Vương Nữ Tước là vậy, luôn luôn phải nghe chỉ thị của Don, không bao giờ nên đặt câu hỏi với ông ấy.

Sự im lặng cứ thế trôi qua, trong khu vườn mà đâu đâu cũng chỉ là hoa tử đằng từ tím nhạt cho đến tím đậm, gió khẽ lùa qua, khiến cho chum hoa lay động nhẹ.

Bỗng lúc này Don vung lên thanh kiếm trong tay, ánh sáng bạc của kim loại cùng vẻ sắc bén của nó ánh lên một cái, lập tức những chùm hoa tử đằng bên trên lìa ra rồi theo đó bung ra thành từng mảnh bay tứ phía. Sức mạnh của kiếm Nhật rất là khủng khiếp, chính là độ sắc bén của nó. Quá trình tạo ra được kiếm Nhật là cả một quá trình rất dài.

Cùng lúc những cánh hoa tử đằng rơi xuống thì lúc này giọng Don bỗng vang lên, phá vỡ sự im lặng hiện tại: “Biết lần này ta gọi các con về làm gì không?”

-Dạ không?

-Hừm! Thật chứ?

-Dạ.....

-Ừm! Cứ cho là các con không biết! Vậy đoán thử xem!

Lúc này nó thân là thủ lĩnh Tử Vương Nữ Tước lập tức ra mặt lên tiếng: “Suy nghĩ của ngài! Chúng con đâu đủ tư cách thăm dò!”

-Hahaaa – nghe xong câu nói của nó, Don lập tức cười vang, như thể vừa nghe được một câu chuyện cười vậy – Nếu các con không dám nói thì ta đành phải nói vậy! Ta cảm thấy mình già rồi! Nên nghỉ ngơi..... Vì thế nên.....

Nói đến đây Don bỗng dừng lại, ánh mắt lộ vẻ thăm dò bọn nó. Còn bọn nó thì đã lập tức hiểu, ngài ấy muốn để lại chức vụ bang chủ hiện tại, mà đối tượng được truyền chính là Lâm Gia đại tiểu thư – Lâm Yến Vy hiện đương nhiệm chức danh Huyền Vương Nữ Tước.

-Ý thầy là..... - nó trung vẻ mặt khó hiểu lên nhìn Don.

Đáp lại nó là vẻ mặt như có như không của Don: “Eira, Roxy, Flavia các con đi ra ngoài trước đi!”

\$Chú thích: chắc lâu quá nên có lẽ các bạn sẽ quên vì mình để nhiều tên khiến các bạn sẽ bị rối,hihi! Ciara:tên tiếng Anh của nó, Eira:tên của Hân, Roxy:Linh và Flavia là tên của Ngọc.

Nhìn vẻ mặt của Don cùng giọng điệu ban nãy, Ngọc Linh, Hân cùng trung một vẻ mặt về phía nó. Sau đó thì đành phải bước ra ngoài.

-Ý ta là lúc ta rời khỏi Death, con sẽ lên làm tân bang chủ!

-Thầy..... – lúc này thì sự rối rắm đã hiện rõ ra trong nó, nó muốn lý trí. Nhưng trước người đàn ông tên Don này, cho dù lý trí đến đâu cũng chẳng là gì.

Lên làm bang chủ, ước nguyện của tất cả những người trong Death, nhưng đối với bọn nó thì không, vì những lý do bắt buộc nên bước chân vào Death làm sát thủ, mục đích chính là làm cho mình mạnh hơn, để có thể tự mình tránh khỏi những nguy hiểm.

Bọn nó chưa từng có ý nghĩ sẽ cố gắng tranh đoạt làm bang chủ.

Bang chủ của Death – người được coi là tương đương với Tử Thần, nắm những sức mạnh kinh khủng. Chính vì thế, khi còn đương nhiệm bang chủ sẽ thực hiện những quy định trong bang: “Không được yêu đương hay nảy sinh tư tình, vì tình cảm chính là thứ duy nhất khiến lý trí bị lung lay.

Làm bang chủ sẽ được tiêm loại thuốc khiến cho bách độc bất xâm cả đời, luôn luôn giữ vững lý trí nhưng theo đó sẽ không bao giờ sinh con để cái được.”

Và,,,,, hàng ngàn nội quy khác. Mỗi cái nội quy, tương đương với việc hủy đi một cái quyền lợi của một con người. Thật ác độc.....

Nhưng giờ này đây, nó lại có thể có lựa chọn này.....

-Thưa thầy! Con nghĩ mình không đủ tư cách! – nó là con người cần tình cảm, cần người thân, và lại nó không muốn tư tưởng về ghế bang chủ, nó từ bỏ.

-Hahaaaaa – đối với sự từ chối của nó hình như Don đã cơ hồ đoán được trước rồi – Ta biết chắc con sẽ không đồng ý. Vì con..... đã nảy sinh tư tình nam nữ. Với tên Dương thiếu gia của Dương Gia, bang chủ Dương Lệ bang.

Thầy ấy biết chuyện của nó, nó cũng không lấy làm kinh ngạc, nhưng nó đã nảy sinh tình cảm sao? Điều này chính nó cũng không rõ,.....

-Huyền Tước con trước giờ là đứa lý trí nhất! Bởi vì, ta vẫn còn nhớ lúc trước. Hoàn cảnh con vào Death là như thế nào.....

Chọc ngoáy vào nỗi đau sâu thẳm trong nó,.... Don đang có vẻ ép buộc nó phải đồng ý.

Nhưng ngay lúc nó định lên tiếng thì ông ta lại lên tiếng can lại.

-Ta cho con thời gian suy nghĩ, đi về đi! Ta chờ câu trả lời của con!

Trầm mặc một cái, xong nó đành yên lặng thờ dài, gặp người chào một cái rồi nó quay gót đi ra.

Thấy nó đi ra Hân, Ngọc, Linh cũng không lên tiếng hỏi.

Chỉ nhìn nhau một cái rồi đồng loạt xoay gót bước đi.....

@Liệu Lâm Yên Vy có trở thành bang chủ của Death không??????? @

Đừng nói một từ ngu ngốc, khi con người ta bị giằng xé giữa lý trí và tình cảm – rất đáng sợ. Rất muốn buông xuôi tất cả để đứng trước người đó, nói câu “yêu người”, cùng người đó có những thời gian hạnh phúc bên nhau, trong con mắt ngưỡng mộ của người khác. Nhưng cuộc sống và hiện tại quá khác nghiệt. Em muốn bên anh nhưng anh lại quay đi. Biết sao giờ????

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

Dạo chơi chán chê ở Nhật, cuối cùng bọn nó đành phải quay về. Suốt quá trình, nó vẫn luôn rơi vào trầm tư. Mặc dù ba người còn lại không hỏi cũng không nói gì nhưng vẫn luôn luôn thăm quan sát nó. Nó biết, nhưng nó lại lười nói.

Khi trở về đến biệt thự, nó khó chịu bước lên phòng đi tắm. Thật mệt mỏi chết được!

Nhưng Ngọc, Linh và Hân thì lại vì sự nghiệp bà tám mà quên đi mệt mỏi. Vừa bước vào thấy Thư Tâm đang ngồi trên sofa ăn quả xem film thì lập tức ba cô nhào tới, rồi khi thấy cánh cửa phòng nó đóng lại. Lập tức nút bà tám được bật lên.....

Đem hết chuyện của nó ra kể cho Thư Tâm.....

Nghe về nó, Thư Tâm có vẻ rơi vào trầm tư.

10h tối, phòng nó.

Thư Tâm gõ cửa vài cái, nhưng thấy bên trong vẫn không có động tĩnh, đành mạnh dạn mở cửa trực tiếp bước vào.

Trong phòng tối như mực không có ánh đèn, còn chủ nhân của nó thì lại đang thẩn thờ bên bức cửa kính. Cả một thành phố đêm đẹp lung linh đằng sau tấm kính kia.

Biết là Thư Tâm vào nhưng nó cũng không có bất cứ hành động gì cả. Một chân để trên bệ cửa, một chân thả xuống, nó dựa đầu mình vào tấm kính, mắt dờ dẩn nhìn xa xăm.

-Chị định làm gì? – Thư Tâm chợt lên tiếng, phá vỡ đi cái bầu không khí lạnh mặc này.

Không có ý định muốn trả lời, nó quay cả người cũng không động đến một cái.

-Chị hãy suy nghĩ kĩ.....

Ngay lúc Thư Tâm còn chưa kịp mở miệng nói hết thì: “Đi ra ngoài đi!”

-Chị..... – ghen hờn một cái, nhưng Thư Tâm đành từ bỏ. Nó – làm đến Huyền Cơ, đâu phải gượng ép mình nghe lời khuyên của người khác.

Xoay người ra khỏi phòng, nhìn mấy con người đang đứng hóng hớt rình ở kia, Thư Tâm mệt mỏi nhún người một cái. Ngay lập tức nhận được vẻ mặt ỉu xiu của mấy người kia.

++_

Nếu con người có quyền quyết định cuộc sống của chính mình thì thật tốt, à mà cũng chưa chắc. Như những người nghèo khó thì họ ước mình thật giàu có, nhưng những người giàu có lại ước mình có một cuộc sống bình thường nhưng hạnh phúc thỏa mái là được. Như những kẻ yếu, họ ước mình mạnh mẽ, nhưng những kẻ mạnh như nó bây giờ thì lại ước gì mình là một người thật bình thường thôi cũng được, sẽ không lo lắng cho mạng sống của chính

mình, sẽ không phải trở thành một người mà hai bàn tay nhuốm đầy màu máu, có thể làm điều mà một con người cần có là có thể tự do yêu, có thể sống bên cạnh người mình yêu và người ấy cũng yêu mình. Con người chính là một loại động vật rất tham lam, luôn luôn cầu toàn cho mình.

Nhìn ra ánh đèn rực rỡ của thành phố, chúng nhộn nhịp như không thể có thể có thứ gì có thể làm chúng dừng lại. Có lẽ, lòng của nó cũng không cứng rắn được như vậy, cứ ngỡ bấy nhiêu đau thương mình từng chịu là đạt giới hạn, cứ nghĩ mình có thể cứng rắn và mạnh mẽ, sẽ không đau thương thêm một lần nào nữa, vậy mà lại vì một đoạn tình yêu ngay từ đầu không nên có để giờ đứng giữa ranh giới của sự đau đớn và trách nhiệm.

Lúc tận mắt chứng kiến hai đứa em của chính mình chết ngay trước mắt mình, lúc cận kề với cái chết, bị chìm dưới nước mà lại không thể vùng vẫy, lúc được giao những nhiệm vụ mà cực khổ như chưa từng ai thấy. chẳng lẽ nhiều đó cũng thể tạo thành tầng lớp cứng rắn giúp nó vượt qua cái sự đau đớn của tình yêu.?

Dương Lãnh Phong, có lẽ ba từ này sẽ khắc sâu trong lòng nó.

Bây giờ, nó nên chọn anh ta hay chọn quyền lực.

-----+++++++++

Trường King's Glory,

Vì bọn nó qua Nhật gặp Don nên cái trường học này thiếu đi nữ chính của vở kịch hoàng tử đá cô bé lọ lem, nên chuyện này mặc dù rất rầm rộ nhưng chỉ một thời gian, khi bọn nó trở lại thì mọi chuyện cũng đã dịu hơn trước, có còn thì cũng còn mấy con Vệt Hồng Koong đỏ mở chu lên: “Xem kia, nhọ quá nên trốn đi, ấy thế mà bây giờ vẫn còn mặt mũi mà quay lại, Mặt dày thật đấy”

Cùng mấy lời nói chua ngoa, nhưng. điều đó không đáng để nó liếc mắt một cái.

Trong lớp học đó, người đó vẫn ngồi đó, vẫn bộ dạng đó, tựa như chưa từng có gì thay đổi, như lúc nó mới vào lớp học gây hấn với hấn, rồi tới lúc nó trở thành người yêu của hấn, và bây giờ cảnh vật vẫn thế nhưng mối quan hệ thay đổi, có lẽ vì do lòng của họ đã thay đổi.

Reng,,,. reng. Tiếng trống báo hết giờ học vang lên. Tất cả học sinh ồ ạt chuẩn bị đồ ra về. Nó cũng theo Linh với Hân ra về, nhưng đi tới cổng trường: “Ôi thôi! Chết rồi, tao để quên điện thoại trong học bàn rồi” –thò tay vào trong túi sách nó mới phát hiện ra.

-Vậy vào lấy đi, bọn tao đợi mày! – Hân đang nuốt mấy cái bím bím trong tay mà nói.

-Thôi! Bọn mày về trước đi lát tao về sau!

-Vậy được không? – linh

-Có gì mà không được! Ok. Vậy đi nhé! – nói xong thì nó ba chân bốn cẳng chạy ngược lại phía lớp học.

-Phù. May quá chưa đóng cửa – thở ra một hơi rồi nó chạy về phía bàn lấy ra cái điện thoại của mình. Vừa bước về phía cửa lớp thì có một cuộc gọi đến:

-Ừ, tao thấy rồi.

-.....

-Ừ vậy nhá!

Định quay trở về nhà ngay, nhưng nó thấy hơi mệt mỏi, nó muốn cảm nhận cái gì là thoải mái hơn, cuộc sống ngọt ngào những ngày qua nó đã quá mệt.

Bước đến vườn hoa Diên Vỹ, nó cứ nghĩ mình được thả lỏng một lần, ai dè lại gặp được người nó vạn lần cũng không nghĩ đến ở đây. – Dương Lãnh Phong

Hắn đứng đó, lưng tựa vào gốc cây thông, hai tay bỏ vô túi quần. Về lạnh lùng xa cách đó hòa vào với rừng hoa diên vĩ tím xanh bát ngát, cùng với gió mang hương hoa hòa quyện lên, thật thơ mộng.

Trời cho hấn khuôn mặt đẹp, đẹp đến khiến người ta phải nín thở.

Nhìn thấy hấn, nó chợt sững lại một cái, có ý nghĩ muốn quay đầu trở lại, nhưng lý trí kiên cường sâu trong nó ép nó phải đối mặt. Cước bộ nó vẫn từ từ bước về phía hấn đang đứng.

Nó không biết rằng hấn có biết nó đến không, nhưng nó chỉ thấy hấn vẫn như vậy, không một chút cử động, nhưng ngay một khắc khi nó đến gần hấn thì hấn chợt mở mắt, liếc qua nhìn nó một cái rồi thản nhiên xoay người lại, đi về phía ngược chiều với nó.

Nhưng khi hấn lướt qua nó, thì cánh tay rắn chắc ấy bị một bàn tay nhỏ mềm cầm lại. Có vẻ như hấn cũng không muốn hất ra, vì nếu hấn muốn thì nó sẽ

không bao giờ giữ được nổi hân.

Đầu cũng không thèm quay lại: “Buông ra!”

Nó không nói gì nhưng tay vẫn không buông ra, lúc này có vẻ hân đã hết kiên nhẫn, định vùng tay ra thì nó mới lên tiếng: “Vì sao lại chia tay?”

Hân nghe vậy thì dừng động tác hất tay nó ra lại, môi mòng nhếch lên một cái rồi cất giọng mỉa mai: “Cô vẫn còn muốn biết ư? Đã quá rõ ràng vậy rồi mà! Hahaa, lúc trước tán cô thì cô bày đặt không đồng ý, giờ nhìn đi cô cũng giống mấy người đó bám lấy.....”

Nhưng hân chưa kịp nói hết câu thì lúc này nó lại chột quay người lại. Đem đôi môi tươi đỏ của nó chạm lên bạc môi của hân. Hành động này của nó làm cho hân nếu không phải trời sinh lạnh lùng cao ngạo thì chắc phải há miệng tròn mắt ra rồi. Mặc dù vậy nhưng hân lại có vẻ hơi hưởng thụ nụ hôn này, cũng không đẩy nó ra nhưng cũng không tiếp nhận.

Đáng tiếc nó không phải là có ý muốn hôn hân, ngay khi hân đang có vẻ hưởng thụ thì nó bất ngờ dùng sức, cắn mạnh một cái lên môi hân sau đó đẩy hân ra rồi păng..... một cái bạt tai giáng mạnh xuống gương mặt điển trai của hân.

Hân cũng không ngờ nó sẽ hành động như thế này nên bị nó cắn một cái rồi lại ấn trọn một cái bạt tai của nó, khuôn mặt hân chột âm trầm rồi lạnh lẽo lên hân, mà đôi môi của hân lúc này đã rướm máu đỏ tươi, khiến hân đã đẹp thì lúc này càng trở nên ma mị tuần tú.

Khẽ liếm đi vết máu trên môi, vị mặn mặn thấm vào trong miệng: “Khá khen cho cô, Lâm Yến Vy”

-Anh có đau không? Có thấy đau không? – nó cũng chả thấy sợ hãi gì hân, giương đôi mắt trong trẻo lên nhìn thẳng vào đôi mắt xanh dương lạnh lẽo của hân. Không phải nó quan tâm gì đến hân mà nó làm như vậy để xem hân có phải là một con người, có cảm nhận được nỗi đau hay không.....

Cả một đêm hôm qua nó không hề chợp mắt, nó đấu tranh, nó lấy tất cả ra để đấu tranh, và cuối cùng, nó đã quyết định..... nó sẽ chọn hân. Nó không quan tâm hân vì lý do gì mà muốn chia tay.....

Nó đã lấy sự cứng rắn lớn nhất trong mình ra để quyết định.....

Cuộc đời nó trước giờ chưa có thứ gì là bình thường, trước giờ tình yêu đối với nó là một thứ vô nghĩa, nhưng ông trời lại cho nó gặp hân. Người con trai trên vạn người, người con trai đã bỏ đi nét lạnh lùng của anh ta để theo đuổi nó, người con trai mà suốt ngày trưng ra một vẻ mặt bi ôi, qua bao nhiêu ngày tháng, nó đã chờ để chính miệng hân nói ra câu anh yêu em với nó. Nó với hân trở thành người yêu, hữu danh vô thực, vì lúc đó nó cần hân giúp đỡ rồi không biết sau đó, lại từ giả mà trở thành thật. Nhưng khi nó quyết định sẽ yêu thì hân lại quay lưng với nó, hân nói tất cả từ đầu đến cuối chỉ là trò đùa. Nếu chỉ là trò đùa thật thì nó nghĩ hân nên được trao cho hân giải Ánh để rồi.

Hân nghe nó hỏi thì khuôn mặt thoáng qua sùng sốt rồi sau đó hân dành lạnh lùng mà che đi, rồi không lưu luyến hất tay nó ra xoay người bước đi.

-Anh yêu tôi không? – nó lên tiếng hỏi tiếp hân nhưng hân ngay cả dừng một cái cũng không – Anh từng yêu tôi sao?..... Haha, đáng tiếc là tôi chưa kịp hiểu lòng anh thì tôi đã yêu anh mất rồi – nói xong câu này nó cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi nước mắt.

Còn hân, vốn muốn lạnh lùng bước đi nhưng vì câu nói cuối cùng của nó thì bỗng dừng lại.

-Anh từng nói yêu tôi! Lời nói ấy có giá trị không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Khi bóng lưng của hân thật sự khuất đi không ngoảnh mặt lại. Thì nó - Lâm Yến Vy đã tự thề với mình rằng: Đây là lần đầu tiên và cũng sẽ là lần cuối cùng nó làm như vậy. Nó hỏi hận sao? Không!! Trong từ điển của nó không bao giờ có từ hối hận!!!!

Nhưng..

Nó.. đã đánh cược vàđã thua!!! Một cách thảm hại!!

Rừng Diên Vỹ!! Nơi nó nghĩ là để tự do.. là một rừng hoa đẹp! Thì đó lại là nơi chứng kiến cảnh thảm hại nhất của cuộc đời nó!! Nó - hận hoa Diên Vỹ!!

Nhìn cánh đồng hoa, ngửi một lần cuối!!

Lúc nó xoay gót đi là lúc nói câu!!! Tạm biệt!!!

Còn hần, lúc nghe câu hỏi của nó, hần không phải là không muốn trả lời mà là.. nếu trả lời thì không biết nên nói như thế nào nữa!!

Duyên số trời định, trước ta không tin cái này, nhưng có những dẫn chứng, khiến ta không thể không tin vào duyên số!!

King's Glory vào một ngày mưa tầm tã!!!

Vẫn bộ dạng cũ hót ha hót hải chạy vô lớp... nó ướt hết cả người và ướt một cách thảm hại. Đồng phục dính sát vô người nhưng nó không cảm thấy gì hết mà chỉ cảm thấy lạnh thấu xương thôi!!!

Sáng nay trời rất chi là âm u.. mà bọn Linh Hân Ngọc để cho nó một chút tự do nên sáng đi học cũng không ai gọi nó để nó ngủ.

Ai dè lúc họ vừa đến trường thì trời mưa tầm tã, cứ nghĩ là nó sẽ nghỉ học thì ai dè lại chạy hót ha hót hải.. Rõ tội!!!

Mặt nó hầm hầm từ cửa lớp đi về chỗ!!

- Mấy người được lắm dám chơi phe với tôi!!!

Hân mặt vô tội + một chút đau đớn:

- Tiểu Vy!! Không phải hằng ngày mà mong không ai đánh thức giấc ngủ ngàn vàng sao??? Sao hôm nay lại kêu tụi này chơi phe!! Oan uổng!!

Nó lúc này - mặt đau đớn!!! Bỏ cuộc chuyện tra khảo người khác.

Đúng lúc này, tiếng rầm rầm truyền đến, kéo theo đó là một đám học sinh và người dẫn đầu - Trần Hạo Vũ:

- Dương Lãnh Phong!! Cậu làm hội trưởng kiểu gì mà để chút thông tin còn con con này bản thiếu phải đi thông báo hả??? - chưa thấy người mà đã thấy tiếng rồi!!

Hần thì vẫn ngồi đó nghe nhạc, xem như chuyện này hần không liên quan.

Hạo Vũ thấy vậy tức quá lao đến chỗ hần định tra khảo, thì chợt dừng lại:

- Nhóc!! Sao người cô ướt như chuột vậy???

Nó đang rét gần chết nên tâm tình cũng tệ theo:

- Anh đui hay giả cờ đui vậy!! Không lẽ sáng tôi đổ nước lạnh vô người rồi chạy đi học sao????
- Cô!!!! - Hạo Vũ lúc này độ điên đạt đến level max rồi. Một tên Phong đã đủ điên giờ còn lòi đầu thêm một con nhóc cứng miệng.
- Cô cô con khi!! Làm xong việc của anh thì đi đi!!

Nghe nó nói thì Hạo Vũ mới chợt nhớ đến công việc của mình nhưng đáng tiếc 1s sau, sự thật đã cho chúng ta biết rằng anh Vũ không phải là một người

hành động theo lý trí.

Vì anh bỗng nhiên kéo Tiểu Vy một cái đứng dậy.

Lúc này nó mới hốt hoảng:

- Buông tay ra! Anh làm cái quái gì vậy??

Đáng tiếc đáp lại chỉ là sự thờ ơ của Hạo Vũ.

và rồi sẽ không ai biết rằng, ngay khi 2 người họ đi ra khỏi cửa cửa lớp, thì Dương Lãnh Phong vốn lạnh lùng kia, khuôn mặt bỗng trầm xuống đến cực độ!!!

Bên ngoài,

Nó rùng rùng:

- Trần Hạo Vũ Anh đang làm cái quái gì vậy?
- Không lẽ em định để bệnh chết à? Mặc nguyên bộ đồ ướt như vậy không thay đi thì không bị bệnh mới lạ!!! Tôi là đang lo cho em mà còn bị trách oán! Đúng là làm ơn mắc oán! - Hạo Vũ vẽ mặt vô tội mà nói.

Nó nghe vậy thì bĩu môi: “ai bắt anh mà bây giờ còn kêu!”

- Đúng là không thể nào nói lý với em được!!!

Vừa đi vừa tranh cãi đến lúc Hạo Vũ đưa nó đến phòng đồng phục nó thay đồng phục xong về lớp.

Vừa đi vào lớp thấy vẻ mặt như ai thiếu tiền của hắn nó cũng mặc kệ.

Trong lớp học, có lẽ đây là lần đầu tiên nó ngồi nghiêm túc nghe giảng. Đơn giản vì chương trình này nó chưa bao giờ học!! Nên có học cũng chả hiểu gì!!!

Haha, nó sống từ nhỏ bên Anh nên học theo chương trình đó!! Mấy môn chung chung thì nó học hết rồi!! Còn như môn lịch sử ngữ văn, ôi thôi một chữ cũng không hiểu!!!

Nó hôm nay vẫn như cũ, nếu người không biết nó sẽ không nghĩ nó là đang thất tình. Nhưng nó như vậy mới khiến bọn Linh lo lắng

- Tiểu Vy lát xuống canteen không? Sáng đi tụi này chưa kịp ăn! Đói quá!
- Ừ mà không nói tao cũng quên mất mình đang đói!!!

Canteen,

- Mày không sao thật hả Tiểu Vy!! - Hân nhìn nó ăn ngon lành không nhịn được mà hỏi.
- Mày thấy tao có sao sao?

- Như mây như vậy mà khiến ta lo lắng!!
- Lo lắng Kệ này Tao chả quan tâm Chả liên quan đến tao ha ha ha!!!!

Linh Linh ở một tên thay thế dành lúc đầu thờ dài.

@@@

Bar LM,

Mặc dù hôm nay trời mưa nhưng mọi người vẫn đến rất đầy đủ. Sau bao ngày không đến hôm nay nó lại vác mặt tới một mình, chẳng nói chẳng rằng nó cứ ngồi ở một căn phòng thượng hạng mà uống rượu, Minh Kiệt thấy vậy thì lập tức hoảng hốt đi vào.

- Đại Tỷ Của Tôi Oi Đừng nói với em là chị bị thất tình nhé!!! - giật lấy chai rượu từ trong tay nó Minh Kiệt không nhận được mà cần nắm nó.
- Vô Minh Kiệt!!! Mày cũng giỏi lắm!! Cách người ai cũng muốn chống đối tôi!!! Hahaha!!! - nó giờ tay muốn giật lại chai rượu đáng tiếc lúc say nó không nhanh nhẹn được bằng Minh Kiệt.

Không mất chút sức lực Kiệt đem rượu dẫu đi. Sau đó anh lấy điện thoại ra điện cho Linh thì lúc này cánh cửa bỗng bị ai đó Mở ra.

- Đưa nào? - Kiệt bức mình vì ai dám tự tiện xông vào nhưng lúc Cậu quay lại thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng Ngàn Năm Không đổi của hắn thì bao nhiêu tức tối cũng trôi hết thay vào đó là giọng điệu vỗ mông ngựa - anh Phong anh đến lúc nào sao không nói với em một tiếng để em ra đón!!!!

Hắn nghe Minh Kiệt nói vậy thì từ chối cho ý kiến mà nhìn chăm chăm vào nó đang say khướt.

Minh Kiệt thấy vậy thì lập tức đoán ra nguyên nhân chị Hai mình đi uống rượu. Sau đó liền hiểu ý đi ra ngoài.

Khi cánh cửa một lần nữa Khép Lại hắn mới chột nhìn về phía nó rồi từ từ bước đến.

Nhìn khuôn mặt đang yên tĩnh ngủ của nó cùng với bộ dạng say khướt Tim hắn như nghẹn lại

Khẽ vuốt lên khuôn mặt trắng mịn của nó hắn không nhận được tự thì thầm:

- Đáng ra ngay từ lúc đầu tôi không nên gặp em từ đầu đã sai càng ngày càng trở nên sai hơn!!!!!! Tôinên làm gì đây????

#####

Phòng của nó,

Khi những tia nắng chiếu vào trong phòng lúc này nó mới uể oải tỉnh dậy. Cảm giác đầu tiên chính là đau đầu như búa bổ đúng là uống rượu trăm ngàn cái không tốt đau đầu đau dạ dày...

Nó chả hiểu mình lên con điên Cái gì mà tự nhiên chạy đi uống rượu...

Đang lúc mơ màng màng Thì bỗng chiếc điện thoại trên bàn rung lên. Nó giờ tay cầm lên nhìn thì thấy tên hiện trên màn hình.

Nhìn thấy cái tên này một cảm giác sợ hãi bủa vây quanh nó.

Nhưng mà không thể không nghe điện thoại.

- Vâng!!

•

- Dạ!!! Con sẽ lập tức Thu xếp ba ngày sau con liền có mặt và sẽ đưa cho người câu trả lời của con câu trả lời mà con đã suy nghĩ rất kỹ.

Nghe được câu trả lời của nó thì bên kia ở một nơi là thiên đường của hoa anh đào người đàn ông bỗng giương lên một nụ cười có chút hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Lâm Yến Vy đã hoàn toàn chết

Buổi sáng sau khi nhận được cuộc gọi của Don, buổi trưa nhân lúc ăn cơm. Nó liền thông báo với nhóm Ngọc.

-Sắp xếp đi! 3 ngày nữa chúng ta qua Nhật!!

-Hả?- nghe nó nói thì cả Linh, Hân, Thư Tâm Ngọc đều ngạc nhiên nhìn.

- Đến lúc phải cho ngài ấy câu trả lời- tiếp tục ăn mà thân nhiên nói.

Lúc này Ngọc nhìn nó mà lo lắng hỏi:

-Vậy Tiểu Vy! Em định có lên làm bằng chủ không???

-Mọi người cứ kiên nhẫn đợi đi!!!

-Vy à!!! Mày đừng lên làm bang chủ. Tao tin nếu mày không muốn thì Don sẽ không ép đâu-Linh thấy vậy cũng xen vào nói một câu.

-Ừm hửm- nó gật đầu một cái tỏ vẻ như điều Linh vừa nói là chí phải vậy!!!

Nhìn cái điệu bộ bây giờ của nó thì mấy đứa lại phải chờ dài đến thứ N lần rồi.

Ăn xong vẫn như cũ. Ai về phòng đấy.

Nhưng hôm nay nó lại bị dở chứng

-Đi chơi không bây???

-Đi đâu?-Linh nhủ mày thắc mắc, lúc trước nếu không phải có nhiệm vụ hay chuyện cần thì một con sâu lười như nó ngay cả công cũng lười bước ra, nay lại đột nhiên muốn đi chơi. Thật là hôm nay trời mọc đằng Tây sao? À mà giờ tối mặt trời lặn mất rồi nên tụi nó thật không biết có phải mặt trời mọc đằng Tây hay Đông nữa.

-Ừm!! Đi karaoke đi!!! - nó liếc nhìn tụi Linh một cái rồi nói.

-Ừ!! Đi đi đi, lâu rồi không được hát!!!- Hân Hân Cô Nương chính là đại diện cho tầng lớp đi chơi!!!!

Nhìn cái vẻ mặt hớn hở của Hân, Ngọc bắt đầu đi liếc xéo cô một cái. Nhưng mà nếu Hân Hân quan tâm đến ánh nhìn của người khác thì cô không tên Huỳnh Bảo Hân rồi.

-Thư Tâm em có đi không? Về đây cũng lâu rồi mà cả ngày em cứ ở nhà, chưa đi được nhiều nơi!! - Linh lúc này lại hướng sang Thư Tâm hỏi.

-Ừm.Hi Em đi theo mọi người cũng vui. Bữa giờ ở nhà cũng ngán lắm rồi!!

-Ok!! Mau đi thay đồ. Chúng ta đi quẩy nào!!

Mấy phút sau, chiếc cadillac trắng sang trên đường. Phong cách của người thuộc tầng lớp quý tộc, có lẽ là sưu tầm những loại siêu xe!!! Vì họ nghĩ, nếu

mình có tiền mà đi những loại xe tầm trung thì sẽ làm giảm phong thái và tốc độ về mọi mặt của họ.... Có lẽ vậy!!!

-Đi Goldsing chứ? - Linh vừa lái xe vừa hỏi mấy người còn lại.

-Ok!! Goldsing là thiên đường của những giọng ca!!! - Hân Hân vừa hưởng ứng vừa không quên PR. Đơn giản vì Goldsing nằm trong chuỗi tập đoàn kinh doanh của nhà cô tại Việt Nam, trong đó có trung tâm mua sắm Golden Robe.

-Dạ thôi! Stop được rồi đấy má Hai!! - nó một bên biau môi mà nhìn Hân.

Bỗng lúc này Thư Tâm lại chọt lên tiếng!!

-Hay chúng ta đi một quán Kara bình thường đi!!! Em thấy làm cái gì cũng là đồ tốt nhất cũng không thoải mái. Mặc dù có cái không tốt nhất! Nhưng miễn nó hợp với mình là được rồi!!!

-Ừm. Cũng phải!!! - mấy đứa nó nghe vậy thì gật gù..

Cơ mà..

- Em nghĩ có ai đi siêu xe mà vô quán bình thường không? Có vô thì họ cũng không dám tiếp chúng ta đâu! - đến cuối thì chỉ có Ngọc thông minh nhất thôi.

Và cuối cùng chúng nó quyết định đi một quán kara cỡ trung cũng không quá sang trọng hay bị tầm thường....

Trong ánh đèn nhấp nhòe mờ ảo,,,

Sau khi Linh với Hân song ca một bài vô cùng sôi động, thì lúc này một điệu nhạc trầm vang lên....

Làm mấy đứa nhìn về người sắp hát bài này,

Thấy nó cầm mic lên, Linh mới quay lại liếc nhìn sang Thư Tâm.

Nhún vai một cái Thư Tâm đánh lên tiếng:

-Kệ chị ấy đi!! Có lẽ giải tỏa hết ra thì mới có thể buông xuôi được..

- Người đã nói yêu mình em thôi

Mà sao hôm nay lời hứa đã vụt bay

Tay trong tay ai môi hôn bên ai

Phải chăng anh đã không còn yêu

Giây phút ấy vẫn còn quanh đây

Mặn đắng buốt giá em nuốt trọn vào tim

Đôi tay em run đôi mi em cay

Một mình em phải bước đi về đâu

Giờ trách ai bây giờ

Kết thúc quá bất ngờ

Có khóc cũng vậy thôi

Nín kéo cũng vậy thôi

Còn lại gì hỡi anh

Chỉ còn những ân tình mong manh

Vội tan trong đêm sao quá nhanh

Giờ trách ai bây giờ

Kết thúc quá bất ngờ

Ngày ấy em vội tin

Ngày ấy em yếu lòng

Và rồi cũng cách xa, lụi tàn như cánh hoa sau mưa

Một mình em về giữa đêm thâu em gói chặt niềm đau.- nó tay cầm mic say sưa hát.

Cũng không phải nó muốn hát bài này, nó cũng không yếu đuối nhưng tình cảm mà..

Có một câu nói nó đã từng nghe nói qua: con người! Điểm yếu lớn nhất chính là vì có tình cảm! Tình cảm khiến chi phối suy nghĩ của họ, khiến họ trở nên mù quáng!- câu nói này giờ nó mới cảm nhận được: đúng là không sai vào đâu được....

!!!!!!!!!!!!

Có những chuyện nếu đã đến thì trốn cũng không được++++

Nhật Bản,

-Con chắc mình đã suy nghĩ kỹ?-Don ngồi cạnh cái bàn thấp kiểu Nhật, tay mân mê cây đàn trong tay mình, không nhìn nó mà hỏi.

-Dạ! Chắc chắn... - ánh mắt nó chột dao động một chút nhưng giọng nói cất lên thì tràn đầy kiên định.

-Ừm... hử!! Như vậy mới xứng làm đồ đệ của ta!! - Don hài lòng mỉm cười một cái rồi cất giọng- Huyền Vương Nữ Tước! Ta muốn chọn con làm người quản lý cho Death! Con có đồng ý vì ta dốc sức vì Death, lập lời thề không bao giờ làm trái luật lệ của Death, theo ki cương của bang chủ Death mà không than oán hay không??- Don nói xong thì đứng dậy, buông cây đàn ra mà đối diện nhìn nó!!!

-Con..... đồng ý với người!! Nguyên dốc toàn bộ sức lực vì Death.....!!! - cúi đầu một cái. Nó buông hết những lời tuyên thệ ra. Sau đó cúi một cái rất sâu.

-Hahahahah.... Tốt! Ta tự hào vì có đồ đệ như con - nghe được câu trả lời của nó thì Don bỗng cất tiếng cười vang. Đủ thấy bây giờ ông ta cảm thấy vui như thế nào...

@@@@@@@@

Từ trong phòng Don bước ra, mặt nó ngay cả một cái cảm xúc cũng không có.

Thấy nó vừa bước ra,

-Tiểu Vy!! Em có đồng ý không? Don có ép không?? - Ngọc lộ vẻ lo lắng cực điểm, hai đầu lông mày của cô sít lại với nhau.

Nghe Ngọc hỏi, nó không trả lời mà chỉ ngẩng đầu lên nhìn coi một cái thật sâu...

Bỗng lúc này, một đám người mặc đồ đen ở đâu bay ra,

-Bái kiến Huyền Cơ, Đan Cơ, Hoàng Cơ, Bạch Cơ!! Ngài Don có lệnh là mời các vị đến phòng phía Đông nghỉ ngơi! Riêng Huyền Cơ sẽ đi đến phòng phía Nam để chuẩn bị một số thủ tục cho lễ nhậm chức! Xin hết! Mong các vị Tước Nữ hài lòng- thông báo mệnh lệnh xong những người áo đen đó đồng loạt vụt người một cái biến mất.

Trong khi Ngọc Hân và Linh còn chưa kịp kiêu gì!!

-Cái gì lễ nhậm chức??? Tiểu Vy, mày..... -Linh tay run run mắt trợn ngược lên mà chỉ vào nó.

- Tiểu Vy! Mấy tên đó nói cái gì vậy? Có phải Don ép mày phải không? - Hân mặt ngơ ra mà hỏi.

-Là tao tự nguyện!! - nó cố ý không nhìn đến biểu hiện của Linh với Hân mà lạnh nhạt phun ra vài chữ xong định cất bước xoay người đi.

Lúc này bỗng bị Ngọc túm tay lại, rồi.

Pằng, một bạt tai Ngọc giáng thẳng vào mặt nó!

Nó bị Ngọc tát cũng không có hành động gì, chỉ đứng yên như không có gì xảy ra..

Khuôn mặt Ngọc lúc này đau đến tận tận tột độ,, giọng của cô run lên

-Lâm Yến Vy! Em có biết em đang làm cái gì không?? Cuộc sống của em chưa có cái gì là bắt đầu tại sao lại kết thúc như thế???

Nhưng nó vẫn không vì hành động của Ngọc mà có thay đổi gì. Vung tay mình ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Ngọc, nó xoay người đi không thèm nhìn lại một cái.

Ngọc lúc này nước mắt đã lan ra đầy mặt, một người lớn tuổi nhất trong đám tụi nó, kiên cường như cô nhưng lúc này lại khóc đến sụt sướt..

-Lâm Yến Vy! Em không nghĩ đến bố mẹ em sẽ thế nào khi em như thế này sao?? - Ngọc nhìn theo bóng lưng của nó mà gào lên...

Nó không đau buồn sao, không phải, nó có thể làm gì đây???

Lúc xoay người đi thì một giọt nước mắt trong suốt sượt dài trên mặt nó.

Nó đã cố gắng kiên cường, là chưa bắt đầu nhưng đã kết thúc, thì sao chứ??

Nó không có cái gì để níu kéo rồi. Giờ nó chỉ có thể trở thành người mạnh nhất, để bảo vệ người thân bên mình...

++++

Ba ngày sau,

Lễ nhậm chức của tân bang chủ Death, người được truyền lại không ai khác chính là đồ đệ bậc nhất của Don, người dẫn đầu Tứ Vương Nữ Tước huyền thoại..

Mà trong ngày này, Don - người được mệnh danh là người quyền lực nhất nhì hắc đạo đã tuyên bố từ nay sẽ khỏi hắc đạo, mọi chuyện của Death sẽ do tân bang chủ đảm nhiệm.

Tin tức vô cùng chấn động và bất ngờ khiến hắc đạo giới đã phải xôn xao một thời gian.

Còn chưa hết, tân bang chủ sau khi lên nhận chức đã tuyên bố phá bỏ Tứ Vương Nữ Tước - huyền thoại một thời của Death.

Nhận được tin này, mọi người đều nói là Huyền Cơ - nay là tân bang chủ là người độc đoán, cô ta phá bỏ Tứ Vương Nữ Tước để mình được hưởng quyền tối cao nhất trong Death, nhưng có ai hiểu bản chất thật sự của nó.....

-Tiểu Vy!! Tao xin mày, ra đây đi mà, mày cho bọn tao đi theo mày đi!! Mày không thể như thế mà!! - Linh nước mắt đầy mặt mà dùng đôi tay sưng đỏ chầy đầy máu của nhỏ mà gõ lên cánh cửa đá kiên cố..

-Tiểu Vy!! Đi ra đây đi mà!!Lúc trước chính chị đã cứu em mà, lúc em tuyệt vọng nhất chính là đã gặp chị!! Tại sao, tại sao giờ chị lại như thế này chứ? - Thư Tâm quý gối trước cánh cửa này đã rất lâu, lâu đến nỗi cô đã quên mất cảm giác của đôi chân luôn rồi.

Khi đó cô đang ở Việt Nam, nhận được thông tin sang Nhật gấp để dự lễ nhậm chức tân bang chủ, thì lúc đó. Bang một tiếng như giáng vào đầu cô,, cô không thể ngờ được Yến Vy sẽ lên làm bang chủ! Một cô gái 16t, chưa có gì gọi là bắt đầu cuộc sống, vậy mà lại lên làm bang chủ Death, - thứ cao quý và cũng là đáng sợ nhất. Nó chính là Tử Thần, cướp đi linh hồn một con người...

Các cô đã cố hết sức trước khi buổi lễ diễn ra, nhưng với quyền uy của Don, một khi ông đã quyết định không cho thì dùng mọi cách cũng không thể gặp được!!

Nhưng các cô còn không ngờ Tiểu Vy sẽ phế bỏ các cô ra khỏi Death, quyết định một mình cam chịu, trả cho các cô cuộc sống tự do của những con người, còn cô ấy lại vui chôn mình nơi đây!!!

Cánh cửa kia từ lúc nó bước vào thì chưa từng mở ra, mặc cho các cô cầu xin, khóc van nó cũng không bước ra gặp một lần...

Tại sao... Lâm Yến Vy...?

++++

Ngày Huyền Cơ lên nhậm chức,

Cũng là ngày Lâm Yến Vy chết....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Paris, tháng 11

Tuyết rơi phủ trắng cả một thành phố hoa lệ!!

Tầng 99 của một tòa cao ốc, một bóng cô gái mỏng manh lại mang chút gì đó cô độc.

6h tối, đèn đường đã nhen nhóm thấp lên, nhưng tầng 99 đó lại vẫn là một màu u tối.

Nó đứng ở ngay cửa sổ, nhìn ra bầu trời âm u phủ đầy tuyết, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp...

5 năm rồi! Kể từ ngày Huyền cơ lên làm người đứng đầu Death, cũng theo đó cái tên Lâm Yến Vy hoàn toàn biến mất. Năm năm này, nó đã tự mình đứng lên, tự mình gánh vác, phớt bỏ đi Tứ Vương Nữ Tước cũng là điều cuối cùng nó có thể làm vì những người đã luôn luôn bên nó....

Nó để lại Thư Tâm, vì cô ấy quá cứng đầu, dám dùng anh trai nó ra để uy hiếp. Nó ghét nhất việc ai uy hiếp mình nhưng đành thỏa hiệp, vì nó không muốn anh trai vì nó mà đau khổ...

Cốc.. cốc..

Bỗng một tràng tiếng gõ cửa vang lên, phá đi sự tĩnh lặng đến đáng sợ này.

- Vào đi!!!

- Lâm Yến Vy! Chị đang làm cái quái quỷ gì vậy? - Thư Tâm còn chưa kịp bước vào thì đã thấy tiếng vang lên rồi!!

- Có chuyện gì? - nó cũng không rảnh mà để ý lời của cô, đi thẳng vào vấn đề chính!

- Chị không thể vòng vo hơn được à??

-.....

- Thôi được rồi!! Bố mẹ chị kêu em nói với chị! Tuần sau chị phải về nước. Chị bỏ sang đây mấy năm rồi.. không thấy mặt mũi trở về. Bố mẹ chị chuyển từ Mỹ về Việt Nam cũng là để được sống cùng với chị. Mà chị lại bỏ sang Pháp. Giờ hai bác đang rất giận.. - chưa gì mà Thư Tâm đã tỏ vẻ con dâu ra rồi.

Nó nghe Thư Tâm Nói thì cũng chột nghĩ. Nó bỏ sang đây cũng quá lâu rồi...

Bố mẹ nó giờ cũng về VN định cư rồi... haizz

- Ừm. Tuần sau chị sẽ sắp xếp công việc để về...

Thư Tâm bỗng ngạc nhiên. Nó bỏ đi lâu vậy, ai nói cũng không về. Vậy mà bây giờ lại đồng ý dễ dàng vậy. Thật đáng ngạc nhiên...

- Ok. Chị nhớ đó nhé!!... Chị có muốn đi ăn gì không???

- Ra ngoài đi!!!! - nó ngán ngẩm mà lắc đầu rồi phát tay...

- Hừ. Đúng là chị thật khó chiều mà..

Rồi sau tiếng cạch. Căn phòng lại trở lại yên lặng...

Nó mệt mỏi lấy tay xoa đầu, rồi tiến lại bàn làm việc. Bật đèn bàn lên, hoàn thành cho xong công việc thôi...

11h đêm, đem mấy sổ sách làm xong nó mới xách túi đi về...

Chậm rãi đi trên đường, ánh đèn neon sắc cam ấm áp, phủ trên đó là những bông tuyết bay bay. Nó yêu nước Pháp, vì sự mỹ lệ của nó... Ở đây còn có loài hoa nó yêu.. Hoa oải hương, màu tím của nó gọi cho người ta một cảm giác đượm buồn, xong lại mang chút gì đó tươi mát... Mà cũng thật là khó tả mà..

Bước vào nhà, phải đi lóp tuyết phủ trên người... Nó thấy mình sắp đông luôn rồi...

Ước mơ của nó chỉ là, một vào ngày nắng đẹp trên Paris, có thể đội một chiếc mũ vành to, cầm một cái máy ảnh. Đến chân tháp Eiffel chụp ảnh, đến quảng trường nhìn chim bồ câu bay... Đến Provence hái oải hương...

Nhưng mà sống trên nước Pháp này 5 năm.. ngay cả cái ước mơ nhỏ như vậy nó cũng chưa từng thực hiện được.....

Nhắc đến Provence là nhắc đến một chuyện tình lãng mạn, nó không như mơ mà mang nhiều trắc trở... chuyện tình này cũng có thể nói là tình yêu oái ảu hương...

Ngày xưa ở một ngôi làng nhỏ yên bình tại vùng Provence, nước Pháp, có hai đứa trẻ vẫn thường hay chơi đùa trên cánh đồng oải hương ở dưới chân đồi. Chúng rất thích đến đây vào mỗi buổi chiều, để được nằm dài trên cánh đồng hoa, thả hồn vào mây gió, để được ngắm trời, mây và những bông hoa tím đung đưa theo làn gió nhẹ. Tại đây, cả hai đã hẹn ước khi nào lớn lên sẽ cưới nhau. Cô bé ngắt một cành hoa oải hương tách đôi và cho vào hai chiếc lọ nhỏ và mỗi người giữ một lọ.

Một ngày kia, chuyện không may đã xảy ra. Một tai nạn đã khiến cậu bé phải nằm bất tỉnh trên giường bệnh. Bố mẹ cậu phải đưa cậu ra nước ngoài chữa trị. Nếu câu chuyện kết ở đó, thì đâu có gì để nói.

Mười lăm năm sau. Cậu bé ngày xưa nay đã trở thành ca sĩ nổi tiếng. Anh trở về làng quê cũ để tìm lại những ký ức về tuổi thơ đã mất sau tai nạn.

Kể từ ngày cậu bé ra đi cô bé vẫn chưa một lần rời khỏi ngôi làng đầy ký ức tuổi thơ. Cô mở một trang trại trồng hoa ngay dưới chân đồi, nơi có cánh đồng hoa oải hương thơm ngát. Hàng ngày, cô vẫn đứng trước cánh đồng hoa oải hương, nhìn những bông hoa tím đung đưa theo chiều gió và hy vọng một ngày nào đó anh sẽ trở về.

Vào một buổi chiều anh đi dạo về phía chân đồi nơi có cánh đồng hoa oải hương tím biếc. Hai người đã gặp lại nhau sau, nhưng thật trớ trêu thay, họ không thể nhận ra nhau.

Họ nói chuyện với nhau, trở thành bạn. Họ kể chuyện cho nhau nghe. Chàng trai kể về chuyện anh trở về là để tìm lại ký ức. Anh đưa cho cô xem chiếc lọ nhỏ bên trong có bông hoa oải hương mà anh đã giữ bấy lâu nay. Cô gái liền nhận ra đó chính là cậu bé ngày xưa, người mà cô đã chờ đợi suốt 15 năm nay.

Hàng ngày cô đưa anh đi đến những nơi mà trước kia hai người từng đến, kể cho anh nghe những kỷ niệm ngày xưa. Sau một thời gian, ký ức xưa đã trở lại. Họ yêu nhau và tin rằng sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng số phận họ lại một lần nữa bị chia cách. Cô gái mắc một căn bệnh hiểm nghèo. Trước lúc ra đi cô gái đưa cho chàng trai cái lọ thủy tinh nhỏ và nói với chàng trai: “Anh hãy giữ lấy chiếc lọ này, nhìn thấy nó như là thấy em, như vậy chúng mình sẽ được ở bên nhau mãi mãi..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Trở về

Chap. Trở về...

-Chúng ta sắp hạ cánh trong khoảng mười lăm phút nữa. Xin quý khách vui lòng thắt dây an toàn và điều chỉnh ghế của mình theo tư thế ngồi thẳng - tiếng thông báo máy bay sắp hạ cánh vang lên làm nó đang trong trạng thái ngẩn ngơ bị giật mình...

Sân bay Tân Sơn Nhất,

Mưa mù, trời trở nên âm u ẩm ướt...

Kéo hành lý bước ra, cả người nó khoác lên một bộ đồ màu đen. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang một cái kính màu đen, tóc thả ra lòa xòa ra trước mặt...

-Tiểu Thư!!! - bỗng lúc này một người đàn ông trung niên chạy đến mặt hớn hờ gọi.

Nghe tiếng gọi nó giật mình nhìn sang. Thấy ông ấy thì gật đầu mỉm cười một cái...

Biệt thự,

Xe chờ nó vừa vào cổng, xong nó chưa kịp bước xuống xe thì đã thấy bóng dáng Thư Tâm hớn hờ chạy ra la lên,

-Bác trai bác gái chị Vy tới nơi rồi ạ!!!!

Sau đó là một người phụ nữ trung niên coa khuôn mặt từ ái bước ra. Thấy nó thì về mặt trở nên cung chiêu:

-Cái con bé hư đốn này! Trốn đi một mạch mất tăm mất tích giờ mới thấy trở về! Chắc là quên luôn hai ông bà già này rồi chứ gì?

-Mẹ nói gì vậy ạ? Không phải con đã về đây sao?- nhìn điệu bộ của mẹ nó, nó không nhịn được mà mỉm cười rồi lắc đầu.

-Nếu không phải Tiểu Tâm nó sang gọi con thì con có chịu về không? Thôi! Không nói nữa! Chúng ta mau vào nhà đi. Bố con đang đợi đó.

Trong nhà,

-Ba! Con đã về rồi ạ!! - vừa bước vào nhà, nó nhìn người đàn ông ngồi trên sofa mà tỏ vẻ mặt trẻ con ra...

-Hừ.. chị đi đến giờ cũng vẫn nhớ đường về đây nhỉ?

-Ba nói gì kỳ vậy ạ? Con vẫn về đây ạ!!

-Hừ... - mặt của Lâm lão ba vẫn trở nên lạnh lùng, thù lúc này mẹ Lâm mới xông vào cứu trợ - thôi! Con bé đi đường cũng mệt rồi. Lên tắm rửa đi! Để mẹ gọi anh hai con về rồi ăn cơm!

Nghe đến anh hai, mặt nó chợt biến sắc: “Anh hai!..... Vẫn ổn chứ ạ?”

Mẹ nó nghe vậy cười âm hiểm: “Lát con gặp anh hai đi rồi biết”

++++

Căn phòng của nó, mặc dù đã không là căn biệt thự trước kia bốn tui nó cùng ở nhưng căn phòng cũng được trang trí như vậy...

Kéo rèm cửa ra.... Cả một thành phố mỹ lệ sau tấm kính dày...

Nó kéo cánh cửa ra, gió lùa vào trong... Thổi bay tóc nó, nhưng liệu muộn phiền có thổi được bay đi như vậy không???

Thời gian không chờ đợi chúng ta. Nhưng nó sẽ thay đổi chúng ta từ một con người ngây thơ, thành một người mà trở nên chín chắn hơn rất nhiều. Nếu hỏi quãng thời gian kia nó có hối hận không? Thì nó không hối hận.

Nhưng quá khứ luôn khiến con người chúng ta có một cái gì đó để nói tiếc..

Nếu bạn giàu, thì bạn sẽ nhớ đến những ngày nghèo khó kia, mặc dù khổ ở nhưng vẫn thoải mái. Nếu bây giờ bạn là một người chín chắn trưởng thành thì bạn sẽ nhớ lại một thời trẻ con ngây thơ,,, Có thể bạn không tin. Nhưng trong lúc vô tình bạn sẽ nhớ lại trước kia, một thời để lại nhiều cái gọi là kỉ niệm..!!

++++++

Ring..ring..

Tiếng chuông điện thoại của nó bỗng vang lên...

-Alo!

-Lâm Yến Vy này chán sống rồi a? Mày về nước mà không nói với tao một tiếng là sao? Tại sao mày có thể như thế? Mày không coi tao là bạn đúng không?- bên đầu dây điện thoại bên kia giọng Linh Linh nức nở vang lên.

-Ok! Về không báo trước là lỗi của tao! Cơ mà mày có gì mau nói. Không tao cúp máy đây! - nó vừa cắn miếng dưa trong tay, vừa nhàn hạ nói.

-Ok! Ok! Mày mới về! Đi quẩy không??

-Hừ! Để tao suy nghĩ... ..

-Mày còn suy nghĩ gì nữa???- bên đầu dây bên kia của điện thoại giọng một ai đó đã hét lên! - LÃO NƯƠNG NÓI CHO MÀY BIẾT. NẾU MÀY MÀ KHÔNG ĐI THÌ TAO SẼ CHO NHÀ MÀY SANG NHẤT CÁI THÀNH PHỐ* NÀY ĐÓ. 30 PHÚT NỮA. BAR LM.!!!- sau đó là một tràng tút tút tút... vang lên.

*nhà sáng nhất thành phố... là bị đốt á!! Hihi *-^

+++

Nhật ký từ 16 tuổi đến 21 tuổi của Tiểu Vy...

-Tôi không nghĩ thời gian lại trôi nhanh như vậy. Thành phố này - nơi như chưa từng là bến đỗ của tôi - một người khách ghé qua...

- Những thứ vốn đã rất quen.. Nhưng thời gian đã làm nó thay đổi!!! Leave me!!

!!!

9h tối bar LM...

”Vi từ khi nó lên làm bang chủ, đã thay đi một số luật lệ. Thí dụ như bar sẽ mở cửa từ 8h30’...”

-Sao giờ nó vẫn chưa tới??-xoay xoay cái ống hút trong tay. Hân Hân nhìn Linh hỏi..

-Nó thử không tới xem!- Linh Linh về mặt sát khí mà nói...

Đúng lúc này...

-Nếu tao không tới thì sao??- nó từ ngoài đi vô đập vai Linh một cái mà cười gian nói..

-Thì sao mày cứ thử đi rồi biết-- Linh Linh đáp lại một câu rồi ngược lên nhìn nó...

-Mày khác nhiều quá rồi???

Nghe câu nói của Linh thì nó chỉ nhún nhát cười, xong chọn món rượu nhẹ yêu thích rồi nói..

-Thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ.. Mà thời gian đã là 5 năm rồi. Không thay đổi sao được!!

-Ủmk. Cũng phải! Mà tiểu Vy.. lần này mày về là định cư à?- Hân ngồi một bên nhìn nó rồi giờ mới lên tiền..

-Định cư? Tao cũng không biết...

-Mày lại đi à.....

-Haha.. Hân Hân, mày làm bộ dạng như là bản tiểu thư bỏ rơi mày ý? Sao? Đại công tử Trần gia không làm cho tiểu Hân Hân của chúng ta hạnh phúc sao??

Vừa nghe đến Trần Hạo Vũ..

-Cái gì? Ai mà thêm tên đó chứ.. mày đừng có tào lao..

Nó nghe vậy thì cười khinh một cái: “Mày đừng tưởng tao không ở trong nước thì tao không biết gì? Tao có hơi bị nhiều papazazzi ở đây đó nhá!”

-Hừ.. kệ mày nghĩ..

-Vậy mày sống bên đó tốt không?-Linh

-Nhìn tao có gì không tốt sao?

-Không- hai cô đồng thanh phản bác..

-Mắt chúng mày có vấn đề...

.....

-Cái đó...??? Mày biết gì chưa?..

-Biết gì??

Linh Linh ngáp ngừng nhìn Hân.. Hân Hân thấy vậy dùng ngôn ngữ môi đáp lại: “Mày nói đi!!”

Nó nhìn điệu bộ của hai cô..: “Có gì thì mau nói..”

Lúc này..

-Cái đó...!! Lúc mày bỏ đi.. Dương Lãnh Phong... hân có đi tìm mày...

Nghe vậy, nó nhếch môi: “Rồi sao?”

-Lần này mày về? Có định tái hợp với hân không? Tao nghĩ hân còn yêu mày??.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

•Cốc.. cốc..

- Vào đi!!- giọng một người con trai vang lên từ trong phòng.

- Anh hai!- nó từ ngoài mở cửa bước vào. Nhìn vào người con trai đang vui đầu vào máy tính với đám sổ sách trên bàn.

Người con trai đó nghe nó gọi thì mới chột ngắc đầu lên, nhìn thấy nó thì nở nụ cười cung chiêu.

-Đi gặp mấy đứa về rồi à??

-Ừm..

-Lâu rồi không gặp em. Anh tưởng em đi luôn rồi chứ??- bỏ cây viết trong tay xuống rồi thoải mái ngả lưng ra sau. Thiên nhìn nó mặt tựa tiểu phi tiểu mà hỏi.

Nghe vậy thì mặt nó trở nên bất đắc dĩ:

-Anh nói vậy là oan uổng em rồi. Mấy năm qua em bận trăm công nghìn việc. Đâu có rảnh được như anh....

-Rảnh sao????

-.....

Nói chuyện một lúc, nó mới chột nghiêm túc nhìn Thiên Ân mà hỏi: Mấy năm qua... anh ổn chứ? - ổn chứ ở đây, chính là về căn bệnh của anh....

Nghe nó hỏi, Thiên không trả lời ngay mà ngẩng đầu lên nhìn nó hỏi ngược lại:

- Em nghĩ sao?

-Nhìn anh bây giờ không có gì không ổn.... - nhìn qua Thiên một lượt nó mới nói- Em.. xin lỗi..

-Hahaha.. em nói gì kì cục vậy? Lỗi là do anh! Em xin lỗi cái gì..?

-----\$\$###

Mười mấy năm trước,

Gia đình nó có tất cả 6 người, bố mẹ nó, anh Thiên Ân, nó và hai cô em gái sinh đôi mới mấy tháng tuổi.

Nó từ bé được cưng chiều sung sướng như công chúa, lại thêm hai cô em sinh đôi siêu đáng yêu kia nữa. Một đứa là Lâm Mi, đứa còn lại là Lâm Nhi.

Anh nó lúc đó đã theo bố bước chân vào thương trường, rồi tự lập ra một công ty con..

Nhưng do kinh nghiệm thương trường quá non nớt, lại tự điều khiển một công ty độc lập.. Anh làm ăn thua lỗ, đắc tội nhiều người. Và cái ngày đáng sợ cũng đã đến...

Hôm đó nó đang đứng đợi ở cổng trường mẫu giáo thì có một chiếc xe hơi đi ngang qua. Bắt nó lên xe, trong xe nó vô cùng sợ hãi, những người đó cả người đen thui, mặt mũi thì bị bịt kín hết. Họ đem nó đến bờ biển, khi họ đem nó ra xe thì nó mới biết ở đây không phải có mình nó. Mà có cả hai cô em gái của mình, lúc này nó như gặp cái phao giữa biển nước vậy. Lập tức khóc òa òa như mưa chạy về phía hai đứa cũng đang khóc đến tội nghiệp, mà thấy nó chạy bọn áo đen cũng không có ý kiến gì. Chỉ thấy chúng lấy điện thoại ra nói gì đó.

Trời lúc đó là hơn 5h chiều, bầu trời ngập nhem tối...

Nhưng điều kinh khủng hơn còn ở phía sau....

Một lúc sau bọn chúng lấy đầu ra mấy cái dây thừng và cái giỏ. Đem nó và hai đứa trói lại..

-Mấy người thả tôi ra... Để bố mẹ tôi biết họ sẽ không tha cho mấy người đâu. Nói cho mấy người biết anh tôi là Lâm Thiên Ân, nếu anh tôi mà biết các ông đối xử với tôi và em tôi như thế này họ sẽ không tha cho các ông đâu.. huhuhu... - nó đem cái giọng điệu trẻ con ra hù dọa..

Còn bên cạnh 2 đứa em nó khóc đến khuôn mặt sưng đỏ nước mắt rơi tùm lum..

Nhưng mà họ không có bất cứ ý kiến nào cả....

- Lạnh quá!! Nó sắp đông cứng rồi... Nước thủy triều đang dâng dần lên. Đã là ngập đến cổ nó rồi. Nhưng nó không thể vùng vẫy... vì cả người bị trôi chặt, cũng không thể bò ra được, vì bị bỏ ở trong giỏ. Còn Tiểu Mi và Nhi thì đã không có bất kỳ phản ứng gì.... Lúc này nó vô cùng sợ hãi. Cảm giác mình lơ lửng nhìn những người thân ngay cạnh mình từ từ... từ từ ra đi trước mắt mình. Mà bất lực, không thể làm được bất cứ điều gì. Vì bây giờ, ngay cả mạng sống của nó cũng không giữ được. Lúc này nó cảm thấy cô đơn, lạc lõng. Bố, mẹ, anh Thiên Thiên! Mọi người ở nơi nào, mau đến cứu con với 2 em đi, chúng con chịu hết nổi rồi.

Mọi người sẽ đến phải không?? Làm ơn đi, chúng con không thể rồi, không thể....

Lúc này, nước đã dâng lên ngập đầu nó rồi, toàn thân nó chìm trong biển nước. Cảm giác lạnh lẽo bua vây khắp người, áp lực của nước chèn lên đến tức ngực, nước biển mặn chát xộc vào mũi và miệng,, Nó không biết làm gì ngoài giãy dụa... nhưng giãy dụa cũng không được gì, chỉ làm cho nước xộc vô càng nhiều thôi..... Cảm giác kinh khủng đó càng ngày càng tăng lên, rồi ngay tại lúc. Ý thức nó đã mờ xa rồi.. thì trong đầu nó chỉ có một ý niệm, nó chết thật rồi.....

Rồi ngay khi nó mở mắt, trước một căn nhà có trần là gỗ màu nâu đỏ, nó có ý nghĩ, không lẽ mình đang ở trong âm phủ như phim hoạt hình,,,

Nhưng khi nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh chỗ nó nhìn nó chăm chú thì.....

- Sau này nó mới biết, là ông ấy đã cứu nó, nó hôn mê ròng rã cả một tháng, và ông ấy chính là Don- sư phụ toàn năng của nó sau này.
- Rồi sau sự kiện đó, bố mẹ nó sa sút, mẹ nó khóc đến chết đi sống lại bao nhiêu lần, và phải mời bác sĩ tâm lý chữa 2 năm mới khỏi. Còn anh nó thì không may mắn như vậy, anh luôn nhận mọi lỗi lầm về mình, anh biết là việc khiến 2 đứa em chết đi và nó gặp nạn chính là do anh..
- Rồi anh được bác sĩ chuẩn đoán bị mắc chứng đa nhân cách, anh luôn đưa mình vào hoàn cảnh của hai đứa em, bắt chước tính cách của hai đứa.....
- Căn bệnh nặng đến mức anh bị cách ly, trong một căn phòng trên tầng cao vút, tối thui.....
- Có một lần nó đến thăm anh, chính là bộ dạng tóc tai mọc dài, đầu tóc bợ phờ, quần áo lấm lem bẩn thỉu đến bốc mùi. Anh ngồi bên tấm kính, đưa ánh mắt xuống thành phố nhộn nhịp kia..... ánh mắt không có tiêu cự, không có điểm để nhìn? Chỉ là vô hồn vô định như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thần Bí

Gặp lại thì sao mà không gặp lại thì sao?Giữa thành phố đông đúc mà lại chật hẹp này, cơ hội gặp lại nhau quá dễ. Chỉ là, khi gặp rồi sẽ sao?

Buổi sáng tại Lâm gia,

Nó bước xuống, vừa đi vừa vuốt tóc một đường đi thẳng ra cửa.

-Vy! Con không ăn sáng à? - mẹ nó thấy vậy thì gọi nó lại.

-Không cần đâu mẹ, sáng nay con có cuộc họp quan trọng, lát con ăn ở ngoài.. Thôi con đi đây!- rồi một đường không thấy tăm hơi đâu nữa...

Mẹ nó trong nhà chỉ dành lắc đầu, con gái con đứa như nó sao mà không giống con gái, cả ngày chạy đi chạy lại kiếm tiền, không lo gì đến bản thân cả.....

Khi em gặp phải một chuyện gì đó, không ai hỏi lý do em làm như vậy, họ chỉ nhìn vào lỗi lầm của em mà trách em.....

Công ty nó, tầng 99,

-Thưa giám đốc! 30' nữa sẽ có một cuộc hẹn với bên công ty Mạc Dương ạ. Chị có thể không cần đi ạ! - Thư ký đứng ở bên cạnh nó thông báo lịch trình, mặc dù đây chỉ là một chi nhánh của công ty nhưng nó đã khiến chúng không chỉ là một chi nhánh, bởi sự sang trọng của nó không phải ở mức bình thường.....

Nghe thư ký báo cáo, nó suy nghĩ một lát:

-Cô cứ đi sắp xếp đi. Mặc dù đó là công ty nhỏ, nhưng lại có sức ảnh hưởng không nhỏ! Nếu hợp tác được với họ, lợi về chúng ta là không hề ít đâu.

-Dạ!!!! - cô thư ký lên tiếng một cái rồi bước ra..

còn nó thì đang nghiên cứu thông tin về công ty Mạc Dương. Hàng ngàn câu hỏi thắc mắc hiện lên trong đầu nó.

Mạc Dương chỉ là một công ty nhỏ, không phải là một tập đoàn, thành lập cách đây 3 năm. Làm việc thì cũng chuyên về một số ngành gây nhiều cạnh tranh. Điều đáng chú ý ở đây là một công ty vô cùng bé, không có sản phẩm đặc biệt gì mới lạ, nhưng lại vô cùng phát triển..... Và một điều bí ẩn là chưa một ai thấy được mặt của người đứng đầu công ty, mọi hoạt động về truyền thông đều do người đại diện ra mặt...

Đọc qua những thông tin đó, nó dám chắc chắn là nếu không có thế lực hùng hậu chống lưng thì công ty đó không thể nào phát triển như vậy được... Nó có vẻ thích thú với công ty này rồi đây.

Tại quầy tiếp tân công ty Mạc Dương, sau khi thông báo với tiếp tân thì nó cùng thư ký đi lên lầu chỗ hẹn, sau đó có một người chạy tới chỗ nó: Chào chị! Thật sự xin lỗi! Tổng giám đốc chúng tôi tối hôm qua vừa bay sang Châu Âu vì có một cuộc đàm phán cực kỳ quan trọng.....

Người đó chưa kịp nói hết câu thì thư ký của nó đã bay vào: Chẳng lẽ cuộc họp với giám đốc chúng tôi là không quan trọng sao?.

-Áy áy, tôi không có ý đó, chỉ là cuộc đàm phán này ảnh hưởng đến sự sống còn của công ty chúng tôi, chị cũng biết công ty chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ....

-Thôi được rồi! - nó không đợi anh chàng giải thích hết mà đưa tay phát lên ra hiệu thư ký không làm khó anh chàng này nữa..

Rồi sau đó nó và thư ký bước vào phòng và bắt đầu cuộc thảo luận cũng như tìm hiểu một số thông tin về Mạc Dương..

Mạc Dương tuy hình thành cũng không lâu nhưng lại vô cùng phát triển, nếu hợp tác cùng chắc chắn sẽ không bị thua lỗ.....

Nó ngồi nghe chăm chú cùng xem qua một số tài liệu..

Nhưng lại chắc chắn không ngờ rằng.....

Đang sau tấm kính tường chừng như là bức tường kiên cố kia, có một người đàn ông mặc âu phục đen được cất may vừa vặn với dáng người thon dài càng tôn lên vẻ điển trai cao quý, Anh ta chống một tay bên thành ghế rồi lướt lướt ngón tay thon dài qua đôi môi mỏng, ánh mắt xanh nước biển lạnh lẽo sâu thăm phồng ra người con gái đang ngồi phía bên ngoài kia..

-Quay về! Là sự lựa chọn của em. Đừng trách tôi....

Đôi mắt xanh, mái tóc màu rượu vang chói rực nhưng lại ẩn mình trong bóng tối..

Một sự thần bí đến ma mị..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132

-Hy vọng có thể hợp tác được với quý công ty- sau một hồi đàm phán thì nó cùng thư ký đứng lên. Chàng trai kia giờ tay ra chào... sau đó đưa cho nó một phong thiếp nhỏ...

Khi nó đi xa ra khỏi Mạc Dương, người đàn ông khuất mặt đầy vẫn đứng trên tòa cao nhất giương đôi mắt xanh dương nhìn theo..

Cạch một tiếng.. cánh cửa phòng mở ra..

-Nhiệm vụ đã hoàn thành!

-Ừm..

-Ngài có cần dặn gì nữa không a???

-Đi đi.

-.....

Rồi lại cách một tiếng. căn phòng chìm lại vào về yên tĩnh vốn có của nó...

Ngày XX tháng XX năm XX

Tầng cao nhất tòa Win, hẹn gặp Lâm tiểu thư lúc 19h.

Ký tên

Tổng giám đốc Mạc Dương.

Nó ngồi trong phòng xoay xoay tấm thiệp đen xám trong tay, miệng cười nhếch lên một cách quyến rũ..

Nó thật muốn coi, vị giám đốc trong truyền thuyết của Mạc Dương là người có lai lịch như thế nào....

Win, ngày hẹn..

Đúng 7h pm,

-Xin chào! Cô có phải là Lâm tiểu thư không?- nhân viên tiếp tân vừa nhìn thấy nó thì bước đến chào..

Nó đưa tấm thiệp cho cô ta, mỉm cười một cái...

Tầng cao nhất tòa Win, theo từng lần thang máy đi lên cao, ánh đèn cam đỏ nhỏ dần lại rồi chìm dần tựa như một ánh sao nhỏ...

Đứng trước cánh cửa phòng có ghi số mạ vàng sang trọng, nó giơ tay lên định gõ cửa thì nó đã chợt mở ra, bước vào trong là một không gian tối om, chỉ có ánh đèn màu trắng mờ nhạt chiếu xuống từ trần nhà....

Đối với sự huyền bí như thế này nó đã quá quen thuộc, không hổ danh là người thần bí, không giống như mấy ông chủ công ty nhỏ, mỗi lần hẹn là mỗi lần trưng bộ mặt tươi cười giả tạo ra..

Nhưng nó lại không thích như thế này, chúng quá thần bí khiến nó không thể nắm bắt được.

Nó cũng không biết người hẹn nó đã đến hay chưa, vì căn phòng lạnh lẽo như chỉ có một mình nó....

Nhưng đã 15p trôi qua, người hẹn vẫn chưa đến.. Nó cảm thấy hơi mệt mỏi, mệt mỏi đến độ muốn ngất đi...

Nó lập tức cảm nhận được sự nguy hiểm đang vây quanh, nhưng khi nó phát hiện ra được rồi thì đã quá muộn...

Nó đã ngất đi, chỉ là một khắc trước khi nó ngất đi thì nó cảm thấy mình đã rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc mà lại hơi xa lạ....

#####

Khó chịu tựa quẫy mở mắt ra, đập vào mắt là một căn phòng hoàn toàn xa lạ,...

Nó hốt hoảng định bật dậy thì phát hiện ra toàn thân mình đang bị trói...

-Khốn kiếp! Thả ra..... -nó dùng sức cùng những gì vốn có để thoát trói nhưng đáng tiếc, có lẽ nó đã gặp phải một người mà tài giỏi hơn nó,....

Ánh mắt nó trở lên lạnh lẽo, nếu nó biết người đằng sau là ai, nó sẽ cho hắn thịt nát xương tan..

Đang lúc nó loay hoay để thoát ra thì..

Bỗng từ đâu một giọng nam lạnh lẽo mà mang vẻ trào phúng vang lên..

-Chắc... chắc.... chắc.... Không ngờ Huyền Vương Nữ Tước, à nhầm, bang chủ Death cũng có ngày hôm nay nhỉ...!!

Nó bực bội ngẩng đầu lên thì một gương mặt quen thuộc hiện vào mắt..

-Dương Lãnh Phong.....- lăm bằm trong miệng ba từ khiến nó căm hận...

-Vẫn còn nhớ tôi sao? Tôi tưởng em đã quên tôi hoàn toàn rồi chứ??- những ngón tay thon dài của hắn lướt trên khuôn mặt trắng mịn của nó..

-Cút ra.. Đồ khốn kiếp! Thả tôi ra.. - nó nghiêng mặt tránh đi đôi tay của hắn..

-Thả em.. Haha.. Là do em tự đến, không phải tôi bắt em đến....

-Giám đốc Mạc Dương.. Là anh??

-Ừm hừm....- hắn nghe nó hỏi thì nhún vai một cái tựa như đó là chuyện đương nhiên..

-Dương Lãnh Phong, tôi cùng anh không thù không oán! Anh bắt tôi làm cái gì...?

-Không thù không oán sao??

-Hừ.. Anh nói xem???

Hắn nhìn thái độ cứng đầu của nó thì lắc đầu chuyển đề tài: 5 năm không về sao lần này em quyết định về?

-Anh theo dõi tôi???

-Tôi không rảnh!

-Sao anh biết???? - nó nhướn mày nghi ngờ..

-Bang chủ của Death, tôi muốn không biết cũng khó, Lâm tiểu thư à???. Haha..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133

-Hừ... Vậy tùy anh!? Nhưng tôi thắc mắc, Dương Tổng ăn no rảnh mỡ mà mời tôi đến đây có việc gì? - vừa nói nó vừa nhấn mạnh chữ mời.

-Ừm hừm, đã lâu không gặp nên tôi mời cô đến đây ôn lại chuyện cũ... không được sao? - hắn nhếch một bên môi mỏng mà nhìn nó tựa tiểu phi tiểu nói.

-Ôn lại chuyện cũ, TMD, Dương Lãnh Phong nhà anh ăn no rảnh rồi thì cút đi chỗ khác, Đừng có mà tìm tôi kiếm chuyện, nếu không đừng trách tôi không nương tay! - nó hai mắt tựa tóe lửa mà rít lên từ kẽ răng, nhấn nhay này giờ mà tên này vẫn không biết sống chết là gì?

-Hahahaaa... vậy tôi đợi xem Môn chủ của Death có sức mạnh như thế nào? - nói đoạn hắn bước đến chỗ nó không nói hai lời đưa tay bế nó lên..

-Áaaaaa... Dương Lãnh Phong! Tên khốn kiếp này, anh nghĩ tôi là người dễ bị khi dễ như vậy sao? Có giỏi anh thả tôi ra, bà đây quyết đấu với anh! - hắn dựa vào cái gì chứ, lúc nói yêu thì lôi kéo cả báo chí tới mà công bố, lúc không yêu thì nó thiếu điều quý xuống cầu xin cũng chỉ đòi lại ánh mắt hờ hững. Bây giờ thì chỉ là muốn Ôn lại chuyện cũ mà không nói nhiều lời đem nó đến đây...

Nghe giọng nó thì hắn cười cười: Em mãi không học được cách dịu dàng!

-Dịu dàng em gái anh ý!

~~~~~

Nó nghĩ hắn sẽ đem nó vứt vào một xô nào đấy, nhưng..

-Đẹp không?

Hắn đưa nó lên căn phòng cao nhất của tòa nhà cao nhất thành phố. Tại vì quá cao nên không khí ở đây hơi loãng, hoặc có thể do bị hắn ôm trong lòng nên nó cảm thấy khó thở..

Đáp lại câu hỏi của hắn nó im lặng, không quan tâm

Hắn thấy vậy cũng không tức giận... Chỉ đem khuôn mặt đẹp trai vùi vào trong tóc nó..

-Anh rảnh không?

-Hừm..?

-Nếu anh rảnh thì tự ngồi ở đây đi, tôi cũng không rảnh bởi anh đâu?

Ngồi đây một mình sao? Hắn lòng cười lạnh một tiếng, những năm qua có ngày nào hắn không ngồi ở đây một mình đâu?

-Mấy năm qua em ở Pháp có tốt không? - hắn nhàn nhạt hỏi, có vẻ không quan tâm lắm, giả là hắn đã biết có thể để hỏi cho vui thôi!

-Hình như không có liên quan gì đến anh thì phải, Dương Tông....

Hắn.... không nói gì, chỉ gục mặt vào hõm vai nó, rất lâu không động đậy. Tựa như đã ngủ..

Nó thấy vậy thì Dương Lãnh Phong! Anh ngủ rồi đấy à?

..... vẫn không có tiếng trả lời, nó xoay người giấy dựa định thoát ra, nhưng đáng tiếc hắn lại ôm quá chặt, như tuyên bố quyền chiếm hữu của hắn.

Lúc sau nó cũng mệt mỏi, buông tha giấy dựa mà thiếp vào lòng hắn ngủ.

Chỉ khi nghe thấy tiếng thở đều đều của nó, thì đôi mắt xanh dương đó mới mở ra...

#####

Sáng sớm,

Ừm,.... nó nằm trên giường uể oải thức dậy, do nắng chiếu vào hết sức khó chịu. Mở mắt ra là căn phòng quen thuộc của nó, vận động lại não 2s thì nó bật dậy chạy xuống lầu, thấy mẹ nó đang làm điểm tâm sáng...

Mẹ? Sao con lại đang ở nhà vậy?

Mẹ nó liếc một cái Có đưa con gái nào như con không? Cả ngày đi đi lại lại ở bên ngoài, đến nỗi ngủ luôn ở ngoài. Là đêm qua trợ lý của con đưa về đây. Thật là... vừa nói xong bà còn chẹp chẹp miệng.

Trợ lý sao..? Nhưng nó nhớ rõ ràng là tối qua nó ở cùng hắn mà.. chả lẽ lại là mơ.

Thôi đừng có ngờ ngẩn ở đây nữa, lên rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng!

Dạ mẹ.. nó càng nghĩ càng đau đầu, bực bội mà vô đầu bứt tóc đi lên..

\$\$\$\$\$\$\$

Trong công ty nó,

Reng..reng..reng

Chuông điện thoại nó vang lên..

ALO,....

Mày rảnh không con kia, từ hôm về đến nay chưa có được hôm tụ họp đảng hoàng đế quây, hôm nay mày phải đi đó Tiểng Thảo Linh ở bên kia điện thoại hết lên với nó..

Xoa xoa cái đầu Rồi rồi, địa điểm, thời gian để tao sắp xếp!

Vậy còn được chứ, haha, quán XX lúc Xh nha

Ok...

Một quán cafe nhẹ nhàng bên bờ sông, cạnh một chiếc cửa sổ để ngắm nhìn ánh đèn tấp nập của thành phố phía bên kia dòng sông.

Bốn cô gái nhan sắc thì khỏi phải nói, đẹp đến giống như trong truyện, có thể bạn không tin nổi nhưng tôi lại nghĩ, những người đẹp chắc họ có duyên để chơi với nhau cũng nên..

Còn nó, một bộ đồng phục màu đen ôm sát người, nhìn đồng hồ thấy đến giờ hẹn, mới đóng lại tập tài liệu vừa xem lại, xách túi bước ra....

-Mày lại đến trễ rồi Tiểu Vy - người thấy nó đầu tiên là Ngọc..

Nhếch môi cười một cái chuyên nghiệp Vậy Ngọc tỷ! Chị định phạt em như nào đây

Nó vừa dứt câu Woww, mọi người ồ lên tiếng.

Mày khác nhiều thật đấy Tiểu Vy Hân Hân ở một bên cảm thán..

5 năm đủ để thay đổi một người, nhưng nhỏ không nghĩ Tiểu Vy có thể thay đổi nhiều như vậy, lần trước gặp có thể nó đã che dấu không nói nhiều lắm. Nhưng hôm nay nhìn bộ dạng này của nó, chính là bộ dạng thật của nó thường ngày, thì khác hoàn toàn.

5 năm nó sang Pháp, cắt đứt liên lạc với mọi người, ai cũng không gặp nói được gì. Chỉ có một mình Thư Tâm là mặt dày bám theo được sang đây...

Em đã bảo là chị Vy giờ già lắm rồi Thư Tâm im lặng này giờ thì chột bĩu môi lên tiếng.

Hahaha.... tiếng cười vui vẻ sau bao lâu bây giờ lại vang lên. Mặc kệ trước kia xảy ra chuyện gì.... bọn nó ngồi kể những chuyện vui buồn gặp được của 5 năm qua..

Cơ mà đúng lúc này Linh lại lên tiếng Tiểu Vy, mày không biết lúc mày đi rồi ấy! Phong, hần có đến tìm tao

Một câu nói của Linh làm không khí chợt trùng xuống. Ngọc nhéo Linh Đang tự nhiên nói cái này làm gì..

-Ách...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Âm muội

Nó đang nói chuyện vui vẻ, nghe Linh nói nó chỉ chợt ngừng lại 1" rồi "Rồi sao?" Linh cứ nghĩ nhắc đến tên hần nó sẽ lúng túng, nhưng không ngờ nó lại tự nhiên hỏi lại như vậy "Hần hỏi tao, mày ở đâu? Nhưng tao không nói..."

Ùm hừm, hỏi nó ở đâu? Nực cười... Khi nó gặp hần thì lạnh lùng bước đi, đến khi tất cả đã quá muộn rồi thì lại giả mù sa mưa...

Linh đang định nói tiếp "Tao....."

"Được rồi tao biết rồi, lâu rồi mới tụ tập như vậy mà... Bỏ qua chuyện cũ đi. Tao không còn quan tâm nữa rồi." Nó mệt mỏi mà ngắt lời Linh nói một tràng, với thái độ tựa như không quan tâm thật sự.

Cơ mà...

Không quan tâm thật sao?

Cũng lúc này, ở một nơi khác trong thành phố.....

Trong căn phòng làm việc còn sáng trên tầng cao nhất, chuông điện thoại của hần chợt reo lên, nhấp nháy trên màn hình cái tên Dương Lãnh Mặc, ông nội của hần "Alô, ông gọi cháu có gì không ạ?", "Được rồi cháu biết rồi... Được, cháu sẽ về!" khẽ nhủ chặt đôi mày, bỏ điện thoại xuống, từ khi hần bỏ nó để nó đi ra nước ngoài, cũng như một đôn cảnh cáo của hần ngầm nói với ông. cũng từ đó, đối với chuyện của hần ông hần cũng không can thiệp vào nhiều lắm. Vậy mà lần này ông lại bảo hần chờ ông đến Lâm gia tham gia tiệc, ông lại có ý cho hần với nó sao? Cơ mà lần này, là cơ hội tốt cho hần mà đúng không.

Lâm gia, tiệc tối

"ôi Dương Lão Gia, lần này bác đích thân đến đúng là cháu mừng không hết mà" bố của nó vừa thấy Dương Lãnh Mặc và hần bước vào thì mặt mày hớn hờ bước ra. Sau đó cả mẹ nó cũng bước đến chỗ hần "Ồi, cả Tiểu Phong đây mà, nhìn lớn nhanh vậy không biết. Đúng là càng lớn càng đẹp trai ra... hahaha"

Hần nghe vậy chỉ cười mỉm một cái "Cảm ơn hai bác ạ!"..... Mẹ nó nhìn hần cười hài lòng một cái rồi quay sang ông hần "Lần này cháu mở tiệc rượu là để mừng đứa con gái thứ hai vừa về a! Con gái con đứa không lo yêu đương lấy chồng gì mà cả ngày lo đi ra ngoài kiếm tiền với bố nó với anh nó đấy... Haizz, đi biệt biệt 5 năm mới biết đường quay về"

"Haha, còn quay về là tốt rồi, chứ như tôi với thằng Phong, hai ông cháu ở chung một thành phố mà sô lần gặp nhau còn đếm trên đầu ngón tay" ôn g hần nói xong liếc nhìn sang hần..

"Nhưng Tiểu Phong nhà bác xuất sắc như vậy! " mẹ nó cảm thán một câu rồi quay sang hỏi hấn "Tiểu Phong! Cháu chắc có bạn gái rồi chứ nhỉ? Ai có duyên được làm cháu dâu Dương Lão ngài đấng là có phước mà" mẹ nó lắc đầu nói, chuyện 5 năm trước của nó và hấn, bố mẹ nó đều biết, mới đầu còn mừng thầm là sắp được uống rượu mừng, vậy mà sau lại xảy ra chuyện...

Còn chuyện hôn ước giữa hấn và nó thì không đề cập tới nữa. Aizz chuyện tình cảm rất khó để nói....

"Haizz, thôi đừng nói nữa, bác Dương, Tiểu Phong hai người vào trong đi" bố nó lên tiếng để xóa đi không khí lúng hiện tại.

"Ừm.."

Bước vào trong, hấn không cần tốn nhiều thời gian để tìm ra nó, vì nó quá nổi bật. Chiếc váy ren dài bó eo một màu đen, vừa mang sự ngông cuồng lại quyến rũ. Nó ngồi bên cây piano màu trắng, như ác ma của thiên đường vậy. Đẹp không tả được, bản sonata Ánh trăng vang lên...

hấn như hòa cả vào nó và những phím đàn do nó đánh ra... May mà có người đến chúc rượu hấn thì hấn mới giật mình bình tĩnh lại. Khi nó đánh đàn xong thì bố mẹ nó kêu nó lại chỗ ông Dương và hấn đang đứng, nhìn thấy hấn, nụ cười trên môi nó chợt khựng lại. Mất một lúc sau mới lấy lại được.

"cháu chào ông Dương ạ!", "Tiểu Vy đứng không, đứng là càng ngày càng xinh ra mà?"

-Ông làm cháu ngại quá ạ! Ai chả biết cháu Dương Lão Tông ngài xuất sắc nhất thành phố này..

Ông Dương nghe nó nói vậy chỉ chợt mỉm cười.. "Cháu khen nó xuất sắc thế nào, chứ ta thấy nó chả có cô nào thêm theo. Thật là ta già rồi muốn có cháu bé, mà ta thấy cháu xinh gái dễ thương thế này, hai nhà chúng ta lại có hôn ước của hai đứa.."

Nghe đến đó, nó ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái đầy thâm thúy rồi mới nói "Người như anh Phong đây chỉ lo không biết nên chọn ai giữa một biển mỹ nữ thôi ông, chắc là anh ấy giấu ông thôi. Đứng không anh Phong?"

Nhìn nó miệng lưỡi sắc xảo hấn bỗng nổi lên hứng trời đùa..

- Sao em biết vậy, cơ mà lần này em đoán sai rồi. Vì ông tôi nói hoàn toàn đúng. Và lại nếu em thấy tôi xuất sắc như vậy thì tôi cũng có thể xem lại.. haha" - nói xong hấn còn dùng ánh mắt đắc ý liếc lại nhìn nó...

Nó thiếu điều trừng rút con mắt ra nhìn hấn..

Khác xa vớ tâm trạng nặng nề của nó thì những người còn lại ai cũng vì câu nói của hấn mà mở cờ trong bụng.

"À, nhạc lên rồi kìa, hai đứa đi ra nhảy một bài cho lão già này coi đi" có thể chưa ai thấy một Dương Lãnh Mặc hài hòa như hôm nay, hoặc có thể là do đứa cháu trai duy nhất đột nhiên nghe lời cũng nên..

Chỉ biết là sau câu đó thì nó phải theo ra sân khấu với hấn..

Kéo lấy tay nó, còn tay kia đặt trên vòng eo nhỏ nhắn, hấn nhàn nhạt nói mang theo hương vị nam tính phả vào mặt nó "Cô có thể từ chối mà, đứng không?"

Nghe đến đó..

Nó khó chịu định tránh ra xa hấn nhưng mà sức lực nam nữ khác biệt nên nó tránh không được, đành nhịu mảy nói "Anh Phong đây còn chưa muốn từ chối thì tôi từ chối cái gì?"

"Đúng là miệng lưỡi càng ngày càng sắc bén"

Nghe vậy nó hừ một cái "Cũng là nhờ Dương thiếu anh cả thôi....."

Sau câu đó âm nhạc đến đoạn cao trào, tay hấn linh hoạt xoay cùng nó vài vòng thật uyển chuyển khiến ai ở đây cũng mở mắt trầm trồ khen. Cơ mà sau màn đó thì đến khi âm nhạc kết thúc, nó vừa có cơ hội thoát liền đẩy mạnh hấn ra rồi xoay gót đi. Để lại hấn đứng sau với khuôn mặt trầm lạnh xuống..

"Em đúng là càng ngày càng khó thuần phục.." lẩm bẩm xong hấn cũng bước đi..

Nó sau khi thoát khỏi hấn ra thì chạy về phía nhà vệ sinh, đem nước vỗ vỗ lên mặt rồi nhìn người con gái xinh đẹp sắc xảo trước gương, đôi mắt chợt ánh lên tia sắc bén cùng một nụ cười quyến rũ bên môi, nhưng chỉ 1s sau đó thì mọi thứ lại biến mất.. Tựa như tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác vậy..

.....

Sau bữa tiệc đó, tần suất xuất hiện của hấn tại Dương Gia càng ngày càng nhiều hơn, đến nỗi Thư Tâm phải lên tiếng mỉa mai "Giờ em mới biết anh Phong cũng có bộ mặt chân chó như vậy, tán con gái nhà người ta không được liền đi đánh tới người nhà! Không biết xấu hổ!"

Hấn nghe vậy cũng không có biểu tình gì quá khích mà chỉ nhàn nhạt nói "Cũng không biết con gái nhà ai không biết xấu hổ, cả ngày đu bám lấy Lâm Thiên Ân, rồi dụ dỗ cả người nhà người ta nữa nhỉ, Trần tiểu thư?"

Hắn vừa nói xong thì Thư Tâm đã nổi máu lên đầu "Anh... anh được lắm." Giờ nắm đấm về phía hắn ứ ứ mãi không được, sau đó cô rầm một cái đóng cửa chạy đi....

Nhìn theo ngườu mà hắn xem như em gái kia thì chỉ biết lắc đầu cười thua..

.....

Trước cửa công ty nó,

Tối trưa nó tính kêu thư ký mua com đến phòng cho nó, nhưng mẹ nó lại điện, nói là kêu người tới chờ nó về ăn com. Nếu nó không về thì nhất thiết bà sẽ tới công ty nó. Làm cô con gái có hiếu nào đó không thể không nghe lời mẹ trở về..

Vừa bước ra khỏi cửa thì nghe thấy cô tiếp tân nói có chiếc BMW màu bạc ở bên ngoài đợi nó cả nửa tiếng rồi..

Nó chỉ nhàn nhạt gật đầu rồi bước ra.. mở cửa xe định bước vô thì thấy khuôn mặt ngàn năm không đổi của hắn làm nó dừng ngay ý định lên xe "Sao lại là anh?"

Biết là nó thì hắn chỉ nhếch đôi môi lên "Tại sao không thể là tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

"Chi là không thích thôi..., lần này tôi thật sự khâm phục anh đấy Dương Lãnh Phong. Đeo bám không riết cũng không phải là phong cách của anh. Không biết điều gì đã khiến Dương thiếu anh có hứng thú với tôi vậy?"

"Nếu anh nói anh muốn nói lại tình xưa với em thì sao?"

"Vậy thì chỉ có thể xin lỗi Dương thiếu rồi. Bản tiểu nữ tự thấy bản thân không hợp với ngài, giờ thì làm phiền ngài phải làm tài xế một đoạn rồi." – kết thúc câu nói, nó nhắm mắt tỏ vẻ mệt mỏi muốn ngủ, nhưng thực chất là không muốn nói tiếp đề tài này với hắn. Có những người chính là khó hiểu như vậy, như kiểu mất đi rồi mới biết trân trọng. Nhưng họ không biết có những thứ có thể cứu vớt được, có những thứ mất đi rồi chính là mất đi luôn sao.

_____+++++

Nhìn đồng tài liệu chất đầy trên bàn nó mệt mỏi xoa đầu, công việc bên này bây giờ gặp một số vấn đề khó giải quyết. Nó chính là năm năm làm việc bên Pháp, tiếp xúc và chạm với không ít người nhưng khi về Việt Nam thì chính là có chút khó khăn. Đơn giản chính là phong cách làm việc của mỗi nơi không giống nhau. Nếu ở nước ngoài, bạn thông minh bạn có những sáng kiến mới, bạn sẽ có thể chiến thắng. Nhưng ở trong nước tài giỏi chỉ là vấn đề phụ, quan trọng là thủ đoạn, đúng ý nghĩa của cụm từ, thương trường chính là chiến trường.

Thư ký của nó ở ngoài mang một ly cà phê vào cho nó "Dương Tổng của bên công ty Mạc Dương hôm nay có mở một sự kiện đấu giá từ thiện, có gửi lời mời đến cho chúng ta. Lâm tổng, không biết tối nay chị có thể tham gia được không?"

Nó rất mệt mỏi, nhấp một ngụm cà phê, định từ chối, nhưng nghĩ lại tình hình bây giờ của công ty thì vẫn nên đi giao thiệp nhiều hơn.

"Máy giờ?"

"Dạ là 7h tối ạ."

"Được rồi, tối khoảng 6h30 kêu chị nhé!" – nói xong nó lại vui mình vô đồng tài liệu.

Thư ký dạ một tiếng rồi cất bước ra ngoài.

Buổi tối, tại hội trường buổi đấu giá, người người đến rất đông. Vì ông chủ của buổi từ thiện này là Dương Lãnh Phong cơ mà.

Nó bước xuống, gặp được một số người quen từ anh và bố nó. Còn lại thì không biết ai cả.

Hội trường bên trong lung linh ánh đèn, nó thì vô cùng không thích nhưng chính là đành miễn cưỡng tìm một góc khuất mà ngồi xuống.

Nhìn từng món đồ vô cùng tầm thường nhưng lại được đưa ra với cái giá rất cao, quả thật thì giá trị của nó thì không đến mức đó nhưng vì ông chủ của nó là con người vô cùng xuất sắc nên giá trị của nó cũng được nâng lên theo. Cuộc sống này đôi khi nực cười như vậy...

Nếu đó chỉ là chiếc khăn dùng rồi của một người nổi tiếng thì giá trị của nó cũng hơn một chiếc áo đẹp của một người bình thường. Ngáp ngủ một cái, nhìn mấy món đồ đó được mấy ông chủ dư tiền tranh nhau, nó cảm thấy thật nhàm chán. Đang định đưa ra kết luận là mấy món đồ trong mấy buổi từ thiện như thế này chả có món nào khiến nó vừa mắt thì lúc này món đồ cuối cùng của buổi từ thiện được đưa ra. Người ta nói những thứ bí ẩn hoàn mỹ thường xuất hiện cuối cùng quả không sai.

Đó là một sợi dây chuyền màu xanh.

“Blue Tears” – tên của nó không đến mức quá đổi mỹ lệ, nhưng nó thì hoàn mỹ đến độ khiến người ta không thể rời mắt.

Ừ, giống như những giọt nước mắt màu xanh vậy. Sâu thẳm, thanh tao như biển cả.

Người MC đứng trên bục đang cố gắng miêu tả nó xinh đẹp như thế nào, nguồn gốc lưng lẩy ra sao. Nó thì chả nghe vào đâu được, không cần biết nó có nguồn gốc như thế nào, chỉ dựa vào chính nó bây giờ cũng đã khiến người ta mê đắm.

Những vị phu nhân ngồi cạnh nó nhìn không được cất lên tiếng xuyết xoa, nhất nhất đòi chồng mình mua về cho bằng được.

Nhìn mức giá ngày càng nâng lên không ngừng, cuối cùng thì có một vị tổng giám đốc của một tập đoàn danh tiếng nào đó chốt với giá 32M\$

- 32M\$ lần thứ nhất

- 32M\$ lần thứ hai

- 32M\$ \$ lần thứ ba

- Vậy,.....

“50M” – ngay khi người MC đang định chốt với giá 32M\$ thì một giọng nam trầm ấm mà trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Nó cũng đang nghĩ sợi dây chuyền này sẽ về tay vị tổng giám đốc kia thì cũng hơi ngạc nhiên khi ai mà lại trả giá cao quá vậy.

Ừ, không ai khác chính là vị chủ trì của buổi lễ hôm nay, Dương Lãnh Phong.

Vị tổng giám đốc kia khi quay lại thì thấy người nâng giá cao lên là hắn thì lập tức đứng dậy “Dương Tổng, anh đùa gì vậy, ai lại không biết buổi lễ hôm nay do anh mở cơ chứ, haha”

Hắn lại không thay đổi sắc mặt “Có ai quy định người mở ra thì không được tham gia đấu giá”

“Ách, cái đó....” lời của hắn khiến cho vị tổng giám đốc kia cứng họng. Và lại ai chả biết cháu của Dương Lãnh Mặc lợi hại như thế nào.

Sau đó thì người cuối cùng giành được chiếc dây chuyền đương nhiên là hắn.

Tình thế như vậy khiến cho nhiều người cảm thấy mình bị mắc lừa. Được mời đến đây tham dự thế nhưng món đồ quý nhất thì lại trở về tay ông chủ. Nhưng sau đó có một sự kiện khiến cho mọi người còn sốc hơn.

Chính là hắn bước lên trên bục cầm mic “Ngày hôm nay khi tôi có được sợi dây chuyền này, tôi chỉ muốn tặng nó cho một người và cô ấy cũng đang ở đây. Hi vọng em sẽ nhận và thích món quà này của tôi. Lâm Yến Vi!” cùng lúc đó ánh đèn sân khấu chiếu lên người nó.

Ngay khi nó chưa kịp hiểu gì thì “Ồ” cả hội trường ồ lên một tiếng.

Rồi tiếp theo chính là màn Bạch Mã Hoàng Tử cầm theo món quà quý giá đến để tặng nó cho vị công chúa xinh đẹp.

+++

Ngồi trên xe, nó mở hết tất cả cửa ra, như muốn biến cái Ferrari của nó thành cái xích lô nhưng cũng không thể giải tỏa hết sự bức tức ẩn sâu trong người nó.

“Dương Lãnh Phong, anh dựa vào cái gì chứ?”

+++++

Hắn đang ngồi xem xét mấy tập tài liệu xếp đầy trên bàn, ánh mắt vô cùng tập trung thì tiếng chuông điện thoại reo lên, đập vào mắt là một dãy số vô cùng lạ lẫm. Kì thật ngoài người thật sự thân quen, còn không ai biết số điện thoại riêng của hắn cả. Nên nhìn thấy số điện thoại hắn cũng hơi bất ngờ.

Nhấn nút nghe nhưng hắn lại không nói gì cả, hắn muốn biết đối phương muốn nói cái gì với hắn.

Vài giây sau, như đã xác định là hắn nghe máy rồi thì bên kia mới truyền đến một giọng nữ thân quen “Chúng ta có thể gặp nhau không?”

Khi nghe được giọng của nó thì bên môi hắn thấp thoáng ý cười “Hãy cho tôi một lý do thuyết phục để tôi gặp em”

Đầu bên kia truyền đến tiếng hít thở nhiều lần, vì nó đang cố gắng điều chỉnh hô hấp để xua tan đi bức tức tích tụ trong người “Coi như tôi cầu xin anh gặp tôi một lần, được chứ!”

“Không có thành ý chút nào cả”

Nhẫn lại không phải là đức tính của nó nên ngay khi nó định cúp máy thì hần mới nhẹ nhàng nói “Nhưng nề tình em mà tôi có thể miễn cưỡng gặp em một lần”

+++++

Tại một quán ăn nhẹ nhàng ven bờ sông, gió lạnh ban đêm ủa vào. Nó nhin không được rùng mình một cái. Một lát sau cái người mà nó đợi này giờ cũng đến.

“Em đợi lâu chưa?” – một câu cũng đủ khách sáo.

“Cũng mới tới, cảm ơn anh đã nể mặt tôi mà miễn cưỡng tới đây.” Nhìn ra xa xa, mặt nước dập dềnh phản lại bóng điện càng thêm sinh động, nhưng sinh động thì lại mang một cảm giác mong manh, giống như mối quan hệ giữa hần và nó vậy, từ trước đến giờ chưa bao giờ mang sự chắc chắn cả.

“Giữa chúng ta còn phải nói những câu khách sáo vậy sao?”

“Giữa chúng ta thân thiết lắm sao?” nghe hần nói nó nhin không được phản đối, vừa là nói cho hần cũng như nói cho chính bản thân mình nghe vậy.

“Ủm hừm” hần thì không vì thái độ tránh né của nó mà làm giảm đi tâm tình.

Nó vẫn chìm đắm trong thế giới riêng của chính mình, cho tới khi phục vụ mang đồ ăn lên, hai người nhẹ nhàng ăn, không nói không hỏi.

Mãi một lúc sau hần mới lên tiếng phá vỡ đi bầu không khí trầm mặc này “Thật sự mấy năm qua em sống bên Pháp tốt chứ?”, câu hỏi này của hần là xuất phát từ thật tâm, hần thật sự muốn biết nó sống có tốt không. Nếu hần điều tra, có thể, nhưng hần muốn nghe lời từ chính miệng nó nói ra.

“Tạm được”, cũng không đến nỗi quá tệ.

Và lại sông ở Paris là ước mơ từ nhỏ của nó, cho dù tâm trạng có nặng nề tới đâu nó cũng có thể nhẹ nhõm hơn.

Nghe được câu trả lời của nó, hần rơi vào trầm mặc mấy giây “Xin lỗi”

“Hả?” – nó không tin vào tai mình.

Hần có vẻ hơi ngại nên tự động bỏ qua sự ngỡ vực của nó mà vui đầu vào ăn. Cũng phải, cuộc đời Dương Lãnh Phong hần rất ít xin lỗi một ai đó. Lần này xin lỗi nó, hần không biết hần thật sự có lỗi với nó về vấn đề gì, hoặc về tất cả.

“Hahaha” nó bỗng nhiên phì cười một cái “Con người nên biết nhìn về phía trước, chúng ta ai ai cũng có lỗi. Có thể mọi chuyện qua đi giúp chúng ta trưởng thành hơn. Ủm, hôm nay gọi anh ra đây chính là muốn nói về vấn đề này.”

Bỗng nhiên nghe nó nói đến nhìn về phía trước hần ngẩng đầu lên “Mặc kệ em nói thế nào, tôi chỉ muốn nói tôi sẽ không để em đi lần nữa đâu.”

Con người chúng ta thường chỉ biết trân trọng một thứ gì đó trong hai trường hợp, một là khi chưa có được, hai là mất đi rồi.

Khi chưa có được chúng ta hoài mong về nó, khi mất đi rồi chúng ta cũng lại vẫn hoài mong về nó.

“Anh chắc chắn đã tra về thân thế của tôi rồi đúng không. Những gì anh điều tra là hoàn toàn đúng đấy, Nhị tiểu thư của Lâm gia, hai năm trước là Huyền Vương Tước Nữ của Death, hiện tại là môn chủ của Death” khều khều miếng đá nhỏ trôi lênh bênh trên bề mặt ly nước, nó nhẹ nhàng nói. Như đang nói về một người không liên quan đến mình.

“Mà môn chủ của Death, không được yêu, không được cưới chồng sinh con, trong người bây giờ đang chảy dòng máu của Tử thần, anh hiểu chứ?”

Từng lời nó nhẹ nhàng nói ra khiến động tác của hần đình chỉ lại. Trong tài liệu điều tra của hần cũng có điều này, lúc hần đọc được thì dường như không tin vào mắt mình. Hần luôn luôn giả vờ như mình chưa từng biết, chỉ muốn một lần nữa cùng nó, lần này hần nhất định sẽ không buông tay, nhưng...

Đang lúc hần định lên tiếng nó lại nói tiếp “Đừng xin lỗi, cũng đừng áy náy gì cả. Con đường đó do chính tôi lựa chọn, không phải anh ép tôi phải chọn. Nên bây giờ, chúng ta ai cũng có cuộc sống riêng của chính mình rồi. Tôi thích sự rõ ràng, rành mạch, ghét sự mập mờ. Vì thế nên hi vọng qua hôm nay chúng ta có thể chân chính nói chuyện với nhau như những người bình thường.”

Nãy giờ hần vẫn trầm mặc, nhường quyền nói cho nó. Nhìn ra dòng sông mĩ lệ kia, bây giờ hần mới mở miệng “Bên tôi đêm nay thôi, được không?”

Gió đêm chính là mang theo hương lạnh nhất, hơi thở của biển. Nhìn xa xăm chính là một mảng tối tăm xa vời, nó thích biển nhưng lại cũng ghét biển. Ước mơ mong manh trong nó là, nếu một ngày nào đó nó chết đi có thể được hòa mình vào biển, như muốn lấy đó là một lời xin lỗi nó gửi đến hai đứa em của nó.

Một buổi tối lãng mạn nhất chính là bạn được ngồi cạnh người đó, cùng nhau ngắm sao trên trời, cùng nhau nói những lời sến sẩm.

Nhưng đối với nó thì, nhìn lên những vì sao kia, thậm chí nói với chúng nó “Sắp chấm dứt thật rồi”

Chúng ta ngồi bên nhau, mỗi người một tâm trạng một cảm xúc. Có thể là còn yêu, nhưng đâu phải mọi thứ trên thế giới này nếu chúng ta yêu thích thì sẽ có được.

Hắn nhớ trước đây nó và hắn cũng ngồi trên biển như thế này, cùng nói chuyện, cùng nhau ngắm bình minh trên biển. Bây giờ cũng ngồi cạnh nhau, nhưng có vẻ mọi thứ đã khác.

+++++

Trong căn phòng vốn là trầm tĩnh của lão gia nhà họ Mặc, nhưng lúc này lại nổi lên sóng gió

“Mấy anh nói cho tôi biết cái này là cái gì?”, vang đầy chính là giọng nói của Dương lão gia.

Mấy ngày trước ông nhận được thông tin chính là thằng cháu duy nhất của ông cuối cùng cũng thông suốt, làm nhiều cách để theo đuổi con gái nhà họ Lâm. Thế nhưng nhìn tờ báo trên tay, ông không thể nào nguôi giận.

Hắn chính là mở cuộc họp báo thông báo các sản phẩm sắp ra của công ty, đồng thời làm rõ mối quan hệ của hắn và Nhị tiểu thư của Lâm Gia.

Trong đó hắn nói mối quan hệ thân thiết của hai nhà và vì thế nên hắn và nó cũng cảm thấy thân thiết với nhau như anh em. Không ngờ lại khiến giới truyền thông hiểu lầm.

Dương lão gia càng nhìn càng thấy tức nghẹn đến cổ “Mau lấy điện thoại gọi nó về lập tức cho tôi”

Hắn đang ngồi xem tài liệu thì thấy số từ nhà chính gọi đến, biết ngay là ông hắn đã biết chuyện nên cũng không thể trốn tránh. đành miễn cưỡng nghe điện thoại.

+=

Vừa bước vào nhà chưa kịp nói gì thì ông hắn đã phi nguyên tờ báo vào mặt hắn “Cháu gái thích cho ta đây là cái gì?”

“Thì như những gì ông đã đọc đó ạ, và lại mọi chuyện vốn chẳng có gì, chỉ do cánh báo chí đồn thổi lên thôi nên lần này cháu mới giải thích rõ ràng rồi ạ!” hắn không xem con giận của ông là vấn đề lớn mà thông thả nhặt tờ báo dưới chân lên đặt lên trên bàn rồi trả lời ông.

Hắn biết rõ ông nhất định sẽ như thế này, độc đoán vô cùng, nhất định không cho phép bất kì ai làm trái theo ý mình. Năm xưa cũng vì ông mà hắn có ác cảm với nó. Vì ông luôn luôn áp đặt cuộc sống của hắn, mà hắn thì cũng di truyền lại tính cách của ông, cực ghét ai áp đặt nên mình. Nên khi hắn biết sự trở về của Tuyết Vũ và hắn biết nó chính là cô gái có hôn ước với hắn thì hắn cảm tưởng như cuộc sống của mình đang bị người ta sắp đặt vậy. Từng đường đi, nước bước suy nghĩ trong hắn đều bị người ta kiểm soát, chi phối. Nên khi hắn biết chuyện, liền lập tức chia tay với nó, như để thể hiện bản thân. Nhưng có biết đâu rằng, chính sự bốc đồng đó mà.....

Ta không cần biết cháu như thế nào, thế nhưng cháu dâu của ta không phải là cháu gái nhà Lâm Gia thì cháu cuốn đồ đi luôn đi, và đừng bao giờ mong ta chấp nhận. Nói xong một câu Dương lão gia xoay người bước đi, bỏ lại mình hắn ngồi đó.

Thờ ơ một tiếng, cuộc đời Dương Lãnh Phong hắn chưa bao giờ lâm vào tình thế đau đầu như bây giờ.

+++++

Đối với yêu cầu của ông hắn cũng không quá để tâm. Qua ngày hôm hắn và nó nói chuyện thì hắn nghĩ tất cả nên thật sự kết thúc thật rồi. Không phải vì không muốn níu giữ lấy, mà có những thứ khi đã qua rồi ta nên để nó qua đi, bởi vì có giữ cũng không được.

“Thế nào rồi?”

“Dạ, dạo này thiếu gia hình như chưa có hành động gì cả, hoàn toàn chú tâm vào công việc và cũng không liên lạc với Lâm tiểu thư ạ.”

“Vậy thì cứ theo kế hoạch hành động đi, khụ khụ khụ” đang lúc nói thì chợt Dương lão gia ho lên một hồi, và có vài giọt máu đỏ thấm ra khăn.

Người đang nói chuyện với ông chính là quản gia Lâm thân cận nhất của ông, người luôn luôn chăm lo cho sức khỏe của Dương lão gia “Lão gia, ngài không sao chứ ạ?”, thấy ông Dương như vậy thì Lâm quản gia vội chạy đến lo lắng hỏi.

“Ta không sao, già rồi nên sức khỏe yếu đi cũng là chuyện bình thường thôi. Ông mau đi làm đi, ta nghỉ thời gian còn lại của ta không còn nhiều nữa rồi.” Nói đoạn ông Dương bỏ một thuốc màu trắng vô miệng, khó khăn uống một ngụm rồi xoa xoa tay với Lâm quản gia, ra hiệu ông nên đi đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình ông Dương, cơn đau tạm dịu xuống, ông nhìn lên bức trần nhà nói “Tôi chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng này hoàn thành tâm nguyện của bà, hi vọng bà có thể thứ lỗi cho tôi.”

+++

Đối với thương nhân, công việc nhiều nhất chính là tham gia các tiệc rượu, nó còn nhiều và thường xuyên hơn cả các bữa cơm ở nhà. Hấn cũng không ngoại lệ, một thân âu phục bước vào đại sảnh khách sạn nơi tổ chức tiệc, ngay lập tức có rất nhiều ông trùm trong ngành bước đến chào hỏi.....

Đúng lúc này nó cũng ở ngoài đi vào, vì nó mới về nước, mà công ty lại đang trong giai đoạn khó khăn, nó không còn cách nào đành vác bộ mặt đi tất cả các buổi tiệc rượu nhằm mục đích giao lưu thân cận với các nhà đầu tư, từ xa xa lúc nó bước vào nó đã thấy hấn, cũng phải, vì hấn là ai chứ, là Dương Lãnh Phong cơ mà.

Haizz, nó lắc đầu một cái một nhồi, vì thân phận của chính mình mà phải đi thân cận với các nhà đầu tư khác, còn hấn thì lại đứng đó để thăm dò xem ai hợp với hợp tác với hấn hơn. Cuộc đời nó thấy cũng không bắt công cho lắm, nhìn hấn bây giờ, nó đặt hy vọng cho chính mình cố lên.

Chạy đến chào hỏi với một số người nó vừa biết qua thông tin nó có, chào hỏi khách sáo vài câu thì nó lập tức chuồn đến nơi để đồ ăn, thật tình thì công việc của nó bây giờ bận tới độ nó không có cả thời gian để ăn cơm, buổi trưa có thể nhai tạm thứ gì đó cho no, còn buổi tối thì lại thường phải đi thăm gia tiệc, nên đối với cái quy định một ngày ba bữa đối với nó không cần thiết.

Đang lúc lựa thức ăn thì có ai đó chợt gặp cho nó một con cua, giật mình nhìn sang

“Em nhớ anh chứ?” đôi phương tỏ vẻ khá thân thiết với nụ cười vô cùng thánh thiện, nhưng đối với trai đẹp thì nó lại không có hứng thú.

“Đến chết cũng không thể quên anh, Trần Thiệu à?”

Người được gọi là Trần thiệu không ai khác chính là Trần Hạo Vũ, anh của bây giờ thì không chỉ tăng lên khí chất mà còn anh tuấn hơn xưa, và có một sự việc thay đổi, đó chính là trước kia anh cực kỳ ghét mấy việc như thế này thì giờ phải dậm dậm đi dự tiệc rượu với bộ vest chặt cứng người.

“Em giờ lạnh lùng thâm trầm hơn xưa nhỉ”

“...” nó từ chối cho ý kiến.

“Mấy năm qua em đi đâu vậy?”

“Pháp”

Nghe đến Pháp, Trần Hạo Vũ thờ dài một cái “Haizz, lúc đấy anh cũng định qua Pháp học về thiết kế, nhưng ông già anh quả đối ác độc, cuối cùng lại bắt qua Mỹ học về kinh tế, để giờ tham gia mấy cái chán đời như thế này đây.”

“Ừm hừm” nó tỏ vẻ không có gì nhún vai một cái “Mà có vẻ anh thích hợp với kinh tế hơn, một người vốn thâm trầm như anh giờ có thể nói nhiều không dứt như vậy, xem ra mấy giáo sư bên đó rất có tài năng đấy!”

“...”

++++++

Khi nó xoay người sang một cái bàn yên tĩnh tìm chỗ ngồi ăn, thì lúc này hấn vốn là đang xã giao với mấy vị kia liền chạy đến bên Trần Hạo Vũ “Xem ra đi xa mấy năm, trình độ tán gái của anh cũng nâng cao đấy nhỉ?”

“Nhưng mà tôi tự nhận không bằng cậu được, không cần động thủ cũng có cả tá mỹ nữ dâng thân đến” nói đoạn Hạo Vũ xoay người đi, để lại mình hấn ôm một bụng tức tối.

+++

“Sao đồ ăn của em toàn là cua vậy?” bê đồ ăn đến bàn nó, Hạo Vũ nhìn không được hỏi.

“Ở đây có luật cấm ăn nhiều cua à?”

“... Không phải, chỉ là thấy em ăn toàn cua thôi”

“Sở thích thôi, chả lẽ anh không có sở thích?” nó xem thường nhìn anh một cái.

“Sở thích á, có, nhưng mà về đồ ăn thì không thích cái nào, bởi vì chả ghét món nào cả”

Lần này đến phiên nó ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn anh một cái rồi lại ăn tiếp “Anh cũng đặc biệt quá nhỉ?”

“Tạm xem như vậy đi, à bên kia có người gọi anh rồi anh đi đây.”

“Bye”

Còn lại một mình nó ngồi ăn, bởi vì bàn nó chọn này khá vắng vẻ. Khi giải quyết hết đồng thức ăn trên bàn, ngay khi nó đang định đứng dậy thì có một

người nào đó nó chưa từng quen biết bước đến phía nó, cầm theo hai ly rượu “Có thể uống với tôi một ly chứ Lâm tiểu thư.”

Nó thật sự có chút không ngờ được, đơn giản chỗ nó ngồi khá khuất, mà người này lại có thể tìm được chỗ nó, có chút không tưởng “Đương nhiên, không biết ngài là...”

“Phó giám đốc của Kinh Thương”

“À, thì ra là Trương phó tổng, thật sự ngại quá, do tôi mới về nên không biết đến anh, thật sự xin lỗi.” Cầm ly rượu lên nó tỏ vẻ xin lỗi rồi một ngụm uống hết “Xem như là tự phạt”

Lúc nhìn rượu trong ly của nó đã được uống cạn hết, ánh mắt của người đàn ông đó chợt lóe lên một cái mà không ai phát hiện được.

Hắn huyền với nó một lát rồi anh ta xoay bước đi về phía đại sảnh.

Sáng sớm ánh nắng khó chịu len qua rèm cửa mà chiếu vào phòng, nó mệt mỏi mở mắt ra, thì đầu nó như ớn lên một tiếng.

Ngồi bật dậy có chút mất lại, thì lúc này nó mới tin đây là sự thật. Cả đêm qua nó đã ngủ với hắn trong căn phòng này.

Có lẽ do động tác của nó quá mạnh đã động đến người đàn ông đang nằm bên cạnh, hắn cũng dụi dụi mắt, hai người trừng nhau...

Đúng lúc nó với hắn đang ngơ ngời ra thì cánh cửa kia bỗng mở ra, cả một đám kí giả, nhà báo ủa vào chụp hình phỏng vấn liên tục...

“Đương tổng, anh có thể cho chúng tôi biết mối quan hệ của anh với Lâm tiểu thư là như thế nào?”

“Đương tổng, lần trước anh mở họp báo làm rõ mối quan hệ với Lâm tiểu thư là vì sao vậy?”

“Lâm tiểu thư nghe nói cô có hôn ước từ trước với Đương tổng?”

...

Rồi cả ngàn câu hỏi đặt ra nữa, nó không có cách nào đành chui chặt vô chăn, hắn thì chưa kịp hiểu gì đã bị đám người này chọc cho điên “CÚT HẾT RA!”

Cũng may lúc này lúc này thư ký của hắn kịp chạy đến, lời đám kí giả kia ra thì căn phòng mới trở lại yên bình.

Lúc này nó mới lắp ló cái đầu ở trong chăn ra, nhìn thấy nó, hắn mới bình tĩnh lại một chút, lập tức trong đầu nghĩ đến cái gì, vô đầu một cái “Chết tiệt” sau đó để nguyên hình trạng mà bước vào trong nhà tắm.

Lúc hắn từ trong nhà tắm quần áo chỉnh tề đi ra, nhìn thấy nó đang định xách túi rồi đi.

Hắn chợt thốt lên “Xin lỗi”

Nó nghe vậy thì chợt dừng lại rồi ngay khi nó chợt bước đi tiếp thì hắn nói “Chuyện này tôi sẽ xử lý, em yên tâm”

Buổi sáng hôm nay, tờ báo hot nhất chính là cảnh giường chiếu của cháu trai Dương Lãnh Mặc và nhị tiểu thư Lâm gia. Theo đó giá cổ phiếu của hai bên cũng không ngừng tăng cao.

Hắn cho gọi thư ký vào, yêu cầu thu mua và xóa sổ mọi tờ báo đăng tin cùng đám kí giả ngày hôm nay, nhưng thư ký lại báo cho hắn biết là có một thế lực mạnh đằng sau và không thể nào đối phó được với đám kí giả đó.

“Khốn kiếp, mau cho xe đến đây trở tôi về nhà chính”

Tại nhà chính,

Dương lão gia đang nhàn hạ ngồi ăn sáng, đồng thời nghiền ngẫm tờ báo trong tay. Lúc này hắn từ ngoài chợt xông vào.

“Cháu nhìn cháu kia, đi đứng kiêu gì hùng hồ như ăn cướp vậy, ăn sáng chưa? Nếu chưa thì ngồi xuống ăn cùng ông đi.” Dương lão gia mắt cũng không nhìn đầu cũng không thèm ngẩng lên mà nói hắn.

“Ông không thấy lần này ông quá đáng rồi sao?” hắn không để ý đến thái độ nhiệt tình của ông mà khó chịu bước đến trước mặt ông hỏi.

“Hỗn xược, ai dạy cho cháu cách nói như thế với bề trên hả?”

“Được, cháu sai, nhưng ông hãy giải thích việc ngày hôm nay là như thế nào đi?”

“Việc cháu làm tại sao lại bắt ta giải thích?”

“Ông...” hắn nghe đến đó thì cứng họng “Ông dám nói trong chuyện này ông không nhúng tay vào?”

“Phải, mọi chuyện đều do ta, nhưng mà chuyện gì nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, cháu đừng mong trốn tránh trách nhiệm, và cũng đừng làm mất mặt lão già như ta, ta không muốn người ta nói cháu của ta dám làm không dám nhận. Được rồi mọi chuyện đến đây dừng đi, ta sẽ đến Lâm gia nói về chuyện hôn sự của hai cháu” ông Dương đặt tờ báo xuống bàn, nhàn hạ đứng lên mà tuyên bố với hân.

“Ông đừng mong cháu sẽ đồng ý, ông muốn làm, vậy tùy ông. Nhưng cháu sẽ không làm theo ý ông dễ dàng như vậy đâu.” Nói xong hân quay đầu ra hướng cửa một bước xoay đi.

"Ta không biết cháu di truyền theo tính của ta là tốt hay xấu nữa" nhìn bóng hân rời đi, ông Dương thở dài mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thử Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Yêu hay không yêu thật ra cũng không quan trọng, quan trọng là có thể sống với nhau đến cuối đời hay không!

Có thể bạn nói tôi thực dụng, nhưng thử nghĩ xem, yêu sâu đắm như thế nào, nếu như xa cách quá lâu. Tình cảm có thể tự bồi đắp, nhưng cũng có cái gọi là xa mặt cách lòng.

+++++

Nó đi từ trong căn phòng đẩy bước ra, đám chó săn đó vẫn bám riết không tha. Nó đành từ cửa sau trốn đi. Tâm tình nặng nề cũng không muốn đến công ty chút nào. Nó lấy xe lái vòng vòng đi.

Thật sự khi nó buồn phiền, chỉ có thể đi vòng vòng như vậy, không phải là nó không muốn tâm sự. Nhưng nó rất ghét sự thương hại khi người ta nghe nó kể, như vậy thì tự mình an ủi mình là được rồi.

Đi rất rất xa, tự nhiên nó không biết nên đi tiếp hay nên trở về, lại qua mấy hôm mẹ nó than thở muốn đi du lịch ở một khu nào đó gần đây, dựa theo khả năng địa lý của nó, thì có vẻ khu đó gần đây, tự nhiên nó lại muốn ban thưởng cho mình một quãng thời gian để nghỉ ngơi vậy.

Nghĩ vậy liền bắt định vị trên xe rồi đi, khu này là một khu ngoại thành, vì vậy nên cây cối xanh mướt đầy đường, cuộc sống vô cùng yên tĩnh, không có cái ồn ào, nóng nực, tấp nập như thành phố.

Chạy vòng vòng một hồi cũng tìm được một chỗ để nghỉ ngơi, là một khu khách sạn nhỏ. Chắc có vẻ nơi đây là ở trên cao, nên không khí rất lạnh, mà nó vốn không định đi du lịch nên chả có mang theo bất cứ thứ gì cả. Đành đem xe gửi vào khách sạn, sau đó thuê một chiếc xe đạp nhỏ mà đạp đi đến thị trấn.

Trời lúc này cũng chưa tối hẳn, mờ mờ vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy, nhưng đèn đã lên, nó đạp xe qua bờ hồ, nhìn thấy xa xa đằng kia rất là nhộn nhịp...

Đến gần thì phải gọi là vô cùng nhộn nhịp, ánh đèn đỏ cam, tiếng nói cười khắp nơi, ai ai cũng tùm ba tùm năm mà vừa đi vừa nói chuyện, như thể đang châm biếm một người cô đơn như nó vậy, nhưng nó cũng không quan tâm lắm, bây giờ việc thiết yếu là phải mua được quần áo, nếu không tối nay đứng là ở không.

Thật sự nếu nói tự đi ra chợ mua quần áo như thế này đối với nó là chưa bao giờ. Vào shop, ưng một bộ quần áo nào đó, rồi quẹt thẻ, vậy thôi.

Nhìn thấy có một bộ váy liền thân khá đẹp,

“Dì ơi! Bộ này bao nhiêu ạ?”

“350k nha con”

“Hả?” sao rẻ vậy, bình thường nó mua, rẻ nhất cũng đã gấp ba bốn lần rồi.

Nhưng có vẻ người bán hàng nghĩ nó chê đắt thì liền nhanh nhẩu nói “Giá này là rẻ nhất rồi con, dì bán giá vốn cho con đấy, con cứ đi hỏi xem, nhìn vai nó đẹp như thế này cơ mà!”

“À dạ, vậy dì lấy cho con”

Dì bán hàng nghe vậy thì cười hí hửng, cứ khen nó xinh mặc bộ này lên đảm bảo đẹp.

Đúng lúc nó đang định trả tiền thì có một người đứng lại trước mặt nó “Khoan đã”

“Bộ này lấy 250k thôi đi Bày à!” đứng trước mặt nó là một chàng trai nhìn có vẻ rất thân thiện, bộ dạng vừa cười vừa nói.

Di Bày kia nghe vậy thì mặt mày xám sầm vào “Mây trả như vậy thì mây tự đi mà mua, con nhà người ta đang mua”

Chàng trai kia nghe vậy thì hướng đến nó cười một cái “Đi nhìn con nhà người ta là dân thành phố nên Di ép đất vậy!”

“Mây...” Di Bày kia nghe vậy thì cứng họng đang tính toan chửi ầm lên thì chàng trai đẩy kéo tay nó chạy đi.

“Cô là người thành phố đến đây đi du lịch đúng không?” cách xa quán của Di Bày kia một đoạn, anh mới hỏi nó một câu.

“Ừ”

“Thật là tôi cũng không muốn xen vào chuyện người khác làm gì đâu, nhưng Di Bày đó rất là tàn bạo. Thấy cô là người thành phố nên ép giá đó, và lại bộ đó vải vẫn còn dở lắm. Cô muốn mua quần áo đúng không? Để tôi dẫn cô đi”

Nó thì không biết nói gì cả, đành đi theo anh ta.

Đến một sạp quần áo vô cùng rộng, đèn điện thì sáng trưng. Nó đảo đảo mắt một hồi, nhìn thấy bộ váy có kiểu giống như hồi nãy, thử chạm vào thì công nhận chất vải tốt hơn thiệt, hỏi ra giá thì 320k.

Đang lúc nó tính mua thì “Bộ này bao nhiêu hả Di Năm?”

“320k, sao? Mây tính mua cho bạn gái hả Vĩ? Bạn gái đấy à? Xinh đấy!”

Di được gọi là di Năm kia nhìn anh mà trêu hỏi. Còn nó thì đang suy nghĩ “Thì ra anh ta tên Vĩ” nên không nghe câu hỏi của di Năm.

Anh thì nghe vậy nhưng không từ chối cũng không đồng ý “Bộ này 280k thôi đi, chỗ di cháu với nhau mà!”

Di Năm nheo mắt lại một cái xong đúng lúc nó nghĩ chả đời nào Di đồng ý thì “Nể mặt mây đấy, cháu đúng là tốt phước mới có thằng bạn trai như thằng Vĩ đấy nhé!”

“Dạ?...” ngay lúc nó chưa hiểu gì thì Anh ở bên cạnh giục “Trả tiền đi kìa!”

Trả tiền xong nó cầm bộ quần áo trên tay mà vẫn không thể tin nổi. Đúng là hay thiệt, ở trên kia nếu nó mà vào shop xong sau đó trả giá, đảm bảo sẽ bị chửi cho te tua một trận rồi bị bảo vệ đuổi đi.

“Cảm ơn anh nhé!”

“Không có gì, à mà cô tên gì?”

“Lâm Yến Vy”

“Ồ nghe giống như tên của cái cô con gái tổng giám đốc gì gì đó mới về nước thì phải, hằng ngày trên Tivi thời sự hay nói về mấy cái dự án gì đó phát triển trong nước gì đó.” Anh nghe vậy nói một hồi.

Nó nghe vậy thì chỉ cười “Anh tên Vĩ à?”

“Ừ, Nguyễn Khôi Vĩ”

“Ồ, có ý nghĩa gì đặc biệt không?” nó hứng thú hỏi.

“Khôi thì là không ngô tuẩn tú, còn Vĩ thì là do nhà tôi trồng hoa Diên Vĩ nên đặt là Vĩ luôn”

“Hoa Diên Vĩ” nghe đến đây nó lại tự thì thầm trong miệng, loài hoa nó đã rất ghét, lúc trước vì rất thích, nhưng do người nào đó tại rừng hoa Diên Vĩ đã khiến nó không muốn nhớ lại nên sau đã chuyển thành rất ghét. Có lẽ bây giờ không còn ghét nữa nhưng cũng là không thích nữa.

Do nó nói quá nhỏ nên anh không nghe thấy “Cô nói gì vậy?”

“Không có gì, à mà tôi có việc muốn nhờ anh được không?”

“Cô cứ nói đi!”

“Tôi đến đây quá đột xuất lại không có người quen nên không biết đi chơi ở đâu vui cả, anh làm hướng dẫn viên cho tôi được không, tôi sẽ trả tiền cho anh!”

Anh nghe vậy thì cười phá lên rồi nhìn về mặt ngạc nhiên của nó mà nói “Được thôi, là hồi nãy tôi cũng muốn giúp cô thôi, tiền nong gì chứ. Được rồi, nếu mĩ nữ đã mở lời thì tôi sẽ không để cô thất vọng đâu, nhưng bây giờ tôi phải đưa cái này cho mẹ tôi đã.” Nói đoạn giờ hộp com còn đang cầm trên tay lên.

Nãy giờ nó không nhìn thấy, bây giờ nhìn thấy thì lại có chút hơi xấu hổ “Ách, tại tôi mà anh đưa com trẻ cho mẹ anh rồi!”

“Haha, không có gì!”

Đi đến chỗ mẹ của anh, mẹ của anh là một di bán tạp hóa ở trong chợ, thấy anh đến thì lập tức mắng “Làm cái gì mà giờ này mới mang com cho mẹ, tao sắp chết đói rồi đây này!” mặc dù là mắng nhưng trong ánh mắt ngập tràn vẻ trù mến. Anh đứng nói nói với mẹ vài câu rồi bước đến chỗ nó “Đi thôi”

Nơi này chính là thị trấn cũng là vùng đông vui nhất trong vòng bán kính 40km quanh đây. Nhìn những món đồ lưu niệm nhỏ nhỏ xinh xinh, nó thật sự không cưỡng lại được.

Khôi Vĩ nhìn vậy thì mỉm cười, sau đó lại trả giá giảm nó. Thật sự nếu không đến đây nó sẽ không biết là đồ còn có thể trả giá. Lướt qua những gian hàng sáng trưng, sau đó nó than đói.

“Xiên nướng ở đây là ngon nhất nhé! Thơm, vị cũng vừa mà còn sạch sẽ nữa...” vừa ngồi xuống nó được Khôi Vĩ giới thiệu một đồ, đúng lúc này cô bé con của chủ quán đi ra, cầm theo một cái menu và tờ giấy, miệng còn liên hồi “Anh Khôi Vĩ về rồi à?”

“Ừ! Anh mới về sáng nay, dạo này quán làm ăn tốt chứ!”

“Dạ!” cô bé đó tuổi tầm 17, 18 tóc cột đuôi gà, khuôn mặt tròn tròn nhìn rất đáng yêu, mà ánh mắt nhìn Khôi Vĩ hiện rõ chữ thích, thật chỉ có người mù mới không nhận ra, cơ mà nói thật nó cũng không biết Khôi Vĩ có biết không, dù sao đó cũng là chuyện nhà người ta. Sau khi chào hỏi Khôi Vĩ xong, có lẽ bây giờ mới nhìn thấy nó, ánh mắt chợt sùng sốt, ngạc nhiên “Anh Vĩ, đây là bạn gái anh sao?”

Nó thật sự định để Khôi Vĩ trả lời, nhưng sau đó nhìn ánh mắt của cô bé ấy, nhớ lại đoạn tình yêu tuổi trẻ của mình kia, không biết thế nào lại giành nói “Không phải!”

Cô bé ấy nghe nó nói vậy thì còn ngạc nhiên hơn.

Nó nhìn vậy liền giải thích “Chị là khách du lịch đến đây, mà không đi theo đoàn nên không có người hướng dẫn, nên đành phải nhờ anh Khôi Vĩ của em làm hướng dẫn viên vậy!” nói xong còn khuyến mãi thêm một cái cười thân thiện.

Cô bé kia nói vậy liền âm thầm thở phào, sau lại nghe đến đoạn “Anh Khôi Vĩ của em thì mặt liền thoáng đỏ lên”

“Anh chị chọn món đi ạ” sau đó đi vào nhà phụ bố bê đồ ăn cho khách.

Nhìn bóng cô bé rời đi “Cô bé ấy dễ thương thật!” nó không nhịn được cảm thán nói.

“Ừ, còn chăm chỉ nữa, vừa đi học vừa phụ bố bán xiên nướng!” Khôi Vĩ cũng phụ họa, sau đó chọn đồ ăn.

Bạn cứ tưởng tượng, ban đêm, khi ánh đèn lên, giữa cái lạnh lẽo như vậy, ngồi nướng thịt xiên, uống một ngụm rượu, cảm giác đúng là không còn gì bằng. Nó với Khôi Vĩ cứ ngồi ăn như vậy, anh một chén, tôi một chén. Thật sự rượu này có uống mãi cũng không say, vì độ cồn của nó rất thấp. Sau đó hai người kể chuyện, những câu chuyện tào lao nhất...

Đến lúc ra về nó còn luyến tiếc...

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh!” khi Khôi Vĩ đưa nó đi đến cửa khách sạn, nó quay đầu lại nói cảm ơn.

“Không có gì đâu! Vả lại tôi hôm nay cũng có một buổi tối vui vẻ mà! Mà cô ở đâu ở thành phố vậy, tôi cũng đang làm việc trên thành phố, nếu có cơ hội cũng có thể gặp cô trò chuyện, dù sao tôi thấy chúng ta nói chuyện cũng hợp mà!”

Mỉm cười một cái không rõ, cũng không đề cập đến yêu cầu của Khôi Vĩ, chỉ nói “Dù sao cũng cảm ơn anh! Tạm biệt!” sau đó xoay người đi, để lại cho Khôi Vĩ một cái bóng cô đơn tĩnh mịch.

Về đến phòng, nó thả mình xuống cái giường, mắt nhìn trông trọc lên trần nhà. Ngày mai lại quay lại làm Lâm Yến Vy trước kia rồi, cơ mà đành cố vậy!

Mày sẽ làm được, Lâm Yến Vy! Tự nói với mình như vậy xong nó lấy đồ đi vào phòng tắm rồi phóng lên giường để gác lại một ngày khá thoải mái.

Bên kia Khôi Vĩ trở về nhà, lúc đem áo khoác cởi ra, thấy có cái gì trong túi, mở ra là một sấp tiền, mày chợt nhủ lại thật chặt, có vẻ như anh đã trở thành người qua đường trong cuộc đời người ta rồi!

+++++

Sáng sớm, khi tất cả mọi người còn đang chìm trong giấc ngủ thì nó đã đánh xe trở về thành phố. Nhìn bình minh đang hiện dần ra trước mắt, rồi xa dần dần cả một nơi yên bình, để quay lại một nơi ồn ào.

Lúc nó bước vào nhà thì thấy mẹ nó đang nấu com. Nhìn thấy nó về mẹ nó mặt bừng sáng “Tiểu Vy, con về rồi! Con đi đâu mà cả ngày hôm qua không về nhà, điện thoại cũng không nghe máy! Mà tin tức sang ngày hôm qua là sao hả?...” mẹ nó tuân ra cả trăng câu hỏi.

“Rồi rồi, từ từ đã, mẹ hỏi dồn dập nhiều như vậy làm sao con trả lời được chứ.” Sau đó mặc dù cả người mệt mỏi nhưng nó vẫn mỉm cười mà giải đáp thắc mắc của mẹ.

Lúc này bố nó cũng từ trên lầu bước xuống, về mặt xem chừng điềm tĩnh hơn mẹ nó nhiều. Sau đó mọi người bình tĩnh ngồi ăn sáng, bỏ qua chuyện của nó, mẹ nó lại bắt đầu than vãn về việc anh nó chuyển ra ngoài.

“Nó chuyển ra ngoài làm gì cơ chứ, tham việc cũng phải vừa vừa thôi, nó ra ngoài ai lo cơm nước đầy đủ cho như ở nhà.”

Nó với ba nghe vậy thì chỉ đành mỉm cười lắc đầu.

“Chắc là anh ra ngoài tìm con dâu cho mẹ đấy!”

“Haha, con bé Thư Tâm đó, mẹ đã xác định rồi! Người gì đâu mà dễ mến, đẹp người còn đẹp cả nét”

Nghe mẹ nói nó chỉ đành ngậm ngùi lắc đầu, xem ra Thư Tâm đã thu phục được mẹ nó rồi. Sau đó ăn được một lúc thì lúc này ba nó mới lên tiếng “Hôm qua bên nhà ông Dương có điện qua cho ba.” Là đang nói với nó..

“Dạ!?”

“Ông ấy muốn nói sẽ để thằng Phong chịu trách nhiệm về việc lần này, hi vọng hai gia đình có một ngày nói chuyện tử tế về chuyện của hai đứa.”

Nó nghe đến đây thì nhảy dựng lên “Cái gì ạ?”

“Cái gì là cái gì? Ba còn chưa hỏi con việc ngày hôm qua là ra sao đó!” nhìn điệu bộ của nó, ba nó nhíu mày nói..

“Không có việc gì đâu ba, ba đừng nghe cánh báo chí nói bậy!”

“Mặc kệ có việc gì hay không, nhưng sự việc đó ai chứng minh được con và thằng Phong trong sạch.”

“Con...” nó nghe đến đó cứng họng, dừng lại một lát “Chuyện này con sẽ tự giải quyết, ba yên tâm, ba mẹ ăn tiếp, con đi làm đây ạ!” nói xong xoay người đi ra ngoài.

“Chúng nó bao giờ mới lớn được đây!”

0000

“Tổng giám đốc, có Lâm tổng của YL xin gặp ạ!” thư ký của hần khẽ gõ cửa phòng thông báo.

“Hừ”

“Có lâm tổng của YL xin gặp ạ!” thư ký háng giọng nói to một lần nữa.

“Cho cô ấy vào!”

“Dạ”

Một lát sau, bóng người con gái mà hần không thể không quen thuộc hơn xuất hiện.

“Em tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tôi không biết tác phong làm việc của Dương Lãnh Phong anh khi nào lại sứt giảm như vậy đó. Anh nói anh sẽ xử lý vậy mà sự việc bây giờ vẫn ầm ĩ ra đó đấy thôi!” nó vừa nhìn thấy hần, máu nóng đã xông lên đầu.

“Xin lỗi, nhưng việc lần này tôi không làm được gì cả!” hần nhíu mày, nghĩ một hồi mới nói.

“Hừ,...” nó từ chối cho ý kiến về cái lý do thoái thác này.

Nhìn về mặt của nó, hần nhìn không được thờ dài rồi nói “Hay là em hãy suy nghĩ lại việc cùng tôi kết giao, dù sao gia đình em cũng rất thích điều đó, mà tôi và em cũng không xa lạ gì!”

“Anh nằm mơ...” nó nghe đến cái gợi ý của hần thì neho mắt nhỏ ra một câu “Tôi đây mới thêm vào cùng anh kết giao” sau đó ngay khi nó đang định xoay người đi, bước đến đang định mở cửa thì tay chợt bị một lực rất mạnh kéo lại “Aaaaa” thất thanh hét lên một cái “Dương Lãnh Phong, anh làm cái trò gì vậy”

Cả người lúc này bị hần giữ cho dựa vào tường, bị kẹp giữa hần và bức tường nó vô cùng khó chịu, cảm giác này chính vô cùng bất lực, bởi cả người nó đều bị hơi thở của hần bao chiếm lấy.

“Chẳng lẽ tôi khiến em khó chịu như vậy?”

Chương 137

Khuôn mặt nó đang vì bị hấn vẩy quanh mà chật vật thì sau khi nghe câu hỏi của hấn mà chợt nở nụ cười trào phúng: “Anh không thấy muộn rồi sao? Chán ghét, anh xứng đáng để tôi chán ghét sao?”

Hấn như kiểu biết trước nó sẽ trả lời như vậy thì cũng không tỏ vẻ gì lăm, nhưng sẽ không ai biết sâu trong thâm tâm hấn, nơi con tim đang ngự trị kia đau đến mức nghẹt thở.

“Em có hận anh không?”, phải, nếu nó có hận hấn thì chứng tỏ trong tim vẫn còn có hấn.

“Vì sao phải hận, anh có hận một người chừng bao giờ không?”

“Hahaha, tôi thật sự không biết tìm em làm bằng gì đấy!” buông đôi tay đang giam giữ nó ra, hấn chợt nở nụ cười, chói lọi đến đau thương.

Nghe hấn nói câu này thì lần này nó thật sự nhìn không được cười lạnh một cái, bước đến túm lấy cổ áo hấn, ghé vào khuôn mặt điển trai kia mà phun một câu: “Tìm tôi làm bằng đá, cũng sẽ không bạc tình bằng anh, nên nhớ, Lâm Yến Vy của trước kia chết rồi! Tôi, giờ là người có thể hạ gục anh bất cứ lúc nào đấy!” nói xong thì thả tay ra rồi ra sức phất tay như vừa chạm vào một thứ gì kinh tởm lắm vậy, xoay người một cái tiêu sái ra khỏi phòng. Để lại hấn với khuôn mặt không còn có thể hình dung được. Đau khổ ư? Quá nhẹ để so sánh.

++++

“Môn Chủ”

Trong một cái động bằng đá nằm sâu dưới lòng đất, những người mặc đồ đen, mười người như một hướng về cái người đang ngồi trên chiếc ghế gần những chiếc đầu lâu bằng hắc ngọc tinh xảo mà cùng quỳ một gối xuống rồi đồng thanh hô một tiếng.

Người ngồi trên đây cao quý, mà mị đến nỗi không một ai dám trực tiếp nhìn thẳng.

“Ừm” một cái giọng lười nhác vô cùng phát ra, nó như một câu “Đứng lên” của những người khác, nhưng mà môn chủ của Death sẽ không rảnh rỗi đến nói hết câu đấy, ừ một tiếng coi như là giới hạn rồi.

Mặc dù Môn Chủ cho bọn họ đứng lên nhưng không một ai dám đứng lên, đơn giản là vì họ đã mắc một sai lầm, sai lầm đến trầm trọng.

“Tại sao tất cả không đứng lên vậy, hả”, giọng của nó lúc này đã thấm sự tức giận.

“Đứng dậy, ngẩng đầu hết lên cho ta!”, đang yên vị trên ghế, bỗng nó chợt đứng phắt dậy, tà áo đen vụt bay lên trong không khí theo động tác đó.

Khí thế đó, khiến tất cả mọi người đồng loạt sợ hãi vội quỳ xuống sâu thêm nữa, chỉ thiếu điều cắm mặt xuống đất “Sao, không có gì để nói hả, các ngươi đã làm cái gì sai mà không dám đứng lên!”

Toàn thể những người đó đã sợ đến run chân “Môn Chủ tha tội!”

Nhìn thấy những người ở dưới kia đã sợ đến xanh mặt, lúc này nó mới nhếch môi lên một cái, ngồi xuống ghế.

Lúc này một người đứng trong những người đó bước ra, cũng là một bộ đồ màu đen, nhưng nó kiểu cách hơn, điều đó thể hiện chức vị cũng không phải bình thường trong Death, đúng vậy, ông ta chính là Hắc Tướng của Death.

Trong Death, trước kia, đứng đầu chính là Môn Chủ của Death, dưới đó chính là Tứ Vương Nữ Tước, tần số xuất hiện có khi còn ít cả Môn Chủ, dưới Tứ Vương Nữ Tước chính là Tứ Thủ Vệ Nữ, những người này chính là đại diện và trợ thủ đắc lực của các Tước Nữ, mọi chuyện đều do họ xử lý, Huyền Thủ Vệ chịu trách nhiệm trong khâu ngoại giao của Death, Đan Thủ Vệ chịu trách nhiệm nắm giữ tài chính, Bạch Thủ Vệ chịu trách nhiệm huấn luyện và Hoàng Thủ Vệ chính là người điều chế và giải các loại thuốc và các chất độc mới, luôn đi theo Hoàng Thủ Vệ chính là một con Hoàng Xà, một con rắn màu vàng, thứ mà tất cả mọi người trong Death ai ai cũng thấy khiếp, Hoàng Thủ Vệ chính là con người dị nhất, cả người lúc nào cũng có cả tà chất độc, nếu không may chạm vào cô thì xác định là đi gặp Diêm Vương rồi, song song với Tứ Thủ Vệ đó chính là Thư Tâm Cô Cô, mấy năm trước được Huyền Vương Tước Nữ tức Huyền Cơ cứu giúp, sau đó đem về được huấn luyện và xuất hiện thêm một cái chức mà mọi người không biết để là gì, gọi là Cô Cô.

Mặc dù vậy nhưng mọi người trên dưới Death đều vô cùng cung kính với vị Cô Cô này.

Sau đó chính là Minh Vương của Death, người này như kiểu quân sư của Death, giao thiệp cực tốt với Tứ Thủ Vệ, và còn một vị công tử ăn chơi trác táng Lục Vương Tề nữa, Lục Thiếu chính là kẻ không phải nội bang mà cũng chả phải ngoại bang!

Và dưới nữa chính là Hắc Tướng và Bạch Tướng.

Hắc Tướng chính là người chỉ huy một nhóm người mặc đồ đen, chuyên khâu vận chuyển vũ khí thiết bị. Nói chung bọn họ làm trong việc nhập và xuất hàng cho Death.

Còn Bạch Tướng, người xinh đẹp mà mị đến nghẹt thở, lúc nào cũng mặc một bộ áo trắng tiêu sái, trên mặt đeo một cái mặt nạ màu trắng đính kim cương vô cùng tinh xảo, đôi mắt màu đen sâu hun hút của hắn chính là vô cùng đáng sợ, chỉ cần nhìn lâu một lúc là chính bạn sẽ bị thôi miên, sinh ra ảo giác và sau đó tự động kết liễu đời mình.

Bạch Tướng chỉ đạo một nhóm người mặc đồ màu trắng, nhiệm vụ chính là già quyết những kẻ có ý định khiêu chiến với Death, có thể gọi là tướng dùng để đánh vậy.

Sau này khi Cổ Môn Chủ rời chức, để lại cho Huyền Vương Tước Nữ, cô ta lập tức hủy bỏ Tứ Vương Nữ Tước và Tứ Thủ Vệ. Một mình cai trị Death nên nếu nói dưới Môn Chủ bây giờ ngoài Minh Vương ra chính là Bạch Tướng và Hắc Tướng, điều đó khiến tất cả mọi người trên dưới Death vô cùng không phục, nhưng sau màn chào hỏi bằng Huyền Ngân của tân môn chủ ngày lễ nhận chức kinh khủng đó thì không ai dám ý kiến nữa.

Lần này sờ dĩ những người dưới trướng của Hắc Tướng sợ hãi như vậy đơn giản là vì họ đã đánh mất một lô hàng của Death, điều này khiến Death đã bị thua lỗ một vỏ nặng nề, không đến mức khiến Death suy sụp nhưng chính là phải cả chục lô hàng nữa mới bù vào được chỗ lỗ này, mà Hắc Tướng của bọn họ trước giờ không phục tân bang chủ ra mặt, lần này thì bọn họ xong đời thật rồi.

Hắc Tướng đứng trước mặt nó, nhưng khác hẳn với vẻ mặt khiếp sợ của bọn người dưới trướng kia thì vẻ mặt lại vô cùng bồn chồn mà nói: “Không biết Môn Chủ có gì chỉ bảo?”

“Sự việc lần này ông có gì để nói không?”

“Không phải lỗi do bản tướng, bản tướng chỉ muốn nói vậy!”

“Haha, hay lắm, Lô hàng lần này có đúng do ông phụ trách không Hắc Tướng?”

“Haha, ngài hỏi thừa, không do bản tướng thì có thể do ai phụ trách!”

“HAHA” nó nghe vậy thì chợt cười lớn “Không hổ danh là Hắc Tướng của Death, khẩu khí lớn đấy!”

“Môn Chủ quá khen!”

“Vậy ông giải thích như thế nào về sự việc lần này!”

“Sự việc lần này hoàn toàn không phải do bản Tướng, Chúa Thượng của tập hợp các ngoại bang lần này đích thân ra tay, mà trong bang của chúng ta nhân lực đầu não lại vô cùng ít ỏi nên không có khả năng đề bảo vệ!”

Nói hay lắm, rõ ràng do lỗi lầm của ông ta nhưng nói một hồi ông ta lại chẳng có lỗi, mà lỗi lại còn do nó nữa.

“A, nói vậy là do lỗi của ta sao?”

“Bản Tướng không có ý đó!”

Nghe cái giọng điệu mỉa mai của ông ta, nó nhẹ nhàng nhắc một ly rượu đỏ trên bàn lên, ngửa cổ uống một hơi sạch “Lần này ông thật sự xem thường tôi rồi đấy, chủ tịch Phan à?”

Lời nó vừa phun ra, tất cả mọi người trong Death đồng loạt không hiểu gì, còn lão Hắc Tướng “Bản Tướng không hiểu Môn Chủ ngài đang nói gì?”

“Minh Kiệt!”, đối với thái độ của ông ta, nó không lấy làm truy cứu gì, chỉ nhẹ nhàng mà phun ra hai từ.

“Dạ, Môn Chủ có gì chỉ bảo!”

“Đem thông tin người tra được đọc ra đi, nhớ là phải đọc rõ cho Hắc Tướng nghe rõ”

“Dạ...” Minh Kiệt dạ một tiếng đứng lên, nhìn xuống phía dưới Hắc Tướng mà rõ ràng đọc ra những thông tin tưởng chừng như đã học thuộc...

“Hắc Tướng, tên Phan Văn Lôi, hiện đang là chủ tịch hội đồng quản trị của Lôi Kỳ, 7 năm trước, nhờ một vụ buôn bán lớn với người của Chúa Thượng liền thu về được một khoản tiền lớn, từ đó ông đã tích góp và lập ra được Lôi Kỳ. Lô hàng bị đánh mất lần này, chính là do sự thông đồng của Hắc Tướng với người của bang Dark, nhưng Hắc Tướng đã không tự mình ra tay, mà để cho cháu ruột của mình là Phan Hưởng ra tay. Mục đích của việc đánh cắp có thể xem như phí về già của Hắc Tướng, bằng những công sức cống hiến của ông với Death, nếu sự việc không may bị điều tra ra, ông sẽ chỉ bị trục xuất khỏi Death, sau đó liền cải hoàn về Lôi Kỳ tiếp quản...”

“Được rồi”, cảm thấy như nghe đã đủ nó giờ tay lên nói ra hiệu Minh Kiệt có thể dừng được rồi.

“Hắc Tướng, ông có gì để nói không?”

“Haha, không sai, chính là do tôi làm, nhưng cô dựa vào cái gì chứ Huyền Cơ, cô chỉ là một hậu bối nho nhỏ, khi bản thân Hắc Tướng tôi lẫn lộn ngoài xã hội thì cô chỉ là một đứa vắt mũi chưa sạch! Dựa vào đâu tôi phải cung kính gọi cô hai tiếng Môn Chủ!”, Hắc Tướng lúc này đầu ngẩng cao, ngạo nghễ nhìn nó mà trả lời.

“Không phục đúng không, ông nghĩ mấy chục năm ông lẫn lộn giang hồ như vậy, nhưng xét về thực lực, xét về trí tuệ, chắc chắn, ông nghĩ ông đủ khả năng tiếp quản Death!”

“Ít nhất có tư cách hơn cô”

“Ông nên biết rằng Death là nơi dựa vào khả năng để tồn tại, không dựa vào thời gian. Dù sao ông cũng là bậc trưởng bối, chuyện này sẽ do Minh Vương xử lý. Còn sát thủ bang Hắc Tướng, đi cải tạo trong một tháng.” Nói xong nó đứng lên bước ra khỏi trong tiếng hô rầm rộ “Rồ!”

Xoa xoa mi tâm một hồi, lần này người của Chúa Thượng rõ ràng đã nghênh chiến sẵn, đúng là phải nói từ ngày Don để lại chức vị này cho nó, chưa một ngày nào thôi một hồi, vì cho dù nó có tài giỏi đến đâu, nhưng trong mắt mấy người trong hắc đạo cũng chỉ là một đứa nhóc con hỉ mũi chưa sạch, năm đó suýt chết may mắn được Don cứu về. Rồi làm đệ tử của Ngài, cuộc sống của nó có lúc nào như ý đâu.

++

Cùng lúc đó người dưới trướng của Chúa Thượng cao lãnh kia đang đồng loạt đứng lên thông báo:

“Lô hàng lần này đã có được kẻ công lớn nhất phải là Hắc Tướng của Death, đầu sao đối với những bang dựa vào hắc đạo như chúng ta thì việc lấy được lô hàng này sẽ trợ giúp không ít trong việc mở rộng kinh doanh...”, một người mặc áo vest đen lịch lãm đứng một bên hân thông báo cẩn thận, nhưng có vẻ vị Chúa Thượng cao lãnh này không nghe được những gì anh ta thông báo, ánh mắt mờ hồ nhìn xa xăm, một lúc sau mới chậm rãi lên tiếng: “Môn chủ Death xử lý Hắc Tướng như thế nào?”

“Dạ! Cô ấy chỉ phế chức của Hắc Tướng, còn việc xử lý giao cho Minh Vương xử lý ạ!”

“Ừm, gửi thư điện kiến cho họ đi!”, sau một dạ của người đàn ông mặc áo vest kia hân cũng đứng dậy bước đi.

+++

Trong tình yêu kiêng kỵ nhất chính là điều gì? Yêu một người trong khi trong tim vẫn còn níu giữ một người khác, một người ra sức níu giữ, một người quay lưng đi,... ừm, kì thật để hạnh phúc thì khó, chứ để tổn thương nhau thì có đến cả ngàn lý do để tổn thương...

+++

Khi nó nhận được thư điện kiến của vị Chúa Thượng cao lãnh kia, chỉ cảm thấy tức giận ngập tràn. Dương Lãnh Phong, tên đó từ lúc nào trở nên dầy dụa không dứt như thế này. Được thôi, nếu có thể thì kết thúc luôn một lần đi cho rồi.

Ngày gặp mặt của hai người đứng đầu hắc đạo, một người là người đứng đầu của tất cả các bang lớn nhỏ, một người đứng đầu của Death, kẻ cô độc nhất trong giới hắc đạo.

Vì cuộc gặp mặt này được giữ kín vô cùng nên ngoài những người thân cận nhất của hân và nó ra thì không ai biết cả.

Ở trên hai đầu của Hắc Đài, hai người ngồi ở nơi cách xa nhau, có thể nhìn thấy rõ vô cùng nhưng lại không thể chạm đến được.

Nó vẫn là bộ đồ màu đen nguyên thủy, cùng chiếc mặt nạ gắn hình đầu lâu tinh xảo. Hân thì một bộ màu đen đan xen những hoa văn màu vàng, tựa như một vị đế vương thời xưa vậy.

Cả nơi rộng lớn như này chỉ có mình hân và nó. Có vẻ đánh giá đối phương đủ rồi nên lúc này nó mới lên tiếng “Không biết Chúa Thượng cao quý của chúng ta hôm nay muốn gặp tôi là có việc gì quan trọng?”

Hân nghe cái giọng mỉa mai của nó thì chỉ nhàn nhạt nhìn một cái rồi nói: “Lô hàng lần trước dù sao cũng xin lỗi Death Môn Chủ!”

“Ngài đây là đang mềo khóc chuột sao?”

“Tùy ý em nghĩ, dù sao tôi nghĩ cũng nên nói cho em biết!”, hân lúc này bỏ đi kính ngữ mà nói em với tôi.

“Không cần thiết!”, nó nhắm đôi mắt lại, “Giữa cái chốn hắc đạo hay bạch đạo này, kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết, đó là điều đương nhiên!”

“Tôi muốn tạo liên bang giữa Death và tất cả các bang phái còn lại!”, hân nói ra suy nghĩ của mình.

Lúc này đôi mắt đang nhắm hờ của nó nghe đến đó thì chợt mở ra, sắc bén, sau đó nó cười một tiếng rõ to “Hahaha, Anh nghĩ chỉ với một lô hàng còn

con như vậy mà thu phục được Death sao? Chúa thượng à, Ngài đánh giá năng lực của mình cao quá rồi đấy.”

“Tôi chỉ muốn em có thể an ổn cuộc sông của mình, chẳng lẽ em không muốn kết hôn sinh con, sống an nhàn đến cuối đời!?”

"Anh hơi nhiều chuyện rồi đấy!"

"Em đang tự lừa dối mình sao?"

“Có gì cần phải lừa dối, Đúng, Có ai mà không muốn, nhưng mà quá muộn rồi, tôi không thể lấy chồng, càng không sinh con cái gì hết, bởi vì, tôi là Môn Chủ của Death, hahaha!!”

Kèm theo tiếng cười của nó là một loạt những vòng tròn nhỏ bay ra, sau đó nó sẽ tỏa ra cả gần chục chiếc kim nhỏ màu đen huyền, hướng thẳng hướng hắc đang ngồi mà đâm tới.

Hắc đang nhíu mày vì câu trả lời của nó nhưng cũng ngay lập tức nhận ra được nguy hiểm, xoay người một vòng lấy vạt áo chặn lại hết tất cả nhưng chiếc kim nhỏ đó

"Em..."

"Kẻ mạnh sẽ là kẻ có quyền và được sống" Nagy sau đó thì nó nhanh như chớp lao tới, đập người một cái hướng cả hắc đánh lên, mặc dù hắc phát hiện ra sớm nhưng vì lực đưa ra của nó quá mạnh nên hắc bị đánh lùi về sau.

"Nếu đây là điều em muốn!"

Ngay sau đó hắc cũng lao tới,

Có vẻ như lần này nó quyết tâm muốn đánh bại hắc, nên đưa ra chiêu nào chính là nhằm vào tử huyệt của đối phương mà đánh, mặc dù hắc đánh trả, nhưng với trình độ huấn luyện của Don và những chiêu cực kỳ độc và khó hiểu của Death thì hắc không có khả năng đã thương nó mạnh được, trong vòng bán kính 5m xung quanh nó, chỉ cần hắc bước đến lập tức xác định tự kết liễu đời mình.

Nó nhận thấy tình hình vô cùng có lợi để đưa ra Huyền Ngân, đối với Huyền Ngân, mỗi lần nó đưa ra một cái, chính là đang đã thương kinh mạch ở tay một cách trực tiếp, hôm lễ nhận chức vì phải đàn áp bọn người muốn tạo phản vì không phục khi Don cho nó nhận chức, nó đã phóng ra hai cây Huyền Ngân, kết quả sau đó phải dưỡng thương cả tháng mới đỡ, xem chút nữa tay không cử động được, lần này nó sẽ dùng thời cơ tốt nhất, một lần, kết thúc.

Có vẻ như hắc đoán trước được nó sẽ dùng Huyền Ngân để đối phó hắc, nên khi nó nhận ra thời cơ tốt để ra tay thì bắt gặp được nụ cười khó hiểu của hắc, nhưng khi nó nhận ra có gì đó không ổn thì nó đã ngắt, trước khi mất hoàn toàn ý thức, chỉ có thể cắn tức thì thảo một câu: “Đương Lãnh Phong, anh đừng là đồ dễ tiện bị ỡ”

Trên Hắc Đài, hắc ôm trong tay nó đã ngắt xiu, từ từ ngắt hết cơ chế hoạt động của mấy vũ khí nguy hiểm, sau đó đưa tay tháo ra chiếc mặt nạ hình đầu lâu đó, rồi cúi đầu xuống thì thào vào tai nó: “Lần này tôi sẽ nhốt em cả đời!”

+==

Pule gào thét: có vẻ mấy ông nam chính hay thích chơi trò bì ỡi, mặt dày nhì! *Mặt khinh thường*

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138

Một buổi sáng nhẹ nhàng trong một biệt thự trên một hòn đảo tư nhân nhỏ, căn biệt thự này có vẻ cổ kính và xung quanh cây cối rậm rạp, nhưng lại không làm mất sự hiện đại bên trong nó, những cây cối bao quanh đó chỉ làm tăng thêm sự thanh tao và thoáng mát cho nó.

Trên một chiếc giường trải ra trắng muốt, một cô gái nằm trên đó, cau có vì bị ánh sáng xuyên qua bức tường kính soi vào, còn bên cạnh có một chàng trai, vô cùng tuấn tú, mặc một bộ thường phục ở nhà, một tay chống bên đầu dựa mình vào giường chăm chú nhìn cô gái đang vật vã chống lại ánh sáng với con buồn ngủ kia. Khi thấy đôi mắt cô gái giật nhẹ muốn mở ra, chàng trai đó mới khẽ cười một cái, giữa cái vẻ trong lành của buổi sáng trên biển, nụ cười đó tựa như muốn tỏa sáng như mặt trời, chỉ đáng tiếc cô gái kia không thấy được.

Nó ngủ cũng đã đủ, mặc dù ánh sáng ngoài kia chói lọi, nhưng làm cho nó khó chịu đích thực không phải ánh sáng đó mà là cái nhìn chăm chú như muốn nhìn thấu nó của ai đó, nó không mở mắt ra nhưng nó cảm nhận được. Nó định đợi hắc đi nhưng có vẻ với tình hình này hắc định đây đợi đến khi nó tỉnh dậy mới thôi. Nó không hề muốn trốn tránh, nó muốn bật dậy ngay bây giờ, hỏi hắc là hắc rốt cuộc muốn cái gì, tại sao lại chơi trò ti bì như vậy với nó, tại sao lại năm lần bảy lượt muốn làm khó nó (Pule: như vậy mà là làm khó thì em cũng muốn +_+), nhưng cuối cùng nó lại chọn trốn tránh, vì nó rất sợ nếu hắc nói yêu nó thì nó liệu có thể giữ bình tĩnh.

Cuối cùng không nhìn được nữa, mở mắt ra, đập vào nó không sai chính là khuôn mặt đẹp trai đó, còn mang thêm một vẻ cười cười. Nó nhìn hần, hần cũng nhìn nó, có vẻ như không ai muốn chịu thua, hần thấy vậy, không biết sao lại có ý muốn trêu nó, ghé khuôn mặt đẹp trai của mình xuống gần mặt nó, muốn nhìn chút thất kinh của nó, nhưng nó vẫn cứ trừng mắt nhìn hần như vậy, cuối cùng, khi đôi môi của hần chỉ cần động đậy một cái thì sẽ chạm vào môi nó thì hần mới nhẹ nhàng mở miệng: “Đấy đánh rằng đi, anh ra dọn đồ ăn sáng đây!” nói xong nhẹ nhàng bước xuống, để lại nó với khuôn mặt đờ đẫn ở đấy.

Một lúc sau khi hần đang đưa trứng từ trong lò ra bàn thì nó ở đâu bỗng xuất hiện, không phải để ăn sáng mà là trong chớp nhoáng bay đến một cái quạt hần một cái té xuống nền nhà. Nếu không phải vì hần còn đang cầm trứng, vì sợ đĩa bị bể thì đã không bị đánh thê thảm thế này rồi, đáng tiếc lúc đó hần chỉ kịp bảo toàn cái đĩa trứng còn mình thì bị đánh ngã xuống sàn nhà. Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chỉ là đôi mắt sắc bén đầy cảm hận của nó, hần chỉ tự cười khổ một cái, rồi ngay trước khi nó kịp ý thức được sự việc thì đã nhanh tay tóm lấy cổ chân của nó kéo xuống, nó chộp Á một tiếng thì người đã mất thăng bằng ngã xuống, khi hoàn hồn lại thì cả người đã nằm gọn trong vòng tay hần, thấy vậy nó vô cùng tức tối giãy dụa nhưng sức lực của nó so với hần chỉ là gài ngựa, cả người hần không mấy may động đậy một cái.

“Bỏ ra”

“...”

“Tôi bảo anh bỏ”

“...”

“Bỏ r... ưm”, ngay khi nó chưa kịp nói hết câu thì môi hần từ đâu ập đến, nuốt hết mấy câu nói tổn thương của nó lại, lúc đầu nó giãy dụa kịch liệt, định thừa thời cơ cắn hần nhưng hần ba lần bảy lượt khôn ngoan tròn tránh, lúc sau nó có vẻ như từ bỏ giãy dụa, an ổn không động đậy.

Khi hần cảm thấy hành hạ đôi môi của nó đủ rồi thì ngẩng lên nhìn vào đôi mắt nó, một tầng nước mỏng dâng lên sau đó từng giọt từng giọt tí tách trượt xuống khóe mắt. Lúc này hần thực sự bối rối, tại hần nhìn không được xúc động nên bây giờ cũng không biết dỗ dành nó ra sao, gặp nó cường ngạnh hần có thể dùng sức mạnh khống chế, nhưng khi gặp nó yếu đuối như thế này, hần thật sự chịu bó tay: “Em không sao chứ?”

Vẫn khóc,

“Tôi xin lỗi!”

Vẫn khóc,

“Tôi thật sự xin lỗi, lần sau nếu em không cho tôi nhất định sẽ không hôn em”

Tiếp tục khóc,

“Tôi...”

Ngay khi hần đáp ứng không biết phải dỗ tiếp ra sao thì bất chợt bị nó đẩy ra một cái, rồi sau đó cổ áo bị nó tóm lấy bất ngờ một cái nó chọt cúi xuống môi hần, không phải là hôn mà là mạnh bạo cắn một cái rất mạnh, đến nỗi đôi môi mỏng quặn rũ đỏ của hần nhuộm đầy máu tươi, mà máu đó cũng in lên cả môi nó.

“Anh đau không? Tôi hỏi rốt cuộc anh có đau không, anh dựa vào cái gì, anh đừng nghĩ tôi không biết, trước giờ trong trái tim anh không phải chỉ có Tuyết Nhi của anh sao, anh từng yêu tôi sao?”, nó vừa buông hần ra thì điên cuồng gào lên, những giọt nước mắt nhẹ rơi trước đó bây giờ ào ạt thì nhau rơi xuống, đôi tay nó nắm thật chặt cổ áo của hần mà thì thầm tiếp “Không phải là hôn ước của đời trước để lại, khiến anh và Tuyết Nhi của anh phải chia ly sao? Mà đáng thương hơn, tôi lại chính là nhân vật chính trong vở kịch phá hoại và chia ly đó đúng không, lúc trước đã tôi như vậy anh vẫn chưa tha oán à, hay bây giờ Tuyết Nhi của anh trở về rồi, nhưng người cô ấy yêu không phải là anh mà là anh trai tôi nên anh trút nỗi hận của anh lên tôi, anh... nếu như anh cứ trực tiếp hạ gục tôi đi, tại sao luôn luôn dùng những hành động như thế này.... tại sao?”

“Đủ rồi!” hần nghe nó nói, không hiểu nổi tại sao tự nhiên thấy lòng nặng trĩu, đau đớn lạ thường.

“Anh đang trốn tránh đúng không, trước giờ anh chưa từng yêu tôi cả, chỉ vì hận thù trong anh quá nặng...”, nói hết câu này, nó như trút được nỗi lòng tích tụ bấy lâu nay, đúng vậy, nỗi lòng, sự thật mà nó luôn trốn tránh chính là nó luôn biết hần chưa từng yêu nó, nhưng nó vẫn không chịu thừa nhận, đến bây giờ khi giải tỏa ra, nó cũng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi..

“Chưa từng yêu sao?”, còn hần nghe nó nói vậy thì trầm mặc lại suy nghĩ, nếu hần chưa từng yêu tại sao phải nhớ đến nó không buông, nếu chưa yêu tại sao khi Tuyết Nhi đã đứng trước mắt hần nhưng tâm hần lại nhớ đến nó, nếu không yêu tại sao một kẻ luôn luôn muốn nắm mọi thứ trong tay như hần nhưng lại trong suốt 5 năm chưa từng một lần dám đặt chân đến Pháp, chỉ sợ một lúc nào đó tình cờ nhìn thấy nó sợ nó nhìn thấy hần liền tức giận, lại đau lòng, sợ nhìn thấy nó đã có người yêu mới, sợ nhìn thấy khi hần thấy nó đã hạnh phúc trong tay người khác mà hần lại không kiểm chế được liền đánh chết tên đó, tất cả những điều đó, là hần chưa từng yêu sao?

Nhìn hần trầm mặc mà nó tâm như dao cắt, nhưng đành lặng im lại vài giây sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Anh nên tự tin theo đuổi một cô gái nào đó mà anh yêu! Nhưng nếu anh muốn theo đuổi lại Tuyết Nhi thì tôi nhất định sẽ ngăn cản, vì anh trai tôi.” Có lẽ đã nói hết những điều cần nói rồi, nó đứng lên bỏ lại cho hần một bóng lưng lạnh lùng, dứt khoát.

Mãi lúc sau hắn mới hoàn hồn đứng lên chạy nhanh tóm lại tay nó: “Chuyện đó tính sau đi, nếu đã đến đây thì ở lại chơi vài ngày, được không?”, đôi mắt không còn là ép buộc không cho phép mà là một sự mong chờ, mong chờ nó đồng ý.

Nó, có thể là vẫn không thể buông tay hắn được, nên mím môi im lặng, ngay khi hắn cho rằng nó sẽ không đồng ý thì lại phun ra một chữ: “Được”

Đảo này mặc dù là một đảo tư nhân nhưng lại không cô đơn tí nào, đi đâu cũng có đầy người làm vườn và người phụ việc, mà những người này lại chính là người dân ở chính đảo này, những người dân đó ở đây trước kia rất ghét những người lợi dụng quyền thế áp đặt lên hòn đảo mà chính họ khai phá, nhưng có vẻ ở đây thì khác, bọn họ ngược lại lại rất thích hắn, điều khiến nó ngạc nhiên nhất là hắn thể như lại biết nói tiếng của những người đó, quả thật là vô cùng tài giỏi, người gì mà cái gì cũng biết.

Có vẻ là lúc đó hắn đi lấy cần câu và lúc sau thấy hắn xách hai cái cần câu và hai cái xô đi tới: “Đi câu cá!”, thế là hai người bọn họ sóng đôi cùng nhau đi ra bờ biển. Mặc dù nãy giờ nó im lặng, nhưng niềm vui thỏa mãn in sâu lên khuôn mặt không thể che giấu được, yêu hay không yêu cái gì đó ném đi, bây giờ ta hạnh phúc trước đã.

Nhưng niềm vui mong đợi hai người cùng ngồi câu cá tâm sự ngoài bờ biển của hắn bỗng chốc tan vỡ, bởi vì bờ biển này có vẻ điều kiện vô cùng thích hợp với loài cua, nên trong mấy nhúm đá nhỏ nhô lên kia có mấy con cua xanh xanh càng to thôi rồi, vừa bò vừa giương càng giương mắt nhìn về phía nó và hắn mà cảnh giác.

Thế là nó mặc kệ hắn ngồi câu cá một mình mà xách xô đi bắt cua. Nhưng mà nhìn thấy cua là một chuyện nhỏ còn bắt được cua là một chuyện mà vô cùng chông gai, Tiểu Vy của chúng ta một tay cầm xô một tay cầm que rồi mắt lớn mắt nhỏ trừng với con cua, cái que trong tay ra sức chiến đấu với con cua cũng không bắt được nó, suốt hai tiếng đồng hồ, số của nó bắt được chỉ vèn vèn ba con.

“Đáng ghét”, nhìn mấy con cua đó mắt nó long lên bực bội, rồi lại bắt lực toàn phần.

Lúc này không biết một giọng nói vang lên từ sau lưng nó “Tại em ngu thôi”

Không cần ngoảnh lại cũng biết là tên kia “Không phận sự đến anh, anh thử ngon lai đây xem có bắt được con nào không, chỉ ngồi nhả mồi nhấc cá thì biết gì mà nói”, nhưng mà lời vừa nói ra thì nó lại hồi hận, vì chỉ thấy hắn lại gần con cua, tập kích sau lưng nó rồi hai tay vươn ra tóm nhanh lấy hai cái càng cua bỏ vô xe, thế là xong, còn nó cầm vũ khí chính chiến với con cua mãi mới bắt được, bắt cua lại câu cá, rồi đi kiếm củi, đến khi trời nhập nhen tối, hơi lạnh từ từ lên, gió từ biển lùa vào thì cuối cùng cũng nhóm được lửa nướng cá, ánh đèn nhập nhen của đóm lửa chiếu lên cả khuôn mặt nó và hắn, “Cháy kìa”, “Làm sao mà cháy, không nướng vậy sống thì làm sao mà ăn?”.

Sau đó lại “Chưa chín”, “Đâu xem nào”, ai đó không ngại miếng cá còn dính nước miếng của nó mà một tay cầm xiên nướng cá đang nướng trên bếp còn tay còn lại cầm cả tay nó lần xiên nướng đang nằm trong tay nó mà bỏ vào miệng cắn “Rõ ràng chín mà, miệng em không có độ à!”

“Anh anh...”

“Anh làm sao?”

“Không biết xấu hổ...”

Hắn nghe đến đấy bỗng cười phá lên “Mặt em đỏ như cà chua chín kìa”

“Không có...”

Có phải nếu không yêu nhau thì niềm hạnh phúc sẽ đơn giản hơn?

+++++

Kết thúc ba ngày đi chơi vô cùng thoải mái và vui vẻ của nó và hắn, người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng quả không sai, khi nó vừa trở về nhà thì lập tức nghe mẹ nói tối nay nhà nó có bữa cơm, cả anh trai và Thư Tâm cũng trở về, và có mời cả hắn nữa, bởi vì nó biết chỉ là dựa trên tính chất được thông báo, nên nó có quyền nói không sao, đương nhiên là không rồi.

Bữa tối hôm nay đặc biệt nhộn nhịp vì có anh trai về và đặc biệt là Thư Tâm, có vẻ như ở đâu có cô ấy mọi thứ đều từ trạng thái ỳ dột mà trở nên tươi tỉnh hơn.

“Oa, oa Tiểu Vy về rồi kìa”, nó chưa kịp bước vào nhà đã nghe Thư Tâm hét lên một tiếng, lúc nó bình tĩnh bước vào thì gặp ngay khuôn mặt âm trầm của hắn, có vẻ hắn đã đến đây trước cả nó, ngay sau đó nó chuyển tầm mắt đến bên Thư Tâm “Dạ thưa chị dâu”

Thư Tâm đang hớn hờ thì nghe câu đó của nó, mặt ửng đỏ một cái ập ứng “Cái gì chị dâu, cái chị này... Đúng là...”

May lúc này Lâm Thiên Ân chạy ra đỡ đòn cho Thư Tâm thì cô ấy mới có thể bình tĩnh lại.

“Em đừng có ý mình là Đại tiểu thư mà bắt nạt Tâm Nhi!”, lúc mọi người đang ăn cơm vui vẻ thì anh nó mới nhẹ nhàng cảnh cáo nó.

“Tâm Nhi a, thân thiết vậy a, còn chưa lấy người ta mà đã cho em gái mình ra rìa rồi, anh đúng là ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng a”, nó nghe vậy thì mỉm cười đắc ý nhìn Thư Tâm một cái, ngay lập tức cô ấy xấu hổ đến thiếu chút nữa cắm mặt vào bát cơm, bình thường Thư Tâm mặt dày vô đối, đầu võ mồm với nó không bao giờ có chuyện thua, nhưng hôm nay vì ngồi ăn cơm trước mặt bố mẹ nó, nói chuyện nhay cảm như vậy, cô bé đương nhiên

ngượng chín mặt rồi. Ba nó chắc cũng muốn cứu cánh cho Thư Tâm nên ho nhẹ một cái: “Tiểu Vy con gấp thức ăn cho Tiểu Phong đi, này giờ nó chả ăn gì mấy.”

Đến lượt nó hết đường nói, bởi vì Thư Tâm ánh mắt ai kia đặc ý nhìn nó khiêu khích, nó nhìn vậy chỉ cười khổ trong lòng ‘Chắc chắn em không biết người đàn ông này trước giờ vẫn chỉ yêu mình em mà thôi’.

Hắn bên cạnh thì khách khí nói: “Dạ cháu tự lấy là được rồi ạ!”

Mẹ nó cũng cười thân thiện: “Cháu cứ tự nhiên như nhà mình vậy, đừng khách sáo, Dương gia với Lâm gia chúng ta đâu phải xa lạ!” sau đó nhìn nó liếc mắt “Tiểu Vy”

“Dạ”, nó bất lực đành gấp một miếng cá hồi cho hắn. Lúc này hắn mới hướng đến nhìn nó, ánh mắt lấp lánh yêu thương “Cảm ơn em”

Nó chột như sa vào đồ nhưng sau đó lại phải tự bình tĩnh ăn cơm tiếp. Thư Tâm, lúc nó cứu cô đã thấy được từ cô có một sự hấp dẫn mạnh mẽ, đúng là phán đoán của nó trước giờ chưa từng sai, anh trai nó yêu thương nhất cũng yêu cô ấy vô đối, Dương Lãnh Phong cũng vì cô ấy mà buông tay một người yêu hắn, ngay cả nó cũng thích cô vì cô đã giúp anh nó thoát khỏi con ác mộng ấy. Một người con gái tốt bụng, đáng yêu xuất sắc như thế, ai đó không yêu cô ấy chính là bản thân người đó quá sai lầm.

Ăn tối xong, nó mệt mỏi xin phép lên lầu trước, mặc dù nhìn được ánh mắt muốn ăn thịt người của mẹ nó nhưng nó cũng đành mặc kệ, nhưng khi nó vui mừng vì sắp thoát được thì lại bị giọng nói của hắn cản lại “Cháu biết hai bác gọi cháu hôm nay đến là có việc gì, đối với việc đó cháu thật lòng xin lỗi hai bác, cháu sẽ chịu trách nhiệm cho việc đó, với lại cháu với Tiểu Vy cũng có hôn ước hơn nữa cháu còn rất yêu cô ấy...”

Ba nó nghe hắn nói vậy thì vô cùng vui mừng, nhưng ngay lập tức lại bị nó làm cho tức chết “Không được”, nó không nhìn ba nó mà quay sang nhìn thẳng vào hắn “Không cần chịu trách nhiệm bởi vì cái gì cũng chưa từng xảy ra cả, hôn ước cũng đã hủy bỏ, không có chuyện chịu trách nhiệm gì ở đây cả!”

“Tiểu Vy, con hàm hồ cái gì vậy...”, mắt ba nó long lên, bộ dạng đứng lên như muốn thiêu sống nó.

Lúc này hắn lại lên tiếng “Cháu đã nói rõ quan điểm của cháu, xin hai bác và anh Thiên Ân yên tâm, giữa cháu và Tiểu Vy có chút hiểu lầm cháu sẽ cố gắng hòa giải, cháu xin phép đi ạ!”

Ba nó đau đầu xoa tay phát phát hắn “Đi đi, dẫn cả nó đi đi, nhức đầu quá!”

Hắn như được ban đặc ân, lập tức chào rồi kéo tay nó ra. Nó bị hắn kéo đi thì dùng dằng “Buông tay ra”

...

“Tôi nói anh buông tay ra mà!”

...

“Có cái gì thì nói ở đây chứ đi đâu chứ?”

Hắn nghe theo thì tên hắn đâu phải Dương Lãnh Phong nữa. Đem nó kéo tới xe của hắn, mở cửa xe để nó vào rồi nhanh chân lên xe bấm chốt khóa cửa.

“Mở cửa ra, Dương Lãnh Phong, chịu trách nhiệm cái gì, giữa chúng ta có cái gì mà cần trách nhiệm, còn nữa, anh yêu tôi bao giờ mà nói như vậy hả?”, nó gào lên với hắn.

“Em im lặng đi”

“Anh nghĩ anh là ai?”

“Phải, lúc trước tôi không yêu em, không phải vì không yêu em mà bởi vì tôi không biết mình yêu em, tôi trốn tránh. Còn về việc chịu trách nhiệm, đó không phải vì đã xảy ra việc gì mà còn vì thanh danh của hai gia đình, em có hiểu không?”

“Thanh danh sao, được, thanh danh có thể đổi lại được cuộc sống tôi yêu thích sao? Lâm Yến Vy tôi chưa bao giờ sông vì người khác, sông vì những lời lẽ mà họ nói ra về tôi như thế nào, tôi sông cho tôi là đủ rồi. Giữa chúng ta không xảy ra việc gì nên tôi sẽ không chấp nhận việc này!”

“Vậy nếu xảy ra thì em sẽ chấp nhận?”

Nó nghe đến đó ánh mắt sầm lại nhìn hắn “Ý anh là sao, cho dù có xảy ra việc gì đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không đồng ý, mà vì không xảy ra nên lại càng không!”

“Đúng là em càng mạnh miệng, được, nếu xảy ra mà em có thể tạm chấp nhận đồng ý thì xảy ra đi!”

“Ý anh là sao?”

“Từ từ em sẽ biết”, ánh mắt hắn chột tới lại, đôi môi mỏng khẽ mím lại mà chăm chú lái xe, tốc độ có thể nói là điên cuồng, như là đang gấp gấp việc gì

đó!

+Pule: E hèm, theo cái suy đoán của bốn Bảo Bảo thì chị Vy sắp bị ăn rồi, ai gu, sao chị lại ngây thơ thế nhỉ, tại chị cả, vốn anh Phong định ngày kết hôn mới ăn chị nhưng chị lại khiêu khích anh ấy quá, nên anh đành phải ăn trước thời hẹn, haizz, thế xong đời trai của Phong Bảo Bối của ta rồi *che miệng cười gian*.

Nếu các bạn ngóng cảnh sau thì cmt một cái xu hướng “ăn” của các bạn cho Pule biết, ví dụ như món thanh đạm, món chay, món mặn hay là “lầu”, lầu là hot lắm nha =>))

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Yêu bằng trái tim hay thể xác?

Trước cổng của một tòa chung cư sang trọng, hần đánh xe vào trong hầm để xe rồi lòi nó bước đi.

Nhìn từng con số tầng đang đi lên mà đầu nó có cả ngàn câu hỏi, số tầng càng cao thì nhịp tim nó cũng tăng nhanh theo tỉ lệ thuận với đó. Kì thật nó đã gào khan cô, đâm đá xe của hần hay thét vào tai hần đủ kiểu, nhưng tên này bây giờ chính là lấy im lặng mà đấu với nó. Hần không nói, chẳng rằng, đối với mấy hành động đâm đá của nó thì cũng im lặng mà phòng thủ, bây giờ nó cũng đã rất mệt rồi, lười tiếp tục giằng co với hần. Thang máy cuối cùng cũng dừng lại, cửa mở ra, nó lại bị hần kéo đến một căn phòng đối diện, rồi nhìn hần nhấn một dãy số, cửa mở ra, hần lại thò tay khóa trái lại rồi cuối cùng cũng buông tay nó ra.

Bước về phía sofa đặt chính giữa phòng khách, rót rồi ngồi xuống uống một ngụm nước để trên bàn, cuối cùng lấy lại được hơi sức mà nhàn nhạt nhìn hần đang từ phía cửa lại gần kia hỏi: “Cuối cùng anh đã nói được chưa, suốt từ nãy đến giờ im lặng chưa đủ sao?”

Hần nghe vậy cũng không nói gì mà tiếp tục trầm mặc.

“Anh câm rồi hả?”, nó nhìn hần như vậy thì con giận không biết từ đâu lại vô cớ xuất hiện. Có vẻ hần cũng nhìn ra được nó đang tức giận, nên khi nó đang tính chửi hần tiếp thì hần lại lên tiếng: “Chúng ta kết hôn đi!”

“Cái gì?”, nó phun luôn cả ngụm nước trong miệng ra mà trợn mắt lên hỏi hần, giống như hi vọng vừa rồi chỉ là nó nghe nhầm.

“Em không nghe nhầm đâu, tôi nói chúng ta kết hôn đi!”, hần như nhìn ra được vẻ nghi hoặc của nó mà kiên nhẫn đáp lại.

“Tại sao chúng ta lại phải kết hôn?”, sau vài giây để lấy lại bình tĩnh, cuối cùng nó cũng phải uống thêm một ngụm nước nữa rồi giả tình lạnh hỏi ngược lại.

“Em không muốn tôi quay lại cướp Thư Tâm của anh trai em thì chúng ta kết hôn đi! Như vậy em sẽ yên tâm vì tôi không bao giờ có cơ hội nữa!”. Nó nghe thế chỉ cười lạnh một tiếng: “Với cái lý do đó để tôi kết hôn với anh sao? Anh nghĩ tôi là trẻ con lên ba mà kết hôn với cái lý do đó, phải, tôi sẽ không để anh cướp Thư Tâm từ anh trai tôi, nhưng mà với cách khác, tôi không phải Thánh nữ, mà anh trai tôi cũng không vô năng đến độ phải để em gái mình hi sinh mới giữ được người mình yêu!”

“Vậy nếu tôi nói là tôi yêu em nên muốn kết hôn với em thì em có tin không?”, trong giọng nói của hần mang chút vẻ bất lực và đau lòng, giọng điệu như thể lại làm cho nó không tự chủ được lại sinh ra cảm giác mềm lòng, nhưng mà đó chỉ là cảm giác mà thôi, bởi vì nó không thể nào mềm lòng được.

“Không đời nào!”

“Vậy nên bất cứ lý do nào thì em cũng không tin nhưng thật sự tôi muốn kết hôn với em, nếu em vẫn kiên quyết không đồng ý vậy thì tiền trăm hậu tẩu đi!”

Nghe đến đó nó nhúm mày “Ý anh là sao?”

Hần không trả lời mà chỉ bước đến gần phía nó, rồi trong một khoảnh khắc nó lại lập tức ngắt lịm đi.

++++++

Lúc nó tỉnh lại chính là trưa ngày hôm sau, tình cảnh buổi sáng xuất hiện ở một căn phòng xa lạ như thế này nó không còn lạ lắm gì, nhưng vấn đề ở đây chính là cảm giác trên cơ thể, lúc trước tỉnh dậy chỉ cảm thấy mơ màng với hơi mỏi nhưng bây giờ chính là cảm giác cả người như bị xe lu qua, cả người như muốn bị tách làm hai nửa, bây giờ, ngay cả đến động một ngón tay cũng sẽ làm nó đau đến rớt nước mắt, những con đau như vậy làm não nó như muốn căng kên, đảo mắt quanh một hồi không thấy bất kỳ một ai cả.

Khốn kiếp “Duong Lãnh Phong, anh rút ra đây cho tôi!”, nhưng giọng vừa cất lên thì giống như đang thêu thào, cổ họng khản đặc lại đau đến nhăn mày nhăn mặt. Duong Lãnh Phong, anh dám đối xử với tôi như thế, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.

Mặc dù giọng của nó nhỏ đến độ ghé tai vào mới nghe được nhưng không hiểu sao lại có thể truyền đến tai hắn, chỉ thấy hắn đeo một cái tạp dề vào người mà nhún nhẩy bước vào.

Vừa nhìn thấy hắn, nó dốc hết sức cầm cái gối trong tay ném tới đồng thời gào lên: “Đương Lãnh Phong, sao anh dám đối xử với tôi như thế!”, nói xong có vẻ nó đã nhịn quá lâu rồi nên lúc này nước mắt cứ thế ào ạt chảy ra không ngừng, hắn đang định giễu cợt nó một chút thì thấy nó như vậy chỉ lại gần khẽ ôm nó vào lòng mà nói: “Đối xử như thế là như thế nào?”

“Anh... anh còn dám giả ngây giả ngô!”, mắt nó trợn trừng lên như muốn thiêu sống hắn.

“Ha ha ha” hắn nghe đến đó chỉ cười vang “Thật sự em đang nói cái gì, à, em nghĩ tôi và em đã xảy ra chuyện kia đúng không? Vậy bây giờ xảy ra rồi không phải tôi nên chịu trách nhiệm sao! Đi, đứng dậy thay quần áo chúng ta đến Cục dân chính đăng kí kết hôn”, bộ dạng của hắn cợt nhả làm nó phải cúi lên “Rốt cuộc là anh đang nghĩ cái gì, tôi đang giận với anh đó hả?”

“Không có, tôi đâu nghĩ em đang giận!”

“Vậy rốt cuộc anh đã làm cái gì, sao anh có thể ti bi như thế hả?”

“Tôi ti bi?”, hắn vừa hỏi vừa trợn mắt chỉ tay về phía mình như thể đây là chuyện không thể nào “Em đúng là đầu óc đen tối, tối hôm qua khi em ngắt đi, sau đó tôi không biết làm sao, đành đỡ em đứng dậy, nhưng trên người em lúc nào cũng có những cái cơ quan chết tiệt, tôi là không may bị trúng phải, mà do em bị ngắt không điều khiển được chúng nên cũng bị làm tổn thương, tôi là cố hết sức cứu em nhưng mà lực bất tòng tâm, lúc ngắt được hết mấy cái cơ quan đó thì cả em và tôi đều bị thương rồi, không tin em nhìn đây này!”, nói xong hắn lập tức vén áo lên, quả thật có đầy những vết bầm tím đầy người, mà tất cả đều là những vết mới.

Lúc này cuối cùng nó mới lấy lại được tinh thần, nhưng sau khi nhìn những vết bầm tím đó thì nó lại hối hận, bởi vì đằng sau những vết đó là cơ thể nam tính của ai kia, cơ bụng hiện lên một cách rõ ràng, mà nước da của hắn cũng không phải trắng muốt như mấy vị công tử không tiếp xúc ánh nắng mà là màu đồng quyền rũ, thật là hối hận chết đi được, sao lại để hắn vén áo lên như thế chứ “Anh làm cái quái gì vậy, mau kéo áo xuống!”

Hắn cũng bởi vì vội giải thích cho nó hiểu, đến khi nghe thất tiếng quát với vẻ mặt đỏ ửng của ai kia thì mới chợt nở nụ cười xấu xa “Haha, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy!”

“Anh không biết xấu hổ sao?”

“Tại sao tôi lại phải xấu hổ, cơ thể đẹp như thế thì đáng ra phải tự hào mới đúng chứ!”, hắn không cho là thế mà nói.

“Anh,... đồ mặt dày. Anh mau đi ra ngoài đi!”, kèm theo đó là cái gối lia thẳng tới phía hắn.

Hắn thò tay bắt lấy cái gối “Còn có thể hét thì xem ra em không sao rồi!”, nói xong liền ném lại cái gối cho nó rồi khinh khỉnh rời đi.

>>>>>>>>

Thay đồ xong nó bước vào nhà bếp, kì thực nhà bếp này là nhà bếp nhưng so với cái phòng ngủ của nó thì càng sạch sẽ hơn, có vẻ như chủ nhân của nó ít sử dụng thì phải. Đào mắt đánh giá một hồi mới nhìn đến người đang cúi húi dưới bếp, sau đó lại nhìn đến đĩa thức ăn trên bàn, giờ ngón tay nhón một tảng lên: “Đương Lãnh Phong!”

Hắn đang cúi húi nấu cái nồi gì đó, nghe nó gọi thì quay lưng lại: “Cái gì vậy?”

“Cái này là anh nấu à?”

“Chứ mà?”

“Cái này người có thể ăn sao?”, ánh mắt nó khinh bỉ nhìn một hồi xung quanh cái miếng đó,.

“Nhà tôi không có chó, hiện tại cũng chỉ có mỗi em!”

“Anh,...?”, nó nghe đến đó tức sôi cả họng.

“Vậy em ăn hay không?”, tắt bếp rồi bê cái nồi đó đặt trên bàn, hắn nhàn nhạt nhìn nó.

Nó thảm thán trong lòng, có thể nói không sao, đương nhiên không rồi, người không vì mình trời tru đất diệt.

++++++

Ăn xong hắn đi ra sofa ngồi xem TV, bởi vì hắn đã nấu rồi nên đương nhiên nhiệm vụ rửa bát là của nó. Rửa bát xong nó mới lau tay xoay người đi ra, thấy hắn chuyên chú nhìn chằm chằm TV, nó cũng thắc mắc tại sao cái chương trình buổi sáng nhàm chán như thế mà hắn có thể xem nhập tâm như thế được. Nhưng khi nó vừa bước đến gần sofa thì hắn chợt không quay đầu lại mà lên tiếng: “Chuyện kết hôn đó, em có thể suy nghĩ lại không? Chúng ta không còn nhỏ nữa, những lời tôi từng nói với em đều xuất phát từ trong thâm tâm tôi, nói chịu trách nhiệm thật ra chỉ là một cái cớ, hi vọng em sẽ suy nghĩ lại! Tôi cho em một tuần để suy nghĩ, nếu em đồng ý hay không đồng ý thì hãy nói với tôi trong vòng một tuần này!”, nói xong thì tắt TV rồi đứng lên, “Bây giờ tôi đưa em về!”

____+

Ngồi trong phòng làm việc nhưng tâm trí của nó lại bay về những câu hán nói buổi sáng. Suy nghĩ lại sao? Nó thật ra, trước đây chưa từng nghĩ đến việc suy nghĩ lại, nó nghĩ, mình hán là cứ nên cô độc suốt đời đi, không phải bởi gì cả, bởi vì từ khi nó bước vào Death thì vận mệnh đã thay đổi, hắc đạo cho dù như thế nào vẫn là hắc đạo, cho dù nó có tốt đến mấy, nhưng cũng bao người đã vì nó mà chết, hoặc chết dưới chính tay nó, nó bây giờ giống như Nữ vương của Hắc đạo, có thể bước xuống sao?

Tình yêu là gì? Tại sao lại khiến cho những kế hoạch trong cuộc đời vốn đã định ra, nhưng lại bởi vì gặp được nó mà lỡ dở lại..

Haizz, lấy tay xoa xoa mi tâm, nó nhắc điện thoại lên lướt qua một dãy số, “Mẹ! Tối nay con có việc không về được đâu”, “Dạ, con sẽ ăn uống đầy đủ,... con không sao mà, mẹ yên tâm, thế nhé!”

Kết thúc thời gian làm việc, cũng là lúc đèn đường sáng trưng lên rồi. Tắt máy tính, đóng tập tài liệu lại, cầm túi và chìa khóa lên rồi đứng dậy. Hôm nay nó quyết định đi bộ mà không đi xe, lúc này ngoài trời mưa phùn nhỏ nhỏ, với ánh đèn đường, tạo cho người ta cảm giác vừa u sầu lại vừa thư thái. Cảnh tượng này làm nó nhớ đến năm năm sống ở bên Pháp kia, mặc dù cô đơn, nhưng nó cũng đã có những lúc yên tĩnh để cảm nhận chính mình.

Nó là ai, nếu năm đó không có sự việc kia, nếu năm đó Don không cứu nó, thì thật ra nó cũng chỉ là một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, sẽ đi học như những người khác, cấp một, cấp hai, cấp ba, đại học rồi đi làm. Ừ, cứ bình thường như thế, ngoài những người từng gặp nó ra, sẽ chẳng ai biết đến nó là ai cả. Kì thật nó chưa từng muốn đem cái danh tiểu thư Lâm gia ra cả, tự mình chinh phục mới chính là thành tựu nhất.

Nhưng đó chỉ là nếu như thôi, vì thế nên nó trước giờ cố gắng để chưa bao giờ xem Lâm Yến Vy là Huyền Cơ cả, bởi vì Lâm Yến Vy chỉ là một cô gái hiện tại là doanh nhân trẻ, là con của ông bà Lâm, còn Huyền Cơ, đó là Huyền Vương Nữ Tước, là người nắm giữ sự sinh tử của một ai đó, là người tàn nhẫn tãi gỏi, cùng với Lâm Yến Vy nó chưa từng liên quan, chưa từng dính dáng.

“Cạch”, mở nắp lon bia ra uống một ngụm, nó chợt thấy mình thật ra rất ngu ngốc, tại sao lại không phải, cho dù nó không công nhận nhưng xung quanh nó, những người bạn thân thiết kia của nó đều biết nó chính là Huyền Cơ, mà bây giờ là Môn Chủ của Death, có thể thay đổi sao? Không, chính là không! Mà môn chủ của Death chính là không thể kết hôn, không được sinh con, chọn? Còn chọn cái gì nữa đây. Đem bia đổ đầy miệng, nước mát nó chợt không hiểu sao cứ tự nhiên lại chảy xuống.

++++

“Kính coong, kính coong..”

Hắn đang ngồi xem mấy bản tin tin tức thì chợt nghe tiếng chuông cửa, nhú mồm một cái rồi nhìn lên đồng hồ, 11h rồi còn có ai đến đây nữa, và lại trước giờ chõ này của hắn thường có rất ít người đến. Nhòm qua khe cửa, quái lạ không có ai, mở cửa ra, vẫn không có ai, rốt cuộc là tên nào chơi hắn vậy, nhìn rào rác trái phải một hồi không thấy ai thì hắn nhìn xuống dưới đất, “Ồi...”, dưới đất kia không ai khác chính là Cô Ngốc của hắn, cả người say lướt khướt mà dựa vào tường ngủ, mồm hắn nhú thật chặt lại rồi cúi xuống ôm nó lên, nhưng ai kia lại không chịu ngoan ngoãn một chút, miệng thì lẩm bẩm tay chân thì múa may “Tại sao? Ừc... Rốt cuộc là tại sao hả?... Ừc”, nó cứ ực từng hồi như dấu hiệu sắp ới đến nơi làm hắn hoảng hồn cảnh cáo “Em đừng có mà ới lên người tôi đó!”, nhưng không kịp nữa rồi, bởi sau thanh âm cảnh cáo đó của hắn thì ai đó “Oe,...” một đường dài từ ngực hắn chảy xuống.

Lúc này tâm trí hắn đang cố gắng kiềm nén, đẩy nó từ trên người thả xuống sofa, sau đó “Oe,...” chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh, kì thực hắn rất dị ứng với những thứ như thế này, nếu thấy một ai đó nôn thì hắn cũng có thể nôn theo mà bây giờ bị người ta nôn trực tiếp lên người..

Ở trong nhà vệ sinh hắn nôn đến độ không còn gì trong dạ dày mà vẫn không thể ngừng nôn, mặt mày xanh lè ra, cứ nghĩ đến cảnh nó nôn lên người là lại muốn nôn, ôi, kinh quá.

Sau cả 30p tắm sạch người thì hắn mới bước ra ngoài, thấy nó đang ngủ say trên sofa “Em gọi lắm! Ới lên người tôi rồi lại có thể ngủ say như thế này!”, mặc dù giọng nói mang sự bức mình, nhưng hắn lại rất nhẹ nhàng bế nó lên rồi đặt vào giường. Để nó nằm trên giường rồi hắn mới nhẹ nhàng xoa mặt nó: “Em uống say như thế này có phải vì tôi hay không? Em vẫn còn rất yêu tôi đúng hay không?”

++++

Ác mộng của cuộc đời là gì, là khi ba lần bảy lượt đều cùng xuất hiện mãi một tình tiết cầu huyết nhất cuộc đời của bạn.

Sáng sớm nó tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, chóng mặt kinh khủng đã khiến nó điên người, mà kinh khủng hơn là phát hiện ra mình đang bị ôm chặt lấy, mà người ôm lấy lại là người nó không muốn nhìn thấy lúc này nhất, hừm cái khuôn mặt đẹp này thì giỏi lắm sao?

“Nhìn đủ chưa?”, hắn không mở mắt ra mà nhàn nhạt nói.

“Chưa!”

“Vậy tôi cho em ăn luôn khỏi nhìn chi cho mệt!”, nói xong hắn còn đưa cái mặt mình lại gần nó.

Nó giờ tay đẩy mặt hắn lẩn lẩn cách xa sau đó bay một phát xuống giường rồi mắng “Đồ tự kỉ, anh nằm mơ đi, bản tiểu thư có đói khát cũng sẽ không động đến anh!” sau đó nhìn xuống “Aaaaaaa.....”

Hắn khó chịu bật tai lại mà cũng kêu lên: “Em hết cái gì mà hết!”, nhưng mà vừa nói xong thì ai đó mới đứng dậy kia lại chui tọt vào chăn làm hắn phải phì cười “Sao, không nhớ rời khỏi bàn thiếu gia đúng không?”

Nó trừng mắt cảnh cáo hắn một cái rồi mặt lập tức nghiêm túc lại: “Tôi hỏi anh đồ trên người tôi là ai thay?”

“Em nghĩ lúc đó em đủ khả năng tự thay sao?”

“Không!”

“Vậy ngoài tôi ra thì ai có khả năng ở đây giúp em!”, đáp lại nó với ánh mắt khinh bỉ rồi hắn bước xuống giường rồi vào nhà tắm, để lại nó vẫn ngẩn ngơ ở đấy. Lúc sau hắn từ nhà vệ sinh bước ra thì nó mới hoàn hồn lại. Lúc ngồi trên bàn ăn sáng, nó với hắn vẫn không cùng nói gì, hắn cũng biết ý không hỏi nó tại sao hôm qua khi say thì lại xuất hiện ở chỗ hắn, tất cả cứ như vậy quên đi...

Thời hạn 1 tuần, bây giờ, chỉ còn có 6 ngày thôi...

+++++

Đừng hỏi tại sao chương trước nhá hàng là có thịt mà chương này lại "chong xáng" như thế. Bởi vì bạn Pule thuộc top "Mẹ chồng khó tính", chỉ thích đề đến ngày tân hôn a, như vậy nó mới ý nghĩa. Tại theo mình nghĩ, hai người yêu nhau thì có thể đợi nhau rất lâu, 1 tháng, 1 năm, 10 năm hay thậm chí cả đời, vậy chẳng lẽ không thể kiên nhẫn đợi thêm một chút nữa hay sao?

Theo tư tưởng mình nghĩ, tình yêu trong tim sẽ nhanh bền hơn trên thể xác!

P/s: ngoài đọc ngôn tình mình còn hay đọc đam mỹ và bách hợp, bởi vì ở đó, chính là những tình yêu đẹp nhất, tình yêu đó dựa vào con tim mà níu giữ thể xác, không phải dùng thể xác để suy nghĩ đến trái tim!

Lời cuối cùng: Pule yêu các bạn nhiều lắm! <3

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Thời gian chính là thứ không bao giờ chờ đợi chúng ta vì thế bạn cứ tưởng tượng người yêu của mình sẽ giống như thời gian chẳng hạn, khi mất đi sẽ không bao giờ quay lại như trước được nữa nên hãy trân trọng những khoảnh khắc hiện tại, đừng để nó vĩnh viễn chỉ là quá khứ.

+++++

Thời gian 6 ngày, không quá dài nhưng giống như đã trải qua cả mấy năm đối với nó, 6 ngày này, lúc nào nó cũng gờ tay nhắc chân nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ, mỗi giây phút trôi qua nó cảm tưởng như mình sẽ không bao giờ quay lại được, tưởng như đây chính là quyết định quan trọng nhất cuộc đời vậy, quyết định này còn khó khăn hơn quyết định xem có nên giết một người nào đó hay không.

Mà không chỉ đối với nó mà với chính hắn cũng vậy, vừa mong chờ 6 ngày này nhanh kết thúc nhưng lại sợ nó kết thúc nhanh quá, đến lúc đó hắn sẽ nhận được kết quả đáng sợ nhất từ nó. Từ bao giờ một người luôn muốn nắm giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát của mình như hắn lại chơi trò đánh cược may mắn như thế này? Tình yêu rốt cuộc là thứ gì mà người ta sẵn sàng vì nó mà thay đổi...

+++++

Buổi tối kết thúc một tuần tròn suy nghĩ hắn cho nó, buổi tối đó là một buổi tối mưa tầm tã, ánh đèn đường ngoài kia mờ ảo thành những vòng sáng mờ dần. Lúc này cả nó với hắn đều ở trong công ty, đều ở trên tầng cao nhất, nhưng lại ở hai nơi khác nhau.

Đưa tay lướt màn hình, rồi lại thần thờ nhìn nó tắt đi sau đó lại bật lên, nó cứ lặp đi lặp lại một hành động vô thức đến bao nhiêu lần nhưng không có dừng khi để gọi đi, cuối cùng sau bao nhiêu lâu lấy dũng khí...

“Rìng... rìng...”, chuông điện thoại vừa reo lên hắn đã cầm lên tay, nhưng lại cứ nhìn mãi cái tên hiện trên điện thoại mà không bắt máy, ngay lúc khi tiếng chuông sắp dừng thì mới nhấn nút nghe: “...”

1s, 2s, 3s... “Có ai nghe không?”

“Tôi đây!”, lúc này hắn mới cất lên cái giọng nhàn nhạt.

“Anh... bây giờ rảnh chứ?”

“Hiện tại tôi đang ở công ty!”

“VẬY THÔI ĐỂ SAU VẬY...”

“Em tới công ty tôi đi!”, nói xong thì hắn lại trực tiếp ngắt điện thoại.

Nhìn điện thoại bị ngắt trực tiếp nó thấy hơi ngẹt thở một chút, nhưng lại mau chóng lấy lại tinh thần, thu dọn đồ đạc rồi đứng lên.

++++++

Công ty Mạc Dương.

Nó dừng xe vào nhà để xe để trú mưa, rồi liếc nhìn lên, các căn phòng đều tắt điện hết rồi, chỉ còn ánh điện ngoài hành lang vẫn sáng, mở điện thoại ra gọi cho hắn nhưng lại không ai nghe cả, đứng tựa người vào cửa xe, nó đưa tay xoa xoa mi tâm.

Trên tầng cao nhất kia, cánh cửa sổ được mở ra, hắn đứng trên đó, một tay cho vào túi quần, một tay nhìn chiếc điện thoại cứ rung chuông lên rồi lại tắt không biết bao nhiêu lần.

“Tôi muốn cho em biết cảm giác chờ đợi một người là như thế nào!”

Nó đứng đến 30p sau, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mà điện thoại hắn thì không hề có ai nghe máy, khi đang định bước lên xe thì thấy bóng dáng cao lớn ở phía xa xa đang tiến lại gần, tim không ngăn được khẽ đập mạnh một tiếng.

Hắn nhìn thấy nó nhưng lại không lên tiếng gì cả, một đường bước tới chỗ nó đang đứng, nó thấy hắn đi tới thì mắt tròn lên nhìn...

Thời gian từng giây qua một,

“Em định đứng như thế này mãi sao?”

“...”

“Em đang đứng dựa vào cửa xe đấy!”

“À, ừm”, lúc này nghe hắn nhắc nó mới hoàn hồn rồi đứng né ra, lúc sau thấy hắn mở cửa ghế phụ ngồi vào thì nó mới biết rằng hôm nay Dương Lãnh Phong để nó là tài xế rồi.

Ngồi trên xe, hắn không nói gì nó cũng không chủ động mở miệng nói, tâm hắn bây giờ như ngồi trên đống lửa, muốn bỏ hết kiêu ngạo để hi vọng nó đừng lựa chọn từ bỏ hắn, nhưng nếu như thế quãng thời gian hắn đã bỏ để đợi nó chính là gì, có lẽ nên học cách chấp nhận, cuộc sống đôi khi không phải bạn cứ muốn là được.

Xe dừng trước tòa nhà cao nhất thành phố, đem xe đi đậu rồi nó với hắn bước đi vào thang máy. Hai người đứng trong thang máy nhưng mỗi người một tâm trạng, một suy nghĩ, ở trong thang máy trong suốt từ từ đi lên, cả thành phố chìm trong mưa mù đang nhỏ dần nhỏ dần trước mắt...

Đến nơi, chính là một sân thượng trống trơn, lạnh lẽo.

“Em đã suy nghĩ kĩ chưa?”, cuối cùng hắn cũng vẫn là người lên tiếng trước.

Nó nghe vậy thì lại không trả lời hắn ngay, mà đi về phía giữa sân thượng, nhấn một nút màu đỏ, lập tức nó hiện ra một cái bàn chứa đầy rượu. Rót một ly rượu đỏ ra rồi lắc lắc hướng về phía hắn “Anh có muốn uống không?”

Hắn bước về phía cái bàn đó, ngồi đối diện nó nhưng lại không lên tiếng cũng không giơ tay ra nhận rượu.,,

Nó thấy hắn như vậy thì nhún vai một cái rồi tự chúc rượu chính mình, “Anh có biết tại sao tôi lại không an phận làm một tiểu thư ngay cả một giọt nước cũng không phải động đến mà phải lăn lộn trong chốn hắc đạo không? Không phải là tôi thích làm như vậy đâu!”, miết miết ly rượu trong tay rồi nó nhìn một cách say sưa mà nói tiếp những chuyện chẳng liên quan đến câu hỏi của hắn và có lẽ cũng chẳng liên quan đến câu trả lời cho câu hỏi của hắn, “Thật ra dưới tôi còn có hai đứa em gái, cách đây mười mấy năm trước, bố và anh hai tôi đi làm ăn thắng lớn, sau đó đối thủ của họ tìm đến tôi và hai em tôi để bắt trả thù, lúc đó tôi còn rất nhỏ, không hiểu biết gì hết, mà hai đứa em của tôi thì chúng mới còn chưa rõ được ý thức, chúng tôi bị đám người đó bắt đi, chúng gọi cho người nhà tôi, sau đó chúng nhốt chúng tôi vào trong những cái lồng rồi để ở bờ biển, điều đáng sợ nhất lúc bấy giờ của chúng tôi chính là thủy triều. Mỗi khi thủy triều lên thì nó lại ngập hết người, cảm giác bị nước bao quanh toàn thân vô cùng khó chịu, nước sặc vô mũi, vô họng. Mà hai đứa em của tôi, ngoài khóc lóc ra thì chẳng thể nào làm khác được, mà tôi khi đó cũng cảm thấy bất lực, ngoài khóc ra tôi chẳng thể nào cứu em mình và cứu chính bản thân mình. Và rồi tiếng khóc của chúng nhỏ dần nhỏ dần, cuối cùng cũng mất hẳn, ngay cả tôi cũng ngắt đi!”, nó kể đến đó thì giọng nói hơi lạc đi, nỗi đau bao nhiêu năm vẫn chưa nguôi ngoai trong nó, “Lúc đó thật sự tôi thấy mình rất vô dụng, vô cùng vô dụng, không thể cứu được em mình, tôi đã cảm thấy mình chết đi như vậy cũng được như thế tội lỗi của tôi cũng không còn nữa. Nhưng mà tôi lại không chết, khi tôi tỉnh lại, người tôi nhìn thấy chính là Don, Don đã cứu tôi, rồi sau đó tôi đã tự nhủ là mình phải mạnh mẽ hơn, để không bao giờ phải tận mắt chứng kiến người thân mất đi trước mắt mình mà mình lại không làm được gì cả! Thế rồi tôi gia nhập hắc đạo, Death, năm đó tôi 7 tuổi. Anh hãy thử nghĩ một đứa trẻ bảy tuổi, đủ khả năng gì để gia nhập hắc đạo? Thế nhưng tôi vẫn là tham gia, rồi ở đó, tôi gặp được thêm nhiều người, Thảo Linh, Bảo Hân, chị Minh Ngọc, sau bao nhiêu sóng gió, đã có lúc chúng tôi tưởng mình đã bỏ mạng thì vẫn may mắn mà sống sót, lập ra được Tứ Vương Nữ Tước của Death, mọi quyền hành chúng tôi có, chỉ nằm dưới Don thôi. Nhưng mà để có được điều đó, thì đôi bằng nước mắt, bằng máu, bằng mồ hôi... tôi nếu được lựa chọn lại, tôi sẽ

vẫn chọn Death, chọn đi theo Don. Năm đó tôi chưa từng nghĩ sẽ lên làm Môn Chủ, bởi vì tôi năm đó đã rất thích anh, nhưng mà anh lại khiến cho tôi rất thất vọng, sau này khi biết Thư Tâm là người anh vẫn luôn yêu tôi đã hiểu vì sao anh lại tốt với si tình với cô nhóc ấy như vậy!”, cuối cùng nói được hết ra tâm tư nó mới nhàn nhật nở nụ cười tự giễu.

Hắn nãy giờ ngồi nghe nó nói, nghe đến thương tâm đau lòng, nhưng khi nghe đến câu cuối, thì lòng hắn không nhịn được cũng se lại: “Thật ra do tôi không đủ kiên định, không đủ chín chắn, người ta nói đã mất đi rồi mới biết trân trọng. Tình cảm tôi dành cho Tuyết Nhi, thực chất là sự bảo hộ của anh trai dành cho em gái, còn với em, khi mất đi tôi mới biết, tôi nhớ em vì tôi yêu em!”

“Yêu tôi sao?”

Hắn nghe giọng điệu của nó thì lồng ngực lại càng thất lại, có gì đau khổ hơn việc người bạn yêu khi nghe ba từ tôi yêu em từ bạn lại không hề có chút tin tưởng.

“Đương Lãnh Phong tôi vì trước đây ngu muội, nên mãi đến sau này mới biết, thực chất người tôi yêu, từ đầu đến cuối chỉ có một mình Lâm Yến Vy, chỉ yêu cô ấy!”

Có lẽ giọng nói của hắn, sự kiên định trong đó làm nó lay động, nghe được từng câu từng chữ bày tỏ của hắn một cách chân thực như vậy, cuối cùng nó cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm mà thì thào: “Cảm ơn, vì đã yêu tôi!”, thốt ra mấy từ này rồi nước mắt nó chợt rơi xuống, nó nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt đau lòng, cuối cùng nó cũng biết được hắn yêu nó, cuối cùng cũng nghe được lời bày tỏ chân thực như vậy từ Dương Lãnh Phong, điều nó canh cánh trong lòng bao lâu cũng được giải tỏa, có lẽ đến lúc phải kết thúc rồi.

Hắn nhìn ánh mắt của nó cùng hai chữ cảm ơn không nhịn được cảm thấy có một dự cảm không lành. “Tại sao phải cảm ơn?”

Tại sao phải cảm ơn, bởi vì sau khi nói cảm ơn chính là: “Xin lỗi!”

“Ý em là sao?”, hắn không hiểu sao lại cảm thấy choáng váng, chợt đứng phắt dậy ánh mắt không tin nổi nhìn nó.

“Tôi xin lỗi, bởi vì, một khi đã làm Môn Chủ của Death thì tôi phải có trách nhiệm với quyết định của mình. Không kết hôn, cũng sẽ không sinh con! Vận mệnh khi chấp nhận lên làm người đứng đầu của Death chính là định sẵn quyền lực trong tay nhưng đổi lại chính là phải cô độc,... cả đời!”, nó ngừng lại rồi hơi cười tự giễu nhưng ánh mắt lại tràn đầy kiên nghị mà nhìn thẳng vào hắn “Vì thế nên, xin lỗi, hi vọng anh có thể tìm được người khác tốt hơn!”, nói xong thì đem ly rượu đầy trong tay một hơi uống cạn, rồi đứng lên mà xoay bước đi.

Nhìn từng hành động từng lời nói của nó, nhưng hắn lúc này lại không nói gì cả, cũng không làm gì cả, chỉ trơ mắt nhìn nó bước đi.

Thật sự là không thể cứu vớt lại sao? Hắn đã đánh cược, đánh cược nó có thể một lần lựa chọn hắn, nhưng có vẻ hắn đánh giá bản thân mình quá cao rồi. Mím cười tự giễu mà nhìn xuống thành phố dưới chân mình kia, cảm tưởng như sự cô độc của những người đứng ở trên cao!

Yêu một người là như thế nào?

++++++

Công ty Mạc Dương,

- Thư ký, tài liệu này cần tổng giám đốc ký gấp, chị mau liên lạc cho tổng giám đốc đi...

- ...

- Thư ký, vị phó tổng của công ty xxx cần tìm tổng giám đốc của chúng ta, ông ấy vẫn đợi tổng giám đốc ở phòng chờ, chị liên lạc với tổng giám đốc đi...

- ....

Thư ký, thư ký... Nguyên một buổi sáng, cô thư ký vụn vặt của Dương tổng tài chúng ta không biết nhận bao nhiêu cuộc điện thoại, xin lỗi không biết bao nhiêu lần, chỉ vì sự mất tích một cách đột ngột của Dương tổng.

Nhưng nếu chỉ biến mất một ngày thì vấn đề không đến mức quá khó xử, nhưng một ngày, hai ngày... đã bốn ngày trôi qua, vị tổng giám đốc của bọn họ không hề thấy mặt, mọi chuyện đều do Hoàng phó tổng xử lý, còn Dương Lãnh Phong thì ngay cả điện thoại cũng không đồ chuông được chứ đừng nói đến là nói chuyện.

Cuối cùng Hoàng phó tổng của bọn họ cũng không nhịn được nữa, cậu ấy sống ẩn dật sung sướng bao lâu nay, nhưng chỉ vì sự biến mất của Dương Lãnh Phong mà bây giờ cái việc gì cũng đến lượt cậu.

“Alo, Nhật Minh à cháu!”, đầu bên kia giọng của ông nội Dương truyền đến.

“Dạ đúng rồi ạ, cháu chào ông Dương ạ!”

“Ahaha, sao nào, hôm nay có chuyện gì mà khiến cháu phải đích thân gọi cho ông thế này?”

“Dạ, cháu muốn hỏi Phong, cậu ấy dạo này có trở về nhà không ạ?”

“Nó à, không có, sao vậy? Trước giờ nó vẫn sống ở ngoài một mình, ít khi về nhà lắm!”

“À dạ vậy, cháu cảm ơn, không có việc gì nữa cháu xin cúp máy, cháu chào ông...”, tắt điện thoại, Hoàng Nhật Minh chột nhứ mày, tên ôn thần này rốt cuộc lần này chơi trò gì đây. Trước đây nếu cậu ta có đi đâu đó, cũng thường sắp xếp công việc rồi mới đi, vậy mà lần này biến mất không rõ tung tích, ngay cả núi công việc chưa hoàn thành cũng phải để cô thư ký triệu cậu từ đất nước Úc xa xôi trở về để xử lý, thật nhưc đầu.

Cuối cùng đành phải nhờ người thôi, bây giờ biết tìm người ở đâu bây giờ.

Vài phút sau trên màn hình máy tính hiện đến một email, sau đó chuông điện thoại của Nhật Minh vang lên.

“Cậu đã nhận được thông tin chưa ạ?”

“Ừm”

“Vậy tôi xin phép!”

Sau đó là hai tiếng tút tút. Nhìn thông tin trong thư được gửi đến, Nhật Minh không nhận được nhứ mày, quán bar? Hẳn làm cái quái gì ở quán bar những mấy ngày liền.

Đánh xe vào trong một quán bar tít ngoài ngoại thành. Dừng xe lại sau đó cậu bước vào, cả cái quán bar này không quá lớn, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, tiếng nhạc du dương, ánh sáng xanh đỏ thay nhau lập lờ. Bởi vì quán này không đông lắm nên chưa mất vài giây cậu đã nhìn thấy hắn. Hắn nằm rượt trên bàn, ánh mắt vô hồn, say đến độ không còn nhận ra bất cứ thứ gì, miệng lầm bầm hai chữ “Yến Vy”.

Hoàng Nhật Minh nghe vậy nhứ mày, rốt cuộc lại là cô ta, cậu ta vẫn còn vì cô ta mà ra cái dạng này. Kỳ thực mấy năm trước khi Lâm Yến Vy quyết định làm Môn chủ của Death, sau đó cô ta đi ra nước ngoài, đã có một thời gian Dương Lãnh Phong, tên này vật vờ uống rượu như thế này, uống đến mấy ngày liền, sau đó ngất đi vì xuất huyết dạ dày nên sau đó bị cậu cầm đựng tới rượu. Có vẻ sau đó Dương thiếu gia của chúng ta suy nghĩ trưởng thành hơn, rất ít khi uống say như thế này. Vậy mà hôm nay, vẫn người con gái đó khiến cậu ta uống rượu bỏ bê mọi thứ như vậy.

Lúc trước khi cậu đưa Dương Lãnh Phong vào trong bệnh viện, cậu đã có xúc động muốn đi tìm Lâm Yến Vy hỏi xem cô ta rốt cuộc có từng yêu Phong hay không, nhưng mà trước khi vào phòng cấp cứu, Phong vẫn cố nói lại với cậu rằng không được để cô ấy biết, bởi vì tất cả mọi thứ đều là do hắn tự làm tự chịu.

Nhưng hôm nay, việc như thế này chẳng lẽ vẫn phải để hắn tự làm tự chịu nữa sao? Không thể.

Bước lại chỗ hắn đang ngồi “Phong, Phong mày mau tỉnh dậy đi!”, lấy tay lay lay hắn nhưng có vẻ hắn không còn ý thức được gì nữa rồi. Rút điện thoại hắn từ trong túi ra, màn hình đen kịt không thể mở được. Đành phải nhờ phục vụ đem đi sạc hộ.

Còn nó lúc này đang ngồi trong phòng làm việc, thần trí bay bổng ở một nơi xa xôi nào đó, xoay xoay liên hồi cây bút trong tay, nó trưng ra bộ mặt vô hồn đến mông lung, bỗng lúc này chuông điện thoại reo lên cắt đứt sự thất thần của nó.

Nhìn cái tên hiện trên màn hình “Dương Lãnh Phong”, ba chữ đó làm nó không tự chủ được khề nhứ mày. Nhưng sau đó định thần lại thì vẫn nhắc lên nghe, chưa kịp alo thì một tràng giọng nói vang đến: “Lâm Yến Vy, tôi không biết là cô đã làm gì thằng Phong, nhưng tôi xin cô, nó đã vì cô mà phải vào viện cấp cứu một lần rồi, lần này tôi không thể nhìn mà không nói cho cô biết được, bởi vì mọi thứ đều vì cô mà ra, địa chỉ XXX nếu cô không đến thì đừng bao giờ hy vọng được gặp thằng Phong nữa!”, sau đó là hai tiếng tút tút, báo hiệu cuộc gọi đã được kết thúc.

Nó phải mất mấy giây để định thần lại, không phải là giọng của hắn, hình như là giọng của, Hoàng Nhật Minh, cũng đã quá lâu không gặp cậu ta, mặc dù giọng nói có chút thay đổi nhưng nó vẫn có thể nhận ra. Nhưng mà anh ta nói cái gì, hắn đang ở quán bar, mọi thứ đều bởi vì nó... Còn cái gì mà hắn vì nó mà đã phải một lần nhập viện??? Vì sao lại vì nó mà nhập viện chứ...

Bỏ điện thoại xuống mặt bàn, nó bước lại gần cửa sổ, để cho nắng hắt tủa khắp người, như thể hi vọng từ đó có thể cảm nhận được một chút ấm áp.

Địa chỉ đó, nó nên đến hay không đến, nếu đến thì chính là nó vẫn muốn quay lại với hắn, nhưng nếu không đến thì có phải chính là không bao giờ được gặp lại như Hoàn Nhật Minh tên kia nói hay không.

Nếu như Linh, Hân hay bất kỳ một người bạn nào đó của nó nằm trong hoàn cảnh vậy nó cũng sẽ giúp, sau một hồi tự an ủi bản thân, cuối cùng nó cũng không nhận được mà đi đến địa chỉ đó.

Còn Hoàng Nhật Minh cậu sau khi gọi điện cho nó thì lại cảm thấy vô cùng lo lắng nếu lỡ nó không đến thì sao, cũng tại cậu nóng vội quá mà tắt máy nhanh như vậy thôi. Bây giờ thì chỉ biết ngồi đây mà đợi thôi, cũng may lần này Hoàng Nhật Minh cậu đánh cược thắng lợi, bởi vì mấy phút sau thấy bóng dáng nó xuất hiện ở ngoài cửa, nhân cơ hội này cậu lập tức tìm lối để chuẩn. “Dương Lãnh Phong, lần này anh em chỉ có thể giúp cậu được như thế này thôi.”

Khi nó bước vào bar, không cần mắt công đi tìm hắn thì cũng đã thấy hắn nằm bẹp trên bàn rượu rồi, người phục vụ bên cạnh đang cố gắng gọi hắn nhưng hiển nhiên là hắn không nghe thấy bất cứ cái gì cả.

Chạy vội đến chỗ hắn,

“Thanh toán cho anh ta đi, tôi trả cho!”

Người phục vụ thấy bộ dạng của nó thì biết nó quen hân, sau đó vui vẻ đi lấy hóa đơn lại đưa cho nó thanh toán.

Đỡ thân hình cao lớn của hân ra khỏi quán bar. Bầu không khí bên ngoài trong lành hơn chứ không âm u như trong quán bar, nó mệt mỏi kéo thân hình hân mà chật vật bước đi, cũng phải thôi, tên này cao hơn 1m8 mà nó thì hơn 1m6 đâu có khả năng diu hân đi được, người hân to lớn như muốn phủ hết cả người nó, nó chỉ đành kéo hân mà đi. Lúc này nó lại thấy hối hận, nếu biết vậy hồi nãy nó nhờ phục vụ đưa hân ra không phải nhân hơn à, là nó cậy mạnh nghĩ có thể đỡ được hân mà, ai bảo tên này nặng như thế không biết.

Đưa hân đi ra đến xe thì nó như muốn hụt hơi, ném hân vào ghế phụ rồi nó ghé vào cửa xe thở phò phò mấy phút để lấy lại sức, đúng là tự nghĩ cách hành hạ bản thân mình mà.

Sau mấy phút hít không khí thì nó bước vào xe, nhủ thầm nhìn tên đang nằm bất động ở phía sau qua kính chiếu hậu, nó thật sự bây giờ lại không hiểu mình ăn nhầm phải thuốc gì lại đến đây, mà bây giờ đau đầu nhất là đưa hân về đâu được, nhà hân, nó không biết chìa khóa để đâu, phòng nó, liệu có ổn không, căn nhà đó nó mua, mà ngoài nó ra trước giờ chưa từng có ai bước chân vào.

Sau một hồi đau đầu suy nghĩ, cuối cùng nó cắn răng quyết định đưa hân về nhà nó, bởi vì đến nhà của hân, cũng không phải địa bàn của nó, nó vẫn cảm thấy không thoải mái, nhà của nó, thôi thì coi như hân có phúc lợi được đặt chân vào đầu tiên đi.

Sau 30p lái xe thì cuối cùng cũng đến căn hộ của nó, bởi vì nó thích yên tĩnh nên định ngay căn phòng trên tầng cao nhất, lúc này đỡ hân xuống xe, đưa vào thang máy, nó cảm thấy khi hân yên tĩnh thì cũng đã quá khó để đỡ hân lên rồi, vậy mà tên này bây giờ còn không biết an phận.

Trong thang máy nó để hân dựa vào người nó, mà hơi nóng từ hân cứ phả vào cổ nó làm nó ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại không thể bỏ hân ra. Những tưởng đó đã là giới hạn rồi thì khi đến cửa, nó vừa thò tay ra nhấn mặt mà cửa thì lập tức bị hân ôm chặt lại, mũi mòng quynh rũ đầy mùi rượu kia của hân kề sát vô má nó mà lẩm bẩm: “Lâm Yến Vy, tại sao em lại nhấn tâm như thế chứ, tôi yêu em nhiều như thế mà...”

“Lâm Yến Vy, em không phải là con người mà, tôi hận,... ợ.... em”

“#####...”, và cả ngàn câu linh tinh khác nhưng vì hân nói nhỏ quá nên nó không nghe thấy được.

Nó nghe vậy không những không tức giận vì bị hân quấy nhiễu mà tự nhiên không hiểu sao trên môi nó nở một nụ cười mà có lẽ cả chính nó cũng không hiểu được, mất đến một lúc thì nó mới hoảng hồn đẩy hân ra mà mở cửa vô nhà.

Kéo hân vào đến giường, nhìn quần áo xộc xệch mà mồ hôi lẫn hơi rượu thấm vào, hơi không thể chịu nổi, mà vấn đề căng thẳng nhất là, nó thật sự phải làm sắc nữ một lần để thay quần áo cho hân rồi.

Không phải nó làm quá, nhưng thật sự hân cái gì cũng quá hoàn mỹ, điểm trừ duy nhất chính là cái tính cách hơi xấu một chút, nhưng bù lại thì trí tuệ, vẻ bề ngoài đến gia thế thì mọi thứ đều phải dùng từ hoàn hảo để miêu tả.

Như cơ thể màu đồng kia, cơ ngực hiện sau lớp áo sơ mi mỏng, mà dáng người lại thon dài, làm nó không tự chủ được nuốt nước miếng một cái mà tâm không ngừng nhắc nhở: “Không thể nổi lên sắc ý với tên sắc lang này!”

Vật vờ cởi được quần áo trên người hân ra, nó lại lon ton vào nhà tắm lấy khăn đã vắt khô nước ấm mà tiến lại lau người cho hân, dù đã cố gắng để sự đụng chạm giảm đến ít nhất có thể nhưng mà vẫn không thể nào hoàn toàn không đụng được, nên mỗi lần đụng phải da thịt nóng hổi của ai kia, là mặt nó lại đỏ lên như kiêu sắp bị nổ tung đến nơi.

Kết thúc quá trình tự tra tấn bản thân của mình, nó cũng mệt là cả người, lúc này nhìn hân nằm ngủ ngon lành ở trên giường mà cảm xúc lại vô cùng lẫn lộn, hân vì nó mà tự hành hạ bản thân đến mức này sao? Ai mà không có lúc sai lầm, và lại nhờ hân nên nó cũng giúp được Hân, Linh, Ngọc có một cuộc sống bình thường, không phải vật lộn vì những nhiệm vụ như muốn lấy mạng người kia, mà nó thật ra cũng không phải hoàn toàn không thể lấy hân, nhưng mà...

Mãi mê suy nghĩ mà tay nó cũng không tự chủ khẽ đưa lên vuốt đôi mày kiếm đang nhíu lại vì khó chịu của hân, nhưng mà không những không khiến nó giãn ra được mà còn khiến hân khó chịu thêm. Bỗng chợt nhận lúc thần trí nó còn ở trên mây thì tay lập tức bị hân bắt lấy, rồi khi nó chỉ kịp “A” lên một tiếng thì cả người đã bị hân đè trên giường.

“Anh làm cái gì đấy?”, nó gất lên một tiếng tức giận, nhưng không phải vì hoàn toàn tức giận mà bởi vì lúc này đôi mắt xanh dương của hân đang mở ra mà nhìn chăm chăm vào nó. Chứng tỏ hân đã tính từ rất lâu rồi, nghĩ đến hàng loạt hành động của mình từ nãy đến giờ đều bị hân phát hiện, nó chỉ hận không có cái lỗ ở đây để mà chui xuống thôi.

Nhưng trái lại với sự lo lắng của nó thì hân chỉ nhìn chăm chăm nó một lát như thế rồi lại gục đầu xuống cổ nó mà ngủ thiếp đi. Một lúc sau nó không thấy hân có hành động hay nói gì, mà chỉ thấy hơi thở đều đều của hân phả vào cổ thì lo lắng cuối cùng mới dịu xuống, nhưng sau đó lại khó chịu: “Đương Lãng Phong anh mau tránh ra đi, nặng quá...”

+ _ +

Một khi đã hứa, hãy là hứa cả đời, đừng để tôi trông đợi, rồi người lại phui lưng quay đi!

Chương 141

Nếu hằng ngày là nó tỉnh lại trong mơ hồ thì hôm nay đến lượt hần, cảm giác nắng ở ngoài cửa chiếu vào mắt, đầu thì đau như muốn nứt ra, khó chịu mở mắt ra thì làm hần trợn mắt ngạc nhiên, cái biểu tình ngu ngốc này của hần làm nó vốn đang trừng mắt tức giận nhìn hần thì không nhận được mà phải phì cười.

“Anh trợn gì mà trợn, mau bỏ tôi ra!”, tình cảnh bây giờ của nó thật vô cùng thê thảm, do cái tướng ngu xấu xa của ai kia, một tay để nó gối đầu, tay còn lại ôm chặt eo nó, còn chân thì gác lên người nó, thật là vô vùng không chấp nhận được. Mà tối qua hần uống say thế nên cả đêm thì thoải mái huyên thuyên vài câu vào tai nó, thật là nó có xúc động muốn ném hần từ trên này xuống, nhưng cuối cùng vẫn là không thoát được khỏi hần nên cả đêm nằm chịu trận.

Có lẽ giọng nói của nó cuối cùng cũng đã động được đến bộ não thông thái, nhưng vẫn chưa đã động được cơ thể hần “Sao anh lại ở đây?”, nói vậy thì nói nhưng hần vẫn không thả nó ra, ngược lại còn đem mặt hướng đến cổ nó mà gục vào, biếm cảm trên mặt hần chả giống như đang tò mò tại sao hần ở đây, mà là làm sao để ăn đậu hũ của nó.

“Này, anh đừng có mà chơi trò mềm yếu với tôi, bỏ ra mau đi!”

“Cho ôm tí đi mà!”

“Không!”, nó lúc này khó chịu giãy dụa ra nhưng hần nhất quyết không chịu buông ra.

“Giờ anh muốn cái gì?”

Không cần suy nghĩ “Ôm em!”

Hần cứ nghĩ nó sẽ nói không rồi giãy dụa tiếp nhưng mà hiện thực lại khiến hần ngạc nhiên, bởi vì nó không chỉ nói “Được” mà còn để hần ôm.

Thế là hần nhìn nó, nó nhìn trần nhà, không ai nói với ai một câu.

Lúc sau, “Em có biết tại sao anh lại thích em không?”, hần rút cuộc cũng không nhận được nữa mà phải lên tiếng trước, ánh mắt có ý cười để nhận ra mà nhìn chăm chăm vào mặt nó.

Nó bị nhìn đến nổi muốn nổi da gà nên không nhận được mà trả lời: “Không biết!”

“Ừm, thật ra anh cũng không biết!”

Hần vừa nói xong, mặt nó biểu tình - _ -. Dương Lãnh Phong, anh đang troll tôi đấy à?

Hần có vẻ cảm nhận được nó đang nghĩ gì nên chỉ cười nhẹ một cái mà nói tiếp “Dương Lãnh Phong tôi cũng không thiếu não đến mức đấy đâu, thật là không biết chắc là vì sao lại thích em. Tại sao nhĩ...?”, hần nói đến đây, ánh mắt đang nhìn nó chăm chú từ bên cạnh, bây giờ trực tiếp nhìn nó trực tiếp từ trên xuống, ánh mắt mang đậm tiểu ý.

Nó lúc này muốn không nhìn hần cũng không được, nên chỉ đành giương mắt lên chống lại đôi mắt xanh dương của hần. Kì thực được nhìn mắt hần trực tiếp như thế này là lần đầu tiên, đôi mắt đó tựa như một cái mê cung vậy, xanh thẳm, cảm tưởng nếu như nhìn vào đó lâu thêm một chút nữa thì có thể bị hút vào trong đó vậy, đẹp đến mê hồn. Nó nhìn đến nỗi thất thần còn hần thì môi vẫn mang đậm tiểu ý mà ghé vào tai nó thì thầm “Tại vì... đó là em!”

Bởi vì mãi nhìn hần nên nó không để ý hần vừa nói gì “Hả?”

Nhìn biểu tình ngu ngốc của nó hần chỉ đành thờ dài “Thôi bỏ đi!”, nói xong thì lồm cồm từ trên người nó bò xuống.

Nhưng không hiểu lúc này nó bị gì mà lại thò tay ôm lấy cổ hần lại “Vì sao hả?”

Hành động này của nó khiến mặt hần lúc này trong ngu lại.

“Vì sao?”, nó nhắc lại.

“Em đâu yêu anh đâu, quan tâm điều đó làm gì?”

“Chẳng lẽ yêu mới được biết?”

“Ừ”

“VẬY... em yêu anh! Bây giờ biết được chưa?”, nói xong nó tỉnh nghịch nháy mắt với hắn một cái.

Biểu tình ngu ngốc nhất trong cuộc đời của Dương Lãnh Phong là đây, có lẽ nhiều năm sau nghĩ lại hắn chắc cũng không tin được lúc đó mình lại có biểu tình như vậy, lúc này mắt hắn mở to, không tin vào tai mình, mặt dần ra vài giây “Em... nhắc lại lần nữa đi!”

Có vẻ thấy được biểu cảm hồi nãy của hắn nên nó rất không hiểu ý người mà hỏi ngược lại: “Vừa nãy anh nói gì nói lại đi đã!”

“Hồi nãy anh nói, anh thích em, yêu em, bởi vì đó là em!”, có vẻ thô lộ như thế này làm hắn ngại, nhưng có vẻ là lấy hết can đảm nhắc lại để được nghe câu em yêu anh từ nó.

“Ừm, cảm ơn!”, nó nghe vậy thì cười thỏa mãn rồi đẩy hắn ra, “Dậy thôi, sắp trưa rồi!”

“Ơ” hắn chợt cuồng cuồng túm nó lại “Hồi nãy em nói gì nhắc lại một lần nữa đi mà!”

“Không nói gì hết!”

“Nhắc lại đi!”

“Không!”

“Có nhắc lại không?”

“Không!”

Thế là lúc này hắn chợt kéo mạnh nó một cái khiến nó nằm ngang giường rồi thò tay vô thọc lét nó.

“Hahaha, Dương Gió Lạnh đáng ghét, buông ra... haha...”

Hắn vẫn không ngừng lại, mắt nguy hiểm nheo nheo lại nhìn nó “Nói không?”

“Haha, kh...ông..”

“Được lắm!”

Nó bị thọc lét cười đến nghiêng ngả, mà hắn thì lại vo cùng khỏe, nó đâu có thoát ra được, cuối cùng nó đành khuất phục.

“Dừng lại đi, em nói!”

“Nói!”

Nó bấu môi một cái, “Thì là em...”. Đúng là không nên tin tưởng lời nó, vì sau khi nó ngáp ngừng nhìn hắn đang vô cùng mong đợi thì nó xoay lại đập cho hắn một cái ngã xuống giường rồi bay một đường vào phòng tắm.

Hắn mặc dù đuổi kịp nó nhưng vẫn chậm một bước, thế là cái cửa phòng tắm kia kịp đập vào cái mũi cao đẹp của hắn.

Nó thì vui vì troll được hắn một lần nhưng sau khi nghe tiếng “Aaaa...” ngoài kia của hắn thì nó mới biết hắn bị nó đập cửa trúng rồi.

“Gió Lạnh, anh có sao không?”

“...”, không có tiếng trả lời.

“Gió Lạnh!”

“...”

Nó mặc dù hơi nghi ngờ, vẫn không muốn mở cửa, nhưng thấy bên ngoài không có tiếng động gì, nó thậm chí xui xẻo, liệu có khi nào hắn bị cửa đập trúng nên ngất rồi không?

Cuối cùng nín lại nghi ngờ mà mở cửa ra nhìn. Trái phải một vòng, không có ai cả.

Thế là nó bước luôn ra ngoài đi lại mới thấy hắn đang ôm mặt mà dựa vào thành giường. Thấy thế nó mới lo lắng lại gần “Gió Lạnh, anh sao không?”

Hắn tránh nó ra rồi tiếp tục ôm mặt không thèm trả lời.

“Phong, sao thế, em xin lỗi, tại anh thọc lét em chứ bộ!”, thấy hắn giận thật rồi nó đành mềm mỏng lại dỗ hắn. (Pule: Goắt đờ heo? Dỗ? Phong Bảo Bảo của ta mạnh mẽ, men lỵ như thế mà phải dỗ, à mà thôi, vợ nó mà, làm nũng chút không sao! ^_^)

Hắn vẫn mặc kệ nó không thèm nói gì. Lúc này nó đành phải ngồi xuống, gỡ tay hắn đang che mặt ra. Thấy mũi hắn hơi đỏ, đang định thổi hộ hắn thì bất chợt người nó bị hắn kéo một cái, mất đà ngã vào người hắn, rồi lúc chưa kịp kêu lên một tiếng môi đã bị hắn nuốt mất.

“Úm...”, nó khó chịu đập vai hắn rồi kêu lên, nhưng như thế chỉ làm hắn có cơ hội cạy được hàm răng của nó ra.

Cảm giác bất lực bủa vây nên nó chỉ đành để hắn cướp lấy môi mình. Nụ hôn này, mặc dù không phải nụ hôn đầu của nó và hắn, nhưng lại khiến cho nó như bị cuốn vào đó. Nụ hôn của hắn không phải nhẹ lướt qua, mà trần trọc cuốn lấy, mang theo chút gì đó chân thành, vui mừng, nhưng cũng có cái gì đó bức bối trong hắn. Nó đang thất thần vì bị hắn hôn thì chợt không hiểu nó bị làm sao kêu lên “Úm. Ương.. Úm”

Hắn thật đang vô cùng nhập tâm lãng mạn vào nụ hôn thì bị nó kêu lên làm hắn khó chịu, cuối cùng không thể không bỏ nó ra.

“Sao vậy?”

“Anh... anh... Gió Lạnh..!”

Hắn cau mày lại “Làm sao?”

“Anh chảy máu mũi kìa!”

Hắn theo lời nó vô thức sờ tai lên mũi, sệt sệt, đưa xuống nhìn thử, máu thật “Shit, sao lại chảy máu!”, mặt hắn lúc này vô cùng bức bối, chảy lúc nào không chảy lại chảy vào ngay lúc này, còn nó thì cười lẫn lộn trên mặt đất “Haha, cho chừa cái đồ sắc lang nhà anh, dám thừa thối cơ bản cô nương không chú ý mà...” còn chưa kịp nói hết câu nó đã bị ánh mắt như có dao của sắc liếc một cái sắc lẹm.

Tiểu Vy cũng thông minh lắm, nên vẫn đành bặm bụng mỉm cười nhìn hắn bước vào nhà tắm.

Lúc hắn bước ra mặc dù vẫn bức bối nhưng thấy nó ngồi trên giường sẵn mà bên cạnh đang có hộp thuốc, hắn giả vờ mặc kệ bước ra ngoài, nhưng hắn đi đến cửa rồi vẫn không thấy nó gọi hắn lại, quay lại nhìn thì thấy cái mặt cợt nhả của nó, nhin không được kêu lên “Lâm Yến Vy, em đúng là cái đồ máu lạnh mà!”

“Ai bảo anh giận dỗi!”

“Không phải tại em hả? Em còn chưa xin lỗi anh kìa kìa!”

“Rồi rồi, dong dài quá!” cuối cùng nó cũng nhin không nổi đứng lên kéo hắn lại giường mà lau qua cái mũi bị bầm dập đang sưng đỏ lên của hắn.

“Phù phù... Đau lắm không?”

“Em thử đi!”, hắn không thèm liếc mắt mà nói.

“Rồi rồi, đau mà còn mạnh miệng. Cơ mà yên tâm, anh vẫn đẹp trai lắm!”

Chỉ câu nói này thôi làm khuôn mặt đẹp trai của ai kia đang bí sự ra lập tức tươi tỉnh lên hẳn.

+++++

Bữa tối, hắn mặc kệ nó có bao nhiêu không đồng ý, dẫn nó đi ăn ở một nhà hàng với mấy món ăn truyền thống của Việt Nam, hắn nói là bắt đầu làm người yêu là phải hẹn hò.

Cơ mà trước khi tới được cái nhà hàng này để hẹn hò thì đã có một cuộc ẩu đả xảy ra

“Ai nói tôi đồng ý làm bạn gái anh hả?”

Mặt ai đó ngu lại... “Thế em nói yêu tôi thì sao?”

“Ừ, yêu anh với làm người yêu anh giống nhau chỗ nào?”

“Không phải là hai người yêu nhau thì là người yêu hả?”

“Không!”

“Vậy làm thế nào mới làm người yêu được!”

“Làm người yêu em nhé! Kiểu thế đây!”

“Ừ!”, hắn không thèm suy nghĩ mà ừ luôn.

“Ồ... ý tôi là anh nói như thế chứ không phải hỏi anh đồng ý đâu mà!”

“Mặc kệ, em tỏ tình anh đồng ý rồi nên chúng ta giờ là người yêu. Không nói nhiều nữa tối nay chúng ta đi hẹn hò.”

“Anh mà không nói còn lâu tôi mới đồng ý!”

“Nhưng em tỏ tình rồi mà, ai nói chả thế, cuối cùng chúng ta làm người yêu là được rồi!”

“Không, anh phải nói cơ, cái hồi này không tính!”

“Rồi rồi!”

Cuối cùng Dương Lãnh Phong cao quý cũng phải làm đủ trò kiểu tỏ tình thì Vy Vy nhà chúng ta mới đồng ý làm người yêu để buổi tối có thể đi hẹn hò.

Quay lại hiện tại,

“Anh không đòi hỏi gì nhiều, cũng không cần sinh con, chỉ cần em ở bên anh là đủ rồi!”, đang ăn bỗng hấn chợt thâm tình nhìn nó một cái mà sâu sắc nói.

“Nhưng mà, anh chính là cháu trai duy nhất của ông Dương, dù thế nào đi nữa thì ông cũng không đồng ý đâu!”, nó không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn, mà vẫn chuyên tâm nhìn đồ ăn.

“Cuộc sống của anh là do anh quyết định!”, có một người đàn ông đến tuổi trưởng thành mà không muốn được làm ba đâu, hơn nữa hấn còn là người châu Á, thế nhưng, nếu không được sống với người mình yêu, thì cuộc sống của hấn thật ra vẫn diễn ra, chỉ là diễn ra một cách vô cùng bình thường mà nhạt nhẽo mà thôi. Vì thế, không có con cũng không sao.

Nếu nhiều năm sau Dương Tiểu Bảo Bảo mà biết bố nó đã trọng sắc khinh con như thế này thì nó nguyện đầu thai vào nhà khác ngay rồi! Nhưng đó là sau này, vì hiện tại bố của Dương Tiểu Bảo đang cố gắng cura cảm mẹ nó đã, nếu không mình Dương Gió Lạnh, à nhầm, Lãnh Phong cũng không thể tự mình sinh ra Tiểu Bảo Bảo được.

“Cám ơn!”, nó cũng không biết nói gì nữa.

“Em đang cám ơn cái gì, tốt nhất là nên giữ mình, anh mà biết em dính dáng đến tên nào anh sẽ không để yên cho tên đó đâu!”, hấn lúc này lại giờ tính cũ mặt mày nghiêm chỉnh mà lên giọng với nó.

“Tự giữ mình cho chắc đi!”, nó đứng là cảm động không bao lâu thì bị hấn đập tắt liền khinh bi liếc hấn một cái.

“Khụ khụ... Anh cũng không cố ý, chỉ tại đẹp trai quá nên...”

Chưa nói hết câu hấn đã bị nó nhét nguyên một miếng thịt heo nướng vào miệng.

“Ăn đi!”

“Ừm...”

Sau đó hấn với nó ăn, rồi ngồi nói huyền thuyên một hồi thì nói đến chuyện của Linh và Minh.

“Hai người đó sống chung với nhau lâu rồi!”, hấn lúc này nhà nhạt nói.

“Cái gì?”, nó trợn ngược mắt lên nhìn hấn mà hỏi.

“Ừ, em nghe không sai đâu, họ sống chung lâu rồi. Cứ nghĩ đến chuyện này mà tên đáng ghét đó lại cười nhạo anh. Hấn nói trình tán gái của anh quá gài, hấn được một nhà với người yêu hấn rồi còn anh thì một nước còn không được sống cùng chứ nói gì đến một nhà!”, nói xong giọng của hấn vẫn mang vẻ bức tức vì bị người khác khinh thường như thế.

Nghe nổi lòng của hấn mà nó lại chẳng quan tâm, Vương Thảo Linh chết tiệt này, sống chung với người ta rồi mà nó lại chẳng hay biết gì, nhỏ cứ đợi đấy, nó mà bỏ qua thì tên nó sẽ viết ngược lại cho coi.

Nhắc đến tên Minh đó thì lại làm nó nhớ đến việc tên đó nói với nó, trước kia hấn vì nó mà uống rượu đến độ xuất huyết dạ dày.

“Trước đây anh vì uống rượu mà phải vào bệnh viện rồi à?”

Nghe vậy hấn chợt ho nhẹ hai cái, làm sao nó biết, còn không phải cái tên nhiều chuyện kia nói sao.

“À, ừm, cũng sơ sơ thôi, không nghiêm trọng lắm!”

Cứ nghĩ sẽ bị nó chửi cho một trận thì chợt nghe nó nói “Sau này đừng uống rượu nữa!”

Một câu thôi làm hấn xúc động đến suýt khóc, mặc dù không đến mức khóc nhưng hấn lại có hành động đáng sợ hơn.

Hắn chồm người qua cái bàn rồi hôn chụt một cái lên mặt nó.

“Anh đúng là vô sỉ không lúc nào nghiêm túc được mà!”

Hắn nghe nó cảm rằm như thế thì vẫn cười một cách ngu ngốc, đúng là ngoài hắn ra chẳng có ai bị chửi mà miệng vẫn cười ngoác cả ra.

+++++

Nó về nhà, đầu vẫn không quên chuyện Thảo Linh sống chung với tên Nhật Minh kia, thế là đại hội triệu tập chị em được nó mở ra.

Bar LM, phòng VIP.

Hân, Linh, Ngọc không những có mặt đầy đủ mà còn lôi ra thêm cậu em Minh Kiệt kèm theo bên cạnh là một em gái nhỏ xinh.

Vừa thấy nó vào mọi người mặt mày hớn hờ lên.

“Tiểu Vy a, lần này triệu tập mọi người đến đây có việc gì?”, Ngọc vừa xoay xoay móng tay vừa nhìn nó hỏi.

“Aaaa, cũng không có chuyện gì quan trọng lắm đâu! Gọi đồ vào đi đã!”, mặt nó cười như có như không mà trả lời.

Lúc sau rượu được đưa lên nhưng nó cũng vẫn không nói lý do đến đây mà chỉ vui vẻ nói chuyện với mọi người, cuối cùng cậu bé Minh Kiệt vì đến đây hóng chuyện mà không được gì thì mới nóng lòng hỏi nó “Tiểu Vy, chị gọi người ra đây là có việc gì, chị làm em tò mò quá!”

Nó nghe nói thì chỉ gật gù một cái rồi thân nhiên nói “Chỉ gọi ra đây không có việc gì, chỉ muốn gặp mặt Linh Linh hỏi nó sống chung với tên Hoàng Nhật Minh kia lâu chưa thôi ý mà!”

Một câu nhàn nhạt của nó thôi nhưng lại làm mọi người phun hết cả đồ ăn với rượu ra.

Còn Linh Linh thì lúc này, mặt như ăn phải ớt. Ánh mắt ai oán nhìn nó.

Nó chỉ vô tội cười hì hì hai tiếng còn để dành quyền tra khảo cho mọi người.

Đầu tiên, chị cả Minh Ngọc “Tiểu Linh, em thật quá đáng, rõ ràng đã sống chung với tên đó mà không chịu ra ra mắt mọi người, em đúng là...”, nói xong mặt của Ngọc còn thêm biểu tình đau khổ khề chấm nước mắt.

Linh đang định nói “Em...” thì lại lập tức bị Hân cắt ngang “Mày không xem bọn này là bạn rồi, ời, tìm tao đau quá man!”

Cuối cùng là Minh Kiệt “Chị Linh ở với người ta rồi mà em không biết gì, hic, rõ ràng là chị không xem em ra gì đâu mà!”

“Em xin lỗi mà!”, Linh bất lực nói, “Em cũng muốn đưa tên đó ra mắt mọi người, nhưng lại ngại chuyện của Tiểu Vy mà. Dù sao Minh cũng là bạn thân của Phong mà!”, Linh vừa nói xong thì vẻ mặt tra khảo của mọi người lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cảm thông. Còn nó - _-, sao giờ chuyện lại lái sang nó rồi.

Đúng lúc này không biết Hân nghĩ ra cái gì mà chọt a lên một tiếng “Tiểu Vy, mày làm sao mà chuyện của Linh vậy, nó giấu kín như vậy, ngay cả Minh Kiệt hay đi nhiều chuyện còn không biết vậy sao mày biết vậy?”

Nó “....”

Đúng lúc này mọi người đồng loạt đồng thanh “Không lẽ...”

Thế là khoảng hai tiếng sau, hắn đang ngồi trên ghế xem bóng đá thì bị điện thoại làm phiền “Alo!”

“Dương Lãnh Phong, Bar LM, anh mau đến xác xác vợ anh về đi, vợ anh uống say đang quần lấy đàn ông kia kia!”

Mất hắn đang từ tivi mà di chuyển ra ngoài rồi trợn ngược một cái hét lên “Cái gì????”

+++++

Link page: facebook.com/hanhpule9, ai rảnh like page hộ Pule nhé! <3 <3

P/s: Dương Gió Lạnh, Pule không hiểu sao lại thấy nó hay hơn Lãnh Phong, chắc nó thuần việt hơn hay sao ta! Nhảm thế thôi chứ tớ phải đi tu chương tiếp đây. @_@

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Tình Yêu Wisteria – Lời Hứa Hoa Tử Đằng (Fuji)

Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời... Bụp”, chưa kịp để cái giọng đã quen thuộc đến mức thuộc lòng kia kịp dứt thì hắn đã tắt điện thoại.

Cả ngày hôm nay hắn không thể nào tập trung làm việc được, từ sáng sớm đến giờ hắn gọi cho nó không biết bao nhiêu lần nhưng điện thoại của nó vẫn không đổ chuông, chỉ có cái giọng nữ quen thuộc kia vang lên thôi.

Rốt cuộc là nó đi đâu nhỉ, hắn điện đến công ty nó thì nghe nói hôm nay nó nghỉ, thế nhưng nghỉ làm gì mà ngay cả điện thoại cũng tắt.

Cũng lúc đó, ở một nơi khác trên trái đất, nơi đất nước mặt trời mọc, sân bay quốc tế Tokyo, nó được tiếng nhắc nhở qua phát thanh của tiếp viên gọi dậy, lấy tay xoa xoa đầu vài cái, mặc dù chênh lệch múi giờ chỉ có hai tiếng thôi, nhưng ngồi trên máy bay tận tám tiếng khiến nó không thể không mệt mỏi, vừa bước xuống máy bay, nó lại phải đến nhà ga bắt một chuyến tàu đi từ Tokyo đến thiên đường của hoa tử đằng, tỉnh Tochigi.

Bởi vì khoảng cách giữa hai nơi hơn cả trăm cây số nên nó lựa chọn đi tàu shinkansen cho nhanh, đi từ nhà ga JR Tokyo bắt tuyến Tohoku shinkansen tới nhà ga JR Utsunomiya, rồi lại đi xuống bắt tuyến JR Nikko tới nhà ga Nikko thì chỉ mất khoảng 1h40p là đã ở Tochigi rồi, mặc dù phải đổi hai lần tàu.

Lúc này trời bên ngoài cũng khá nheo tối mà nó vốn mù tịt về đường đi nên lúc này đành tìm một nơi để ở tạm, còn việc của nó thì chắc phải để đến ngày mai mới có thể tiếp tục được. Vừa tắt xong lời điện thoại ra mở lên, cả gần trăm cuộc gọi nhớ, mở ra có điện thoại của thư ký, bố mẹ với anh nó, nhưng đó chỉ là thiểu số, còn đa số là cả 57 cuộc gọi nhớ từ “Đương Lãnh Phong”. Hắn điện cái gì mà lắm vậy?

Nó đang mê mải suy nghĩ thì lúc này chuông điện thoại lại reo lên, tên hiển thị tất nhiên là ai kia. Nhắc điện loại lên, chưa kịp alo thì đã bị hắn hét cho điếc tai “Em rốt cuộc là bị làm sao vậy hả? Làm cái quái gì mà từ sáng đến giờ tôi điện thì không được hả? Em có làm cái gì thì làm mất cái gì mà phải tắt máy đi chứ, có biết tôi...” và cả một tràng phía sau đó nữa nhưng mà nó đã thiếu kiên nhẫn để nghe tiếp nên đưa điện thoại đi ra xa rồi giơ tay lên ngoáy ngoáy tai. Một lúc sau đợi hắn cảm rằm đủ rồi mới đưa điện thoại lại mà trả lời hắn “Đương Tổng ạ! Từ khi nào mà anh giống như bà già cảm rằm hoài vậy?”

Hắn vừa nãy điện thoại cho nó cuối cùng cũng bắt được máy, mặc dù hơi tức giận nhưng cũng vui mừng, vì chỉ ít nó cũng không sao, nhưng vẫn nhịn không được trách móc nó, cuối cùng cũng xả hết tức giận tích tụ từ sáng đến giờ với nó thì lại bị nó khơi dậy lại tức giận...

“Em nói cái gì? Tôi lo lắng cho em như vậy mà là cảm rằm như bà già, vậy bây giờ em có bị làm sao, em có bị gì đi nữa không ai thêm hỏi thì em mới thấy hạnh phúc đúng không?”

Nó cũng cảm thấy mình hơi đuối lý nên đành phải hạ giọng lại “Rồi rồi mà, em xin lỗi, khóa máy là không đúng, được chưa?”

Đầu bên kia điện thoại, sắc mặt của hắn cuối cùng cũng hòa hoãn được xuống “Em chịu nhận ra từ đầu không phải tốt hơn hả?”

“Dạ!”

“À mà em làm cái gì mà phải khóa máy từ sáng đến giờ, tôi điện đến công ty em thì thư ký của em nói hôm nay em nghỉ”, điều này hắn vẫn thắc mắc suy đoán từ sáng tới giờ, cũng có lúc muốn kêu người đi điều tra xem nó đang ở đâu, rất sợ nó gặp phải nguy hiểm, nhưng nghĩ lại, nó là ai chứ, nếu hắn làm như vậy không phải là đang xen vào việc riêng của nó sao? Cuối cùng, sau tất cả, hắn vẫn quyết định chọn tôn trọng nó.

“Có việc riêng.”

“Thế nhưng việc riêng sao lại phải tắt máy?”

Nuốt nước miếng một cái, nó lựa chọn thành thật “Em đang ở Nhật, lúc anh điện em đang trên máy bay nên phải tắt máy!”

Ở Nhật, hắn đang ngồi bình thường nhin không được phải trợn mắt lên một cái “Em sang Nhật làm gì?”, lúc trước hắn cũng không nghe nó nói muốn sang Nhật mà.

Nó nghe vậy thì bĩu môi một cái “Anh bị ngốc sao, em đã bảo là sang có việc rồi mà!”

“Ý anh là đâu có nghe em nói muốn sang Nhật!”

“Đột xuất!”

“À ừ...”

Nói chuyện với hắn một lát, nó viện cớ mệt mỏi phải đi nghỉ sớm, mặc dù hơi mệt thật, nhưng trên máy bay nó cũng đã ngủ suốt đường đi rồi, và lại vừa tắt xong nên tinh thần cũng thoải mái hơn nên chưa muốn ngủ ngay.

Tắt điện thoại để xuống bàn, nó bước lại phía cửa sổ mở ra. Căn phòng này là kiểu truyền thống của Nhật Bản, cửa dáng kiểu lừa, mà chỗ nó thuê này lại thuộc kiểu chuồng phong cảnh thiên nhiên thanh mát, căn phòng đang ở này nằm ở dãy cuối, bên cạnh là một cái hồ nước trong suốt thả rất nhiều loại cá cảnh nhỏ nhỏ nhiều màu, trên cái hồ nước này có một cái cầu nhỏ, dẫn đến một cái vườn trồng rất nhiều cây trúc xanh, phong cảnh thật sự là rất thơ

mộng, ngoài trời lúc này lại có mưa phùn bay bay, nhưng mà không làm nó thêm thoải mái mà lại khiến lòng nó thêm nặng nề.

Với lấy khăn lau sơ sơ qua tóc rồi tháo khăn tắm ra thay một bộ đồ khác, nó mở cửa ra ngoài đi dạo.

Thật sự lần này nó đến Nhật không phải để đi chơi, bởi vì cái cảnh ngồi máy tiếng trên máy bay làm nó rất mệt, lần này nó đến đây, chính là để thối lui việc mà chính mình lúc trước đã vô cùng kiên quyết là sẽ làm được. Thật nực cười, con người chính là dễ thay đổi như vậy.

Lấy chân khê đá lên mặt nước làm đàn cá đang vui đùa kia phải sợ hãi mà lặn mất tiêu, lúc này nó không nhìn được mà khẽ cười một cái, lại ngẩng đầu lên nhìn trời, từng hạt mưa nhỏ nhỏ đưa rơi xuống mà lóe lên nhờ ánh đèn neon đỏ cam kia... Con người nó, có lẽ thuộc về thanh bình hơn những thứ vồn vã, tấp nập, từ nhỏ sinh ra, mặc dù là tiểu thư trong nhà, được bố mẹ hết mực yêu thương, mà bố nó lại là tổng giám đốc của tập đoàn Lâm Lệ, cái tên Lâm Lệ khiến bao người trong chốn thương trường nghe đến đều phải vô cùng kính nể đó. Nó đi đến đâu cũng có người sẵn đón, thế nhưng nó lại chẳng có nhiều bạn bè, những chôn tị tập đông vui chắc chắn sẽ không có mặt nó, bởi vì nó vô cùng, vô cùng không thích.

Sau này khi gia nhập Death rồi, nó mới tìm được những người có tính cách hợp với chính mình, có những người đồng cam cộng khổ, hoạn nạn bên nhau, lúc đó nó mới chân chính tìm được những người bạn của chính mình. Thế nhưng mặc dù không còn cô đơn thế nhưng sâu bên trong con người chân thực của nó, nó vẫn nghĩ mình thuộc về yên bình.

Tỉnh Tochigi nó đang ở này, chính là nơi vô cùng nổi tiếng với hoa tử đằng, theo tiếng Nhật thì được gọi là Fuji, chúng được trồng ở trong “Ashikaga Flower Park”, công viên hoa Ashikaga. Nơi đây được phủ kín hoa tử đằng, mà bây giờ nó đến thì lại không được ngắm hoa, vì mùa hoa tử đằng chính là vào tháng năm. Công viên hoa Ashikaga này được trồng hơn 350 cây hoa tử đằng, và có cây hoa tử đằng gần 150 năm tuổi.

Tại sao hoa tử đằng lại được nhiều người yêu thích như vậy, bởi vì nó tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Loài hoa này mang theo theo ý nghĩa của sự chờ đợi, bởi vì từ lúc trồng đến lúc nó ra hoa là những cả gần 15 năm, thế nên nếu một người nào đó hái một cành hoa tử đằng rồi tặng cho người mình thích, thì đó có nghĩa là “Tôi đợi sự hồi đáp của em”.

Đây là xét về ý nghĩa trong tình yêu, còn trong tâm linh thì ý nghĩa là, buông bỏ tất cả thù hận để được yêu thương bất kỳ ai đó bằng cả trái tim mà không có bất kỳ trở ngại nào cả.

Nghe những câu chuyện về hoa tử đằng và cả vẻ đẹp của hoa, làm nó không thể không thích loài hoa của sự chờ đợi này. Vốn dĩ nó là một người ít khi tìm tòi nghiên cứu về những loài hoa như thế này, nhưng có một câu chuyện về tình yêu liên quan đến hoa tử đằng, câu chuyện tình yêu ấy, có thể lãng mạn, sâu sắc, ly kỳ hơn bất kỳ bộ phim nào khiến nó muốn không biết đến hoa tử đằng cũng khó...

“Rất lâu trước kia, ở Tochigi, một tỉnh nằm ở vùng Kanto trên đảo Honshu, một nơi được coi là có lịch sử lâu đời và truyền thống của Nhật Bản. Nơi đây được mệnh danh là xứ sở dâu tây với loại dâu tây Tochtotome.

Cậu bé Kiyoshi từ nhỏ sinh ra ở thành phố Mooka đã vô cùng trầm tính, lúc sinh ra không khóc một tiếng nào, lớn lên thì vô cùng khép mình, thế nên bố mẹ cậu đặt cho cậu tên Kiyoshi luôn, bởi vì Kiyoshi mang ý nghĩa là người trầm tính.

Nhà Kiyoshi có bốn người, cậu, bố mẹ cậu và một cô em gái. Bố của Kiyoshi là người Nhật và là ông một chủ của vườn dâu tây rộng lớn, mẹ của cậu thì là người gốc Việt sau đó sang Nhật xuất khẩu lao động và làm trong trang trại dâu của bố cậu thế rồi mẹ cậu và bố cậu yêu nhau và cưới nhau. Kiyoshi nghe mẹ kể, vì lấy được bố cậu mà mẹ cậu đã bị ông bà ngoại từ mặt, bởi vì họ là người truyền thống Việt Nam nên đối với việc lấy chồng nước ngoài vẫn không thể chấp nhận được bởi sự bất đồng về ngôn ngữ, phong tục... Thế nhưng đó là được kể, chứ thực sự cậu cũng không biết quê ngoại mình như thế nào, nên chỉ đành lậm lừ nghĩ cho qua...

Cuộc đời của Kiyoshi có lẽ sẽ rất yên ả nếu không đến một ngày kia vào đầu tháng năm, năm đó Kiyoshi đã 17 tuổi, trở thành một cậu thanh niên cao to mà còn rất đẹp trai, khi đi học cậu luôn luôn được sẵn đón, nhưng có lẽ do sống hơi khép mình nên cậu chả có hứng thú với con gái và chuyện yêu đương, nhưng đó là trước đó, còn đến giây phút đó của ngày hôm đó, giây phút đã khiến cho cậu bé Kiyoshi thay đổi hoàn toàn đó, thì mọi nhận định trước đây của cậu đều bị cậu bác bỏ.

Tháng năm năm đó, cả nhà bốn người họ đi đến Ashikaga, là một thành phố khác của Tochigi để tham dự Lễ hội hoa tử đằng, vì đây là thời gian hoa tử đằng khoe sắc đẹp nhất. Mặc dù cậu không muốn đi nhưng mà dưới sự nài nỉ của mẹ cậu, người yêu hoa hơn tất cả thì cuối cùng cậu cũng không phải miễn cưỡng đi theo.

Tại Ashikaga Flower Park, bước vào trong như bước vào một thế giới khác vậy, đi dưới đường hầm hoa tử đằng với nhiều màu sắc khác nhau, làm cho người vốn không thích hoa lắm như Kiyoshi cũng phải thốt lên đẹp thật, thế nhưng sự thích thú đó không kéo dài được lâu nên cậu đã quyết định tách ra đi một mình. Tâm trạng không tốt đến mức có thể khiến cậu tổn cả mấy tiếng đồng hồ ở đây ngắm hoa, thế nhưng khi đi qua một dãy hoa tử đằng màu tím nhạt, cậu đã không thể cất bước đi tiếp, không phải bởi vì hoa quá đẹp mà bởi vì cậu gặp được một người quá đẹp.

Phía trước cậu là một cô gái khoảng 16, 17 tuổi cỡ cậu, cô ấy mặc một bộ Yukata xanh nhạt không có bất cứ họa tiết cầu kỳ nào, tóc được vấn lên tùy ý nhưng lại làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp.

Chính khắc ấy cậu đã có ý nghĩ kinh hoàng nhất trong cuộc đời 17 năm qua của cậu là tặng hoa cho một người con gái.

Tặng hoa cho một người con gái thì có thể không quá nghiêm trọng, nhưng nếu bạn hái một cành hoa tử đằng tặng cho một người con gái thì nghĩa là bạn đang muốn theo đuổi cô gái đó và chờ đợi họ đồng ý.

Bởi vì mãi suy nghĩ và nhìn đến thất thần nên Kiyoshi không chú ý đến người con gái ấy đã đến gần mình chút nào, khi cậu ý thức được thì người đó đã đi lướt qua người cậu.

“Này...”, cuối cùng không nhịn được mà Kiyoshi quay lại đuổi theo cô gái đó rồi giờ tay kéo cô ấy lại. Có lẽ là bị bất ngờ nên cô ấy quay lại nhìn cậu.

Chưa bao giờ bị con gái nhìn trực tiếp như vậy nên Kiyoshi hơi bối rối gãi đầu nhưng vẫn can đảm nói tiếp “Ách, cái đó, có thể cho tôi biết cậu tên là gì không?”

“Hả?”

Nhịn không được lên nâng tiếng lớn hơn một chút “Cậu có thể cho tôi biết cậu tên gì hay không?”

Chắc do Kiyoshi lớn tiếng quá nên thật sự cô ấy bị hù rồi, nhưng sau vài giây tĩnh lại, cô ấy chột nhìn cậu rồi cười một cái “Watanabe Kami”, trả lời xong thì cô ấy kéo kéo cái tay đang bị cậu nắm lấy rồi xoay bước định rời đi.

“Watanabe Kami, nữ thần sao... O mà khoan đã, cậu bao nhiêu tuổi rồi?”, Kiyoshi thấy cô định đi thì gọi lại.

Lúc này có vẻ cô ấy hơi không thích rồi, nên cô ấy hơi nhăn mặt lại “Xin lỗi, nhưng tớ tại sao tớ phải trả lời cậu? Tớ với cậu còn chả biết nhau, chỉ gặp được vài giây thôi mà!”

“Tại vì tớ thích cậu, mặc dù không tiếp xúc với cậu bao giờ, nhưng tớ biết chính là một khắc nhìn thấy cậu tớ đã biết tớ thích cậu!”, Kiyoshi ưỡn ngực tự tin nói một cái, sau đó chột nghĩ ra cái gì chạy lại cây từ đằng gần đẩy ngắt một cành xuống đưa cho Kami “Tớ hi vọng cậu nhận nó!”

Kami hơi nhú nhú mày lại “Cảm ơn, nhưng tớ không thích!”, nói xong thì xoay người đi luôn.

“Này này, cậu đừng đi mà, cậu có thể cho tớ biết cậu bao nhiêu tuổi không? Nói đi mà, tớ thế chỉ cần cậu nói cậu bao nhiêu tuổi tớ sẽ không làm phiền cậu nữa!”

Cuối cùng Kami cũng nhịn không được vì sự phiền phức của cậu “16!”, trả lời xong thì đi thẳng.

Mặc dù trong lòng hơi mất mát vì phải nhìn cô rời đi nhưng cậu cũng thấy hạnh phúc “16 tuổi, thế là tớ đoán đúng rồi, ậy, không phải, cậu phải gọi tớ là anh chứ!”, nhưng lúc nhớ ra mình là anh thì ngẩng đầu lên thì người đã đi mất tiêu luôn rồi.

Kể từ ngày hôm đó trở về, Kiyoshi luôn luôn nhớ đến cô gái tên Kami đó, một người mà làm cho cậu lần đầu tiên biết rung động là gì.

Sau đó nhờ sự cố gắng ngày ngày cứ rảnh là chạy đến Ashikaga cuối cùng Kiyoshi cũng biết được nhà của Kami. Thế là cậu hề cứ có thời gian là đem đồ ăn cho cô, mua nước rồi làm rất nhiều thứ khác, nhưng mà rất tiếc là Kami không vì thế mà cảm động, có lẽ Kiyoshi sẽ không bỏ cuộc nhưng cho đến ngày hôm đó, có vẻ Kami không thể nào tiếp tục chịu đựng cậu được nữa nên đã đưa ra một yêu cầu với cậu.

“Nếu bây giờ cậu đánh thắng tớ, thì tớ sẽ đồng ý làm bạn gái cậu, nếu cậu thua thì đừng bao giờ tới tìm tớ nữa, được chứ?”

Cậu nhóc Kiyoshi chưa nếm mùi đời bao giờ đã nghĩ đây là chuyện nhỏ nhưng khi thực sự động thủ thì ngay chiều đầu tiên cậu đã bị đánh ngã, mà hơn nữa còn nghe rắc một tiếng, cậu... bị gãy tay luôn rồi. Kiyoshi mặc dù không thể ngờ được mình bị đánh bại nhanh như vậy nhưng lại có chuyện khiến cậu ngạc nhiên là võ Kami vừa sử dụng không phải võ bình thường mà là Nhu thuật cổ truyền, môn võ của các Samurai... Cô ấy, cô ấy...

Trợn mắt lên nhìn Kami thì lúc này nhận được vẻ bất đắc dĩ trong mắt cô ấy “Cậu thua tớ rồi, thế nên sau này đừng bám theo tớ nữa!” rồi xoay người bước đi.

“Đừng đi... aaaa” Kiyoshi muốn đứng lên giữ cô ấy lại nhưng bởi vì cánh tay bị gãy của mình quá sức đau đớn mà hét lên.

Đúng lúc này không biết ở đâu có mấy người mặc đồ đen bước tới cúi người cung kính chào Kami một tiếng rồi tự động bước tới chỗ Kiyoshi động thủ. Cánh tay vừa bị gãy lúc này lại bị mấy người này thêm cho, Kiyoshi không ngờ mình cũng có ngày tàn tạ như thế. Có thể là do không nhịn được nên Kami cuối cùng hô “Dừng lại!”, mấy người áo đen kia lập tức làm theo lệnh.

Xong tất cả vẫn chưa đủ kinh hoàng khi lúc này từ xa xa có một người mặc kimono đen đi tới phía bọn họ.

Kami vừa thấy người nọ liền lập tức cung kính gọi một tiếng “Cha”

Người đàn ông được Kami gọi là cha đó chỉ ừ một tiếng rồi ánh mắt chuyển từ người Kami sang người Kiyoshi.

Lúc này Kami mới lại nhìn đến Kiyoshi “Thật ra, họ Watanabe chỉ là họ của mẹ tớ, ông nội tớ chính là một Samurai, Jujitsu mà tớ vừa xuất ra với cậu chỉ là một chiêu đơn giản. Dòng họ của tớ là những người đi theo quy tắc võ sĩ đạo. Nên người như cậu không có khả năng để tớ thích. Tớ xin lỗi!”

Nói xong lời này thì Kami cùng cha cô ấy và mấy người áo đen xoay người đi. Những lời Kami vừa nói như sét đánh ngang tai Kiyoshi, bởi vì cậu có thể chỉ một chút nữa sẽ mất mạng, thế nhưng cậu yêu thích Kami chỉ như thế mà đã bị đánh bại rồi sao, không thể nào.

“Kami, hãy chờ tớ, tớ nhất định sẽ trở thành một võ sĩ tài giỏi!”

Lời của cậu truyền đến tai Kami làm Kami không thể không cảm động, một người bị đánh đến mức đó mà...

Thế nên khi Kiyoshi đang vật vã bò đi trên đường thì lúc này lại thấy bóng dáng nhỏ bé của Kami chạy ra, điều đó làm cho Kiyoshi vô cùng ngạc nhiên và vui mừng. Kami chạy đến bên cậu rồi đỡ cậu đi, lúc bắt được tuyến xe cho cậu đi đến bệnh viện Kami đã đưa cho Kiyoshi một nắm hạt “Đây là hạt hoa tử đằng, tớ sẽ chờ cậu trở thành một võ sĩ giỏi, bao giờ cậu trở nên tài giỏi và khi nào hạt tử đằng này thành cây rồi ra hoa thì tớ sẽ làm bạn gái của cậu.

Và nhờ cô gái đó mà đã hình thành ra Don, người đứng đầu Death lừng lẫy kia. Đúng vậy, không sai cậu bé Kiyoshi đó chính là Don huyền thoại của giới hắc đạo. Bình thường hoa tử đằng đợi 15 năm thì nó có thể ra hoa, nhưng cây hoa tử đằng mà Kami đưa cho Kiyoshi đó đã 18 năm mới ra hoa...”

Và ngày nó ra hoa cũng chính là ngày Huyền Vương Nữ Tước lên làm Môn Chủ của Death.

Nó ngồi nhớ lại câu chuyện mà đó đã được nghe khi Don đến gặp nó và ngài muốn nó lên làm Môn Chủ đó, thật sự cũng giải đáp được thắc mắc tại sao biểu tượng của Don thường là một rừng tử đằng tím, đó là sự chờ đợi, chờ đợi hoa tử đằng nở, để ngài ấy có thể đến tìm người con gái mặc Yukata màu xanh đó.

Lúc đó nó đã cảm thấy rất buồn cười, tại sao Don vì người mình yêu nên mới lập ra Death vậy còn đặt ra điều lệ, Môn Chủ của Death thì không được kết hôn, không được sinh con chứ. Ngài ấy nói, thật ra đó chỉ là một thứ khiến cho những người lên làm Môn Chủ Death trở nên kiên cường hơn. Khi họ muốn lên làm Môn Chủ và chấp nhận điều đó thì họ có thể đã hoàn toàn tuyệt vọng vào tình yêu, như thế họ có thể lãnh đạo cả bao nhiêu người trong Death được. Nó nghĩ lại, cũng đúng nhỉ, nếu lúc đó hán không tuyệt tình với nó như thế thì nó nhất định sẽ không đồng ý lên làm Môn Chủ đâu.

Thế nhưng bây giờ nó đã rơi lại vào ái tình đó rồi, nó nên tìm Don để rút lui rồi, và nó thật sự cũng muốn gặp cô gái Kami đó, người đã khiến cho Don từ một cậu bé Kiyoshi trầm tính đó trở thành Sát thủ máu lạnh.

Ngồi suy nghĩ miên man một hồi cuối cùng nó cũng mệt mỏi mà ngáp một cái, đứng lên nhắc cái chân tê mỏi vào phòng. Thông tin nơi ở hiện tại của Don nó đã được gửi đến, là một vườn trồng hoa tử đằng ở Ashikaga.

Có lẽ khi Kami đưa cho Kiyoshi mấy hạt giống tử đằng đó, cậu ấy đã đem nó đến nơi đó trồng với quyết tâm mai sau nhất định sẽ có được mảnh đất trồng cây đó rồi. Không biết bố mẹ của Kiyoshi sẽ như thế nào nếu biết con của mình lại có thân phận kinh khủng như thế nhỉ? Nó nghĩ đến đây lại thấy hơi nặng nề, cũng giống như việc bố mẹ nó sẽ nghĩ như thế nào nếu biết nó cũng là một sát thủ như thế chứ?

+++++

Bên này nó còn đang rảnh rỗi suy nghĩ những thứ vụn vặt, còn bên kia hán đang gấp rút thu xếp công việc. Bỗng điện thoại của hán chợt reo lên, không thèm nhìn số mà Alo luôn.

“Dạ vé máy bay đã được đặt rồi ạ, 2 tiếng nữa tổng giám đốc đến sân bay là được ạ!” là giọng của cô thư ký.

“Ừm, tôi biết rồi!”, hán vừa nghe điện thoại còn vừa chăm chú mấy bản báo cáo trên bàn.

Cứ nghĩ là thư ký sẽ tắt máy thì lúc này lại thấy giọng cô ấy vang lên “Cái đó, tổng giám đốc, tôi không biết ngài xuất ngoại đột xuất như thế là vì việc gì nhưng hi vọng ngài nên giữ sức khỏe đi ạ! Chào tổng giám đốc!”

Hán nghe lời của cô thư ký nói chợt cười tự giễu một cái, sức khỏe à, tính sau đi, nếu bây giờ hán chậm trễ một chút thì nó cũng có thể bước đi không quay lại luôn rồi.

++++++

Sáng sớm nó tỉnh dậy, có lẽ do khác múi giờ với ở đây bị lạ nhà nên nó ngủ không sâu lắm, bước ra khỏi giường nó đi vào phòng tắm rửa mặt rồi chuẩn bị đi. Đồ có lẽ vẫn nên để ở đây, mặc dù nó không mang nhiều đồ cho lắm nhưng mà cũng khá công kênh, và lại khi gặp được Don rồi nó cũng chưa có ý định muốn về ngay.

Lần theo địa chỉ đến nơi cũng đã trưa rồi, nó mệt mỏi nằm dựa trên tay cầm của cái xe đạp mà nhìn cái cổng bằng gỗ cao kín mít của căn nhà này. Lúc trước đến Nhật Bản với đám Linh, Hán, Ngọc thì nhà của Don lúc bấy giờ trước trông toàn là hoa anh đào, nhiều đến độ nó rơi rớt cả đường. Bây giờ căn nhà này lại trồng đầy dẫy những cây hoa tử đằng mọc trên hàng rào trước cửa, thật sự sâu trong thâm tâm nó không biết Don là một con người như thế nào, có thể lập ra được Death thật sự không phải dạng mềm yếu nhưng tại sao ngài ấy lại có thể vì một người con gái mà làm nhiều thứ không ngờ được như thế, hoặc giả chính trước khi bị cô gái kia đánh cho gãy xương chính ngài ấy cũng sẽ không ngờ được mình sẽ có ngày trở nên như thế.

Cộc cộc, gờ tay gỗ nhẹ vào cửa hai cái, xong nó dựng cái xe đạp lên mà đứng đợi, một lúc sau nó nghe tiếng chân người bước ra, có vẻ tiếng bước chân rất khoan thai nhẹ nhàng không vội vã, cứ nghĩ sẽ là một người làm trong nhà ra mở cửa thì lúc cửa mở ra nó không khỏi ngỡ ngàng. Một người con gái đẹp đến nỗi nín thở, đôi mắt của cô ấy ánh lên trong suốt rất đẹp, mà ở người khí chất mạnh mẽ kiên định nhưng lại mang trong đó một chút mềm mại yếu đuối, khiến người khác vừa muốn giữ lấy để bảo vệ nhưng lại khiếp sợ sẽ bị từ chối đẩy ra. Trực giác của nó nhận định đây chính là Kami, cô gái truyền thuyết ảnh hưởng lớn đến cuộc đời của Don.

Ánh mắt nó mặc dù đánh giá cô gái ấy nhưng là đánh giá một cách kín đáo cẩn thận, thế nên sau khi cô ấy mở cửa ra thì nó lập tức dùng tiếng Nhật để chào “Xin chào a!”

Cô ấy cũng mỉm cười chào lại một cái, nhưng lại không hề hỏi nó là ai đến đây làm gì, cuối cùng nó đành phải hỏi “Đây có đúng là nhà của Don không ạ?”

Cô ấy nghe nó hỏi thì lại không trả lời mà mở cửa rộng ra rồi mỉm cười một cái ra hiệu cho nó bước vào. Hồi kì lạ nhưng nó nghĩ có lẽ vẫn không nên hỏi nhiều thì hơn. Bước vào sân dựng xe đạp xuống nó được cô gái đó dẫn đi, cô ấy đối với nó, không hẳn quá thân thiện cũng không hẳn quá xa cách, nhưng từ lúc nhìn thấy nó đến bây giờ thì lại chưa từng hỏi nó câu nào.

Đi theo cô ấy đi vòng qua rất nhiều gian nhà và dừng lại ở một mái thò ra, cuối cùng nó cũng nhìn thấy được người thầy nó vô cùng sùng bái kia rồi.

Don có vẻ nghe được tiếng chân nó bước đến nên không thèm ngoảnh mặt lại mà chăm chú vót vót cây tre trong tay liền cất giọng nên hỏi “Cuối cùng hôm nay con cũng đến tìm ta, nghĩ lại thẳng thóc con nhà họ Dương đó cũng ghê gớm quá nhỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Dương lãnh phong, anh đúng là đồ Vô liêm sỉ

Nay Pule up liền hai chap luôn, thế nên nếu rảnh thì like page giùm Pule, hihi

Link Fb: facebook.com/hanhpule9

P/s: đừng nói tở câu like này nọ bởi vì tở up chuyện free mà, thế nên nếu rảnh thì like giùm tở còn bận thì thôi cũng được, hihi! Pule Pule ~~

+++++

Sáng sớm nó tỉnh dậy, có lẽ do khác múi giờ với ở đây bị lạ nhà nên nó ngủ không sâu lắm, bước ra khỏi giường nó đi vào phòng tắm rửa mặt rồi chuẩn bị đi. Đồ có lẽ vẫn nên để ở đây, mặc dù nó không mang nhiều đồ cho lắm nhưng mà cũng khá cồng kềnh, và lại khi gặp được Don rồi nó cũng chưa có ý định muốn về ngay.

Lần theo địa chỉ đến nơi cũng đã trưa rồi, nó mệt mỏi nằm dựa trên tay cầm của cái xe đạp mà nhìn cái cổng bằng gỗ cao kín mít của căn nhà này. Lúc trước đến Nhật Bản với đám Linh, Hân, Ngọc thì nhà của Don lúc bấy giờ trước trông toàn là hoa anh đào, nhiều đến độ nó rơi rớt cả đường. Bây giờ căn nhà này lại trồng đầy dây những cây hoa tử đằng mọc trên hàng rào trước cửa, thật sự sâu trong thâm tâm nó không biết Don là một con người như thế nào, có thể lập ra được Death thật sự không phải dạng mềm yếu nhưng tại sao ngài ấy lại có thể vì một người con gái mà làm nhiều thứ không ngờ được như thế, hoặc giả chính trước khi bị cô gái kia đánh cho gãy xương chính ngài ấy cũng sẽ không ngờ được mình sẽ có ngày trở nên như thế.

Cộc cộc, gõ tay gõ nhẹ vào cửa hai cái, xong nó dựng cái xe đạp lên mà đứng đợi, một lúc sau nó nghe tiếng chân người bước ra, có vẻ tiếng bước chân rất khoan thai nhẹ nhàng không vội vã, cứ nghĩ sẽ là một người làm trong nhà ra mở cửa thì lúc cửa mở ra nó không khỏi ngỡ ngàng. Một người con gái đẹp đến nỗi nín thở, đôi mắt của cô ấy ánh lên trong suốt rất đẹp, mà ở người khí chất mạnh mẽ kiên định nhưng lại mang trong đó một chút mềm mại yếu đuối, khiến người khác vừa muốn giữ lấy để bảo vệ nhưng lại khiếp sợ sẽ bị từ chối đẩy ra. Trực giác của nó nhận định đây chính là Kami, cô gái truyền thuyết ảnh hưởng lớn đến cuộc đời của Don.

Ánh mắt nó mặc dù đánh giá cô gái ấy nhưng là đánh giá một cách kín đáo cẩn thận, thế nên sau khi cô ấy mở cửa ra thì nó lập tức dùng tiếng Nhật để chào “Xin chào a!”

Cô ấy cũng mỉm cười chào lại một cái, nhưng lại không hề hỏi nó là ai đến đây làm gì, cuối cùng nó đành phải hỏi “Đây có đúng là nhà của Don không ạ?”

Cô ấy nghe nó hỏi thì lại không trả lời mà mở cửa rộng ra rồi mỉm cười một cái ra hiệu cho nó bước vào. Hồi kì lạ nhưng nó nghĩ có lẽ vẫn không nên hỏi nhiều thì hơn. Bước vào sân dựng xe đạp xuống nó được cô gái đó dẫn đi, cô ấy đối với nó, không hẳn quá thân thiện cũng không hẳn quá xa cách, nhưng từ lúc nhìn thấy nó đến bây giờ thì lại chưa từng hỏi nó câu nào.

Đi theo cô ấy đi vòng qua rất nhiều gian nhà và dừng lại ở một mái thò ra, cuối cùng nó cũng nhìn thấy được người thầy nó vô cùng sùng bái kia rồi.

Don có vẻ nghe được tiếng chân nó bước đến nên không thèm ngoảnh mặt lại mà chăm chú vót vót cây tre trong tay liền cất giọng nên hỏi “Cuối cùng hôm nay con cũng đến tìm ta, nghĩ lại thẳng thóc con nhà họ Dương đó cũng ghê gớm quá nhỉ!”

Nó nghe Don nói vậy thì chỉ cười mỉm một cái rồi ngồi xuống bên cạnh Don mà cầm lấy một con dao vót khác đưa tay lên vót theo Don “Không phải người ta ghê gớm mà do con quá bất tài thôi à!”

Nghe nó nói vậy Don lại không cho là đúng “Con nói vậy nghĩa là đang ám chỉ mắt nhìn người của ta quá kém cỏi hay sao?”

“Con không có ý đó, nhưng có lẽ con vì là đồ đệ của Ngài nên cuối cùng lại vẫn giống ngài vì tình mà ăn dật đi!”

Lời nó nói đúng lúc cô gái vừa nãy bùng trà đến, nghe câu nó vừa nói thì chỉ mỉm cười một cái. Don thấy cô ấy cũng đến thì lập tức lên tiếng “Kami, em cũng ngồi xuống đây đi, đây là một trong những đồ đệ mà anh tâm đắc nhất đấy!”

“Anh với cô ấy cứ ngồi nói chuyện đi, chuyện của hai người em nghe không hiểu đâu mà!”, cuối cùng thì nó cũng được nghe giọng của cô ấy rồi, thanh thoát mà trong trẻo, đúng là trực giác của nó chưa bao giờ sai cả bởi vì nó đã đoán đây chính là cô gái tên Kami đó, chính là cô ấy, quả không sai, nhìn khí chất trên người cô ấy, với cả đã sắp đến tuổi tứ tuần rồi mà nét đẹp vẫn vô cùng sắc sảo mặn mà, tưởng chừng như thời gian chưa bao giờ tồn tại trên người cô ấy.

Đến khi bóng dáng của người con gái ấy bước đi rồi mà nó vẫn còn thất thần.

“Chắc con đã đoán được ra cô ấy từ khi bước vào cửa rồi nhỉ?”, Don chợt lên tiếng hỏi nó làm cắt đứt mạch suy nghĩ của nó.

“Dạ...”

“Haha, ta thật sự biết các con rất thắc mắc, nhưng cuối cùng con lại là người duy nhất biết cô ấy, ta cũng hi vọng con giữ kín chuyện này!”

Don đã nói rồi thì nó có thể nói không sao, đành phải tiếp tục dạ...

+++++

Đứng ngoài cửa chào tạm biệt Kami, nó cứ nghĩ cô ấy sẽ không nói gì với nó thì cô ấy lúc này lại chợt lên tiếng với nó “Sau tất cả, con người ta có thể thay đổi rất nhiều, thậm chí là hoàn toàn, nhưng hi vọng hãy giữ lại tình cảm của chính mình, điều đó rất khó, nhưng hãy cố gắng đừng để nó bị sứt mẻ gì cả...”

Nó nghe vậy thì chỉ sững sờ mà gật đầu cảm ơn sau đó nó xoay người dong xe bước đi. Kami nói không sai, con người của Don đã thay đổi hoàn toàn, không phải là cậu bé Kiyoshi chưa biết mùi đời như ngày nào, nhưng tình cảm của ngài ấy dành cho Kami thì chưa hề thay đổi. Nhưng đây là chuyện của họ, còn chuyện của nó thì thật sự bây giờ rất bế tắc bởi vì... qua cuộc nói chuyện hồi nãy thì Don không đồng ý, mỗi người khi đưa ra một quyết định nào đó, bất kể nó đúng hay sai đối với cuộc đời mình thì đều phải có trách nhiệm với quyết định đó. Lúc đó nó đã quyết định sẽ không yêu bất cứ kẻ nào nữa, chuyên tâm cai quản và đưa Death đi lên, thế nhưng bây giờ lại thay đổi quyết định thì phải trả giá, không có chuyện gì mà chúng ta thích thì làm không thích thì bỏ được... Thờ dài một cái “Lâm Yến Vy ơi là Lâm Yến Vy, rốt cuộc mày cũng có ngày như thế này, haizz” sau đó nó vừa đi vừa thất thần suy nghĩ một hồi thì cũng trở về được nhà trọ của nó, lúc nó vừa cất xe đi đến cửa thì thấy người mà nó không thể ngờ tới “Đương Lãnh Phong? Sao anh lại ở đây??”, trợn mắt nhìn cái người đang đứng trước cửa phòng nó mà ngạc nhiên hỏi.

“Đi tìm em! Tôi đứng đây đợi em đã hơn hai tiếng rồi, rốt cuộc là em đi đâu vậy?”, giọng nói của hắn mặc dù là trách móc nhưng lại mang đậm sự mệt mỏi ở bên trong.

Nó nghe hắn thều thào nói như vậy thì nhin không được bước đến gần hắn mà đưa tay sờ lên trán hắn, ôi, nóng phùng phùng. Nhíu mày thật chặt rồi liếc hắn một cái “Đã sốt cao như thế này mà còn chạy sang đây làm gì? Anh là trẻ con hả?”

Hắn chịu đựng suốt mấy tiếng đồng hồ qua bấy giờ cũng chịu hết nổi rồi, thấy nó thì xả mấy câu đó là đã hết sức, liền bước lên dựa vào người nó để nó mở cửa rồi thì thào “Sợ em lại trốn sang đây rồi lại không về nữa!”, giọng hắn rất nhỏ, mà mặt thì lại đỏ lên vì bị sốt, làm nó không tự chủ được tấm liềm mềm lại “Ai đi không về nữa, anh nghĩ ai cũng trẻ con như anh chắc!”, nói xong thì đưa tay diu hắn vào trong phòng.

Đưa hắn nằm lên giường xong, nó giờ tay cời giày với nói bớt áo sơ mi bó trên người hắn, ngửi mùi chua trên cái người này thì khẳng định là hôm qua chưa kịp tắm rửa gì chạy từ công ty hắn ra sân bay rồi.

“Gió Lạnh, anh dậy tắm rửa đi đã!” nói xong ngẩng lên nhìn thì ai đó đã mê man luôn rồi, lắc đầu nhíu mày, đã mệt như thế còn xuất ngoại, chắc chắn tên này tới qua lúc gọi cho nó xong thì liền đặt vé máy bay sang đây luôn rồi, hắn suy nghĩ cái gì thế không biết.

Vào nhà tắm xả một ít nước ấm ra rồi lấy khăn vắt khô lau người cho hắn, tên này ăn uống kiểu gì mà nó cứ cảm thấy hắn gầy đi nhiều rồi. Vắt và lau người xong cho ai kia xong, nó lại chạy ra tiệm thuốc gần đó mua một ít thuốc cảm về cho hắn với một ít đồ ăn cho cả hắn với nó.

Vỗ vỗ mặt hắn “Dậy ăn rồi uống thuốc đi!”

Hắn chỉ khó chịu nhíu mày lại một cái chứ không nói gì cả. “Dậy đi!”, nó giờ tay kéo hắn, mắt một lúc sau hắn mới tỉnh dậy.

Đưa tô cháo đang bốc khói đến trước mặt hắn “Ăn đi!”

“Anh không thích ăn cháo!”

“Đòi hỏi cái gì chứ, anh giờ đang ốm, chỉ nên ăn mấy món ăn thanh đạm dễ tiêu thì mới mau khỏi bệnh được!”

Dưới sự cưỡng ép của nó thì hắn cuối cùng ăn hết cháo rồi uống thuốc. Nhìn hắn uống thuốc xong nó mới đứng dậy định thu dọn đồ thì tay bị hắn kéo lại “Đừng đi!”

Người ta nói khi bị ốm thì người ta trở nên mềm yếu hơn, điều đó chắc sẽ không tồn tại trên Dương Lãnh Phong chứ, mặc dù nghĩ vậy nhưng thấy hắn mệt như vậy nên nó vẫn là mềm mỏng nói “Em không đi, dọn mấy đồ này lại rồi quay lại!”

Lúc này hắn mới buông tay nó ra để nó đi dọn đồ.

Lúc nó dọn dẹp xong quay lại thì hắn đã ngủ rồi, mà nó chạy lòng vòng từ sáng đến giờ cũng mệt nên nó leo lên giường ngủ luôn.

Lúc hai người tỉnh lại thì trời cũng đã nhá nhem tối, nó giờ tay sờ trán hần, hết sốt rồi. Sau đó bệnh lười biếng tái phát nên nó nằm trên giường giục hần đi tắm trước. Nhưng khi hần bước vào nhà tắm tầm 30p sau thì có vấn đề nan giải.

“Anh quên mất là anh quên đem quần áo sang đây rồi, do lúc đi vội quá nên quên chuẩn bị hành lý!”, hần mặc áo tắm rộng thùng thình đứng trước mặt nó mà mặt đau khổ nói.

Còn nó thì _ = “Anh đùa em đấy à?”

“Em nhìn xem anh có mang hành lý đâu!”

Ừm, hần nói nó mới nhớ lại, lúc nó thấy hần đứng trước cửa thì không có bất cứ cái gì ngoài cái cơ thể đang đứng trước mặt nó.

Hít sâu một hơi “Anh đứng đây để em chạy ra ngoài mua đồ cho anh!”, nói xong nó chạy đi tay đồ rồi cảm vì tiền chạy ra ngoài.

Lúc nó trở về trên tay cầm một cái túi mà mặt nó vẫn còn đỏ “Này!”

Hần đưa tay nhận quần áo mà mặt vẫn thối mác “Không phải em bị lây sốt của anh đấy chứ, sao mặt nó lại đỏ thế kia?”

“Không phải!”, bị hần hỏi thì mặt nó lại đỏ hơn.

“Thế sao lại đỏ vậy?”, hần vẫn quyết định tra hỏi đến cùng.

“Đã bảo là không phải rồi mà, anh đi thay đồ đi cho em còn tắm, hỏi nhiều thế làm gì!”, cuối cùng nó không nhịn được mà quát ầm lên. Hần cũng thức thời không dám hỏi nữa.

Một lúc sau không biết hần ăn phải gì mà ở trong nhà tắm cười ầm lên, nó ở ngoài nghe biết chắc hần cười cái gì rồi, tức quá không biết làm thế nào liền đem đầu giấu vô chăn.

Hần ở trong nhà tắm thay đồ xong rồi mà miệng vẫn còn cười, thấy nó trốn trong chăn liền thò tay ôm nó lần chăn lên rồi đưa tay lôi đầu nó ra, thấy mặt nó vẫn đỏ và đang có xu hướng đỏ hơn trước làm hần nhìn không được trêu tiếp “Lâm Yến Vy, em sẽ không là bởi vì đi mua đồ lót cho anh mà xấu hổ đến mặt đỏ như thế này chứ?”

Nó bị hần nói trúng tim đen liền gân cổ cãi “Ai nói vậy?”

“Ừm, không phải thì tốt. Cơ mà quần áo bên ngoài thì vừa, chỉ có quần lót là hơi chật chút thôi!”, hần vừa dứt lời nó liền tức điên lên mà lao ra khỏi chăn đập cho hần một cái “Đương Lãnh Phong, anh đừng là cái đồ vô liêm sỉ!”, mắng xong nó liền chạy như bay vào phòng tắm để lại hần ngồi cười như điên ở bên ngoài...

Thật sự là Lâm Yến Vy nó cũng không phải dạng mặt mỏng thế đâu, thế nhưng tua ngược thời gian lại mấy phút trước...

“Tại một sạp quán bán quần áo dành cho nam, nó đưa tay chỉ chỉ một bộ quần áo trên mắc cao cao “Cô ơi, lấy cho cháu bộ này đi ạ!”

Cô bán hàng theo lời nó chỉ liền lấy quần áo xuống, xong sau đó chắc cô vốn tính cũng thân thiện nên hỏi “Cháu mua quần áo cho chồng hả? Mà nhìn cháu lạ lắm, cháu là khách du lịch đúng không?”

Nó nghe câu hỏi mua quần áo cho chồng thì định phản bác nhưng lại nghe hỏi là khách du lịch nên chỉ đành ừm à trả lời phải.

“Haha, ta đoán không có sai đâu mà, mấy vợ chồng mới cưới cũng hay đến đây lắm!”, nói xong liền đưa đồ rồi nói giá cho nó. Nó nghe nói vợ chồng cũng định phản bác lại nhưng nghĩ cô ấy cũng chả biết mình là ai, có thanh minh hay không cũng thế nên mặc kệ rồi thanh toán đồ xong thì bước đi, nhưng sau đó nó lại cảm thấy là vẫn thiếu cái gì đó, nghĩ nát óc mới nhớ ra, chính là thiếu đồ... lót! Hic...

Lon ton quay lại cửa hàng vừa nãy “Cái đó, cô ơi cô có bán đồ... lót nam không ạ?”

“Có chứ, haha, sao cháu vừa nãy không hỏi, đây này!” sau đó cô ấy đưa một đồng sạp đồ lót nam cho nó.

Nhìn một đồng như thế nó thật sự định chọn đại một cái nhưng lại nghe cô ấy nói “Chồng cháu mặc size bao nhiêu? Quần lót ý, nếu mà mặc không đúng sai bị chật là có hại lắm đấy, cháu lựa đi rồi chọn size để cô lấy cho!”

Mặt nó nhẩn như khi lại, nó làm sao biết hần mặc size bao nhiêu chứ “Dạ cháu không biết anh ấy mặc size bao nhiêu ạ!”

Nó vừa nói xong cô bán hàng liền cau mày lại “Vợ chồng thời nay vô tâm thật đấy, có size quần của chồng là bao nhiêu cũng không biết!”

“Dạ anh ấy không phải chồng cháu, là...”, nó nói đến đây lại không biết nên gọi là gì được, bạn trai so với chồng cũng thế...

Cô bán hàng thấy thế liền lắc đầu rồi đem hết mấy cái quần tháo được treo đưa đến trước mặt nó để nó cảm thấy cái nào vừa với hần...

Nhìn một loạt quần lót nam trước mặt nó quần bách kinh khủng, cuối cùng nhớ lại eo hần cỡ như thế nào rồi chọn liền một cái. Mua được cái quần xong

thì nó chạy như bay ra cửa hàng, lòng thê không bao giờ quay lại đây nữa...”

Còn hiện tại nó đang rửa cái tên làm ơn mắc oán kia, nó vật vã đi mua đồ cho hấn mà hấn lại còn dám cười nhạo nó, đúng là đồ không biết tốt xấu...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Yêu là phải yêu đến khi chúng ta cùng già đi

Khi nó từ nhà tắm bước ra thì đã thấy hấn nằm trên giường nghịch nghịch điện thoại.

“Ăn ở ngoài hay mua về ăn đây?”, nó tay vừa lau lau tóc vừa hỏi hấn.

Hấn nghe vậy thì mắt rời từ cái điện thoại lên nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc “Anh bỏ từ Việt Nam sang Nhật để hẹn hò với em vậy mà bây giờ mua đồ ăn về nhà thì hông hết đại sự à!”

Nó bị hấn chọc cho không nhịn được cười phì một cái “Không phải anh đang ốm à?”

“Khỏi lâu rồi, không tin em nhìn này!”, vừa nói hấn vừa làm động tác vỗ ngực để chứng minh mình rất là khỏe.

“Đương tổng giám đốc à, hồi trưa ngài vẫn sốt cao đấy!”, nhìn cái hành động trẻ con của hấn làm nó không nhịn được mà liếc mắt hấn một cái.

“Khỏi thật mà!”, tiếp tục nài nỉ.

“Được rồi, bây giờ ra ngoài ăn tạm cái gì đó rồi về, chuyện gì thì đợi anh khỏi hấn rồi tính!”

Hấn nghe nó nói xong đang tính tiếp tục nài nỉ thì ngay lập tức bị nó chặn họng luôn “Không có thương lượng nữa, quyết định như thế đi, anh đi lấy máy sấy lại đây cho em, còn nếu anh không muốn thì chúng ta mua đồ về ăn!”

Thế là hấn đành chọn yên lặng mà lật đật chạy lại lấy máy sấy cắm điện vào.

“Đưa đây cho em!”

“Để anh sấy cho!”, phải biết từ nhỏ tới lớn Dương Lãnh Phong hấn chưa từng sấy tóc cho ai đâu, hấn thấy việc này vốn không phải phong cách của hấn, thế mà lần này hấn lại muốn tự sấy cho nó.

“Để em tự sấy được rồi!”

“Im lặng, để anh sấy cho, em mà cựa quậy lát nữa đứt tóc đấy!”, hấn không cho nó sờ được vào cái máy sấy mà khăng khăng tự làm.

Còn nó, được thôi, tùy hấn, nếu hấn thích làm vậy.

Một lát sau, đầu nó nhột không chịu nổi “Anh đang vòn tóc em đấy à?”

Hấn phía sau vẫn chuyên tâm sấy tóc cho nó “Vòn gì, tóc em mềm như vậy phải nâng niu, không là nó gãy mất!”

Nó =_=, anh tưởng đây là sợi tơ à mà dễ gãy thế!!!

Đợi hấn sấy tóc cho nó xong thì lúc này đèn đường cũng lên rồi, nó với hấn liền lấy cái xe đạp mà nó mượn để đi.

Ngồi đằng sau nó lười biếng đến độ đem đầu gác vào vai hấn mà than thở “Thật ra em không thích lái xe đạp cho lắm, vừa tốn sức vừa tốn thời gian, hồi trưa phải đạp nó chạy tong tong làm em mệt gần chết, thế là không bao giờ đạp xe đạp nữa, cơ mà bây giờ được anh chở thì cảm thấy đi xe đạp cũng tuyệt vời đó chứ!”

Hấn nghe xong mặc dù dở khóc dở cười nhưng trong lòng thì hạnh phúc trào dâng, được làm chỗ dựa cho người con gái mình thích, cảm giác này không đơn giản là thỏa mãn, mà nó là một loại hạnh phúc, hạnh phúc đến độ không thể nói ra được bằng lời.

“Mai kia già rồi chúng ta sẽ sống ở một khi ngoại thành yên tĩnh nào đó, sau đó mỗi sáng sớm anh sẽ chở em đi dạo!”

Nó nghe đến từ khi chúng ta già đi thì cảm thấy rất châm chọc, lời hứa của đàn ông có thể duy trì được bao lâu, có thể nay hứa nhưng ngày mai quên sạch, thế nhưng bây giờ nó lại không muốn phá vỡ khung cảnh lãng mạn này nên chỉ đành nói “Ừm, nhất định vậy nhé!”

Thế nên rất nhiều năm sau đó, buổi sáng ông Dương thường thức dậy rất sớm chở bà Dương đi chợ, thế nhưng bà Dương lúc này già rồi nên đối với việc

vận động thì vô cùng lười biếng, nhưng mà ai đó lại cứ nhất nhất là phải chờ bà đi chợ và còn bằng xe đạp, bởi nhiều năm trước ông đã hứa với bà như vậy rồi. Điều đó làm bà Dương tức sôi lên, ngồi bật dậy cầm cái gối ném thẳng vào ông Dương mà hét “Ai bắt ông giữ lời hứa lâu như vậy làm gì hả? Quên đi thì chết à? Phiên phức chết đi được!”

Ông Dương tay chụp gối mà mặt đỏ khóc dở cười.

Quay lại hiện tại, hân đang chờ nó đi lòng vòng tìm quán ăn trên đường, khung cảnh ở Nikko rất thanh bình, trong lành không tấp nập, nhộn nhịp như ở Tokyo nên cho người ta cảm giác thư thái nhẹ nhàng.

Nó với hân đi vào một tiệm sushi nhìn rất đẹp, không phải quá sang trọng mà nó mang đậm phong cách của Nhật Bản và quan trọng nhất là nơi đây đang rất đông. Dem xe đi gửi, hân và nó bước vào bên trong thì có rất nhiều cặp tình nhân đang xếp hàng chờ đến lượt.

“Gió Lạnh, anh nghĩ liệu có phải tiệm sushi này dành cho tình nhân hay không?”, nó và hân xếp hàng mãi tí phía sau, nên nó nhàm chán quay qua hỏi hân.

Hân thì nhìn nhìn một vòng xong nhún vai “Anh chịu, có lẽ vậy!”

“Nói với anh như thừa!”

Cuối cùng đến lượt của nó và hân thì người phục vụ mặc yukata đó liền nói bằng tiếng Nhật với bọn nó “Xin chào anh chị! Hôm nay chính là ngày mà tròn 10 năm tiệm sushi chúng tôi thành lập, vì thế chúng tôi mở một trò chơi, người tham gia chính là những cặp tình nhân, nếu họ ăn hết 99 cặp sushi thì sẽ nhận được phần quà chính là một cặp nhẫn tình nhân, hai bộ kimono nam nữ, 7 ngày ăn sushi miễn phí và một chuyến tham quan vòng quanh thành phố Nikko này ạ! Anh chị có muốn tham gia không ạ?”

Hân nghe thế chỉ muốn dẹp luôn đi cho xong, những thứ đó hân thừa sức để mua, giờ ăn xong thì đi về, 99 cặp sushi chứ ít à, hân cũng đâu phải trâu đâu, thế cơ mà nó thì lại không như thế, nghe đến mấy cái giải thưởng mắt nó đã lấp lánh lên rồi, nên khi chưa kịp để hân đồng ý nó đã gạt đầu xin lấy vé dự thi.

“Em thì cái đó làm gì, nếu thích thì để anh tặng cho, ăn 99 cặp sushi đấy, tức là 198 cái sushi đấy, không phải mấy cái đâu!”, hân vừa nhìn tấm vé trong tay vừa bắt lặc nói với nó.

“Anh không biết gì hết, anh tưởng mỗi họ Dương nhà anh là có tiền còn em không có chắc, chẳng qua là món quà do chúng ta cố gắng có được nó mới ý nghĩa thôi!”

Ý nghĩa con khi gió, hân thật muốn nói như vậy với nó nhưng mà lại lo lắng đại tiểu thư sẽ tức giận nên đành ngậm ngùi. Một lúc sau, giờ thi đã đến, mấy chục cặp tình nhân ngồi thành hai hàng đối diện nhau. Nó nhìn mấy người trước mặt mà tinh thần chiến đấu hăng hái, còn hân thì đau khổ nghĩ “Nếu cho hân đánh nhau với mấy tên đó, chắc chắn hân sẽ thắng, nhưng nếu cho hân ăn thì thì, xác định sẵn kết quả rồi.”

Keng... tiếng keng đầu tiên vang lên báo hiệu mọi người sẵn sàng, lập tức mọi người cúi xuống chào nhau một tiếng rồi bắt đầu lao vào ăn.

Hân ăn được 10 cái đã bắt đầu ngán đến tận cổ, nhìn sang vị tiểu thư bên cạnh kia, chỉ được có 7 cái sau đó nhìn ra xung quanh, chính xác là người ta ăn sắp hết rồi. Vừa nhìn tình hình địch được một tý liền bị nó đập cho một cái sau đó trừng mắt lên ra hiệu hân mau ăn đi, thế là hân lập tức nuốt nước mắt vào trong lòng mà lao vào ăn tiếp.

30p sau...

“Oe...”, hân vừa bước vào nhà vệ sinh, bất kể đây là nam hay nữ liền lập tức nôn thốc nôn tháo ra. Nôn đến độ muốn moi hết tim gan phèo phổi ra, ngán ngấy chường đến tận cổ, cả cuộc đời hân, chưa bao giờ phải ăn nhiều như thế này. Thế nhưng hân thì thắm như vậy nhưng vẫn còn người thì thắm hơn hân chính là nó, nó còn bỏ chạy vào nhà vệ sinh trước cả hân rồi, lúc này vừa ới xong đang vật vã dựa vào tường thở hên hên.

“Ôi mẹ ơi, giết con luôn đi cho rồi mà!”

Hân lấy nước súc miệng sau vãi nước lên mặt cho tỉnh táo, quay lại thấy nó đang nằm đờ đẫn kêu than ở dưới đất, mắt không thèm ánh lên một chút thương tiếc “Không phải em nhất nhất muốn thi hả, anh đã nói rồi, gần 200 cái sushi chứ ít à, ai bảo em cứ khăng khăng muốn tham gia, bây giờ còn than cái gì!”

Nó dưới đất mặt vẫn còn nhột nhột liền bị hân mắng, mặt lập tức sị ra muốn khóc “Đúng rồi, tất cả là em sai, thế nên anh đi đi, mặc kệ em luôn đi!”

Hân trong lòng mặc dù còn bực, nhưng mà cũng là không nên vì cái chuyện con con này mà trách nó nên đành phải ngồi xuống dỗ nó một lúc xong đưa lưng về phía nó “Lên đi!”

++++++

Về đến phòng trọ là hân mệt là người ra, do hân vẫn còn đi chứng sốt từ trưa vẫn chưa dứt hẳn, bây giờ lại chẳng có cái gì trong bụng mà hồi nãy còn phải cõng nó một đoạn nữa nên bây giờ mệt đến muốn xỉu luôn rồi.

Lúc nãy bắt một chiếc taxi để về đây, mà không biết nó bị làm sao mà thương tiếc cái xe đạp không chịu đi cùng hân còn nhất nhất đẩy hân lên taxi.

Bây giờ thì hân đang nằm trên giường mà thiếp đi mất, còn nó thì vẫn đang bôn ba ngoài đường.

Một lát sau,

“Phong, Gió Lạnh, Dương Lãnh Phong, anh mau tỉnh dậy a!”, hần đang ngủ thì bị tiếng gọi làm phiền, hần định xoay người che đi ngủ tiếp nhưng mà tiếng gọi đó cứ nheo nhéo mãi không ngừng làm hần bực mình mở mắt ra. Không sai, chính là giọng của đại tiểu thư Lâm Yến Vy “Đại tiểu thư à, em thôi giầy vò anh đi, anh đang mệt sắp chết rồi, cho anh ngủ một chút đi!”, bởi vì đang mệt nên giọng của hần cũng không hòa nhã gì cả.

Nó nghe hần nói thì mặt liền buồn đi, nhưng sau đó lại hồi phục bình thường “Anh mau dậy đi, trưa giờ anh chưa có gì trong bụng cả, hồi nãy ói ra hết rồi, em có mua ít mì về này!”, ra là hồi ấy nó lấy xe đạp để đi mua mì cho hần, nghĩ đến đó hần thấy lòng chợt ấm lại, sau đó nghĩ nghĩ, kỳ thực nó cũng có gì sai đâu, từ lúc có ý thức thì đã phải gia nhập huấn luyện của Death, mấy trò chơi tuổi thơ của mấy đứa trẻ con nó đâu được tham gia, bây giờ thì thoáng mới được đi chơi nên nó mới bị mấy cái trò này hấp dẫn, dù nó mạnh mẽ như thế nào thì cũng vẫn chỉ là con gái thôi. Nghĩ đến đó hần đành phải gượng dậy mà ngồi ăn cho nó bớt lo lắng.

Lúc hần định đưa cháo vào miệng thì nó chợt lên tiếng “Khoan! Hồi nãy anh ói hết ra trong bụng rồi nên uống một ít nước ấm cho ấm bụng đi đã rồi ăn sau!”. Hần đành phải làm theo rồi mới ăn cháo.

Lúc có đồ ăn làm ấm bụng rồi thì con buồn ngủ cũng ập tới, nó với hần đi rửa mặt thay qua đồ ngủ rồi lên giường. Nhưng khi nó sắp chìm vào giấc ngủ thì hần lại chợt lên tiếng “Tại sao em làm được Môn Chủ của Death nhưng lại vẫn biết chăm sóc người khác?”

Nó đầu óc mơ mơ màng màng “Tại vì em từng mắc hội chứng đa nhân cách lúc là người máu lạnh giết chết không biết bao nhiêu người, lúc thì ảo tưởng mình là chị và phải chăm sóc hai đứa em, nên cũng từ đó học được cách chăm sóc người khác!”, nó buông ra mấy câu nhẹ nhàng xong rồi liền ngủ luôn.

Thế nhưng mấy chữ nhẹ nhàng đó nhưng lại thấm sâu vào trong tim hần làm nó nhói lên từng hồi, trong những gì hần tra được là anh của nó từng bị mắc phải hội chứng đa nhân cách rất nghiêm trọng, nó đã tàn phá tâm lý của anh ta trong một thời gian dài mà vẫn chưa có bác sĩ tâm lý nào chữa được, bởi vì trong thâm tâm anh ta luôn kháng cự, thế nhưng sau đó anh ta gặp được Tuyết Nhi do chính nó cứu về rồi Tuyết Nhi ra sức tác động, cuối cùng mới chữa được bệnh cho Lâm Thiên Ân, đây cũng chính là lý do nó không cho hần cướp Tuyết Nhi đi. Thế nhưng đó chỉ là về anh nó, còn về nó trong hồ sơ chưa từng ghi bị mắc hội chứng tâm lý nào mà, tại sao nó lại bị chứ. Thế nhưng lúc này hần mới chợt nhớ, trong hồ sơ có ghi nó chợt biến mất một năm tròn không xuất hiện tại bất cứ nơi nào mà không ai biết được, mãi một năm sau đó nó mới xuất đầu lộ diện và bước lên làm Huyền Vương Tước Nữ, chắc chắn trong một năm đó nó đã...

Nghĩ đến đó thôi tâm hần đã đau đến nghẹn lại rồi, nghĩ đến những gì nó đã trải qua, hần nhất định phải đưa nó ra khỏi Death, nhất định. Tâm thầm chắc chắn như thế, sau đó tay hần cũng âm thầm siết lại mà ôm lấy nó rồi chìm vào giấc ngủ.

Đời này Dương Lãnh Phong sẽ bảo vệ Lâm Yến Vy mãi mãi, thế không thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

Nó với hần ở Nhật chơi hết ở Nikko, sau đó tới Ashikaga ngắm hoa rồi mới trở về Việt Nam.

“Cuộc đời là những chuyến đi mà, con người ta có thể thiếu nhiều thứ, nhưng nếu không được đi xem nhiều nơi thì thật là hối tiếc a!”, ngồi trên máy bay nó lấy mấy tập tạp chí lật qua lật lại rồi nói với hần.

Hần thì lại không nghĩ vậy “Cũng không hẳn là hối tiếc, quan điểm sống mỗi người khác nhau nên không có gì là tuyệt đối cả!”.

“Ừm, cũng phải, thế nhưng đối với em, nếu được đi đến nhiều nơi thì bao nhiêu phiền muộn cũng tan hết a!”

++++

Tới Việt Nam thì lúc này trời cũng tối rồi, trợ lý của hần đã đợi sẵn ở sân bay vừa thấy hần và nó bước ra liền lập tức chạy tới kéo vali giúp.

“Cám ơn!”, nó nghiêng đầu nói với anh trợ lý đó.

Có vẻ lời cảm ơn của nó không những không giúp anh trợ lý thoải mái mà còn kinh ngạc nhìn, quả nhiên tiểu thư cao quý mà tài giỏi có khác, phong thái cách nói chuyện khác hẳn.

Nó bị anh trợ lý nhìn thì không hiểu gì “Có gì sao?”

Lúc này anh trợ lý mới xấu hổ vì mình đã thất lễ rồi “Thật ra thì những người trước đây đi cùng với tổng giám đốc đều coi việc kéo vali vốn là của trợ lý như chúng tôi nên chưa bao giờ cảm ơn, hôm nay được Lâm tổng cảm ơn vì việc nhỏ thật là thụ sủng nhược kinh thôi!”

“Hh, anh đúng là hài hước thiệt đấy, chuyện còn con vậy mà cũng thụ sủng nhược kinh gì chứ!”

“Đề Lâm tổng chê cười rồi!”, anh trợ lý này thật sự bị nó làm cho xấu hổ thật rồi, thế nên anh ta kéo vali đi trước ra xe để lại cho hắn với nó đi đằng sau.

Lúc cả hai người về đến nhà cũng là gần đêm rồi, hắn thì khá mệt mỏi nhưng vẫn phải xử lý một số văn kiện, tại vì thời gian này hắn nghỉ nhiều rồi, mặc dù có thể xử lý công việc qua máy tính nhưng mà vẫn có một số văn kiện phải đích thân hắn ký mới được.

Còn nó thì không may lại nhận được thông báo khẩn cấp từ Death.

Màn hình hiện lên trong căn phòng bí mật ở sâu dưới lòng đất của nó “Thông báo, nhiệm vụ lần này thất bại, thiệt hại 7 sát thủ, khách hàng yêu cầu Môn Chủ ra mặt gánh hậu quả đồng thời đối tượng được yêu cầu giết đã kéo theo hơn 3 bang chuẩn bị tấn công người của Death, sát thủ của Tử thần đội mệnh lệnh của Môn Chủ!”

Đọc từng chữ trong thông báo mà đôi mắt nó trở nên lạnh lùng, đôi tay không tự chủ được nắm chặt lại. Phải biết rằng từ khi thành lập Death đến giờ chưa bao giờ Death gặp thất bại cả, cùng lắm là thiệt hại mấy người Sát thủ của Death, chỉ như vậy thôi cũng đã là một hậu quả nghiêm trọng rồi. Vậy mà lần này nhiệm vụ lại thất bại, uy nghiêm của Death lần này không chắc giữ được hay không..

Đôi mắt sắc lạnh lướt qua màn hình truyền đến đầu bên kia, giọng nói của nó lúc này mới vang lên “Tập trung toàn bộ lực lượng của Death, bản giao hưởng định mệnh hãy cứ phát lên như bình thường khi kết thúc nhiệm vụ, còn về khách hàng của chúng ta...” môi nó nhếch lên một cái “hẹn họ gặp mặt tôi ở tầng số 9 của Hàm Hắc Thạch, thời gian là 00:09!”

“Rõ thưa Môn Chủ!”, sau câu nói này thì màn hình chợt tối đen lại. Đôi bàn tay nắm chặt từ hồi nãy đến giờ mới thả lỏng ra, móng tay đâm vào da thịt no tưởng chừng như sắp chảy máu đến nơi.

Đối với các nhiệm vụ mà Death được nhận thì tất cả phải qua sự chấp thuận của Môn chủ, nhưng đó là các nhiệm vụ phải mang tính chuyên nghiệp và có sự mạo hiểm lớn, đương nhiên thù lao của các nhiệm vụ đó là rất rất cao, có thể tính bằng vũ khí, đá quý, bảo vật nhân... chứ không phải tiền mặt, còn các hành động bình thường với thù lao khoảng 3 triệu USD trở xuống thì những người có nhiệm vụ cao trong Death được toàn quyền xử lý, như vậy lần này nhiệm vụ này chỉ là nhiệm vụ ám sát một người rất bình thường, không có bất cứ tính chuyên nghiệp cao cần ở đây, thế nhưng ba sát thủ được phái đi lập tức bị giết chết, sau đó hơn 30 sát thủ của Death nhận được ám hiệu cầu cứu lập tức tới viện binh cũng bị giết bọn chúng giết mất vài người, như vậy khách hàng lần này không phải là một người bình thường mà là một người có sức mạnh đáng gờm. Thế nhưng theo thông tin nó nhận được từ Death tra ra được thì người lần này thật ra chỉ là một tài xế chuyên chở các vũ khí nhẹ thuộc quyền quản lý dưới trướng của Chúa Thượng, Chúa Thượng sao? Nếu như vậy thì nhiệm vụ lần này lợi dụng vào luật lệ cùng cách thực hiện trong Death để phá nhiệm vụ, vậy xem ra trong Death có nội gián rồi... hừ, nhếch môi một cái cười lạnh, đôi mắt nó hiện ra tia sắc bén “Đề xem các người cười được bao lâu!”, vụ lần trước của Hắc Tướng có vẻ nó đã nhẹ tay rồi nên bây giờ chúng mới lộng hành như vậy, được thôi, rượu mời không muốn uống lại muốn uống rượu phạt..

Khoác lên người bộ áo da đặc nhiệm duy nhất của Môn Chủ Death, cùng chiếc áo choàng đen ánh kim có đính các hạt kim cương lấp lánh trên đó để thể hiện sự cao quý của Môn Chủ Death, nó phát tà áo đi ra... nó bây giờ chính là người quyền lực dưới một người trên vạn người, nếu bọn chúng muốn đâm đầu vào chỗ chết, được thôi..

+++++

Tầng số 9 của Hàm Hắc Thạch, tầng cuối cùng nằm ở sâu dưới lòng đất, nơi đây cũng được bảo vệ bởi các cơ quan bảo mật vô cùng nguy hiểm từ tầng 4 trở xuống, vì thế rất khó để xâm nhập xuống tầng cuối cùng nên nó trở thành một huyền thoại cũng là một nơi có bảo mật tối cao nên các giao dịch mang tính chất nghiêm trọng đều được thực hiện dưới đây.

Môn Chủ Death với tà áo đen thì thoảng được ánh đèn chiếu vào những hạt kim cương đính trên áo choàng lại làm người ta chói mắt nhưng lại mang chú gi đó bí hiểm. Tầng 9, khách hàng của Death, hắn đang ngồi bên một cái bàn, đôi tay mân mê ly rượu đỏ trong tay nhưng không có ý định uống, sau đó một tiếng Ting vang lên đã thành công kéo đi sự chú ý của hắn..

“Well, well, well, Đây chính là vị Môn Chủ cao quý của Death đây sao, hahaha?”, vừa thấy bóng dáng nó bước đến tên đó lập tức nhìn thẳng vào nó mà lên giọng mỉa mai, mà đôi mắt của hắn nhìn rất sâu vào nó như muốn tìm kiếm cái gì đó, thế nhưng hắn hoàn toàn thất bại bởi vì đôi mắt đó thủy chung chỉ là một đôi mắt vô hồn với màu đen vô tận, không có bất cứ cảm xúc hay tia tình cảm gì trong đó...

“Xin chào, quý khách hàng của chúng tôi!”, nó cũng dùng giọng điệu của hắn mà đáp lại “Không biết quý ngài yêu cầu để gặp tôi làm gì?”

Tên kia nghe đến đó thì lập tức giả vờ tức giận rồi đứng lên, đứng thôi, hắn tìm nó để gây sự chứ đâu phá thương lượng nên đâu dễ dàng bỏ qua cho nó như thế được “Môn chủ à, ngài đang giả ngốc với tôi đấy à, chuyện đến nước này rồi mà ngài còn hỏi tôi tìm ngài để làm gì? Trong giới hắc đạo của chúng ta, trên dưới đều nề phục ngài cùng với tác phong làm việc của Death, bản thân tôi thì lại càng vô cùng tin tưởng và kính phục Môn Chủ đây, vậy mà nhiệm vụ lần này lại có thể thất bại, điều đó làm hỏng hết toàn bộ kế hoạch của tôi, khiến tôi bị tổn thất nặng nề mà bây giờ không hiểu tại sao bọn chúng lại tra được tôi là người thuê Death giết bọn chúng, nên bọn chúng đang tập hợp các bang lại để tấn công tôi và người của tôi, ngài hãy cho tôi một câu trả lời với phương án giải quyết, nếu không thì nên giải tán Death luôn đi!”, tên đó sau khi “tức giận” tra vấn nó xong thì lập tức nhếch môi cười lạnh một cái rồi tao nhã ngồi xuống mà nâng ánh mắt lên nhìn nó để đợi một câu trả lời thích hợp.

Nhìn tên đó lời hết mấy lời để chất vấn ra rồi tự tin như kiểu hắn đã dồn được nó vào đường cùng vậy, xem ra hắn quá khinh thường Death rồi, từ trước đến giờ trong lịch sử của Death cũng như giới hắc đạo thì mỗi một nhiệm vụ được giao cho Death phải đảm bảo sự nghiêm túc, cần thiết và tính bắt buộc cùng bảo mật cao, vì vậy khi bọn họ có một nhiệm vụ cần đến Death thì thù lao tương đối cao mà chắc chắn là sẽ thành công, nhưng tên này lại lờ Death ra làm trò đùa, có vẻ hắn chê mình sống quá lâu hoặc là phía sau hắn chính là một thế lực cực mạnh muốn dùng những tên tôm tép như hắn làm bàn đạp

để lung lay Death sau đó hắn sẽ nhảy vào thành công đoạt Death, có vẻ như bọn chúng khinh thường nó quá rồi.

Nó đầu óc vừa liên tiếp suy nghĩ vừa thu vào mắt từng hành động của tên đó sau đó vung tay lên một cái, một vật được phóng đến tên đó, hắn vì không nghĩ nó sẽ có hành động như thế này nên lập tức hoảng sợ tránh đi.

Hành động của tên đó càng khiến nó thêm chướng mắt “Đúng là một tên nhát gan!”.

Sau khi tên đó tránh đi được thì mới nhìn lên vật nó vừa phóng tới, thì ra là một bức ảnh, bức ảnh bị nó phóng tới tên kia nhưng do hắn tránh được nên bây giờ đã đâm sâu vào tường, chỉ bây nhiêu thôi đã khiến tên kia sợ toát mồ hôi hột ra rồi. Hắn lại gần bức hình nhìn qua một cái rồi lập tức cười lớn một cái với nó “Hahaha, Môn Chủ, ngài đang đùa tôi đấy à? Tôi cần câu trả lời thì ngài đưa cho tôi cái này để làm cái gì cơ chứ!”

Nhìn hắn đang trong hoảng sợ mà vẫn cố lên tiếng hỏi thì nó chỉ nhàn nhạt không nhìn hắn mà từ từ bước lại phía cái bàn hắn vừa ngồi rồi ngồi xuống “Không biết người trong hình sao?”

“Có vẻ như tôi không cần phải trả lời câu hỏi này của ngài thì phải!”

“Ừ hừm...” nó gật đầu tỏ vẻ đồng ý “Không nhất thiết phải trả lời vậy thì để tôi trả lời thay anh vậy đi...”

Hắn lúc này lại không sợ chết mà lên tiếng “Khoan, ưu tiên trước sau đi, tôi hỏi ngài trước mà Môn chủ, chẳng lẽ ngay cả cái lễ nghi cơ bản này ngài cũng không biết sao?”

“Được thôi, câu trả lời của chúng tôi trong các trường hợp như thế này chính là nếu như Death thật sự làm lỡ nhiệm vụ, chúng tôi sẽ bồi thường cho anh với một cái giá thỏa đáng và bảo vệ cho anh ở mức tuyệt đối, còn nếu như chúng tôi phát hiện có nội tình bên trong cuộc giao dịch này thì đồng nghĩa với việc anh...” nói đến đây nó nâng ánh mắt lên nhìn tên đó rồi mới tiếp tục “chắc cũng hiểu rồi chứ?”

“Hahaha” tên đó nghe nó nói xong thì lại cười một cái thật lớn “Môn chủ à, về đầu nghe còn được nhưng về sau thì, chắc chắn, đó là cách biện minh cho các lỗi lầm mà Death làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146

“Biện minh hay không biện minh? Tôi đang nêu các trường hợp xảy ra và hướng giải quyết cho anh nghe, liên quan gì đến biện minh hay không?”

“Hừ, làm không tốt rồi đổ cho có nội tình bên trong, như vậy không phải biện minh thì là gì?”

Nó nghe đến đó lập tức đứng lên “Ấy ấy, trong tất cả mọi chuyện đều có nhiều trường hợp có thể xảy ra mà, giết nhầm còn hơn bỏ sót, sao chúng ta có thể chú quan tất cả lỗi lầm đều do Death được, đồng ý là không làm tốt là lỗi của chúng tôi, nhưng nếu như có người cố ý phá hoại thì... chúng tôi cho dù có khả năng như thế nào thì vẫn là con người ảm thảo, anh nói có đúng không?”

Tên đó bị nó nói cho đến cứng họng, sau đó hắn điên cuồng hét lên “Tôi không cần biết mấy người nói cái gì, nhưng giao dịch lần này của chúng ta các người đã bị thất bại, khiến cho tôi bị tổn thất nặng nề, tôi yêu cầu Môn Chủ là ngài đây phải bồi thường cho tôi thích đáng và sau đó ở đại lễ họp mặt các bang phải lập tức đứng lên làm rõ chuyện này và xin lỗi tôi, nếu không tôi sẽ không để yên đâu!”

Nó như thể vừa nghe được một câu chuyện cười nên vô cùng thích thú cười thật to “Hahaha, anh đang đùa đấy à? Cơ mà câu chuyện đùa này buồn cười đấy nhưng mà ảo tưởng nhiều quá. Vương Nghị, tài xế chuyên chở vũ khí dưới trướng của Chúa Thượng, thông đồng với bang Âm lập ra kế hoạch phá Death, các anh là trẻ con lên ba à? Đúng là các anh lôi kéo được người của Death để thực thi nhiệm vụ lần này công nhận là có đầu tư đấy, nhưng mà tại sao anh không nghĩ lại xem Death là gì, Từ thần đó...” nói đến đó nó bước dần về phía tên đó mà nhếch môi lên cười sau đó nói tiếp “Các anh chính là đang đùa với Từ Thần đó, có hiểu không?”

Dứt lời xong nó hướng đến phía cánh cửa kia rồi lên tiếng “Đưa vào đi!”

Ngay lập tức cánh cửa đang đóng kia lập tức mở ra, hai người mặc đồ đen bịt mặt đưa tay khiêng một tên đã bị ngắt xiu vào rồi để xuống, sau đó cúi xuống chào nó một cái rồi đi ra.

Nó hất mặt về phía cái tên đang nằm trên dưới đất mà hỏi tên vừa bị nó làm cho hoảng sợ - Vương Nghị “Biết không?”

Vương Nghị bị nó hỏi thì đôi tay giấu sau vạt áo dài của hắn chợt siết chặt lại “Không biết!”

Nghe được câu trả lời của hắn cũng không ngoài ý muốn của nó, nó chỉ nhàn nhạt cười lên một cái tàn nhẫn rồi tiến về tên đang nằm dưới đất sau đó dùng gót chân di mạnh trên cánh tay đang nằm trên đất của tên đó rồi nó phất vạt áo một cái liền đem tên đó đang hôn mê tỉnh dậy. Có lẽ do hắn bị làm tỉnh dậy quá nhanh hoặc do bị nó nghiền lên tay làm hắn không nhịn được hét lên.

Khi hắn hoàn toàn tỉnh táo rồi thì mới nhìn thấy nó liền hoảng sợ kêu lên “Môn Chủ!”

“Ừm!”, nó gật gật đầu ra hiệu đã nghe thấy sau nó nâng vạt áo ngồi xuống trước mặt tên đó “Có biết người sau lưng kia không?”

Lúc này tên đó mới nhìn đến Vương Nghị đang đứng sau lưng nó, có lẽ hắn đã được thông báo rằng Vương Nghị sẽ gặp mặt Môn Chủ tại đây cho nên không ngạc nhiên lắm “Không à!”

“Ồ, tốt đấy!”

Lúc này có vẻ Vương Nghị không nhìn được nữa lên lập tức lên tức lên tiếng chĩa mũi nhọn vào nó “Môn Chủ à, ngài thấy đó, tôi và tên đệ tử gì đó của ngài vốn chẳng biết nhau mà Môn Chủ đây lại cứ cố gắng hỏi như thế để làm gì, ngài đang cố gắng kéo dài thời gian của chúng ta đấy! Bây giờ ngài đưa ra cho chúng tôi một lời giải thích và bồi thường đi!”

Có vẻ như đùa bọn chúng đến đây đủ rồi nên nó bây giờ mới lên tiếng một cách nghiêm túc “Đừng tưởng các người sau lưng tôi làm trò hề xong bây giờ làm như không quen biết nhau là xong, nói nhiều lần vẫn vậy, coi thường Death quá rồi!”, dứt lời liền một loạt phi tiêu phóng về phía Vương Nghị nhưng lại bị hắn nhanh chóng né được.

Hắn liền nhìn về phía nó cười lạnh “Thì ra đây là cách Death các người giải quyết sự việc! Hừ, giết người giết khẩu sao, tầm thường quá!”

Hắn nói xong một cái thì nhanh như chớp lập tức kéo tên đang nằm dưới đất đứng dậy rồi trong nháy mắt không thấy hai tên đấy đâu. Trong lòng nó nổi lên một nỗi bất an, đó là Bụi tàng hình trong truyền thuyết không phải sao.

Nỗi bất an của nó cũng không phải vô căn cứ, vì ngay sau đó căn phòng lập tức bị lửa đốt xung quanh sau đó nó nghe thấy tiếng của Vương Nghị vang lên “Môn Chủ à, ngài cũng có ngày hôm nay sao? Hahaha, đúng là ngày tận thế của Death đến rồi nên các người đừng có cố miễn cưỡng nữa, biết tôi làm thế nào để thoát ra không, đó chính là bụi tàng hình trong truyền thuyết đấy, thứ duy nhất mà Death không bao giờ có tư cách lấy được. Còn bây giờ thì đành phải tạm biệt ngài rồi Môn Chủ kính yêu của Death à!” hắn vừa dứt lời thì lúc này nó cũng bị rơi vào mê man, trong nháy mắt mọi thứ liền đen kịt lại không thấy gì nữa, những âm thanh vang lên xung quanh cũng nhỏ dần nhỏ dần rồi chìm vào im lặng...

++++++

Lúc nó tỉnh lại thì nó không còn ở tầng 9 của Hầm Hắc Thạch nữa mà là ở trên bờ vực vô cùng cao, một bên là cây cối rậm rạp đen kịt không nhìn ra bất cứ thứ gì mà bên còn lại chính là đại dương vô cùng bao la kia, thứ mà con người khi rơi vào trong nó thì sẽ mãi mãi ra đi, không thể quay trở lại...

Mặc dù đã tỉnh nhưng nó đã bị trời chặn mà nó cảm nhận được lúc này ngoài đầu óc hoạt động được ra thì tất cả các bộ phận khác đều không thể cử động được... có thể thuốc đã khiến nó hôn mê không chỉ đơn thuần là thuốc mê bình thường, trong đó chắc chắn có trộn lẫn cái gì đó, cơ mà đồ vật trên mặt nó vẫn còn nguyên không một chút xê dịch, ngay cả chiếc mặt nạ trên mặt nó...

Trong giới hắc đạo có rất nhiều thứ là bí mật, mà bí mật lớn nhất khiến ai ai cũng thắc mắc chính là hình dạng thật của các người đứng đầu trong Death, vì hình dạng họ chưa ai được thấy qua hết, sau này Don để lại chức vị cho Huyền Cơ mà Huyền Cơ cũng phế bỏ và trục xuất ba người còn lại của Tứ Vương Nữ Tước nên sau này nhân sắc thật của tân Môn Chủ Daeth chính là một thứ khiến người ta vô cùng tò mò, có người nói cô ta đẹp như yêu tinh, có người lại nói cô ta vì làm quá nhiều điều ác và giết quá nhiều người nên khuôn mặt vô cùng xấu xí nhăn nheo, nhưng đó cũng chỉ là lời đồn bởi vì chưa ai thật sự thấy hình dạng của Huyền Cơ ra sao cả. Lúc này mặt nạ của nó không bị kéo xuống bởi vì trên người của Môn Chủ lúc nào cũng có cả tá cả đồng cơ quan với vũ khí, trong vòng cự ly 5m mà đến gần cô ta mà cô ta trong trạng thái khởi động các cơ quan nguy hiểm thì số phận chỉ là một chữ tử... Có vẻ như những thứ đó đã bảo vệ nó...

Nó tỉnh lại nhưng lại thấy mình nằm lơ lửng ở đây, không có bất cứ người nào cả, chỉ có một chiếc xe oto cũ kĩ như sắp rời đến nơi, có lẽ bọn chúng dùng thứ này để đem nó tới đây, nhưng mà làm như vậy để làm gì...

Ngay khi nó đang vô cùng phân vân thì nghe được tiếng người cười cười nói nói đi đến chỗ nó, đầu óc lập tức căng ra nhưng sau đó thấy là đám người Vương Nghị thì lập tức nhũn chặt mày lại...

Bọn chúng thấy nó đã tỉnh thì lập tức chỉ chỏ mà cười cười “Không ngờ Môn Chủ của Death cũng có ngày hôm nay sao, hahaha, cô từng là Huyền Vương Nữ Tước Huyền Cơ gây chấn một thời vậy mà bây giờ lại nằm như chờ chết ở đây, chắc chắn, con người đúng là có nhiều lúc không thể ngờ tới nhỉ? Hahaha!” tên đứng đầu vừa nói như thế xong thì lập tức cả đám cười rộ lên.

Đối mặt với những giọng điệu cười cợt như thế nó chỉ giương đôi mắt lạnh lẽo lên quét ngang chúng một cái rồi xem như chúng không tồn tại, hành động này đập vào mắt bọn chúng làm bọn chúng tức giận đến sôi máu, một tên không nhìn được muốn xông lên tấn công nó nhưng bị đồng bọn ngăn cản lại.

Lúc này tên Vương Nghị mới lên tiếng “Đã sắp chết đến nơi rồi mà cô còn cứng đầu sao? Cô tưởng cô bây giờ vẫn là Môn Chủ quyền uy của Death á hả? Chỉ là một con rối vô dụng trong mắt tôi thôi, aizz. Chúng tôi trước đây cũng vô cùng nể cô, nếu không bây giờ cô cầu xin chúng tôi đi, chúng tôi sẽ cho cô chết một cách nhẹ nhàng!”, Vương Nghị nói xong có lẽ làm cho con giận hờn này của bọn chúng giảm xuống nên chúng lại điên cuồng cười to.

Nó vẫn như thế, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra xa xa biển đen không dao động, xem mọi thứ như vô hình. Đối với hành động của nó thì cái việc chế nhạo nó vừa nãy của Vương Nghị chỉ như một trò trẻ con, suy nghĩ này làm Vương Nghị cuối cùng cũng không thể nhẫn lại mà trên nó tiếp nữa “Cô đúng là không hổ danh Môn Chủ của Death đấy, can đảm đấy, được thôi, ông đây không rảnh mà trên đùa với cô nữa, ông đây hôm nay sẽ tiễn cô về Tây Thiên, à mà khi cô chết đi rồi, Death sẽ như rắn không đầu, lúc đấy thì quyền lực, tiền tài sẽ vào tay chúng tôi, chúng tôi sẽ có mọi thứ, niệm tình điều đó nên bây giờ cô nói đi, nguyện vọng hay có lời gì cuối cùng muốn nói thì cô nói ra, tôi sẽ về thông báo cho Death của cô!”

Cuối cùng thì mấy lời này cũng đã động được đến nó nên nó đem tầm mắt đang nhìn xa xăm kia quay lại nhìn hấn, sau đó mới chậm rãi lên tiếng “Có phải các anh thông đồng với Âm đồng thời dùng người của Death chính là Ngôn Vũ để tấn công Death lần này đúng không? Mà Ngôn Vũ tên thật là Vương Khoát cùng Vương Nghị anh chính là hai anh em họ, các người dùng Ngôn Vũ trà trộn vào Death bấy lâu nay với mưu kế nhằm tiêu diệt Death đúng hay không?”

Nghe nó hỏi thì Vương Nghị lại cất tiếng cười rồi gật gật đầu vỗ tay tán thưởng nó “Quả là không tồi mà, haha, bây giờ cũng chả có gì cần phải diễn nữa, những gì cô tra được thì trong lòng chúng ta đều rõ, nhưng mà nếu cô muốn biết thật sự thì được thôi, phải đấy, chúng tôi mong muốn lật đổ cô từ lâu rồi, chẳng qua thời cơ chưa chín muồi thôi. Đúng như cô đã nói đấy, hoàn toàn đúng, không sai chút nào hết! Được chưa? Cô còn muốn nói gì nữa không?”

Nhận được đáp án giúp lòng mình thanh thản, cuối cùng nó cũng lên tiếng, chết thì chết luôn đi, đôi người mà ai biết dài ngắn như thế nào, đã từng sống từng cố gắng vậy là đủ rồi...

Lâm Yến Vy và Huyền Cơ ở hiện tại là hai con người khác nhau, cuộc sống hay công việc đều khác, thế nhưng mà chỉ cần một trong hai chết đi thì người còn lại cũng sẽ không bao giờ xuất hiện...

Chính văn Hoàn ____ Yup, vậy là cuối cùng cũng đến kết của truyện rồi nhì, đã hai năm rồi đấy, đôi khi vẫn có chút không tin được sao thời gian lại trôi qua nhanh thế! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Pule suốt hai năm qua nhé, Pule yêu các bạn.

Ahihi, lừa đấy đừng tin, Pule vẫn đang viết chap mới nhé, kết vậy bị ném đá chết thì sao, hí hí! Yêu các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Yến

Like page của Pule để cập nhật chương mới nhanh nhất nhé các bae, có gì thắc mắc hay có gì muốn hỏi tâm sự thì cứ ib cho page này nhé, đây là page duy nhất trên fb của Pule, mọi link khác đều không phải nhé, yêu các cậu. Link fb: [facebook.com/hanhpule9](https://www.facebook.com/hanhpule9)

Ngay khi đám người đó chuẩn bị ra tay với nó thì một luồng ánh sáng chợt vụt đến chói lóa hết mắt tất cả mọi người. Tên Vương Nghị đang định ra tay với nó cũng vì không thể nhìn thấy gì mà do ánh sáng quá mạnh nên khiến mắt hấn vô cùng nhức nhối nên hấn đành lấy tay lên để che mắt.

Ánh sáng đó chiếu lên rất mạnh, sau đó từ trong luồng sáng đó hiện ra một thân ảnh màu đen ma mị, thật giống như là “Sứ giả của địa ngục vậy”, bọn người của Vương Nghị mặc dù không thể mở mắt nhưng bọn chúng vẫn cố mở ra, nhìn thấy người đang đi đến đấy, không ai không kinh hãi, đó cũng không phải là Môn Chủ Death sao, không phải đang ở kia à?

Lúc này nó bước đến gần đến chỗ “nó” đang bị trói lại ở kia rồi vùng tay lên một cái, trói trên người “nó” được mở ra mà “nó” cũng lập tức cử động được, lúc này bọn người của Vương Nghị đang trợn mắt há mồm ra nhìn, ở kia chính là hai người giống nhau y như đúc... Thế nhưng bọn chúng nhanh chóng được sáng tỏ, bởi vì người đang nằm trên đất kia khi được thả ra với giải thuốc hạ trên người thì lập tức yếu ớt hướng tới phía người đang đứng kia mà kêu lên một tiếng “Môn Chủ!”

Người được gọi là Môn Chủ kia chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái “Làm tốt lắm!”, sau đó hướng đến phía đám người đang ngạc nhiên há hốc mồm kia mà vung tay một cái, một cái máy ghi hình nằm trên mặt đất, chiếu lại đoạn vừa rồi đám người Vương Nghị kia nói...

“Như đã nói, nếu Death sai chúng tôi nhất định sẽ bồi thường thỏa đáng, cũng đồng nghĩa... các người sai thì các người phải cho chúng tôi một câu trả lời!”, dứt lời thì đôi môi nó nhếch lên một độ cong lạnh lùng.

Mãi đến lúc này bọn người Vương Nghị mới biết mình bị lừa, hấn lập tức trợn mắt lên nhìn nó “Khốn kiếp, cái lũ khốn kiếp Death các người, Môn Chủ cái quái, các người chỉ biết mấy chiêu giờ trò như thế này hay sao?”

“Hahaha, phát ngôn mấy từ này anh không cảm thấy xấu hổ hay sao? Vương Nghị? Anh nghĩ rằng Môn Chủ Death là kẻ muốn hạ thì hạ được hay sao?”

Đúng vậy, hấn ta đã quá coi thường Death, họ không có bụi tâng hình nhưng họ có thừa khả năng và thủ đoạn để không chê...

Nhìn Vương Nghị không nói gì mà đồng bọn phía sau của hấn thì đang lo sợ run lên cầm cập, nó lại tiếp tục nhàn nhạt nói “Nếu anh nói ra người đứng sau thì tất cả những người có mặt ngày hôm nay không nhất định phải chết!”

Lời nó vừa nói ra như là thánh chỉ tha mạng cho bọn chúng khiến bọn chúng nháo nhào lên mà dùng ánh mắt cầu khẩn về phía Vương Nghị. Đối với tình cảnh này nó cũng chả thấy khinh thường hay gì cả, bởi vì con người mà, ai chả muốn sống, trừ phi bạn gặp phải những tình cảnh vô cùng bất lực thì bạn mới không muốn tiếp tục chịu đựng nữa thôi.

Vương Nghị lúc này lại vô cùng bình tĩnh mà nhìn nó “Không có bất cứ ai đứng sau tôi cả?”, dứt lời hấn lập tức phi ra một cây kim nhỏ màu vàng kim về

phía nó, nó không thèm tránh đi mà chỉ nâng tay một cái, cây kim nó liền bị chặn lại trên vạt áo nó.

Nó cũng không quá đổi ngạc nhiên mà chỉ nâng tay lên rồi buông ra câu “VẬY ĐÓ LÀ DO ANH TỰ CHUỐC LẤY!” sau đó định phát tay một cái thì Vương Nghị lúc này lại lên tiếng.

“Áy khoan! Môn Chủ à, ngài đối với cái tên Môn Chủ giả dưới đất kia giao tình chắc không tệ đi, cô ta giả bộ dạng của ngài đến cả em tôi là người của Death còn không nhận ra được, xem ra cô ta chính là trợ thủ đắc lực của cô đi, nếu như ngài biết cô ta đã trúng Tử Bại mà không có thuốc giải thì sẽ như thế nào nhỉ?”, những gì mà Vương Nghị nói hoàn toàn đúng, hẳn cũng đề phòng rất nhiều, bởi vì đó là Môn Chủ của Death nên chắc chắn sẽ có những siêu sát thủ đến để cứu cô ta, thế nên hẳn đã phòng trước như thế, cho dù kết quả như thế nào hẳn cũng sẽ không bao giờ bị thiệt, điều đó cũng đồng nghĩa với việc tại sao hẳn lại dễ dàng nói ra bí mật của bọn chúng như thế, nhưng vạn nghĩ cũng không nghĩ đến kẻ mà bọn chúng chắc chắn trăm phần trăm kia lại không phải là Môn Chủ đích thực của Death, đúng là bọn chúng đã quá khinh thường rồi..

Nghe được giọng điệu của tên đó nó mới bất chợt nhìn về phía người đang nằm trên đất kia, người đã luôn kẻ vai sát cánh bên nó, cô ấy chính là Yến. Yến lúc này đang nằm dựa vào chiếc xe tời tàn của bọn Vương Nghị, đôi mắt mệt mỏi, nó lúc bấy giờ không để ý bởi vì nghĩ Yến bị trúng mê dược nên cơ thể mới bị yếu ớt như thế, nhưng bây giờ không chỉ đơn giản như vậy nữa, bởi vì đôi mắt cô ấy đã chuyển sang màu đỏ...

Nó chợt bàng hoàng ra, bởi vì trong lời của Vương Nghị có lời nói là thật cũng có lời nói là giả, Yến bị trúng Tử Bại là thật, nhưng cần đến thuốc giải là giả, bởi vì Tử Bại này căn bản không có thuốc giải, một khi bị trúng phải Bại này, cũng như cái tên của nó, kết quả chỉ có một chữ Tử mà thôi...

Tử rất lâu rồi, đối với Death lớn mạnh và uy quyền một phương như vậy chính là một mối đe dọa lớn nhất của giới hắc đạo, Death trong tay có những sát thủ bậc nhất, có những vũ khí tối tân nhất, có những kẻ chỉ huy vô cùng mạnh, có những loại dược thần kỳ... mọi thứ của Death chính là gần như hoàn hảo, thế nhưng chỉ duy nhất một thứ Death không thể chạm tới được, chính là Bại.

Bại là tên của một người được mệnh danh thần tiên của các loại dược, những thứ ông ta tạo ra đều được đặt kèm vào chữ Bại. Những loại bại đó Death không thể nào hóa giải được, cũng không thể nào có được nên nó được coi như là hắc tinh của Death... Mà những thông tin về các loại bại của ông ta đều được giấu kín đến mức tuyệt đối, nó biết được là do trong một lần làm nhiệm vụ suýt bị giết thì nghe được một người phụ nữ già nói, bà ta hận ông ta, bởi vì ông ta đã dùng Tử Bại để giết bà ta... Lúc đó ánh mắt bà ta cũng đỏ lên, sau đó máu từ miệng, mũi, mắt, tai phun ra rồi sẽ chết đi...

Nó nghĩ đến đó thì tim chợt đau đớn đến nghẹn lại, Yến, em xin lỗi chị...

Yến chỉ là cái tên nó đặt cho cô ấy sau khi cô ấy gia nhập Death, năm đó nó sau khi rời khỏi hẳn rồi đồng ý làm Môn Chủ Death thì tâm trạng nó lúc nào cũng nặng nề, những kẻ không may đụng đến nó kết quả chỉ có một chữ chết...

Cũng bởi vì bị tâm trạng ảnh hưởng nên hôm đó một ngày nó lướt lướt con xe trong mấy con hẻm để giải tỏa tâm trạng thì gặp được Yến, cô ấy bị hai tên biến thái kẹp chặt trong một góc hẻm vô cùng tối tăm, lúc nó nhìn thấy cảnh đó nếu bình thường thì sẽ bỏ đi mặc kệ, bởi vì nó không phải thánh nữ cũng không thích lo chuyện bao đồng, thế nhưng do tâm trạng mà cũng do lúc đó nó thấy Yến bị hai tên đó xâm sở nhưng lại không khóc, không cầu xin, cả người chỉ giống như một cái xác không hồn, chính khoảnh khắc nhìn thấy vẻ mặt đó đã khiến nó phả lệ mà đi lo chuyện bao đồng một lần.

Khi hai tên đó sắp xuống tay với Yến thì nó lao đến đập bọn chúng ra, có lẽ do bọn chúng sợ đen bắt gặp được ngày tinh thần nó tệ nên bị nó giơ chân đập mạnh vào bộ phận đó của bọn chúng sau đó đá mấy cú thật mạnh vô ngực và bụng hai tên đó, khi bọn chúng bị nó đánh đến chết nó vẫn không dừng tay... Đấm đá một hồi cũng xả hết được bức tức trong lòng nó, lúc này nó mới nhìn đến cô gái được nó cứu kia, cô ta vẫn dựa vào bờ tường, quần áo sộc sếch ngồi đó, ánh mắt vẫn vô hồn không có tiêu cự...

Nó thấy thế thì mặc kệ định quay lưng bỏ đi thì bất ngờ cô ta lại lên tiếng “Cho tôi theo cô đi!”

Nó cứ ngỡ mình nghe nhầm nên ngạc nhiên ngoảnh lại, thấy ánh mắt người con gái đó sáng trưng lên nhìn nó, có một sự kiên định bất khuất hiện lên trong đó, nó chắc lúc đó não bộ cũng có vấn đề nên không đo dự đáp “Được! Cô tên là gì?”

Nghe nó hỏi thì ánh mắt cô ta chợt trùng xuống rồi lắc lắc đầu. Cuối cùng nó lên tiếng “VẬY TỪ GÌ GỌI LÀ YẾN ĐI, CẢ HỌ LẪN TÊN CÔ CHỈ LÀ MỘT TỬ YẾN THÔI!” sau đó đi về phía đó nâng cô ta dậy rồi thông báo với âm vệ của Death đến thu dọn hai tên xấu số kia.

Thế là Yến gia nhập Death từ đó, nhưng sự xuất hiện của cô trong Death ngoài nó, Yến và người viết sử sách cho Death ra thì chưa có người thứ tư biết. Việc huấn luyện Yến do chính nó đảm nhận nên tác phong làm việc, cách nói chuyện, dáng đi... tất cả tất cả đều giống nó như đúc, sau đó nếu như nó vắng mặt thì các nhiệm vụ hay bất cứ lịch trình sắp xếp gì đều do Yến đảm nhiệm. Nó vốn tính không tò mò nên chưa bao giờ hỏi Yến rằng tại sao cô ấy lại xuất hiện ở con hẻm vắng đó, giữa hai người chỉ là quan hệ chủ nhân và người thực thi nhiệm vụ, thế nhưng có một hôm Yến chợt biến mất một ngày, dưới bộ dáng của chính cô ấy, khi trở về thì toàn thân đầy máu me, khi nhìn thấy nó thì cô ấy chợt khóc ào lên rồi ôm lấy nó, cả người cô ấy ngoài mùi máu tanh ra còn có mùi của rượu, cô ấy uống rượu nên tinh thần mới hoảng loạn như vậy...

Hôm đó, lần đầu tiên nó và Yến nói chuyện...

Yến thật ra chỉ là con gái của một người mẹ giàu có ở trong khu cô ấy, bố cô ấy đi bộ đội nên mất sớm, một mình mẹ cô ấy cực khổ nuôi cô ấy, Yến lúc nên cấp ba đã yêu thầm Ngôn, một anh chàng học dốt, nhà nghèo chỉ giỏi đánh nhau, nhưng anh ta được khoản ngoại hình ưa nhìn và giỏi ăn nói nên được rất nhiều nữ sinh theo đuổi, Yến cũng nằm trong số đó. Yến thích anh ta từ năm cấp ba nhưng đến khi vào đại học thì không thể gặp được nữa. Cứ ngỡ mỗi tình đơn phương đầu tiên của cô cứ chầm dứt như vậy thì một ngày đẹp trời bỗng nhiên Ngôn đến tìm cô ấy rồi bất chợt tỏ tình với cô ấy, hẳn nói thực ra hẳn thích cô lâu rồi, nhưng ngại vì lúc đấy hẳn quá kém cỏi nên không dám theo đuổi cô, bây giờ hẳn có xe riêng có công ty riêng rồi nên hẳn quay lại tìm cô... Yến lúc đó vẫn chỉ là một cô gái ngây thơ được bạch mã hoàng tử trong lòng tỏ tình thì vô cùng vui mừng nên đồng ý... Yêu nhau một thời gian thì Ngôn nói với cô rằng công ty anh đang gặp khó khăn không biết cô có thể cho anh mượn một ít tiền hay không, Yến nói rằng cô không có tiền mà cô bây giờ chỉ đang ăn bám mẹ nên hẳn bảo cô về nhà hỏi mẹ nhưng Yến nói mẹ cô sẽ không cho mượn đâu...

Sau đó hắn nói cô về rình trộm kết sắt của mẹ cô nhưng Yến rất sợ thế nhưng hắn nói khi công ty hắn qua giai đoạn khó khăn hắn sẽ đem tiền về trả lại cô mẹ cô nên khi Yến rình được mật mã kết sắt của mẹ cô thì hắn chỉ hỏi mật mã mà không kêu cô lấy tiền...

Thế rồi một ngày nọ cô đang học ở trường thì nhận được điện thoại từ công an, người ta nói nhà cô bị cướp rồi mẹ cô bị giết chết, lúc đó cô rất hoảng loạn chạy về nhà sau đó nghi ngờ gọi điện cho Ngôn thì hắn nói với cô là cô hãy bình tĩnh rồi đi đến địa chỉ hắn cho, cô đi đến đó thì cô không thấy hắn đâu mà chỉ nhìn thấy mấy tên đàn ông vô cùng đáng sợ, rồi bọn chúng lao vào người cô... Lúc đó cô bất lực, cô hận bản thân, hận mình ngu ngốc, hận mình cả tin, nhưng tất cả muộn quá rồi, cô mất mẹ mất hết tất cả rồi, ngay cả thân thể này cũng tàn tạ. Cuối cùng thì cô cũng nhìn thấy Ngôn, khi hắn thấy cô trong bộ dạng đó thì chỉ cười lạnh một tiếng rồi nói với cô, có loại con gái bất hiếu như cô thì mẹ cô chết đi cũng là một loại giải thoát, định cấp tiền cho trai, cô đúng là bạn gái đủ tiêu chuẩn đấy, hahaha, tôi tò mò chưa bao lâu cô đã đồng ý, loại con gái rẻ mạt như cô thì đúng là ai thì cũng được nhỉ?", trái tim cô một khắc đấy đã chết hoàn toàn rồi...

Sau tất cả nhục nhã thì cô bị bọn chúng nhốt vào một căn phòng hôi thối, sau đó cô trốn thoát ra được, thế nhưng khi đi ra lại bị hai tên biến thái bắt lấy, khoảnh khắc cô định buông xuôi tất cả thì gặp được nó, nhìn thấy nó hạ gục hai tên kia thì cô rất hâm mộ nó, ý chí báo thù hiện lên mãnh liệt trong cô... Đợi chờ bao lâu thì hôm nay cuối cùng cô cũng đã giết hết được những tên cặn bã đó để báo thù cho mẹ, nhưng lòng cô không thoải mái mà còn đau lòng hơn, nếu cô không ngu ngốc, không cả tin, không nhẹ dạ, nếu cô thương mẹ cô, yêu mẹ cô đã cực khổ nuôi cô bao năm nay thì kết quả đó đã không xảy ra, cô hận bản thân mình...

Nó nghe Yến kể thì nó mới cảm thấy cuộc đời mình dù tăm tối nhưng lại vẫn tốt hơn nhiều người, thế rồi sau đó dưới mệnh lệnh và sự an ủi của nó thì Yến đã mạnh mẽ, bởi vì mẹ cô vất vả, hi sinh cả mạng sống chỉ để bảo vệ cô, cô phải mạnh mẽ lên...

Thế nhưng ông trời đúng là trêu ngươi, mất bao lâu cố gắng để đứng lên thì hôm nay lại cho Yến mắc phải Tử Bụi, chẳng lẽ chúng ta khi mắc sai lầm thì nhất định phải trả giá cho chúng, không thể có cơ hội sửa sai hay sao?

Nó đắm chiều suy nghĩ một hồi thì hận ý trong lòng dâng lên cao, một tay đưa ra bóp thật chặt cổ của Vương Nghị, ánh mắt qua thấu kính màu đen cảm tưởng như có thể giết người bằng ánh mắt vậy "Người chán sống thật rồi!", dứt lời nó ném tên đó xuống đất rồi phất tay áo, mấy sát thủ của nó tiến đến bắt hắn lại để trở về cho hắn sống trong cảnh sống không bằng chết, còn mấy tên đồng bọn bị giết chết kia thì được thu dọn hết, cả bờ vực lạnh lẽo đó chỉ còn lại nó và Yến.

Nó đem áo choàng cởi ra, đem mặt nạ tháo xuống cho cả nó và cho cả Yến. Lúc này Yến lại lên tiếng trước nó "Có lẽ đây là số mệnh của chị rồi!"

"..."

"Cảm ơn em nhiều lắm, vì có lẽ điều tốt nhất cuộc đời này của chị là có mẹ và gặp được em!"

"Chị đừng nói như thế!", đôi mắt nó như chứa đựng một sự bất lực trong đó, lúc đó nó cùn rơi vào tuyệt vọng, cũng gặp được Yến, để cùng nhau bước lên, tình cảm này, chính là một sự cảm thông và thấu hiểu đến sâu đậm.

Yến nghe nó nói chỉ lắc lắc đầu "Có lẽ chị chết đi chị mới có thể chuộc được lỗi lầm của mình, lần này được thay em ra đi, chính là trả hết những gì chị nợ em bấy lâu nay mà vẫn chưa có cơ hội để trả..."

Lúc này nước mắt của nó đã dâng lên nhưng lại không rơi xuống bởi vì nó không cho phép mình khóc, vì bây giờ nó vẫn khoác lên mình bộ trang phục của Môn Chủ Death, không được yếu lòng, nó không phải Lâm Yến Vy, thế nhưng cuối cùng nước mắt lại rơi xuống.

Hạnh phúc không phải khi bạn đang no mà người ta cho bạn một bát cơm, hạnh phúc là khi bạn đói sắp chết người ta cho bạn một nắm cơm kia...

Khi nó cũng đang rơi vào tuyệt vọng, cũng cho nó gặp được Yến, để nó cảm thấy cuộc sống của nó vẫn rất hạnh phúc, để nó tìm được một người để tâm sự mà không lo ngại người ta sẽ lo lắng cho mình đến tổn thương, để cùng nhau đi lên, để có người giúp nó khi nó mệt mỏi... Đó chính là hạnh phúc mà chúng ta khó tìm được, tình bạn mà thiêng liêng hơn bất cứ thứ gì...

Yến, người bạn mà nó có thể sẽ chia không sợ họ sẽ đau lòng vì nó, để nó cảm nhận được sự an ủi vô hình không phải bằng lời nói...

"Chị đừng nói như thế, chúng ta không nợ nhau gì cả, chị đã giúp em nhiều hơn những gì em đã giúp chị rồi...!", nước mắt nó rơi xuống rồi đọng lại trên gương mặt của Yến.

Nhìn nó như vậy Yến chỉ lên tiếng "Lâm Yến Vy, kỳ thực em vẫn còn yếu đuối lắm..." thế nhưng nói đến đây chợt Yến ho lên một tiếng rồi ho ra một búng máu...

Nó vì vậy mà lo sợ hô lên một tiếng "Yến..."

Yến chỉ xua tay "Chị không sao... lúc chị đau khổ cũng gặp được em, ngay cả khi sắp chết cũng ở cạnh em nhỉ...!"

Có thể không sao sao, có thể không đau sao, chứng kiến người bạn thương yêu ra đi trong mắt mình nhưng bạn không thể làm gì, cũng không thể giữ lại, cái cảm giác bất lực này tại sao luôn tìm đến nó.

Lúc nó nhìn hai đứa em của mình bị biển nhấn chìm thì nó đã hứa mình phải mạnh lên mới có thể cứu được người mình yêu thương, thế nhưng bây giờ nó đứng trên vụn người rồi mà vẫn phải bất lực nhìn người mình yêu thương ra đi mà không thể làm được gì...

Ông Trời, tại sao người tàn nhẫn với con vậy, lòng đau đến quặn lại rồi lúc này nước mắt nó rơi xuống từng giọt từng giọt không thể ngừng lại. bởi vì hơi thở của Yến đã yếu dần, một khi đã phun ra máu thì cũng là lúc... phải ra đi rồi.

Thân thể Yến lạnh đi dần dần, máu từ khoeo mắt, tai, mũi trào ra ngoài, sắc đỏ hiện lên một cách đáng sợ, tựa như màu đỏ của hoa bỉ ngạn vậy, đau thương đến nát lòng...

Cuối cùng Yến thì thào một hơi cuối cùng... “Như lúc trước chị vẫn nói với em nhé... khi chị mất hãy đưa chị về với biển, bây giờ thì hạnh phúc rồi, được chết... cạnh... biển!”, có lẽ chút hơi sức cuối cùng của Yến đã dùng để nói ra câu này, nên kết thúc câu thì cô ấy cũng đã đem chút hơi ấm còn sót lại cuối cùng thổi bay đi mất...

Lúc trước trong một lần tập luyện, Yến đã nói với nó “Chị bây giờ chỉ còn em để xem là người thân thôi, thế nên không may chị chết đi, em đừng hóa tảng chị hay làm gì cả, hãy đưa chị ra biển, bởi vì hồi nhỏ chị sống cùng ba và mẹ ở một làng nhỏ bên biển, nên khi chị chết chị muốn được trở về nơi mình sinh ra!”, lúc đó nó còn nói là chị đừng nói giỡn, có khi em lại ra đi trước chị thì sao... Thế nhưng lời nói giỡn đó cuối cùng thành sự thật rồi...

Bể một cái xác lạnh lẽo đến bên bờ biển mà nước mắt nó lăn dài, tại sao biển cứ phải là nơi con đưa tiễn những người yêu thương như vậy chứ... Con nên hận hay đau thương về người đây biển...

Tạm biệt Yến... chị mãi sống trong lòng em!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Xin lỗi anh

Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu

Tác giả: Hạnh Pule

Chương 148

Nó cứ đứng nơi đó, nhìn biển đen mù mịt, nghe tiếng sóng vỗ vào nhau, cảm nhận gió lạnh thổi vào người, lạnh đến như muốn cắt da cắt thịt. Bóng đêm đỏ với bóng lưng áo đen đó, như thể sinh ra đã thuộc về nhau rồi... Cuối cùng, khi đứng đến nỗi chân không còn cảm giác, cơ mặt như muốn đông lại thì bỗng một tiếng chuông báo hiệu của tổ chức kêu lên, làm nó không thể không rời đi sự chú ý: “Người của Chúa Thượng yêu cầu gặp mặt Môn Chủ, hi vọng Môn Chủ xuất hiện! Thông báo hết!”

Có những thứ cho dù như thế nào thì bạn vẫn phải đối mặt với chúng, có muốn trốn cũng không được rồi.

+++++

Tại điểm hẹn, người của Chúa Thượng chính là một nhóm người mặc đồ đen đứng xung quanh khi thấy nó bước vào thì lập tức cúi xuống làm động tác hành lễ nhưng lại không nói gì hết. Bên trong sảnh chính tại vị trí cao nhất chính là hần ngồi ở đó – Chúa Thượng cao quý.

Chúa Thượng chính là người đứng đầu toàn bộ hắc đạo, tất nhiên không kể Death, bởi vì Death là một bang hành động độc lập, người trong hắc đạo khi thấy hần đều cung kính gọi một tiếng Chúa Thượng, hần không có tên, bởi vì Chúa Thượng chính là sự đại diện cho bất kể cái tên hoa mỹ nào khác.

Trên cái ghế cao nhất là hần ngồi đó thì xung quanh có những người khác đủ mọi độ tuổi, mà họ chính là những người có quyền lực cũng vô cùng mạnh trong hắc đạo, là những người đứng đầu trong các bang.

“Có vẻ lần này căng thẳng đây nhỉ?”, trong đầu nó chợt cười lạnh một cái rồi bước đến giữa sảnh nhìn hần một cái rồi lên tiếng “Không biết Chúa Thượng và các vị đây hôm nay hẹn gặp tôi là có chuyện gì a?”, trong tất cả thì giả ngu chính là một biện pháp thông minh nhất.

Một người có vẻ già dặn trong đó lên ra vẻ trưởng bối mà hướng nó cười nhạt “Môn Chủ chính là đang giả ngây với chúng tôi hay sao, người dưới trướng của Chúa Thượng mà Môn Chủ cũng có thể động vào được, thật là không nể mặt Chúa Thượng cùng các bang như chúng tôi rồi!”

“Ồ!”, nó gật gù ra vẻ đã nghe.

Sau đó một người có vẻ khá trẻ lên tiếng “Sự việc lần này là do người của chúng tôi đắc tội Death, nhưng dù sao hần cũng là người nắm chức vị cao trong bang của chúng tôi nên Môn Chủ à, lần này các vị làm như vậy là không nể mặt Chúa Thượng và chúng tôi rồi!”, lại một lần nữa nhắc đến Chúa Thượng, nhưng đương sự là vị Chúa Thượng cao quý kia vẫn ngồi đó này giờ chưa từng lên tiếng.

Nó nghe bọn chúng than vãn một hồi thì mới lên tiếng, không phải nó muốn như vậy nhưng thực sự nó đã đem tình cảm cá nhân vào trong việc này rồi, cho dù là gì thì nó cũng hoàn toàn không có quyền giết bọn chúng, mà phải đem bọn chúng giao cho Chúa Thượng để thương lượng, lần này đành phải hạ giọng xuống với mấy tên cáo già này rồi...

“Xem ra là Death chúng tôi lần này không đúng! Được thôi, nói đi, các vị muốn như thế nào?”

Cuối cùng thì nó cũng nói ra được câu nói mà bọn chúng mong đợi nên bọn chúng từng người từng người bước ra đưa ra điều kiện, mà nhắm mắt cũng biết chính là nó hoàn toàn bất lợi với Death, mà dựa vào đó có thể là Death lung lay.

Nó biết lần này nó đã quá xúc động, xem ra nó vẫn là không thể khống chế tình cảm của mình rồi, lần này đứng trước mặt nó là toàn thể hắc đạo, Death cho dù có mạnh thế nào thì cũng không thể đầu lại các liên bang này.

Mặt thì nhàn nhạt vô cảm nhưng trong thâm tâm nó như đang có sóng cuộn trào, chính là khó chịu vô cùng, đối mặt với những kẻ này, bây giờ nó chỉ muốn đứng lên đấu với chúng một trận, bởi vì nó quá mệt mỏi, biết chắc chắn sẽ thua nhưng như thế đã chứng minh nó đã cố gắng hết sức vì Death, không phải hồ thẹn với trên dưới Death và Don, cơ mà những cái đó chỉ là trong suy nghĩ còn hiện thực thì bây giờ nó phải đợi thương lượng các điều kiện với bọn chúng.

Cuối cùng bao nhiêu ý kiến đưa ra bọn chúng cũng đưa ra cái điều kiện mà Death có thể không thể nào chấp nhận được, nó nghe thấy vậy trong lòng cười lạnh, nghĩ thật bọn chúng cũng quá tham lam rồi đi...

Ngay khi nó đang định lên tiếng đồng ý thì vị Chúa Thượng này giờ vốn không nói gì kia lại lập tức lên tiếng “Người trong giới chúng ta nên lấy quyết đấu để phân ra đi, thương lượng như vậy có khác gì với mấy thương nhân bên ngoài kia, vẫn như cũ, kẻ thắng làm vua toàn quyền quyết định, không biết Môn Chủ nghĩ sao?”

Hắn vừa nói ra liền lập tức nhận được cả đồng ánh mắt kinh ngạc cùng không đồng tình từ mọi người, thế nhưng hắn không thèm quan tâm mà mắt chỉ nhìn chăm chăm vào nó.

Đối diện với ánh mắt xanh dương đó của hắn thì nó lại nhận được một sự kiên định “Được!”

Lúc này mấy tên cáo già kia liền lập tức không nhịn được nữa mà lên tiếng “Chúa Thượng ngài suy nghĩ gì vậy, ai chả biết trong giới hắc đạo bây giờ ngoài ngài ra làm gì có ai có thể đầu lại được Môn Chủ đây chứ, như thế thì chả phải là quá lợi cho Môn Chủ rồi sao?”, tên đó vừa lên tiếng một cái thì nguyên đám liền lập tức nháo nhào lên đồng ý!

“Tôi sẽ đấu với Môn Chủ đây!” , hắn đưa tay gõ lên thành ghế rồi lướt một lượt qua bọn chúng rồi tuyên bố.

++++++

Trên đài đấu, xung quanh chính là một đám người ngồi trên ghế cao nhìn xuống, ở trên đài lúc này hai người đang đứng ở hai đầu nhìn nhau, khí thế vô cùng âm u mà hiên ngang...

“Hai người này là đối thủ của nhau, chứ nếu họ mà là hai người trợ giúp lẫn nhau thì đúng là thiên hạ không ai địch nổi rồi!” , một tên con trai ngồi ở một góc khuất trên ghế ngắm nghía đôi tay thon dài của mình mà đưa ra lời nhận xét.

“Phiên Phiên, họ mạnh nhưng họ là đối thủ của nhau, còn chúng ta không mạnh bằng họ nhưng ta tin một ngày nào đó chúng ta sẽ mạnh hơn họ, vì chúng ta là một người cùng thuyền mà!” , Phiên Phiên ở đây chính là Hồng Mạc Kỳ Phiên Phiên, Phiên Phiên, Mạc nhân, bang chủ hiện tại của Hồng Kỳ bang, còn người ngồi bên cạnh Phiên Phiên vừa kêu tên cậu thì chính là người mà thế nhân vô cùng tò mò Đẩu chủ!

“Đẩu Đẩu, cậu nói sai rồi, chúng ta chỉ là người hợp tác làm ăn, khi nào thì thành người cùng thuyền?”, Phiên Phiên không hài lòng với câu nói của người kia nên nhăn mặt phản đối.

“Cũng thế cả mà!” , Đẩu chủ vừa lên tiếng xong thì lúc này trên đài lập tức vang đến tiếng “Chuẩn bị..... Bắt Đầu!” , lá cờ màu đen phát lên không trung một cái báo hiệu bắt đầu, lúc này tiếng rì rầm xung quanh bỗng im bặt, như muốn nín thở mà nhìn chăm chú hai người trên đài.

“Trò hay sắp có rồi!” , Phiên Phiên thu lại tay của mình mà nhìn xuống dưới đài mỉm cười.

Nghe tiếng bắt đầu vang lên nhưng hai người không lập tức lao vào đối phương mà đi vòng quanh sân, ánh mắt đưa đến thăm dò đối phương.

Nó và hắn mỗi người trong tay cầm một tay kiếm Nhật, ánh sáng từ đèn chiếu vào kiếm ánh ra tia sắc bén lạnh lẽo. Sau đó hai người không hẹn mà cùng vung vạt áo lao vào đối phương, từng tiếng keng keng vang lên. Không khí bây giờ đang ở mức cao trào, ánh mắt dán vào từng hành động của hắn và nó, như thể nếu chớp mắt sẽ đánh mất một giây quý báu mà cả đời không bao giờ thấy được.

Lúc này cây kiếm của nó đang tiến đến chỗ hắn bắt chợt chuyển hướng cầm thẳng tới yết hầu hắn, nó hôm nay phải dùng toàn bộ sức lực để đấu, nếu hắn chết đi, nó sẽ chết cùng hắn, nhưng nếu nó chết đi, thì mười hay một trăm cái mạng của nó cũng không thể bù đắp được tổn thất cho Death.

Thế nhưng một giây trước khi cây kiếm chạm được vào da thịt hắn thì lập tức bị một tiếng keng chặn lại, hắn xoay người một vòng ba trăm sáu mươi độ mà dùng kiếm đỡ lấy kiếm của nó, cũng vì lực hai người đưa ra quá mạnh nên rắc một cái, hai cây kiếm vỡ thành nhiều mảnh bay ra ngoài. Vứt kiếm đi, nó với hắn quyết định đấu tay không.

So với đôi tay cứng rắn của hắn thì tay nó vô cùng mềm mại, tựa như một con rắn vậy, nhiều lần nó đến gần người hắn đôi tay liền uốc éo mà chạm vào động mạch ở cổ hắn nhưng mà đương nhiên nó sẽ không dễ dàng giết hắn như thế được, vì sau đó tay nó lại bị hắn dùng một lực đánh mạnh vào đầu đến muốn thấu xương...

Những người ngồi trên ghế nhìn xuống hai con người đang như hổ giết nhau ở dưới kia mà toát mồ hôi lạnh, bởi vì có nhiều lúc bọn hồ đã nghĩ một trong hai người sẽ phải chết thì ngay sau đó họ lại tự giải thoát được cho mình, nhìn hai người vật lộn qua lại như thế, cứ như một cuộc chiến mãi mãi không có hồi kết, bọn họ liền nhìn không được quay đầu qua người bên cạnh mình mà bàn luận, đúng lúc mọi người đang lơ là nháo nhào lên như thế thì lập tức phụp một tiếng, máu từ dưới đài đầu văng ra, như muốn nhuộm đỏ của cả một vùng trời, làm mọi người lập tức trợn mắt ngạc nhiên ngừng thở.

Trên đài lúc này tay nó nhuộm đầy máu tươi, mà Chúa Thượng cao quý của bọn họ trong bộ dạng màu đen đang sụp xuống ôm ngực, bởi vì mặc đồ đen nên mọi người không thấy ngay được sắc đỏ đang thấm ra, nhưng cứ nhìn tay nó với máu đang chảy ra dưới nền đi thì sẽ biết, có thể mạng của hắn không thể giữ được lâu, bọn họ lập tức nháo nhào lên muốn chạy xuống đài đầu thì lại nghe giọng nó hướng đến hắn mãnh liệt vang lên “Ăn oán giữa người của người với Death từ nay chấm dứt”, nói xong câu đó thì nó vung vạt áo bước đi còn hắn bây giờ có vẻ không cảm cự được mà trực tiếp ngã xuống dưới sân đài, những người xung quanh đồng loạt vang lên một câu như sấm rền trời “Chúa Thượng!”....

Kẻ thắng thì sẽ có toàn quyền quyết định, Phong, xin lỗi..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quậy Đáng Yêu

Tác giả: Hạnh Pule

Chương 149

_____+

Trong phòng đặc biệt trong nhà nó,

Trên giường là hắn nằm đó, máu me đầy người, cả gần trăm cái ống dẫn được đưa vào người hắn, mà người đang đau đầu với vết thương trên người hắn lúc này không ai khác chính là Ngọc.

Lúc hắn ngã xuống đó, nó đã đau, rất rất đau... Nó, có lẽ ngay từ đầu đã không có tư cách có được hạnh phúc rồi, một nhát đó, chính là nhằm tử huyệt của hắn mà hướng tới, nó cũng biết nếu hắn đỡ lại thì nó hoàn toàn không có cơ hội đánh hắn, nhưng mà hắn lại để nó làm vậy... Lúc hắn được đưa đi, nó đã dùng thông tin ảo, khó khăn lắm mới đưa được hắn về đây, vì ngoài Ngọc ra, chẳng có ai có thể cứu được hắn cả.

“Sao em có thể ra tay nặng như thế?”, Ngọc đem máu trong người hắn đưa ra, thay được máu độc trong người rồi lại dẫn lại, vị trí nó đánh vào quá sâu, may mắn là chưa đến tim, nhưng nếu không chữa trị kịp thời được thì cũng coi bằng nhau, nhìn vết thương nặng như thế Ngọc liền không thể chịu nổi mà gầm lên với nó.

Nó ngồi trên ghế đưa tay vuốt vuốt con Hoàng Nhi của Ngọc, con rắn nhỏ bé vì được nó âu yếm mà mắt lim dim ngủ, nhưng mà trái ngược với Hoàng Nhi, tâm tình của nó lúc này tựa như rất buồn nhưng lại tựa như vô cảm. Đầu cũng không nâng lên mà trả lời Ngọc “Vi em là Môn Chủ của Death, không phải Lâm Yên Vy!”

Một câu trả lời thoáng qua nhẹ nhàng của nó nhưng lại vô cùng nặng nề với Ngọc, làm cho cô không còn cách nào có thể lên tiếng tiếp...

Trải qua năm tiếng đồng hồ cuối cùng thì cũng có thể cứu được hắn,

“Do vết thương quá sâu, ít nhất hai tháng mới có thể lành, muốn hoạt động bình thường là ba tháng sau, hiểu chưa?”, Ngọc nhả mặt xoa xoa mi tâm mà nhìn nó căn dặn.

“Ừm”, gật đầu nhẹ một cái nó ra vẻ đã hiểu.

Đối với hành động này Ngọc chỉ biết lắc lắc đầu, đưa tay đỡ lấy lại Hoàng Nhi rồi quay ra cửa đi về, cô mệt mỏi quá rồi.

Trong phòng nơi hắn đang nằm đó, nó ngồi trên ghế nhìn hắn đang an tĩnh mà ngủ, quần áo trên người nó vẫn chưa được thay, vẫn là bộ dạng của Môn Chủ đó, nhưng giờ không còn uy quyền nữa rồi mà nhuộm đầy vết máu khô cứng lại bết bát vô cùng. Từ lúc xuống máy bay đến giờ trải qua bao nhiêu chuyện, sức lực của nó sắp cạn kiệt rồi, thế nhưng mà nó bây giờ lại không muốn ngủ. Đưa tay vuốt theo sống mũi của hắn mà nó nhàn nhạt muốn hỏi hắn, nhưng lại giống như là tự hỏi chính mình vậy...

“Cuộc đời em là liên tiếp những sai lầm sao?”

Không có câu trả lời, cũng không có đoạn hội thoại tiếp theo... Tiếng kim đồng hồ cứ chậm chậm trôi qua mà ngoài trời lúc này những cơn mưa lại kéo

đến...

Nó ngồi đó đến độ không tự chủ được mà ngủ thiếp đi, đến khi nó giật mình tỉnh dậy thì lúc này trời cũng đã tối rồi, mùi máu trên người lúc này nồng đậm mà sống lên mũi khó chịu, cuối cùng nó mới ý thức được mình ngồi thẩn thờ ở đây rồi ngủ thiếp đi đã cả ngày rồi, lắc đầu tự cười bản thân một cái rồi nó mới bước đến phòng thay đồ...

Lúc tắm rửa sạch sẽ đi ra cũng đã là chuyện của mấy tiếng đồng hồ sau, bước vào bếp nấu một vài món ăn nhẹ rồi ngồi ăn cơm mà vừa nói chuyện với hấn...

“Bao giờ anh tỉnh lại liệu có hận em không nhỉ? Cuộc đời mỗi người khoảnh khắc đau khổ nhất chính là bị chính tay người mình yêu thương tin cậy dùng một nhát đâm vào, bị phản bội mà... đúng không? Nếu vậy thì anh vẫn là nên hận em đi...”

Ngồi lăm bằm một hồi mà cơm cũng chưa ăn được miếng nào nhưng nó vẫn không ý thức được điều đó. Một lúc sau không biết nó nghĩ gì mà tới quầy bar lấy một chai rượu tới rồi tự rót mà uống...

Đôi khi không hiểu nổi tại sao người ta buồn thì thường uống rượu nhỉ... say được sao? Thế tại sao càng uống lại càng đau buồn như thế này...

_____++++

Hằng ngày vẫn cứ trôi qua như thế, một tuần, một tháng, rồi hai tháng, hấn vẫn cứ nằm ở đó còn nó thì vẫn hằng ngày đi làm về rồi sinh hoạt bình thường, nhưng khác là lúc nào cũng uống say rồi mới có thể đi vào giấc ngủ...

Hai tháng 15 ngày, hấn vẫn chưa tỉnh,

“Sao chị nói là hai tháng sẽ tỉnh, bây giờ đã sắp sang tháng thứ ba luôn rồi đấy!”, nó bước vào phòng của Ngọc, không thềm chào hỏi gì mà mặt mày sầm xẹt lập tức tra hỏi...

“Có thể do tên đó có chuyện cần suy nghĩ nên chưa muốn tỉnh cũng nên, cơ mà em yên tâm đi, chị là Ngọc, Võ Minh Ngọc đấy!”, đối diện với cái biểu cảm sốt sắng của nó thì Ngọc chỉ bình tĩnh nói như thể đang bình phẩm về một món ăn thường ngày của cô vậy...

Đương nhiên nó biết Ngọc tài giỏi như thế nào, nhưng mà...

Bỏ đi về nhà nó đứng trước giường hấn mà hét lên “Anh suy nghĩ cái gì thì tại sao không thức dậy mà suy nghĩ chứ?”

“...”

“Tỉnh dậy đi, em sắp quên giọng nói của anh như thế nào rồi!”

“...”

Đáp lại chỉ là những sự tĩnh lặng, nó đứng nhìn hấn được một hồi thì lại vào lấy rượu để uống, mới chợt nhận ra mấy chai rượu ít ỏi mà nó có đã không còn chai nào nữa rồi... Đúng là không có bất cứ thứ gì vì bạn đang buồn đang khó chịu mà đối xử tốt hơn với bạn cả...

Khó chịu trong nó lúc này nếu nó không làm tê liệt chính mình đi, chắc nó sẽ vì tâm trạng quá tệ mà tự độc chết bản thân mất... Không thể làm gì khác đành cảm ao khoác với ví tiền lên ra ngoài mua bia về vậy.

Trời cuối năm nên không khí rất lạnh, gió vù vù thổi tới, mà chỗ nó ở lại ở khu thoáng mát nên gió thổi vào mạnh như ở ngoài đường. Hít hà vài cái rồi cầm mấy lon bia lạnh ra rồi mở cửa, nhưng chưa kịp bước vào nhà nó đã phải trợn mắt lên mà nhìn...

Trước mắt nó chính là hấn đang ngồi đó, hấn tỉnh dậy nhưng do mới tỉnh nên vẫn chưa động dậy được gì nhiều, chỉ ngồi dựa vào thành giường mà ánh mắt mệt mỏi nhìn nó.

Ngạc nhiên quá đổi nên mất một lúc nó mới lấy lại bình tĩnh mà ném mấy lon bia lên bàn rồi đi đến chỗ hấn.

Mắt nó cứ nhìn hấn mà không lên tiếng, hoặc là không biết phải nói gì, một lúc sau có lẽ chờ không được nữa nên hấn đành phải lên tiếng “Em định nhìn đến bao giờ?”, giọng hấn vì vừa mới ốm dậy nên khàn khàn mãi mới ra được, nhưng cũng đủ để nó nghe hiểu.

Nó bị hấn nói đến thức tỉnh mới ấp úng nói “A,... Anh có cảm thấy khó chịu không?”

“Ừm... Hơi choáng đầu với chỗ này...” hấn chỉ đến ngực mình “Rất đau!”

Nghe hấn nói vậy nên những áy náy tích tụ bao ngày qua trong nó giờ lại càng dâng lên, cúi đầu xuống nhìn mũi chân, nó thật không biết nói gì ngoài “Em xin lỗi”

Hấn nghe câu xin lỗi của nó thì bất chợt phì cười “Em xin lỗi về cái gì, về việc anh để em đánh anh sao?”

Nó cũng không ngẩng đầu lên “Về... tất cả!”

Đối với mấy lời này cũng không làm hắn cảm động, trái lại thái độ của hắn bỗng nhiên trở nên nghiêm túc “Vy, ngẩng lên nhìn anh đi!”

Nó có lẽ bị lời nói của hắn dọa nên thành thực ngẩng đầu lên mà chống lại ánh mắt sáng rực của hắn.

“Những thứ anh làm không phải để em cảm thấy có lỗi với anh, mà để em hiểu, dù quyết định của em là gì, dù em như thế nào, anh sẽ vẫn phía sau em..”

++++++

Thời gian để hắn bình phục bệnh thì không quá lâu như thời gian hắn tính... Nó sắm vai bà nội trợ tiêu chuẩn, đi làm muộn, tan tầm là chạy ra chợ mua đồ ăn về nhà nấu, còn hắn ấy hả, chỉ ngồi xem TV mà đợi nó nấu com dâng lên đến miệng, thế nên con giun xéo lăm cũng quẩn, một ngày nọ rốt cuộc Lâm Yên Vy của chúng ta không nhịn nổi nữa mà đã nổi dậy...

“Duong Lãnh Phong!!!!”, nó từ trong phòng bếp mà hét lên với hắn.

“Em nói nhỏ anh cũng nghe thấy mà, không cần phải hét lên vậy đâu!”, đối với thái độ giận giữ của nó thì hắn lại xem nhẹ như không khí vậy, không phải vì nó vô nghĩa, mà vì thiếu nó thì sẽ không thờ nổi, nên trên tức nó khiến hắn cảm thấy rất vui vẻ.

“Anh ăn xong mà cũng không dọn được sao?”

“...”

“Anh ngay cả nồi com cũng không nấu được hả?”

“...”

“Anh..”, nó sau đó lại cần nhăn rất nhiều, hắn không phân bác hay nói gì, chỉ nhìn nó một lúc lâu. Rồi lại giờ giọng cún con ra trên nó, thế nên một lúc sau nó lại quên mất nỗi bức mình trước đó là gì...

Một ngày nọ bệnh của hắn cũng đã bình phục gần như hoàn toàn, hôm đấy hắn rốt cuộc tự tay xuống bếp nấu một bữa thật sự rất ngon cho nó...

Nó về nhà tay xách đồ ăn cả đồng mà nhìn bữa com hắn nấu trên bàn như nhìn thấy người ngoài hành tinh, sau đó phun ra một câu làm hắn dở khóc dở cười “Anh đi mua làm gì, em về nấu cũng được mà, anh nấu giúp em nồi com là được rồi!”

Mặt hắn méo mó vài giây mới lên tiếng “Anh nấu đến độ em tưởng đi mua thế là cũng đủ hạnh phúc rồi!”

“Anh nấu...???”

“Không phải đâu, soái ca của em nấu đấy, nên em nhanh chóng cưới anh ấy về đi, còn nhiều thứ em chưa ngờ đến lắm!!!”

Nó nghe mà nhin không được phì cười, phì đến trước mặt hắn mà giờ tay ra sờ mặt hắn “Vậy em phải nhanh nhanh cưới anh về đi, không nỡ bị cô nào lấy mất thì sao nhii!!!”

“Đúng đúng...”, ai đó mặt dày đến độ không bắt chấp tất cả mà gật đầu lia lịa...

“Thôi được rồi, không đùa nữa, đi ăn com thôi, em đói lắm rồi!”

Thế nhưng một khắc khi nó quay đi thì cả người lại bị hắn kéo về mà đứng đối diện hắn, trong mắt lúc này không còn đùa giỡn nữa mà là hoàn toàn nghiêm túc “Những thứ anh vừa nói là hoàn toàn thật, không hề có chút gì đùa, chúng ta cũng không còn nhỏ nữa mà chơi trò mèo vờn chuột, những thứ nah lăm, tình cảm của anh, hi vọng em thấy được...”

Dứt lời hắn bước về phía bàn ăn, để lại nó đang ngây như phỗng ở đó. Bữa com này mặc dù hắn vẫn cười nói như hằng ngày, nhưng nó biết những lời hắn vừa nói hoàn toàn là thật, nó cũng không thể tiếp tục xem như không có gì được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Bởi vì cô ấy đối với tôi chính là trường hợp ngoại lệ!

+++

Hắn đang ngồi trong phòng xem mấy tập báo cáo thì điện thoại reo lên một tiếng, đưa lên nhìn cái tên đang hiện trên màn hình thì không tự chủ được cong môi lên cười, cuối cùng cũng đến rồi. Đưa tay khẽ trượt màn hình...

“Alo...”

Quán cafe trông có vẻ thanh lịch, trang trọng, bên trong không quá đông người nhưng lại không mang sự vắng vẻ, hần bước vào trong thì không cần tốn sức cũng có thể thấy được người đàn ông đang ngồi bên cạnh cửa sổ... Thông dong bước lại chỗ đó thì người đàn ông đó không tỏ thái độ gì mà chỉ ý hỏi cậu muốn hỏi gì...

Một lát sau khi cafe được đưa lên,

“Dự án lần này chúc mừng cậu nhé! Có thể cướp được lô đất hốt bạc đó từ tay lão cáo già trong chốn thương trường đó thì tôi rất nể phục cậu!”, người đàn ông ngồi trong quán đợi hần không ai khác chính là Lâm Thiên Ân, anh trai nó, lúc này lên tiếng nhìn về hần mà buông câu chúc mừng.

Hần đối với lời chúc mừng đó thì không thể hiện thái độ gì lắm, chỉ khẽ đưa cafe lên nhấp một ngụm rồi mới từ tốn “Đi đường vòng không phải phong cách của tôi!”

Lâm Thiên Ân nghe được vậy không tự chủ được cười phá lên, một lúc sau ngừng cười anh mới nhìn hần với ánh mắt sâu sa mà hỏi “Tác phong làm việc đó tôi rất thích, nhưng còn về em gái tôi thì sao?”

Đối với ánh mắt đó thì hần không dao động một chút mà lập tức đáp trả “Cô ấy, là trường hợp ngoại lệ!”

“Trước mặt tôi nói mấy câu này không phải đúng kịch bản quá sao?”

“Anh nghĩ tôi là ai, hà anh vợ tương lai!?, hần đối với mấy câu khiêu khích của Lâm Thiên Ân thì cảm thấy không có tính uy hiếp nào trong đó.

Lâm Thiên Ân đối với cái điệu bộ đầy của hần không có quá nhiều biểu tình, chỉ cười nhẹ một cái rồi nhìn thẳng mắt hần mà lên tiếng “Haha, đúng là cậu rất tài giỏi đấy, nhưng có những thứ cậu không thể nắm bắt 100% trong tầm tay, ví dụ như em gái tôi chẳng hạn!”

Đối với thần sắc kiên định đó của Thiên Ân thì trong lòng hần hiện ra một dự cảm không lành “Anh có ý gì?”

“Muốn biết sao, đơn giản thôi, lô đất cậu vừa giành được đó nhường lại cho tôi, tôi sẽ cho cậu những thứ cậu cần!”

Hần nghe đến đó thì mắt chợt trầm lại mà giao thẳng với ánh mắt của Lâm Thiên Ân, hai người cứ ngồi đó đối mắt với nhau, trong mỗi người có một thần sắc kiên định của những người đàn ông, cuối cùng, hần nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một từ “Được!”

Đạt được như ý thì cuối cùng Lâm Thiên Ân nở một nụ cười tươi rói trên môi “Tôi thích cách làm việc của cậu!”

“Hừ!”, hần thật là nên cảm thấy những lời khen ban đầu tên này dành cho hần rõ ràng là dao giấu trong bánh ngọt.

Nhưng mà cuối cùng khi đã đổi bao nhiêu tiền thì hần cũng không cảm thấy uổng bởi vì đã biết được một thông tin quan trọng, nó lại sang Nhật rồi, mới tới qua, nhưng rõ ràng tới qua nó với hần còn đi ăn đến tận 10h đêm mới đi về mà, tại sao không nói cho hần biết, rõ ràng là nó vừa cùng hần trở về nhà là đã chuẩn bị đi rồi. Nghĩ đến đây tâm hần nghẹn lại, Lâm Yến Vy, em thật không thể tin tưởng, không thể xem trọng tôi một chút được sao? Lòng ngực hần không tự chủ được nhói lên...

Còn về phía Lâm Thiên Ân, đừng trách anh dùng em gái để đổi lấy tiền tài, bởi vì đối với một người mà trong lòng anh đã chắc chắn hần sẽ là em rể của mình thì không làm khó chút đỉnh không phải quá dễ dãi cho hần rồi sao, dù sao anh cũng đã giao em gái bảo bối của mình cho tên đấy rồi, lại nói, thật ra tất cả cũng không phải tại anh, có trách thì trách cô em gái ngốc nghếch đó mãi vẫn không quên được cái tên Dương Lãnh Phong này thôi!

_____+

Nó đến Nhật Bản, vẫn con đường cũ, do đi lần thứ hai rồi nên mọi thứ trở nên quen thuộc hơn.

Vẫn đạp xe đi, nhưng vì hôm nay trời rất mát mẻ, không nắng cũng không mưa nên tạo cho người ta cảm giác thư thái.

Căn nhà có nhiều hoa tử đằng đó, vẫn người con gái đó mở cửa, vẫn người đàn ông mặc kimono đó, “Cuối cùng thì con cũng vẫn quay lại rồi Lâm Yến Vy!”

“Con muốn xin lỗi người...”, ngồi trước người đàn ông đó, nó với sắc thái vô cùng kính trọng mà dập đầu một cái thật sâu.

“Haha, ta có tư cách gì đâu để trách con, chỉ hi vọng sự lựa chọn của con là đúng thôi!”

“Con cảm ơn sự phụ, Don...”

Bước ra từ căn nhà đó, nhưng cảm giác của nó bây giờ trở nên thư thái, thoải mái hơn lúc trước rất nhiều, bởi vì cuối cùng nó cũng có thể làm được điều nó muốn rồi.

Bỗng lúc này điện thoại của nó reo lên,

“Alo”

“Lát đi ăn đi!”, bên kia là giọng của hấn rồi tới..

“À em...” nó thật sự muốn khoe với hấn bây giờ nhưng thật ra vẫn nên đợi nó về nước đã, nó muốn cho hấn một điều bất ngờ “em đang đi ra ngoài công tác ở ngoài tỉnh, đi hơi gấp nên chưa nói anh được, chắc tầm mai em mới về được, em xin lỗi!”

Hấn nghe đến đó thì hơi thờ như muốn ngừng lại.

Còn nó thì sẽ không biết rằng cái điều nó nghĩ sẽ làm hấn vui đó bây giờ lại làm tim hấn bỗng chốc bộp bộp hai tiếng.

Hấn trong lòng thật muốn hỏi nó, tại sao lại không thể nói với anh, tại sao lại nói dối, thế nhưng nghĩ là nghĩ thế còn hấn vẫn nói “Không có gì đâu, bao giờ về đến thì gọi anh nhé... Ừm”

Tắt điện thoại rồi, nhưng tâm hấn bây giờ đang lưu về nơi nào đó, đưa ánh mắt nhìn về phía xa xăm qua cánh cửa kính, hấn chỉ muốn gọi cho nó, trách nó tại sao lại không thể nói cho hấn biết, thế nhưng hấn không thể, bởi vì trước đây hấn đã sai nhiều quá rồi, nên đối với nó bây giờ, hấn không có quyền gì mà được làm như vậy cả.

Mặc dù tự an ủi là vậy nhưng đến tối hấn vẫn vác xác đến quán bar,

“Anh dạo này ảm đạm vậy mà sao hôm nay lại xuất hiện vậy?”, Minh Kiệt đang ngồi trên trên mấy em gái xinh thì chợt nhận ra hấn đang ngồi bên quầy mà nốc ổng ọc chai rượu mạnh đó thì không tự chủ được tiến đến hỏi han, dù sao đây cũng là người chị Đại ngắm trúng mà.

“Không có gì!”, hấn vì câu hỏi của Kiệt mà ngừng lại vài giây để nói xong lại tiếp tục uống.

“Không có gì mà uống ghê như vậy, chị Tiểu Vy mà biết thì anh xong đời đấy!”, Kiệt giật lại chai rượu trong tay hấn mà lên giọng cảnh cáo.

“Cô ấy sẽ quan tâm tôi sao?”, hấn tự giễu một cái rồi giật lại chai rượu tiếp tục uống.

Lần này đến lượt Minh Kiệt đờ người “Không phải hai người quay lại rồi à?”

“Quay lại cái gì chứ, cậu nói thử xem, một người quay lại, nhưng người kia không quay lại thì làm sao mà thành hai người quay lại được chứ!...” như động đến nỗi đau trong lòng hấn ngồi vật vã uống mà lảm bảm đến say ngất không biết gì ra, làm hại cuối cùng cậu em trượng nghĩa Minh Kiệt bởi vì đòi sau của chị Đại vì không muốn đối tượng chị muốn bị kẻ khác ăn mất nên đã quyết định đưa hấn về nhà. Dù sao hấn về ngoài thì đẹp trai xuất chúng, gia thế lại giàu có, để ở đây thì không bị đám ong bướm kia sâu xé mới là lạ.

Hấn bên này vật vã đau khổ còn nó bên kia thì mệt mỏi nhưng lại vô cùng hào hứng trong lòng.

+++

Ngày hôm sau, khi mặt trời chiếu lên cao rồi,

Nó xuống máy bay thì đi về căn hộ tắm rửa, dù sao cũng đã ngủ suốt đườn đi nên nó cũng không thấy buồn ngủ hay mệt mỏi lắm.

Mang theo kinh hi muốn dành cho hấn nên quyết định đích thân đến công ty hấn, ai dè cô thư ký lại nói hôm nay hấn không có đi làm mà gọi thì hấn lại không nghe...

Sau đó, lúc trong một căn phòng, chần mẫn nhàu nhĩ, mùi mồ hôi và mùi bia rượu bốc lên cao ngút, hấn nằm ngủ ở đó mà không có dấu hiệu muốn tỉnh. Bất chợt bị tiếng gõ cửa mạnh mà hù cho giật mình tỉnh dậy, uể oải mà bò dậy từ giường để mở cửa.

Mở cửa ra cả nó và hấn đều hết hồn, hấn hết hồn vì không nghĩ ra vì sao nó đến, còn nó hết hồn vì sao ư “Hồi quá đi, Dương Lãnh Phong, anh đang ư rượu đây à, kinh tởm chết đi được?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151

++++

Hấn vừa mới tỉnh dậy nên vẫn chưa kịp hoàn hồn mà hỏi nó “Sao em lại ở đây?”

“Sao trắng cái gì, anh mau đi tắm đi, quần áo so với giẻ lau còn muốn sạch hơn đấy!”, nó không thể chịu nổi cái mùi này nên bịt mũi bất chấp mà đẩy hấn vào nhà tắm rồi quay lại nhìn căn nhà lộn xộn mà thu dọn qua.

Lúc hắn từ phòng tắm đi ra thì thấy nó đang đứng trong phòng bếp nấu gì đó, mùi thơm bốc ra đúng là tra tấn cái bụng đói chỉ chứa rượu từ qua đến giờ của hắn, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy ngạc nhiên “Em biết nấu cơm sao? Có ăn được không vậy?”

Nó vừa nấu xong đang bung ra bàn thì nghe câu hỏi của hắn tức muốn học máu ra, đem cái xoong đựng đồ ăn để cái cách lên bàn.

“Ăn hay không tùy anh!”, rồi tiêu sái bước ra phòng khách xem TV.

Hắn nghe đến đây thì không hiểu sao không tức giận lại thấy buồn cười, ngồi xuống bàn thì thấy nó làm cơm chiên thập cẩm cho hắn, màu sắc thì đúng là “không thể chấp nhận được”, nhìn giống cho heo ăn hơn là người ăn, nhưng dù sao nó cũng có lòng nên hắn bắt chấp mà ăn vậy.

Cơ mà trái lại với suy nghĩ của hắn, món cơm này đúng là ngon không thể tả nổi, không biết có phải do hắn đang đói hay không nhưng hắn thực sự thấy nó là món cơm chiên ngon nhất mà hắn từng ăn, tự nhiên hắn lại thấy mình vốn dĩ không hiểu được nhiều về nó. Giải quyết sạch banh đấm cơm đó rồi hắn dọn sơ qua bước ra phòng khách thì thấy nó đang xem mấy cái chương trình hài tạp nham.

“Kỳ thực cơm em làm cũng gọi là ăn được!”, đối với người nấu cơm cho mình ăn, hắn cảm thấy vẫn nên nói một câu an ủi nó.

“Không ăn được thì anh đã không ăn như muốn sạch luôn cái chảo rồi!”

Hắn “...”, cũng đâu đến mức đó đâu.

Nó và hắn cứ ở trong phòng đó nói chuyện qua lại rồi xem mấy chương trình mà trước kia chả có thời gian rảnh để xem trên TV, mặc dù có lẽ những việc đó thật ra rất nhàm chán nhưng mà khung cảnh đó không hiểu sao lại âm ập tĩnh lặng đến lạ thường!

“Buổi tối nay anh rảnh không?”, nó đang ngồi gặm mấy miếng táo thì chợt lên tiếng hỏi hắn, hắn lúc này đang xem mấy cái báo cáo trong máy tính thì bị hỏi chợt ngẩng mặt lên, khuôn mặt hào hứng đến không cưỡng lại nổi “Chỉ cần em cần anh đều rảnh!”

Nó nhìn không nổi cảm cái gối ôm ném vào khuôn mặt đẹp trai hơn hờ đấy “Bớt cái biểu hiện buồn nôn này đi, tối nay 10h anh qua đón em!”

“Vâng thưa tiểu thư, à cơ mà khoan đã, là đi đâu vậy?”

“Biết vậy thôi”, nó không muốn nói nhiều bỏ nốt miếng táo cuối cùng vào miệng rồi giờ tay lên xem đồng hồ “Cũng trễ rồi, anh làm gì làm đi em đi về đây, buồn ngủ quá!”, sau đó một tiếng cạch cửa vang lên cho hắn biết nó đã đi rồi, lắc đầu cười vài cái rồi tiếp tục dờ dang.

+++

Thông thường trong phim, nam chính sẽ dựa người vào siêu xe tiêu sái đội nữ chính, cảnh như vậy thật lãng mạn biết bao, nhưng Dương thiếu của chúng ta, ngoài vẻ đẹp trai xuất sắc ra thì không có tố chất trở thành mấy nam chính như vậy thế nên trước cửa nhà nó cảnh một tên điển đẹp trai nhẵn muốn nát cái chuông cửa làm nó gầy chưa kịp mang vô mà chạy ra không có khi lại bị ghi vì tội quấy rối trật tự.

“Anh đang làm cái gì đấy!?” – mở cửa ra vẫn gặp cái bộ dạng nhẵn chuông cửa muốn điên của hắn...

“Gọi em!” – mặt hắn đối với cái sự tức điên trong nó thì vô cùng bình thản trả lời sau đó tiêu sái bước đến mở cửa xe đứng khì chất của mấy quý ông mà mời nó vào xe.

Nó đầu sắp bốc khói lên mà lên xe sau không quên trừng mắt hắn một cái.

==

Trường học King's Glory

Chiếc xe của nó cách trường học một đoạn xa... Hắn mặt thối mấc mà nhìn chăm chăm nó đợi câu trả lời thì chỉ nhìn thấy điệu bộ nó mỉm cười một cái rồi lòi hắn đi...

Hắn lòng thầm nghĩ “Không phải người ta thường hẹn hò ở mấy nơi ánh nến lung linh nhìn ra bờ sông nước chảy thật lãng mạn à, sao lại chạy đến cái trường học đen thui lui này...”

Nhưng mà hơi tội hắn, tưởng được đi chơi nên diện nguyên cây rô bánh, giờ thì hắn đang đứng dưới mà nhìn lên cái bức tường cao trên 2m kia mà bất lực, bình thường thì không đến 1s là qua được nó, nhưng giờ mà leo qua đó thì có mà rách quần...

Nó ngồi trên tường ra dấu với hắn “Anh mau nhảy lên đi!”

“...”

“Nhảy lên mau lên!”

“...”

Nó gọi mãi vẫn không thấy hấn có động tĩnh gì thì nhìn lại thấy cái mặt sắp chảy xuống tận đất của hấn, ừ thì Bàn thiếu gia giận rồi...

Nó cũng biết là ít nhất cũng lên nói cho hấn biết trước nhưng mà nếu nói trước thì còn gì gọi là bí mật nữa, như thế thật mất hay...

Sau vài giây suy nghĩ cuối cùng nó cũng có được sáng kiến...

Trường học buổi tối nên chỉ có nhập nhòa ánh đèn chiếu ngoài sân, còn trên các hành lang thì chỉ trừ các hành lang chính còn lại đều tối đen như mực. Nó lôi chiếc Macbook thủ sẵn trong balo ra, ngón tay điêu luyện lướt trên bàn phím điều bộ vo cùng nghiêm túc như lúc nó đang làm nhiệm vụ vậy, đây cũng là lần đầu tiên hấn thấy được điều bộ này của nó. Chừng vài phút sau “Xong rồi!”, nó ngừng lại rồi đóng máy tính sau đó ngay lúc hấn chưa kịp hiểu thì kéo hấn đi.

Vài phút sau...

....

“Này anh mặc đi...” – nó tay cầm bộ đồ liền thân hình pikachu đưa cho hấn...

“...”

“Mặc đi mau lên không có thời gian chần chừ đâu!”

“...”

“Thế giờ anh sao, nếu không thích thì đi về đi!” – nhìn hấn mãi không chịu nói gì mà vẫn chùng ra về mặt khó ưa đó nên nó cũng nhịn không nổi mà bực theo.

Vậy là cuối cùng thì nó cũng chạm được đến giới hạn của hấn “LÂM YẾN VY, em vừa vừa phải phải thôi nhé! Nếu em không thích tôi thì nói đại ra, okie, tôi sẽ không bám theo em nữa, em không cần bắt tôi làm ba cái trò này.... um” – bởi vì không nhịn được nên hấn mặc kệ mà hét lên rõ to, nhưng khổ nỗi nó và hấn đang ở nhà kho của trường nên lúc này đích xác là đã kinh động đến bảo vệ rồi... May là nó kịp thời bịt miệng hấn lại, nhưng vẫn làm bảo vệ chạy đến...

Nó bực mình nhú mày “Chết tiệt... tại anh đấy!”

Hấn vừa nhìn xuống liền nghe câu này của nó thì lập tức kéo tay nó ra định phát hỏa, cơ mà lần này nó thông minh hơn hấn nhiều, ngay khi hấn sắp phát ra tiếng thì đã dùng môi chặn luôn tiếng ồn ào xong đó dùng kế hòa hoãn “Đồ ngốc nhà anh, nếu em từ chối thì dẫn anh đến cái chỗ này làm gì, đợi tý trốn được bảo vệ xem em xử anh như thế nào!”

Trước cửa phòng chứa đồ, chắc khoảng ba bốn người bảo vệ đứng ở đó mà tay cầm đèn... lăm lăm nói chuyện với nhau.

“Hồi nãy tôi nghe thấy tiếng nói chuyện rất lớn phát ra từ đây...”

“Tôi cũng thế, mau kêu người đem chìa khóa đến đây!”

Vài phút sau...

Cạch... cánh cửa được mở ra, sau đó đèn được bật sáng trưng lên... mấy người bảo vệ cầm đèn rọi từng góc ngách một không bỏ sót một chỗ nào, sau một hồi không thấy có dấu vết hay thấy ai thì lên tiếng hỏi nhau...

“Có thấy ai không?”

“Chưa thấy, có khi nào là tiếng chuột chạy không?”

“Tôi nghe rõ ràng là tiếng người mà!”

“...” sau đó lại tiếp tục đi tìm...

“Liệu có khi nào là ma không?” – một lúc sau khi mọi người đang hì hục tìm kiếm từng góc ngách thì bỗng có người lên tiếng.

Làm mọi người không nhịn được tự cảm thấy lạnh sống lưng nhưng chỉ có thể tự an ủi nhau “Ma gì mà ma, tôi ở trường này làm bao nhiêu năm mà có thấy đồn ma quý gì đâu, chắc là chuột chạy đây, thôi chúng ta về thôi, tìm không thấy rồi!”

.... Một lúc sau khi mọi người đã đi hết thì lúc này hấn với nó bịch một tiếng từ trần nhà nhảy xuống.

“Nếu mấy tên đấy còn đứng lại nữa chắc là mồi chết mất, tất cả là tại anh đấy Dương Gió Độc!” – ngồi dậy phui phui người nó nhịn không được mà trừng mắt hấn.

“Chắc không phải do cái bí mật thần bí gì đấy của em, lần sau có gì nói thẳng ra chứ cái bắt ngờ này của em thật tôi nuốt không nổi chứ đừng nói đến cái cảm động gì đấy!”

Nó “...”

_____+

Sau một hồi trốn chui trốn lủi thì nó dắt hân đến vườn hoa diên vĩ, mặc dù kết cấu của trường bây giờ khác ngày xưa nhiều nhưng dựa vào trí nhớ mang máng của nó thì vẫn đủ cảm nhận được đường đi đến đó, chỉ là...

Tại vườn hoa diên vĩ nơi nó đã thề sẽ không bao giờ quay lại đấy, nơi mà được xem như nói kết thúc của hân và nó, bây giờ đã không trông diên vĩ nữa rồi, chúng được thay hết bằng hoa hướng dương, những bông hướng dương cao gần bằng người đẩy vưon những nụ hoa to màu vàng ra, thật sự rất đẹp...

“Đẹp quá, nhưng em lại thích hoa diên vĩ hơn, màu của nó mang vẻ âm đạm chứ không phải đầy sức sống như thế này...” – nó nhìn không được cảm thán...

Nhờ vào ánh trăng sáng rực nên vẻ chói lóa của hướng dương được làm nhạt bớt đi nhưng vẫn không thể ngăn cản được vẻ đẹp của chúng...

Hân thì đối với nơi này không có quá nhiều biểu hiện lắm, nhưng trong thâm tâm hân bất chợt lại nghĩ đến cái ngày mà hân dứt khoát quay lưng đi mà không nhìn lại nó một lần đấy, cảm giác lúc đấy tim như muốn nghẹn lại, đau đến ngạt thở...

Gió đêm nhẹ thổi vào mang theo cái sự lạnh lạnh, ánh trăng chiếu xuống làm nổi bật lên những bông hướng dương trên nền lá xanh đen sâu thẳm... lãng mạn nhưng lại đem theo sự buồn thương, tiếc nuối... Nó ngồi dựa vào vai hân, lúc đầu nó bối vì khúc mắc trong lòng chưa gỡ được cứ nhớ đến lúc bị hân rũ bỏ đi đấy lại tự nghĩ rằng Lâm Yên Vy tại sao phải vì một người như vậy mà cố chấp đến bây giờ, nhưng khi đến đây, gặp cảnh tượng yên ả như thế này lại không tự giác được thêm thiết muốn ngủ đi... nhưng ngay khi nó sắp ngủ thật thì bất chợt hân lại lên tiếng...

“Xin lỗi em...”, ba từ mà hân cảm thấy nhất định phải nói với nó cho dù giá nào đi chăng nữa...

“bối vì khi đó tôi chưa đủ chín chắn để biết thế nào là đúng, chưa biết yêu thật sự là gì, chỉ là cảm thấy nếu tiếp tục yêu em, tôi sẽ cảm thấy trong lương tâm có lỗi, em vốn không phải người để tôi yêu... Kỳ thật con người chỉ khi mất đi mới biết trân trọng chúng, vì khi chúng còn bên cạnh thì đã tự mặc định đó là điều hiển nhiên rồi...”

“Thế nên không phải không yêu em mà vì yêu nên mới quyết định buông tay...”

“May là cuối cùng đi một vòng còn có thể gặp được em một lần nữa...”

Giọng nói của hân do im lặng quá lâu nên khàn khàn, từ tính, khiến nó không tự chủ được cong môi lên...

“Vậy bây giờ tỏ tình lại với em đi, chia tay tại vườn hoa diên vĩ thì bắt đầu lại tại vườn hướng dương...”

Thế nhưng không ngờ hân lại từ chối...

“Không, tôi xin lỗi nhưng tôi vốn không muốn tỏ tình với em...”

Câu nói này của hân đối với nó giống như sét đánh trời quang, khi bạn đang chắc chắn rằng người ta cần bạn, người ta yêu bạn, theo đuổi bạn mà cuối cùng mục đích của người ta không phải như những gì bạn đã nghĩ, tất cả những gì bạn thấy chỉ là sự ngộ nhận của riêng bạn, cảm giác lúc này chỉ hận có ai đó đem chính mình giết luôn đi...

“Anh...”, nó nhìn hân mà không thể tin nổi, ngay cả trách móc cũng chỉ có thể nói ra chữ anh...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Hoàn

Nhìn ánh mắt của nó hân biết nó hiểu nhầm rồi, không nhìn được phì cười một cái...

"Tôi muốn nói là tôi không muốn tỏ tình với em, mà mục đích của tôi là muốn cầu hôn em kìa, nếu bây giờ còn bắt tôi tỏ tình rồi yêu đương rồi lo sợ chia tay nữa chắc tôi chết mất, không bằng bây giờ cầm tờ giấy chứng nhận kết hôn trong tay vẫn là an toàn với yên tâm hơn... mà lo em không đồng ý thôi!", nói đến đây giọng hân hơi trầm xuống...

Chẳng qua hắn không ngẩng đầu lên, nếu không sẽ thấy được đôi mắt của nó đã sớm đỏ lên rồi, sau lại vì mấy lời hắn nói mà không nhìn được cong khóe môi lên, thật không có gì hình dung được, bỗng nó chợt gọi tên hắn "Dương Lãnh Phong!"

Hắn vì giật mình mà ngẩng đầu lên, chưa kịp định hình thì bất chợt có gì đó mềm mại ở môi, giật mình định thần lại hắn mới không tự chủ được cong khóe môi lên. nụ hôn do nó chủ động này đã động đến tâm hắn, như có một dòng nước ấm, ngọt ngào đang chảy trong lòng, sau cùng do không nhìn được nên hắn đã đảo khách thành chủ mà đưa tay đỡ lấy đầu nó, hai người dưới ánh trăng sáng mà hôn nhau như muốn ghim cả người kia vào tận đáy lòng.

Sau cùng nó muốn hít thở không thông thì hắn mới buông tha... Hắn nhìn nó, mắt hoe hoe, môi cũng sưng đỏ lên, thật là đẹp đến hắn không kiềm chế được nên đem nó ôm thật chặt vào lòng mà thì thầm vào tai nó "Em có đồng ý làm vợ của anh không?"

"Không có hoa, không có nhẫn, không có nến... Anh nghĩ em sẽ đồng ý chắc?"

"Có anh là đủ rồi!"

Chợt nó buông hắn ra "Sến vừa thôi, như này em sẽ không đồng ý, bây giờ về thôi, sắp sáng rồi!" Nói xong muốn đứng dậy, nhưng mà hắn lại đưa tay kéo nó một cái làm nó không kịp phản ứng đã nằm trong lòng hắn...

"Tâm sự chút đi... ừm, nói thử xem mấy năm nay em sống như thế nào?"

Nó nghe đến cụm từ mấy năm nay trong lòng chợt nhói lên, qua loa mà trả lời "Cũng tốt!"

Hắn nhíu mày "Không được trả lời cho có lệ!"

Nó vì không giỡn ra được liền thuận thế mà nằm xuống gối đầu lên chân hắn "Không tốt, không tốt chút nào, lúc nào nghĩ đến anh cũng thấy đáng ghét, rất muốn quên anh đi, sau lại muốn vì anh mà tìm người anh yêu về, nhưng mà em vẫn thiên vị anh em hơn nên chỉ có thể tự lòng nhủ hi vọng anh có thể tìm ai đó đi..."

"Em rộng lượng đến như vậy sao?"

"Không phải rộng lượng, mà lúc đó chả muốn dính dáng đến anh một tý nào, nên chỉ khi anh yêu ai đó, cưới ai đó em sẽ hoàn toàn tuyệt vọng!"

Hắn nghe nó nói trong lòng đau đến muốn nghẹn lại, sao em có thể nhẫn tâm như vậy chứ...

Nó với hắn cứ ngồi nói suốt một đêm như vậy, đến khi nó nhìn không nổi mà thiếp đi hắn mới nhẹ nhàng đỡ đầu nó dậy sau đó bế nó ra xe.

—

Hôm sau nó thức dậy cảm giác như tối qua như là một giấc mộng vậy, một giấc mộng xa vời... Nhưng mà cái đầu xù của ai đó đập vào mắt nó lúc này khiến nó không thể phủ định được tối qua không phải sự thực...

Khẽ ním cười, nó nhìn mái tóc của hắn không hiểu sao lại nghĩ đến bộ lông của mấy chú chó xù, mềm mềm bông bông, cái cảm giác đó trôi lên trong lòng nó khiến nó không tự chủ đưa tay lên xoa đầu hắn...

Hắn đang ngủ thì bị làm phiền, khó chịu nâng mặt lên rồi mơ màng mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt nó, tìm nó như muốn chứng lại lúc đó, nó thật sự rất thích đôi mắt hắn. Nhưng lúc nào đôi mắt ấy mất đi về sắc bén mà lại mang vẻ hiền dịu, như đại dương sâu không thấy đáy, mắt nó căng ra nhìn hắn đến độ ngây người quên chớp mắt, lúc sau hắn nhìn không được phì cười "Sao thế, mới sáng sớm ra đã bị anh hút hồn rồi à?"

Lúc này nó mới giật mình đẩy mặt hắn ra "Đồ tự luyến!"

Hắn lại quyết tâm không buông tha "Còn giả bộ, nhìn anh đến ngây người vậy giờ lại quýt, không cho quýt, nói, anh có đẹp trai không, có phải em bị anh hút hồn rồi không?"

"Còn lâu, anh xấu trai muốn chết, xấu chết đi được!"

"Cho em dám chê anh này!" Vừa dứt hắn vừa đưa tay xuống eo nó mà chuyển động...

"haaa, haa, ha, nhột quá, đồ gió lạnh dám chơi xấu!"

"Đẹp không?"

"Không. Ha ha ha"

"Nói lại..."

"Có đẹp có đẹp!"

"Có phải em bị anh hút hồn không?"

"Phải... hahaha.. Tha em đi mà, plzzz"

_____ Hoàn chỉnh văn _____

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thử Siêu Quý Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.